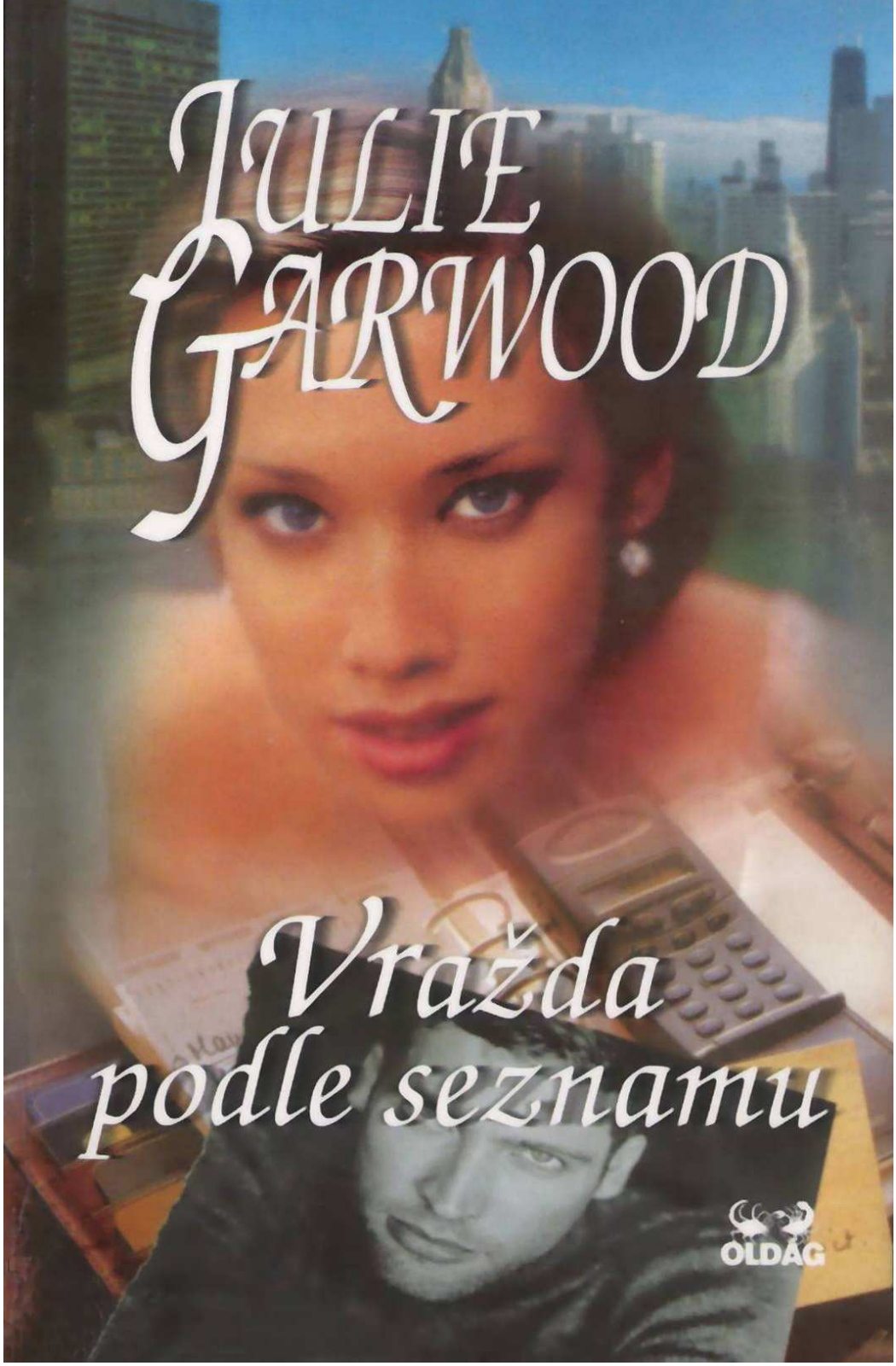

JULIE GARWOOD
Vražda podle seznamu
OLDAG

JULIE GARWOOD

Vražda podle seznamu

OLDAG

Julie Garwood

MURDER LIST

Copyright © Julie Garwood, 2004
All rights reserved
Translation © Jiří Beneš, 2005

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být
bez písemného svolení nakladatele reprodukována
jakoukoliv formou ani prostředky mechanickými
nebo elektronickými, ani fotokopírováním nebo zaznamenáváním
na jakýkoliv nosič informací.

ISBN 80-86508-68-4

Prolog

První den ve škole byl pro šestiletou Regan Hamilton Madisonovou zatím nejhorším dnem jejího života. Dokonce prohlásila, že už tam nikdy nepůjde. Nikdy!

Přitom se do školy tak těšila. A proč ne? Její bratři i matka jí vždycky vyprávěli, jaké je to tam skvělé, a ona neměla důvod jim nevěřit. Pyšně si tedy oblékla novou školní uniformu, kterou tvořila šedá skládaná sukýnka, bílá blůzka s modrou stuhou, uvázanou jako mužská kravata, a šedivý blejzr, na jehož kapsičce na hrudi se skvěl krásný zlatý znak školy. Kučeravé vlasy měla sepnuté dozadu a na hlavě jí seděl modrý baret. Všechno na ní bylo zbrusu nové, včetně bílých podkolenek a modrých střevíčků. Takhle vyparáděná se posadila na zadní sedadlo rodinné limuzíny a dychtivě čekala, až vyjedou.

Regan byla přesvědčená, že ji ve škole čeká jen samá zábava. V uplynulých dvou letech chodila spolu s dalšími devíti dětmi do nóbl školky, kde jim usměvavé učitelky neustále říkaly, jaké jsou skvělé děti, a rozmazlovaly je. Regan tedy očekávala, že v první třídě opravdové školy v Briarwoodu to bude stejné, možná ještě lepší.

Správně by ji měla první den do nové školy zavézt matka, jako tomu jistě bude u ostatních dětí, ale Reganina matka se z jakýchsi důvodů zdržela se svým novým přítelem v Londýně a nestihla se vrátit do Chicaga včas.

Babička Hamiltonová by s ní jistě velmi ráda jela, ale i ona byla kdesi v cizině na návštěvě u přátel a měla se vrátit až za dva týdny.

Když Regan mluvila den předtím s matkou telefonem, matka jí navrhla, aby ji místo hospodyně paní Tylerové zavezl do školy její nejstarší bratr Aiden. Regan věděla, že by to pro ni Aiden udělal, kdyby mu řekla. Bylo mu sedmnáct a asi by tím nebyl nadšený, ale

kdyby ho pěkně požádala, určitě by ji neodmítl. Udělal by pro ni cokoliv, stejně jako další dva bratři, Spencer a Walker.

Regan se rozhodla, že nepotřebuje, aby ji někdo vedl do třídy. Je už velká holka, což dokazuje její školní uniforma, a kdyby nevěděla, kam jít, zeptá se některého z usměvavých učitelů a oni se jí ujmou.

Ukázalo se však, že nová škola je úplně jiná, než jak si ji představovala. Netušila, že tam bude muset být celý den. A nikdo jí také neřekl, jaká spousta dětí tam s ní bude, a nevaroval ji před několika zlými spolužáky, kteří zřejmě neměli jiný zájem, než znepříjemňovat první školní den druhým. Byli všude, kam se podívala. Obzvlášť ji však znepokojovala jedna starší holka, která se vyžívala v tom, že trápila prvňáky, když se učitelé nedívali.

Než konečně zazněl ve tři hodiny odpoledne zvonek a mohli se rozejít domů, byla Regan vším tak zmatená a unavená, že se musela kousat do rtu, aby se nedala do pláče.

Na kruhové příjezdové cestě před školou už stála auta rodičů. Také na ni jedno čekalo. Řidič vystoupil a zamířil k ní.

Regan ho uviděla, ale byla příliš skleslá, aby se k němu rozběhla. Když řidič viděl, jak vypadá, zřejmě se vylekal a spěchal jí naproti. Baret jí visel na vlasech a málem jí padal do obličeje, stuha u krku jí chyběla, blůzku měla vzadu vytaženou ze sukýnky a podkolenky shrnuté dolů ke kotníkům. „Co se ti stalo, Regan?“ zeptal se dokonce, když jí otevíral dveře.

„Nic,“ řekla se sklopenou hlavou.

„A jak se ti líbilo ve škole?“

Mlčky nasedla do auta. „Nechce se mi o tom mluvit,“ odpověděla.

Stejnou otázkou ji přivítala hospodyně, když jí otevírala dveře domu. „Nechce se mi o tom mluvit,“ odpověděla znovu Regan.

Hospodyně jí vzala brašnu. „Díky,“ hlesla Regan, vyběhla po točitém schodišti nahoru do svého pokoje, zabouchla za sebou a rozplakala se.

Věděla, že matka bude zklamaná, až se dozví, s jakou se vrátila ze školy. Snažila se nedat na sobě nic znát, ale nedokázala to.

Kdyby spadla a odřela si koleno, taky by musela plakat, ať by jí nevím kdo říkal, že to nic není.

Vždycky, když se jí stalo něco zlého, porušila některé z pravidel, jež se jí snažila vštípit matka. Neustále ji poučovala, že se

musí za každých okolností chovat jako mladá dáma. Regan si však nebyla jistá, co to všechno znamená, a pamatovala si jen, že musí sedět s koleny u sebe. Nedokázala trpět mlčky a v tu chvíli jí bylo jedno, jak je v Madisonově rodině důležité pravidlo, proti němuž se proviňuje. A zvlášť nechápala, proč by si měla hrát na trpitelskou hrdinku. Byla přesvědčená, že když se jí stane něco zlého, měli by se to její blízcí dozvědět.

Bohužel dnes byl z členů rodiny doma pouze Aiden a u toho mohla sotva počítat s velkým pochopením – možná proto, že byl z bratrů nejstarší a málokdy měl chuť obtěžovat se starostmi šestileté holky. Regan věděla, že Aiden nesnáší, když pláče, ale nemohla si pomoct.

Vysmrkala se, utřela si slzy a převlékla se. Nejdřív všechno školní oblečení pečlivě složila, ale pak je nacpala do koše na odpadky. Usoudila, že už ty ošklivé věci nebude potřebovat, protože se do té hrozné školy nikdy nevrátí. Oblékla si krátké kalhoty a tričko a pak porušila další matčino pravidlo tím, že se vydala bosá chodbou k bratrovu pokoji.

Váhavě zaklepala. „Můžu jít za tebou?“ zavolala.

Nečekala na odpověď, otevřela, rozběhla se k Aidenově posteli a skočila na měkkou přikrývku, kterou měl vždycky skoro spadlou na zem, když spal. Tam se schoulila do klubka.

Aiden se na ni podrážděně podíval. Seděl u stolu obklopený učebnicemi a sešity, ale Regan nevěděla, že telefonuje. Uvědomila si to, teprve až se s kýmsi na druhém konci linky otráveně rozloučil a zavěsil.

„Ty nevíš, že máš počkat, dokud ti nedovolím vstoupit?“ zabručel. „Nemůžeš sem jen tak vrazit.“ Když na to nic neřekla, sklonil se k ní a zkoumavě si ji prohlédl. „Tys brečela?“ zeptal se jí.

Chvíli uvažovala a pak se rozhodla porušit další pravidlo. „Ne,“ řekla s pohledem upřeným na podlahu.

Aiden hned věděl, že lže, ale vycítil, že teď není vhodná chvíle na přednášku o pravdomluvnosti. Poznal, že jeho malá sestřička je velmi rozrušená. „Stalo se ti něco?“ zeptal se, i když bylo jasné, že něco se jí stát muselo.

„Neee…,“ protáhla. Pořád se však na něho ani koutkem oka nepodívala.

Aiden hlasitě povzdechl. „Poslyš, Regan, nemám čas sáhodlouze zkoumat, jaké máš problémy. Za chvíli musím na trénink, tak mi řekni, co tě potkalo tak hrozného.“

„Nic hrozného,“ hlesla a pokrčila rameny. „Opravdu.“

Stále hleděla dolů a kreslila prstem na přikrývce kroužky. Aidena to přestalo bavit. Obul si boty a chystal se odejít, ale teprve teď si vzpomněl, že sestřička byla dnes poprvé ve škole v Briarwoodu. „A jak bylo ve škole?“ zeptal se opatrně.

Skoro se vylekal, když se rozplakala. Aby skryla slzy, zabořila obličej do přikrývky, ale stejně ji prozradilo, jak se v pláči celá chvěla. Nakonec se uklidnila a řekla mu všechno, co v sobě dusila od chvíle, kdy vyšla ze školy. Problém byl, že jí vůbec nerozuměl.

Mluvila přerývaně v dlouhých nesouvislých větách a občas se zajíkla v dozvucích pláče. „Nenávidím tu pitomou školu a už tam nikdy nepůjdu, protože nám vůbec nedovolili sníst svačinu a pořád jsem musela sedět v lavici a byla tam jedna holka a jiná velká holka ji trápila, až brečela, a ta velká holka říkala, že když to řekneme učitelce, bude nás trápit taky a já jsem nevěděla, co mám dělat, tak jsem šla o přestávce s tou, co brečela, na dvůr a brečely jsme tam obě a já už do té pitomé školy nikdy nepůjdu, protože ta velká holka řekla, že to zítra bude dělat zase.“

Aiden na ni zíral v naprostém úžasu. Regan kvílela a škytala tak, že kdyby neviděl, jak je zoufalá, musel by se jí smát. Takové drama… Tuhle vlastnost měla z Hamiltonovy strany. Všichni Hamiltonové chodili se svými city a bolístkami na trh. Naštěstí v tomhle byli on, Spencer a Walker spíš Madisonové a uměli se mnohem lépe ovládat.

Kvůli tomu, jak Regan plakala, nezaslechl, že někdo zaklepal. Vzápětí vpadli dovnitř jeho bratři, oba vysocí, hubení a černovlasí jako on. Spencerovi bylo patnáct a měl ze všech tří nejdobráčtější povahu, zatímco Walker, nedávno čtrnáctiletý, byl jiný, z celé rodiny nejbezstarostnější a také nejbojovnější. Téměř pořád měl poškrábané ruce a modřiny v obličeji a neustále vypadal, jako by se právě s někým popral. Před dvěma dny lezl na střechu kůlny, kde jim zůstal fotbalový míč, uklouzl a zřejmě by si zlomil vaz, kdyby se nezachytil větve stromu a pád nezpomalil. Takové štěstí už neměl jeho kamarád Ryan, který čekal pod stromem, protože Walker dopadl na něj a zlomil mu ruku. Ryan byl nadějný zadák v juniorském univerzitním týmu, ale teď pro něj sezona skončila.

Přesto Walker tvrdil, že to nebyla jeho vina a za to, co se stalo, si může sám Ryan, protože nedokázal včas uskočit.

Když tedy Walker slyšel Regan plakat, díval se hned, kde má jeho sestra nějaké modřiny nebo škrábance. Nic však na ní neviděl. „Cos jí udělal?“ zeptal se bratra.

„Já? Nic,“ odpověděl Aiden.

„Tak co jí je, že tak bulí?“ nechápal Walker. Naklonil se nad sestrou a chvíli se na ni díval. Nevěděl, co má udělat.

Pak ho Spencer odstrčil, sedl si vedle Regan a začal ji trochu nemotorně hladit po ramenou.

Konečně se poněkud uklidnila. Aiden znovu hlasitě povzdechl – doufal, že už bouře přešla. Dokončil zavazování tenisek a mrkl na bratry. „Už to bude dobré. Jen se jí neptejte na…“

„Jak se jí líbilo ve škole?“ vpadl mu do řeči Walker.

„… školu,“ dokončil Aiden a vzápětí se Regan znovu rozvzlykala. Aiden se otočil ke stolu, aby sestra neviděla, že se směje. Nechtěl se jí dotknout, ale když viděl to zoufalství kvůli nějaké pitomé holce, musel se smát.

„Jak vidíte, moc ne,“ řekl bratrům.

Po chvíli se Regan utišila natolik, že stačila vyhrknout „Už tam nikdy nepůjdu!“, a znovu se rozvzlykala.

„Co ti tam udělali tak zlého?“ zeptal se jí Walker.

Přerývaným a přeskakujícím hlasem mu zopakovala, co už řekla Aidenovi.

„Ale do školy musíš chodit,“ prohlásil Spencer.

Tím samozřejmě sestru neuklidnil. „Ne, už tam nepůjdu,“ vykřikla. „Nikdy!“

„Ale jo, půjdeš,“ konejšil ji Spencer.

„Taťka by mě tam nenutil chodit.“

„Jak to můžeš vědět? Umřel, když jsi ještě neuměla chodit. Ani si na něj nepamatuješ.“

„Pamatuju. A dobře.“

„Mě už z toho jejího kvílení brní uši,“ zabručel Aiden. „Jdu na trénink, stejně už mám zpoždění. Zkuste od ní vyzvědět, co se v té škole vlastně stalo. A ty, Regan, si přestaň utírat nos do mé přikrývky a vysmrkej se do kapesníku. A hlavně přestaň brečet.“

Snažil se jako nejstarší bratr o přísný tón, ale stejně s ní nic nezmohl. Ještě to ze sebe všechno nedostala.

„Poslyš, Regan, vážně už přestaň bulit a řekni nám, co se stalo,“ ozval se Walker. „Co ta velká holka dělala?“

Spencer vytáhl zmuchlaný papírový kapesník. „Vysmrkej se,“ řekl sestře. „No tak… Nemůžeme ti pomoct, když nevíme, co se v té tvé škole dělo.“

Aiden zakroutil hlavou. „Ona si to vyřeší sama. Bylo toho dnes na ni moc. Zvykne si a všechno bude dobré.“

Regan se prudce posadila. „Nezvyknu, protože už do té pitomé školy nikdy nepůjdu.“

„A co budeš dělat?“ zeptal se Aiden. „Sedět doma?“

„Ano. Zůstanu doma a budu se učit sama.“

„Počkej, Aidene,“ ozval se znovu Walker. „Jestliže si nějaká pitomá nána vybrala naši sestru a chce ji trápit, pak bysme, sakra, měli…“

Aiden zvedl ruku a zarazil ho. „Nejdřív musíme vědět, jak to všechno bylo, a pak můžeme něco dělat. Poslyš, Regan,“ obrátil se k sestře mírným tónem, aby ji uklidnil, „jak stará ta holka je?“

„Nevím.“

„Dobře. A víš aspoň, do které třídy chodí?“

„Jak by to mohla vědět?“ namítl Spencer. „Vždyť tam byla dnes poprvé.“

„Vím to,“ ozvala se Regan. „Je z druhé třídy a jmenuje se Morganová. A je to potvora mizerná pitomá.“

„Že je potvora, to jsme už pochopili,“ řekl Aiden netrpělivě a podíval se na hodinky. „Takže teď víme o něco víc.“

Walker a Spencer na sebe pohlédli a tiše se zasmáli. Naštěstí si toho Regan nevšimla.

„Tak ty říkáš, že nějaká druhačka trápí jinou holku, až brečí?“ zeptal se Aiden.

„Ano,“ přikývla Regan.

„A jak ji trápí?“ vyzvídal Walker. „Bije ji, nebo co?“

„Ne.“

„Tak jak, proboha?“ Walker už začínal být stejně netrpělivý jako Aiden.

Do Reganiných očí se znovu nahrnuly slzy. „Nutila ji, aby jí dala svůj baret.“

„A ta menší je taky prvačka?“ zeptal se Aiden.

„Ano,“ přikývla Regan. „A je to príma holka. Sedí vedle mě. Jmenuje se Cordelie, ale všichni jí říkají Cordie. Já jí taky můžu říkat Cordie.“

„Takže s tou Cordelií si rozumíš?“ zeptal se Spencer.

„Ano. A ještě s jednou holkou. Jmenuje se Sofie a sedí u stejného stolu jako já a Cordie.“

„To je skvělé,“ řekl Aiden. „Byla jsi první den ve škole a už máš dvě kamarádky.“

Usoudil, že se Regan uklidnila natolik, aby mohl odejít, sebral ze stolu klíče od auta a zamířil ke dveřím. Walker ho však znovu zarazil. „Počkej, Aidene. Nemůžeš jít pryč, dokud se nedozvíme, jak to s tím tyranizováním bylo.“

Aiden se zastavil u dveří. „Děláš si legraci? Jaké tyranizování? Vždyť je to druhačka.“

„Ale stejně musíme něco udělat, abysme Regan chránili,“ trval na svém Walker.

„A co?“ pohlédl na něj Aiden. „Máme s ní zítra všichni tři jít a tu holku si podat?“

„Ano,“ ozvala se živě Regan. „To by bylo nejlepší. Měli byste ji přinutit, aby mě, Cordii a Sofii nechala na pokoji.“

„Anebo by sis to mohla vyřešit sama,“ řekl Aiden. „Nic jí nedávejte a řekněte jí, ať vás nechá být, a basta.“

„Já bych radši to první.“

„Co první?“

„Že byste šli do školy se mnou a trochu byste jí nahnali strach. To by bylo podle mě lepší. A mohli byste se mnou zůstat celý den.“

„Ty si to představuješ jako…“

„Počkej,“ přerušil ho Walker. „Jak že se ta holka jmenuje?“ obrátil se k sestře. „Morganová.“

„A říkalas, že se zítra chystá Cordelii trápit zase?“ Regan jen potáhla nosem a přikývla.

„Tak čeho se bojíš?“ pokračoval Walker. „Tobě nic dělat nebude.“

„Ale Cordie je moje kamarádka,“ řekla Regan vážně.

Aiden se usmál. „Vidíš, a představ si, jak by Cordii bylo, kdybys zítra nepřišla.“

„Ona už tam taky nepůjde. Řekla mi to.“

„No dobře, ale buď si jistá, že ji její rodiče přinutí, aby do školy šla," řekl Aiden. „Víš, Regan, na světě jsou dva druhy lidí – ti, co před takovými potvorami, jako je Morganová, utíkají, a ti, co se jim postaví."

Regan si utřela slzy. „A kam patřím já?"

„Ty jsi Madisonová," řekl vážně Aiden. „Ty se takovým lidem musíš postavit. Nesmíš před nimi utíkat."

Moc se jí to nelíbilo, ale z bratrova výrazu poznala, že nemá smysl se s ním přít. A také se už cítila líp, protože se mohla někomu svěřit a o svůj strach se podělila s bratry.

Příští den ráno, když jí paní Tylerová kartáčovala vlasy, chvíli uvažovala, že si baret nevezme, ale pak si to rozmyslela. Co kdyby Cordelie potřebovala ještě jeden?

Celou cestu do Briarwoodu se jí svíral žaludek strachem. Pak uviděla Cordii, jak čeká před vchodem do školy.

„Myslela jsem, že nepřijdeš," řekla Regan, když k ní došla.

„Taťka mě donutil," odpověděla Cordie sklesle.

„Mě zase bráškové."

Pak na ně zavolala Sofie. Právě vystoupila z auta a snažila se navléct si tašku na záda.

Jakmile uviděla Regan a Cordii, rozběhla se k nim, až za ní vlály dlouhé zlaté vlasy. Regan připadalo, že Sofie vypadá jako princezna z pohádky. Měla přesně takové vlasy a k tomu ty nejkrásnější zelené oči, jaké kdy Regan viděla.

„Já vím, co uděláme, Regan," oznámila jim Sofie ještě udýchaná. „Schováme se o přestávce mezi páťáky a pak se k té Morganové přikradeš a Cordiin baret jí vezmeš."

„Jak?"

„Co jak?" nechápala Sofie.

„Jak jí ten baret vezmu?"

„Nevím, ale třeba už něco vymyslíš."

„Taťka říkal, že to mám říct učitelce, když mě bude Morganová trápit. Ale já to neudělám," prohlásila Cordie a shrnula si tmavé vlnité vlasy přes rameno. „To by se na mě ještě víc zaměřila," dodala.

Regan se najednou cítila mnohem dospělejší než její kamarádky. „Ne. Musíme jí říct, aby nás nechala na pokoji. Poradil mi to Aiden."

„Kdo to je?" zeptala se Sofie.

„Můj brácha.“

„Ale ona přece trápí mě,“ namítla Cordie. „Tebe ani Sofie si nevšímá. Vy byste se před ní měly raději schovat.“

„A ty by ses mohla schovat s námi,“ navrhla Sofie.

„Ale učitelka bude chtít, abysme šly o přestávce ven,“ namítla Cordie. „A tam nás Morganová najde.“

„Tak zůstaneme spolu, a jestli si zkusí něco začít, řekneme jí, aby šla pryč a nechala nás. Možná se nás zalekne, když budeme tři.“

„Možná,“ připustila Cordie bez nadšení. Regan viděla, že tomu nevěří.

„A do přestávky třeba ještě něco vymyslíme,“ přidala se Sofie.

Znělo to tak sebevědomě a Regan si uvědomila, že by chtěla být taky taková. Zdálo se jí, že na rozdíl od ní a Cordie si její nová přítelkyně nedělá s ničím příliš velkou starost. A zřejmě se celé ráno neužírala strachem z Morganové jako ony dvě.

Drobně pršelo a první přestávku strávili ve třídě. Ale do velké přestávky se už vyjasnilo, a dokonce vysvitlo slunce, takže teď už po svačině museli jít ven.

Teprve pak si Regan uvědomila, že raději neměla jíst, protože ji mléko tlačilo v sevřeném žaludku, jako by spolkla kámen.

Morganová na ně čekala v koutě u houpaček, který byl vyhrazený pro prvňáky. Naštěstí Sofie už měla něco vymyšlené.

„Až ta pitomá Morganová Cordii uvidí a půjde k ní, doběhnu rychle pro paní Grantovou.“

„A ty jí chceš říct, co Morganová Cordii dělá?“

„Ne.“

„Tak co teda?“ nechápala Regan.

„Nechci, aby na mě ostatní pokřikovali, že jsem žalobník. Taťka říkal, že být žalobník je ze všeho nejhorší.“

„A co chceš teda dělat?“ zeptala se Regan a přitom stále koutkem oka pozorovala Morganovou. Zdálo se, že si jich zatím nevšimla.

„Ještě nevím, co učitelce řeknu, ale budu se ji snažit dostat ven a pak přivést blíž, aby slyšela, jak Morganová trápí Cordii. Možná to sama uvidí.“

„Sofie, ty jsi tak chytrá,“ řekla Cordie.

Také Regan si pomyslela, že je to skvělý plán. Sofie zmizela ve školní budově právě ve chvíli, kdy je Morganová objevila a vykročila k nim. Byla to opravdu velká holka.

Obě dívenky bezděčně couvly. Regan se ohlédla, jestli už u vchodu není Sofie s paní Grantovou, ale zatím je neviděla. Sevřel ji strach. Panebože, ta má boty skoro tak velké jako Aiden, pomyslela si, když pohlédla dolů. Pak zvedla hlavu a bázlivě se podívala Morganové do očí. Náhle měla pocit, že se jí dělá špatně.

Teď se už bála dvou věcí – toho, co od nich Morganová bude chtít, a ještě k tomu měla hrůzu, že se před celou školou pozvrací.

Viděla, že Morganová natáhla ruku dlaní nahoru a nasupeně se dívá na Cordii. „Dej mi ho," řekla. Cordie si hned sáhla na hlavu a chtěla si odepnout baret, ale Regan ji chytila za ruku a zarazila ji.

„Ne," řekla a postavila se před Cordii. „A ty ji necháš na pokoji!"

Byl to nejhrdinnější čin, jaký kdy v životě udělala. Žaludek se jí sevřel ještě víc a zatočila se jí hlava, ale věděla, že teď už před tou velkou holkou necouvne. Přestože jí bylo špatně strachem, začal ji kdesi uvnitř hřát pocit, že je hrdinka. Dokonce se přistihla, že se nemůže dočkat, až to bude vyprávět Aidenovi.

Morganová ji rýpla prstem do hrudi. Regan se zapotácela a málem upadla, ale rychle se sebrala, a dokonce vzdorně nakročila jednou nohou dopředu. „Necháš Cordii na pokoji," řekla. Trochu se přitom zajíkla, protože cítila v hrdle žluč, ale polkla a zopakovala to pevnější hlasem.

Panebože… Žaludek se jí zhoupl a teď už jí bylo jasné, že to na dívčí toaletu nestihne.

„Dobrá," řekla Morganová. Udělala krok blíž a znovu Regan rýpla prstem. „Tak mi místo ní dáš něco ty."

A Reganin rozhoupaný žaludek jí ochotně vyhověl.

První kapitola

Démon potřeboval ven.

Nepřekvapilo ho to, ani neznepokojilo. Bestie, kterou v sobě choval, se vždy začala ozývat na konci dne, kdy už jeho mysl nebyla upnutá k práci a tělo se dožadovalo uvolnění.

Dlouho, skoro rok, se před ním jeho démon skrýval, takže ani nevěděl, že někde v něm přebývá. Proto naivně věřil, že jde jen o záchvaty paniky nebo chvilkové deprese, jak si s oblibou namlouval, protože to se mu nezdálo tak děsivé. Vždycky to začínalo zvláštním nutkavým napětím kdesi v hloubi jeho útrob. Nebylo to tak docela nepříjemné. Přirovnal by to k pocitu, který může mít promrzlý člověk, když obejme teplý kámen. Jenže jak den pokračoval, kámen se stával teplejším a teplejším, až se horko, jež z něj vyzařovalo, nedalo snést. Pak se ho zmocnila úzkost, hrozná úzkost, z níž ho svědila kůže po celém těle a plíce pálily touhou vykřiknout a křičet a křičet. V zoufalství uvažoval, že si vezme jednu z pilulek, které mu předepsal lékař, ale nikdy si nic nevzal, ani aspirin, protože měl strach, že by ho léky oslabily.

Byl přesvědčený, že je dobrý člověk. Platil daně, chodil v neděli do kostela a byl schopen udržet si práci na plný úvazek. Byla to vyčerpávající práce a vyžadovala plné soustředění, takže neměl čas myslet na těžké břímě, které ho čeká doma, a znepokojovat se jím. Velkou část dne na ně nedbal. Po pravdě řečeno, vyskytly se chvíle, kdy byl vděčný, že se může starat o Ninu. Ve svém profesním i osobním životě nikdy neutíkal od zodpovědnosti a o svou invalidní ženu pečoval, jak nejlépe mohl. Na její naléhání se přestěhovali do Chicaga, aby se pokusili začít zde po její nehodě nový život. Do čtrnácti dnů po příjezdu si v novém bydlišti našel zaměstnání a považoval to za dobré znamení. Byla to pro něj hektická doba, ale na druhou stranu mu přinášela radost a uspokojení. S Ninou se rozhodli použít jistou část zděděných peněz na zakoupení prostorného domku na okraji

města, a jakmile se v něm zabydleli, trávil letní večery tím, že budoval různé šikmé rampy a upravoval přízemí tak, aby se Nina mohla ve svém nejmodernějším kolečkovém křesle kamkoliv bez problémů dostat. Jeho žena si při automobilovém neštěstí těžce poranila nohy a verdikt lékařů zněl, že už nikdy nebude chodit. Přijal tuto osudovou ránu, vyrovnal se s ní a dělal vše, aby mohli žít dál. Velmi se mu ulevilo, když se jeho ženě postupně vrátily síly a byla schopná se o sebe během dne postarat.

Když byl doma, starostlivě o ni pečoval. Každý den připravil večeři, pak umyl nádobí a zbytek večera trávil s Ninou při sledování jejich oblíbených televizních pořadů.

Byli spolu už deset let a za celou tu dobu jejich láska nijak neochabla. Naopak. Pokud do ní to hrozné neštěstí nějak zasáhlo, jen jejich vztah posílilo, neboť je zbavilo nebezpečí, že by mohli upadnout do všednosti uspokojení a vzájemné lhostejnosti. Nebylo divu. Vždyť jeho milovaná Nina už na operačním stole umírala, a pak se stal zázrak a osud, který se k nim zachoval tak krutě, mu ji opět vrátil. Lékaři pracovali na záchraně jejího života celou noc, a když mu potom řekli, že se jeho žena může uzdravit, šel do nemocniční kaple, klesl na kolena a přísahal, že po zbytek svého života udělá vše, aby ji učinil šťastnou.

Žil smysluplným, bohatým životem. S jedinou výjimkou…

Svého démona si nezačal uvědomovat postupně. Poznal ho v sobě náhle, bez varování.

Bylo to uprostřed noci. Nemohl spát, a než by se převaloval v lůžku a možná tím vzbudil Ninu, tiše vstal a šel do kuchyně, která se nacházela na opačném konci domu. Myslel si, že mu uklidní mysl sklenice teplého mléka, ale nepomohlo to. Když potom chtěl odložit prázdnou sklenku do dřezu, vyklouzla mu a rozbila se. Hrozně se lekl, protože byl přesvědčený, že hluk otřásl celým domem. Rychle spěchal ke dveřím ložnice, zastavil se u nich a poslouchal. Ne, zdálo se, že Ninu nevzbudil. S úlevou se vrátil do kuchyně.

Jeho úzkost však narůstala. Proboha, copak přišel o rozum? Ne, nic to není. Zase jen nával chvilkové deprese, to je celé. Nic hrozného, to zvládne.

Na pultu ležely noviny. Vzal je a přinesl si je ke stolu. Rozhodl se, že je bude číst tak dlouho, dokud se mu únavou nezavřou oči.

Začal u sportovních stránek. Četl každou řádku, každé slovo a pak přešel k místním zprávám. Přelétl článek o novém parku s běžeckou stezkou, pak noviny roztáhl a okamžitě ho upoutala fotografie krásné mladé ženy. Stála před skupinkou mužů s nůžkami v ruce, zřejmě připravená přestříhnout pásku nataženou přes cestu. Stála tam a usmívala se na něj.

Nemohl od ní odtrhnout oči.

Právě četl jména v popisu pod fotografií, když se to stalo. Náhle pocítil takový nával svírající tísně, že se nemohl nadechnout. Bylo to, jako by jím projel blesk a způsobil mu mučivou bolest v srdci. Je to snad srdeční záchvat, nebo jen další z ataků paniky, kterými občas trpí?

Zkus se uklidnit, říkal si. Nic víc to nechce. Zhluboka dýchat a uklidnit se.

Jenže úzkost se stupňovala a s ní se dostavil pocit hrůzy – dusivý strach, který už znal. Potom ho začala pálit a svědit kůže. Bylo to tak nesnesitelné, že si musel zuřivě škrábat nohy a ruce, pak vstal a jako šílený chodil dokola kolem kuchyňského pultu. Co se to s ním děje? vířilo mu hlavou.

Náhle si uvědomil, že běží, a přinutil se zastavit. Pohlédl na nohy a uviděl na nich dlouhé krvavé škrábance. A na rukou také. Chytil se za vlasy a začal skučet a kvílet, ale ani to nepomohlo. Naopak, měl pocit, že se mu jeho hrůza vysmívá. A potom mu náhle ve zmučené mysli vyšlehla jasná myšlenka. Bylo to jako oslepující blesk. V jediném okamžiku si uvědomil, že už své tělo neovládá. Dokonce ani nebyl schopen dýchat.

Viděl to s děsivou jasností. Pochopil to. Poznal, že v něm žije ještě někdo jiný!

Ráno se probudil schoulený do klubka na kuchyňské podlaze. Že by omdlel? Bylo to možné. Namáhavě vstal. Musel se opřít rukama o pult, aby se udržel na nohou. Zavřel oči, několikrát se zhluboka nadechl a pak se pomalu narovnal. Náhle mu padl pohled na noviny – ležely na nich nůžky. Dal je tam on? Jestliže ano, nevzpomínal si na to. Uklidil je zpátky do zásuvky, pak vzal noviny a chtěl je hodit do koše. Ještě než je však složil, všiml si, že článek s fotografií, na níž je usmívající se žena, je vystřižený. Ležel na stole a čekal na něj. Věděl, kdo ho vystřihl. A věděl také, proč to udělal. Jeho démon ji chtěl.

Zabořil tvář do dlaní a hořce se rozplakal.

Bylo mu jasné, že musí najít způsob, jak bestii v sobě uklidnit. Zdálo se mu, že by se o to mohl pokusit větší fyzickou aktivitou. Začal chodit do fitcentra a cvičil jako posedlý. Nejvíc mu vyhovovalo, když si oblékl boxerské rukavice a bušil do koženého pytle. Ztrácel přitom pojem času a nepřestal, dokud mu nedošel dech a síly.

Den co den mučil své tělo až do naprostého vyčerpání. Jenže pak poznal, že ani to nestačí.

Jeho démon se ho zmocňoval čím dál víc. Ironií bylo, že ho na to přivedla jeho žena. Jednou, když se na něj dívala, jak umývá nádobí, mu navrhla, aby si udělal večer pro sebe. Aby si někam vyšel s přáteli, trochu se s nimi pobavil, uvolnil se.

Namítl, že už tak dost večerů tráví mimo domov kvůli své práci. A co ty dlouhé hodiny, kdy chodí běhat nebo cvičit do tělocvičny? Přece netráví veškerý čas s ní.

Nina však byla neústupnější než on a nedala mu pokoj. Nakonec souhlasil, ale jen aby jí vyhověl.

Dnes tedy měl strávit svůj první večer venku. Už teď cítil, jak v něm pulzuje adrenalin. Byl skoro stejně vzrušený, jako když šel na svou první schůzku.

Ráno, před odchodem z domu, oznámil ženě, že si po práci zajede do města a posedí si s přáteli v oblíbeném baru U Sally. „Neměj o mě strach," řekl. „Pokud si dám víc než jednu sklenku, nechám auto tam a vezmu si taxík."

Všechno to byly lži.

Nejel do města, aby se uvolnil a poseděl si s přáteli. Jel tam na lov.

Druhá kapitola

Regan Madisonová strávila tři nepříjemné dny obklopena samými plzouny. Zdálo se jí, že jsou snad všude – na letišti, v hotelu, a dokonce i na římských ulicích. Plzouni, jak jim říkala, byli starší a spíš bohatší muži chtiví žen, kteří neudělali krok, aniž by jim na pravé ruce nevisela mladá milenka. Regan si takových párů nikdy nevšímala, dokud se její nevlastní otec Emerson neoženil s Cindy, která byla víc než o polovinu let mladší než on. Regan chápala, co ho k tomu vedlo. Cindy měla tělo striptérky, ale IQ tykve, jak se říká. A to z ní dělalo dokonalou partnerku pro Emersona.

Naštěstí Emerson a Cindy zůstali v Římě, zatímco ona se vrátila domů do Chicaga. Unavená po dlouhém letu šla do postele dřív než obvykle a spala celých osm hodin v naději, že zítřejší den už to bude lepší.

Bohužel se mýlila.

V šest ráno ji probudila bolest v levém koleni. Večer, než ulehla, se udeřila do toaletního stolku, a protože už sotva držela oči otevřené, nepřiložila si na koleno led a šla raději do postele. Teď se však zdálo, že se snad ani nebude moct na levou nohu postavit. Opatrně odhrnula přikrývku, posadila se a třela si koleno tak dlouho, až tepající bolest trochu ustoupila.

Potíže s levým kolenem měla od doby, co si ho poranila při jednom charitativním baseballovém zápase. Byla tehdy na prvním postu a dařilo se jí. Pak jí ale po jednom prudkém pohybu křuplo v koleně a ze hřiště ji odnesli s utrženým meniskem. Ortoped, který ji ošetřoval, navrhoval operaci a ujišťoval ji, že po ní bude za pár dní v pořádku. Regan však operaci stále odkládala.

Sundala nohy z postele, předklonila se a opatrně zkusila přenést váhu na bolavé koleno. Jenže potom, jako by její mizérie bylo málo, začala kýchat, až se jí oči zalily slzami.

Regan měla ke svému městu rozporný vztah. Milovala jeho umělecké galerie a muzea a na rozdíl od svých nejlepších přítelkyň Sofie a Cordelie byla přesvědčená, že se v Chicagu nakupuje stejně dobře jako v New Yorku. Také si myslela, že nejméně osmdesát procent obyvatel Chicaga jsou dobří, slušní a zákonů dbalí lidé. Často se na ni na ulici usmáli, a někdy ji dokonce pozdravili. Stejně jako většina obyvatel Středozápadu byli slušní, přátelští, ale ne dotěrní. Měli také tvrdou povahu, i když si s oblibou stěžovali na počasí, zvlášť v zimním období, kdy městem profukoval od Michiganského jezera ledový vítr ostrý jako nůž.

Skutečným martyriem však pro Regan bylo chicagské jaro. Trpěla alergiemi a pokaždé, když rozkvetly ambrosie, změnila se v chodící lékárnu. Přesto si nepřipouštěla, že by ji to mělo nějak omezovat. V dny, kdy byl vzduch těžký a plný pylu, si nacpala do kabelky balíčky papírových kapesníků, aspirin, antihistaminika, kapky proti zduření sliznice a oční kapky a dělala všechno, co měla v plánu.

Také dnes ji čekala spousta práce a věděla, že sebou musí hodit, třebaže měla chuť vlézt zpátky do teplé postele a zůstat v ní celý den. Bylo to tak příjemné, být opět doma.

Domovem Regan bylo apartmá v Hamiltonu, jednom z mnoha pětihvězdičkových hotelů, které po celém světě vlastnila a provozovala její rodina. Nacházel se v exkluzivní chicagské čtvrti Water Tower a pro svou eleganci, kultivovanost a pohodlí se těšil velmi dobré pověsti. Zatím byla s takovým bydlením spokojená, protože zde měla všechno, co potřebovala. Přímo v hotelu se nacházely i kanceláře společnosti, takže do práce jezdila pouze výtahem. Navíc většinu personálu znala od dětství a považovala je téměř za členy rodiny.

I když měla sto chutí zůstat v posteli, přemohla se a vstala. Odhrnula si rozcuchané vlasy z očí a pomalu se dovlekla do koupelny. Umyla se, svázala si vlasy do ohonu, pak si oblékla teplákovou soupravu a vyjela výtahem do osmnáctého poschodí, aby na nově vybudované běžecké dráze absolvovala svou každodenní tříkilometrovou dávku. Od toho ji nemohl odradit ani záchvat senné rýmy, ani bolavé koleno. Tři kilometry denně, to byl pro ni zákon.

Kolem půl osmé se vrátila do svého apartmá, osprchovala a oblékla se a snědla svou obvyklou snídani, která se skládala z opečeného pšeničného chleba, grapefruitu a teplého čaje.

Pak sjela do druhého poschodí do kanceláře. Sotva se posadila za stůl, zazvonil telefon.

„Tak jak ses měla v Římě?“ ozval se ze sluchátka Cordeliin hlas.

„Dobře.“

„Byl tam tvůj otčím?“

„Samozřejmě že byl.“

„Jak ses tedy mohla mít dobře? No tak, Regan, to jsem já, Cordie. Pověz své přítelkyni pravdu.“

Regan si povzdechla. „Bylo to hrozné,“ přiznala. „Prostě hrozné.“

„Pochopila jsem, že tvůj nevlastní papá měl s sebou svou mladou ženušku. Je to tak?“

„Ano, byla tam.“

„Pořád je ověšená věcmi od Escady?“

Regan se usmála. To byla celá Cordie, ty nejhorší situace jí vždycky připadaly nejzábavnější. Ale co, dobře věděla, že se jí její přítelkyně snaží zvednout náladu. A dařilo se jí to. „Ne od Escady,“ opravila ji. „Od Versaceho. Ano, pořád je jako chodící reklama na Versaceho.“

„Dovedu si ji představit,“ odfrkla pohrdlivě Cordie. „A tví bratři tam taky byli?“

„Samozřejmě Aiden. Ten hotel v Římě je jeho zamilovaný projekt. A zase byl tak strašlivě vážný. Mám dojem, že jsem ho už celé roky neviděla, aby se aspoň usmál. Možná je to tím, že je nejstarší.“

„A co Spencer a Walker?“

„Spencer musel zůstat v Austrálii. Zakládá v Melbourne nový hotel a na poslední chvíli se tam vyskytly jakési problémy. Walker přijel, ale zdržel se jen na recepci. Chtěl si před závodem odpočinout.“

„Ale mluvilas s ním.“

„Ano.“

„To je dobře. Takže jsi mu konečně odpustila, ne?“

„Asi ano. To máš těžké, vlastně udělal jen to, co považoval za správné. Je to tak, jak jsi říkala – s odstupem času se už na to

dívám jinak, takže můžeme pokračovat a bavit se spolu. Mimochodem cítila bych se hrozně, kdybych ho nechala prožít půl života, než bych mu dala vědět, že jsem mu odpustila. Minulý měsíc zničil další auto," dodala.

„A sám vyvázl bez jediného škrábnutí, co?"

„Ano."

„Ale v každém případě jsem ráda, že ses s ním smířila."

„Jen bych si přála, aby nebyl tak zbrklý. Je tak hrozně impulzivní. Svého času jsem měla pár schůzek s jedním mužem a on už najal detektivy, aby zjistili, co je zač."

„Promiň, že se ptám, ale nemluvíš náhodou o Dennisovi?"

„Ano, o kom jiném?"

„Aspoň jsi mu nedovolila, aby ti zlomil srdce. Bezpečně vím, že ho nemiluješ."

„Jak to můžeš vědět?"

„Když ses s ním rozcházela, neuronilas ani slzu. A víš dobře, že ty dokážeš slzet i při televizních pohádkách. Jestliže jsi neoplakala rozchod s Dennisem, tak v tom nemohlo z tvé strany nic být. A když dovolíš, udělalas dobře, žes ho poslala do háje. To pro tebe nebyl dobrý chlap."

„Tenkrát jsem si to nemyslela. Dokonce jsem ho považovala málem za dokonalého partnera. Měli jsme tolik společného. Měl rád divadlo, balet a operu a nevadily mu ani všechny ty sponzorské akce. Myslela jsem, že máme stejné životní hodnoty…"

„Ale pak ti, doufám, došlo, že to na tebe jen hrál. Šel po tvých penězích, Regan. To přece nemáš se svou vizáží a schopnostmi zapotřebí."

„Chceš mi zase dělat povzbuzující přednášku o tom, jak jsem hezká a chytrá?"

„Ne, na to nemám čas. Stejně se už budu muset vrátit do laboratoře, než mi ji nějaký student vyhodí do povětří. Chtěla jsem jen vědět, jestli ses vrátila v pořádku, a taky tě pozvat na večeři. Zítra začínám grapefruitovou dietu."

„Ráda bych šla, ale kdybys viděla, jak jsem zavalená prací. Už vidím, že tady budu muset sedět celý týden od rána do večera, než to všechno zvládnu."

„Dobře, tak si na mě zkus udělat čas v pátek a já tu dietu začnu až v sobotu. Myslím, že se obě potřebujeme trochu uvolnit. Minulý týden byl pro mě hrozný. V pondělí jeden kluk pustil krabici s

novými kádinkami a všechny do jedné se rozbily. V úterý jsem se pro změnu dozvěděla, že mi zkrátili rozpočet na příští rok na polovinu – slyšíš dobře, na polovinu! A ve středu mi zavolala Sofie a prosila mě, jestli bych pro ni něco neudělala. Nechtěj slyšet, co se z toho vyklubalo.“

„Co?“

„Chtěla, abych šla na policii a něco tam zjišťovala.“

„A co to mělo být?“

„Na to si budeš muset počkat, až ti to poví ona. Ale je to příšerné. Musela jsem jí slíbit, že to nikomu neřeknu. Chce ti to vysvětlit sama.“

„Zase spřádá ty své fantazie?“

„Možná,“ odpověděla Cordie. „Poslyš, už musím opravdu končit. Ukazují mi, že se tam něco děje.“

Zavěsila dřív, než se s ní mohla Regan rozloučit. O pět minut později se ozvala Sofie. Neztrácela čas zbytečnými řečmi.

„Potřebovala bych, abys pro mě něco udělala.“

„V Římě bylo fajn, díky za zeptání. A co by to mělo být?“

„Nejdřív řekni ano.“

„Tuhle hru jsem nehrála už od školky,“ zasmála se Regan.

„Tak se sejdeme na oběd. Ale dnes ne,“ dodala Sofie rychle. „Vím, že jsi po tom Římě zavalená prací, a já mám navíc dvě schůzky těsně za sebou, které nemůžu odložit. Možná bychom se mohly sejít zítra, případně pozítří. Potřebuju, abys mi věnovala tak dvě hodiny.“

„Dvě hodiny na oběd?“

„Na oběd a na to, co od tebe chci,“ opravila ji. „Co tak v pátek v půl jedné v Palms? Cordie má kolem poledne čas a mohla by taky přijít. Hodí se ti to?“

„Ještě nevím jistě…“

„Regan, já vážně potřebuju, abys mi pomohla.“

Říkala to tak žalostně, jako by se opravdu dostala do těžkých problémů. Regan věděla, že to na ni Sofie jen hraje, ale rozhodla se, že jí to ulehčí.

„Když je to tak vážné…“

„To tedy je.“

„Tak dobře. Udělám pro tebe, co budu moct.“

„Věděla jsem, že s tebou můžu počítat. A mimochodem, ověřila jsem si u Henryho, že máš kalendář na příští víkend volný, tak jsem ho požádala, aby mě tam napsal.“

„Celý víkend, Sofie? Co se vlastně děje?“

„To ti vysvětlím, až se sejdeme. Pak o tom budeš moct celý týden přemýšlet.“

„Nemůžu…“

„Moc se mi ta tvoje fotka v novinách líbila. Máš na ní skvělé vlasy.“

„Ale Sofie, já chci vědět…“

„Už musím končit. Takže v pátek v půl jedné v Palms.“

Regan chtěla ještě něco namítnout, ale Sofie už zavěsila. Povzdechla si, podívala se na hodinky, pak vzala osobní digitální diář a zamířila ke dveřím. Na chodbě už na ni čekal Paul Greenfield, hlavní Aidenův manažer. Regan ho znala od dívčích dob. Jednou v létě, když chodila na střední školu, pracovala jako jeho asistentka a celé ty tři měsíce byla do něho zamilovaná. Paul o jejím pobláznění věděl – opravdu šlo o pobláznění a bylo to na ní vidět –, ale bral to velmi rozumně, i když k ní byl milý. Nyní byl ženatý a měl čtyři děti, což ho dost vyčerpávalo, ale pro Regan měl stále připravený přátelský úsměv. Vlasy na spáncích mu už začínaly šedivět a nosil silné brýle, ale v Reganiných očích to byl pořád neobyčejně hezký muž. Méně zajímavé už na něm bylo, že držel pod paží tlustý balík tiskových výstupů z počítače.

„Dobré ráno, Paule,“ pozdravila ho. „Vidím, že máš plné ruce práce.“

„Dobré ráno. S tou prací máš pravdu, ale tohle je pro tebe.“

„Oh,“ povzdechla a o krok couvla.

„Asi před hodinou jsem dostal e-mail od Aidena,“ řekl a zazubil se.

„A co?“ pohlédla na něho, když zaváhal.

„Divil se, proč ses mu neozvala.“

Pokusil se jí balík papírů předat, ale Regan znovu o krok couvla. „A co ode mě chce Aiden slyšet?“

„Tvůj názor na jeho zprávu.“

„Panebože, takže tohle všechno napsal on? Kde na to vzal čas?“

„Víš přece, že tvůj bratr nespí.“

A skoro ani nežije, chtělo se jí dodat, ale neřekla to, protože by to bylo vůči Aidenovi neloajální. „Vypadá to tak," připustila. „A co je to za zprávu?"

Paul se usmál. Viděl, že se na balík papírů dívá jako na krabičku, z níž má na ni vyskočit čertík. „Aidenovy plány na další expanzi," řekl. „Chce vědět, co si o tom myslíš, než s tím začne něco dělat dál. Jsou tady všechna čísla. Spencer a Walker už to viděli."

„Ale vsadím se, že z toho nepřečetli ani písmeno."

„Taky si myslím."

Paul se tvářil provinile, když si od něho balík papírů brala.

„V Římě se o tom ani nezmínil, a teď si myslí, že už to mám první den po návratu přečtené?"

„Ono totiž došlo k menšímu zmatku. Tohle je už podruhé, co jsem se ti to chystal dát. První výtisk se zřejmě někde ztratil. Dal jsem ho Emily, ale ta tvrdí, že to poslala Henrymu, aby ti to předal." Emily byla Aidenova asistentka.

„To se mi nezdá. Kdyby to poslala Henrymu, určitě by mi to dal."

Paul byl vždy diplomat. „Já vím, je to záhada. Ale podle mě nemá smysl marnit čas vyšetřováním, co s tím kdo udělal."

„Záhada… Ano, jistě," řekla. Nedokázala však skrýt podráždění. „Oba víme, že Emily…"

„Já bych o tom raději nespekuloval," přerušil ji Paul. „V každém případě tvůj bratr čeká, že se mu ozveš. Nejlépe dnes kolem poledne."

„Kolem poledne?"

„Řekl mi, abych ti vyřídil, že to nemusí být přesně ve dvanáct."

Regan zaťala zuby. „Dobře, budu se snažit, abych to během dopoledne přečetla."

Paul se usmál na znamení, že tak to bude nejlepší. „Kdyby ses mě chtěla na něco zeptat, budu do jedenácti ve své kanceláři. Pak pojedu do Miami."

„Ale je ti jasné, Paule, že se z toho zcvoknu," zavolala za ním, když odcházel.

Jenom se zasmál. Regan si povzdechla, podívala se na hodinky a smířená s osudem zamířila zpátky do své kanceláře.

Třetí kapitola

Ta vražda byl omyl.

Stál ve stínu domu blízko čtvrti Water Tower, pozoroval vchod a čekal, až se jeho „vyvolená“ objeví. Byl vlhký, studený večer a chlad mu pronikal až do morku kostí. Cítil se špatně, ale už se to neodvažoval vzdát, a tak tu čekal a doufal už víc než dvě hodiny. Teprve pak konečně usoudil, že mu to nevyšlo.

S pocitem poraženého se vrátil do svého džípu a rozjel se domů. Do očí mu vstoupily slzy, tak kruté bylo jeho zklamání a tak moc ho pálil pocit hanby. Uslyšel někoho vzlyknout a až pak si uvědomil, že to byl on sám. Podrážděně si utřel slzy z tváří.

Chvěl se a nemohl se ovládnout. Selhal. Co s ním teď jeho démon udělá? Znovu vzlykl.

A potom, když ho přemohl pocit, že už to dál nevydrží a musí vykřiknout zoufalstvím, se objevila odpověď. Uviděl vchod do Conradova parku a náhle věděl, že ho démon vede tam, kde ho chce mít. Běžecká stezka ve tvaru osmičky vedla parkem a kolem univerzitního areálu. Vzpomněl si, že viděl její nákres v novinách, kde doplňoval článek o jakési slavnosti, jejíž výnos měl jít na charitativní účel. Už si však nevzpomínal na jaký.

Tam ji najdeš, našeptával mu jeho démon.

Náhle pocítil, že se mučivé napětí v něm uvolnilo. Našel si výhodné místo k parkování v ulici blízko univerzitního areálu. Zastavil vedle telefonního sloupu. Byl na něm přibitý plakátek na jakýsi běh, který se tady měl konat. Na plakátku byla pěkná mladá dívka, jak probíhá cílem.

Právě se chystal vystoupit, ale náhle strnul. Uvědomil si, že v tomhle oblečení bude v parku nápadný. Měl na sobě levný, ale slušný tmavý oblek, bílou košili a proužkovanou kravatu, protože si myslel, že *ji* najde ve čtvrti Water Tower, a chtěl vypadat jako byznysmen nebo úředník, který se vrací pozdě z práce domů. Do

kapsy si však nacpal baseballovou čepici – zamýšlel si ji nasadit, jakmile se pustí za ní, aby ho nemohl nikdo po činu identifikovat.

Co teď? uvažoval.

Využij situace, zasyčel na něho jeho démon.

Rozhodl se, že se bude chovat, jako by byl profesor z univerzity, který někam spěchá. Vždyť to nebude zase tak daleko od pravdy. Ano, dokáže to. Vzal kufřík a vystoupil.

Počasí se znovu zhoršilo. Už čtvrtý den za sebou občas sprchlo, ale podle předpovědi se mělo k večeru vyjasnit. Zatím to však na to nevypadalo. Meteorologové se zkrátka zmýlili. Měl s tím počítat a vzít si deštník.

Sevřel pevně ucho kufříku a vydal se rychlým krokem po cestě. Snažil se působit dojmem někoho, kdo ví, kam jde. Ušel asi půl druhého kilometru. Na oblek mu sedala vlhkost z mžení a večerní mlhy. Když hledal nejlepší stanoviště, znovu v něm začalo narůstat napětí. V parku nebylo moc úseků se stromy a on věděl, že v těch místech bude ta, na niž čekal, ostražitější. To bylo přirozené.

Neměl příliš obavu, že by ji chlad a mžení odradily. Ti, co chodí běhat, obvykle dodržují svůj rituál za každého počasí. Navíc musí trénovat na důležitý závod. Ne, určitě se tu objeví.

Ale kde se schovat? Šel dál a rozhlížel se po nejvhodnějším místě. Cestu lemovala zářivková světla, jejichž sloupy i tvar baněk imitovaly staré plynové lampy. Byly asi deset metrů od sebe, ale za budovou, kolem níž se cesta stáčela, byla rozmístěná blíž k sobě. Na budovu mířil nápis se šipkou a oznamoval, že je to posluchárna. „Tady ne," zamumlal. Tady je moc světla…, alespoň na to, co má v úmyslu.

Oblek už měl skoro promočený, ale nevšímal si toho a pokračoval dál. Co je to tam opřené o zeď? Šel blíž, vystoupil z cesty a zastavil se. Že by lopata? Ano.

U kamenné zdi budovy zely tři hluboké jámy. Keře kolem byly vysekané – zřejmě tam chtěli vysadit novou zeleň – a někdo z těch, co tady pracovali, zapomněl lopatu opřenou o zeď. A ještě pár dalších věcí. Na zemi vedle lopaty ležela složená oranžová plachta a z ní vyčnívalo kladivo. Bylo rezavé, ale úplně stačilo. Zvedl ho a potěžkal. Vůbec ho nenapadlo, že by si měl vzít nějakou zbraň. Po dlouhých týdnech zuřivého cvičení se cítil silný jako býk a považoval za samozřejmé, že každou ženu, ať je jakkoli vysoká,

přemůže holýma rukama. Ale tímhle kladivem ji snáze přesvědčí, že nemá smysl, aby se mu vzpírala. Lépe neriskovat, pomyslel si.

Prošel ohybem cesty, jež se stáčela kolem budovy, a zůstal stát. Cítil, že se mu srdce rozbušilo vzrušením. U zdi ležela hromada vysekaného křoví a vykopaných kořenů, které se natahovaly k cestě jako chapadla chobotnice. Měli to tu připravené k odvezení. Rozhlédl se, jestli nablízku není někdo, kdo by ho mohl vidět nebo slyšet, pak zvedl kámen a na první pokus rozbil lampu nejblíž hromadě. Pořád mu však připadalo, že je tu moc světla, a rozbil tedy ještě jednu.

„Perfektní," zamumlal šeptem. Místo jako stvořené k tomu, co zamýšlel.

Pořád myslel na hluboké jámy, které mu tady někdo připravil jako na objednávku. Dvě byly na jižní straně budovy, ale dvě další, označené oranžovými neonovými kužely, objevil těsně vedle cesty. Přestože měl rukavice, otřel si dlaně o kalhoty, když si dřepal za hromadu tlejících větví a kořenů. Boty se mu zabořily do měkké hlíny. Opatrně položil kufřík vedle sebe a zhluboka se nadechl, aby se uklidnil.

Uvědomil si, že jeho smysly jsou působením adrenalinu citlivější než kdy jindy. Slyšel každý nepatrný zvuk, cítil sebemenší závan vlhkých, plesnivých pachů.

A pak zaslechl dusot běžících nohou. Někdo se blížil po cestě. Spokojeně se usmál. Samozřejmě, běžci běhají, i když mží. Přikrčil se ještě víc k zemi a vykoukl štěrbinou mezi větvemi. Viděl odtud na jasně osvětlené místo, kolem něhož musel běžec proběhnout.

„Ano," zašeptal. Byla to žena. Ale je to ta pravá? Ta jeho, kterou si vybral? Neviděl jí do tváře, protože měla skloněnou hlavu a dívala se na cestu. Viděl jen její štíhlou postavu a husté tmavé vlasy svázané do ohonu. Musí to být ona. Zíral na její dlouhé, svůdné, neuvěřitelně dokonalé nohy.

Sevřel kladivo jako baseballovou pálku. Byl připravený vyrazit.

Nechtěl ji zabít, chtěl ji jen omráčit. Ale příliš pozdě si uvědomil, že si vybral špatný okamžik. Měl ji nechat proběhnout kolem a pak na ni vyrazit zezadu. Byl však příliš dychtivý a příliš nezkušený. A ona byla bojovník. Poznal to, když se ji pokoušel strhnout k zemi a ona se mu snažila zatnout prsty do obličeje.

Uhnul před nimi, ale ve chvíli, kdy ji přitiskl k zemi a chtěl jí pohlédnou do tváře, aby se přesvědčil, že je to ona, uvědomil si, že ho viděla. Nejdřív se ho zmocnila panika a pak ho ovládl hněv. Přímo zuřivost.

Snažila se vytáhnout z kapsy sprej se slzným plynem a křičela jako šílená. Udeřil ji do hlavy kladivem. Byl to tvrdý úder. Zmlkla a zhroutila se. Jeho démon mu však nedovolil přestat. Mlátil ji kladivem znovu a znovu, do nohou, do kolen, do boků a zase do hlavy.

Všude kolem byla krev.

Přálo mu štěstí, protože mžení se změnilo v hustý déšť. Nastavil mu tvář a nechal si jím smývat krev. Rudé stružky mu stékaly za límec, až mu naskočila husí kůže. Zavřel oči, aby si odpočinul.

Náhle se prudce narovnal. Jak dlouho už tu vedle ní dřepí a idiotsky civí na černé nebe? Vždyť se tu každou chvíli může někdo objevit.

Zatřepal hlavou. Musí ji někam schovat.

Jámy! Ty krásné, velké jámy na boku budovy. Má se odvážit vléct ji až tam? Nebo by bylo lepší vzít lopatu a zahrabat ji někde tady? Ano, tak to udělá. Ale teď ještě ne. Rychle ji ukryl pod nasekané větve a pak si našel místo blízko lopaty, kde se skrčil a čekal. Teprve až minula půlnoc a mohl si být jistý, že ho nikdo nepřekvapí, začal hloubit jámu. Dal si záležet, aby byla dost hluboká a skryla celé její tělo. Když ji k ní potom vlekl, ztratila obě tenisky a jednu ponožku, takže se pro ně musel vrátit a přidat je k ní. Naházel na ni hlínu, udusal ji a pak na čerstvý hrob natahal tlející větve.

Ještě zahladil, jak jen to šlo, všechny stopy a pak odstoupil stranou a prohlížel si své dílo. S úlevou zjistil, že déšť už smyl krev z cesty.

Třást se začal až v autě. Málem se nedokázal strefit klíčem do zapalování, tak zničený byl tím, co měl za sebou. Než však dojel domů, rozlil se mu po těle pocit dokonalého uvolnění, jaký míval po sexu. Byl klidný a spokojený.

A prostý pocitu viny. To ho překvapilo. Opravdu necítil nic, ani náznak viny. A proč by měl? Ta žena ho sváděla, vylákala ho sem, a proto si zasloužila zemřít.

V době, kdy čekal, až ji bude moct pohřbít, proběhli kolem dva běžci, oba muži. Mohli si všimnout krvavých skvrn, které déšť nestačil úplně smýt. Ano, dnes v noci hodně riskoval.

Jakmile zahnul do uličky, v níž stál jeho dům, vypnul světla, aby ho neviděla všetečná sousedka, která nemá nic jiného na práci, než ve dne v noci slídit, co se kde šustne. Už před několika týdny proto odpojil světlo na garážových vratech. Když se tedy blížil k svému domu, jel téměř krokem. Byla tam, potvora, stála u kuchyňského okna. Pořád a pořád slídí po sousedech.

Zmizela ve chvíli, kdy se garážová vrata zvedla. Jmenovala se Carolyn a šla mu na nervy jako nikdo jiný. Škoda že nežila sama. Starala se o matku. Člověk by si myslel, že ji ta péče plně zaměstná, ale zřejmě jí to nestačilo. Carolyn patřila k lidem, kteří do všeho strkají nos. Nechutná dotěrná ženská. Kdykoliv se zastavila s Ninou, vždycky se na něco vyptávala. Jestli toho nenechá, bude s ní muset něco udělat.

Jakmile zaparkoval v garáži, vytáhl dřevěnou bedýnku a uložil do ní zkrvavené kladivo. Pak vyprázdnil kapsy. Také sprej se slzným plynem a řidičský průkaz, který vzal bez uvažování mrtvé ženě, skončily v bedýnce. Pak se svlékl a nacpal zablácené oblečení a boty do pytle na odpadky.

Musel všechno dělat tiše, aby nevzbudil Ninu. Proto se také rozhodl spát v pokoji pro hosty. Opatrně prošel domem a vystoupil po schodech nahoru. Zamířil do koupelny. Při prvním pohledu do zrcadla se zhrozil. Proboha, co mu to udělala! Jeho obličej vypadal jako syrový hamburger.

Rychle pustil vodu a začal si opatrně smývat krev. Na obou tvářích měl od jejích nehtů krvavé šrámy a jeden zvlášť dlouhý se mu dokonce táhl po krku dolů. Byl vztekem bez sebe. Děvka jedna! Pak vstoupil do sprchy a pustil vodu. Také paže měl celé poškrábané.

Panebože, co když ho takhle někdo zahlédl, když jel domů? Kolikrát zastavil na světlech a rozhlédl se doleva a doprava?

Možná už někdo zavolal na policii a řekl jim jeho poznávací značku.

Začal tlouct hlavou do kachliček. Přijdou na mě, říkal si zoufale. Určitě na mě přijdou. Co budu dělat? Bože, co se pak stane s Ninou? Kdo se o ni bude starat? Bude se muset dívat, jak mě odvádějí v poutech? Bylo to tak nesnesitelné pomyšlení, že

musel udělat to, v čem se vycvičil v době, kdy Nina bojovala v nemocnici o život – silou vůle ty hrozné myšlenky potlačil, až zmizely.

Celý víkend proseděl doma před televizí a čekal, až uslyší ve zprávách o nové vraždě. Postupem času však začínal lhostejnět, protože mrtvou ženu, zahrabanou u univerzitní posluchárny, zdá se nikdo neobjevil. V úterý už byl přesvědčený, že měl štěstí a je z toho venku. Cítil se klidný a sebejistý.

Nebylo to špatné, říkal si. Generální zkouška dopadla dobře.

Dokonce vymyslel skvělé vysvětlení všech svých škrábanců. Měl trochu v hlavě, v dešti uklouzl a spadl do trnitého křoví.

Jeho šéf, jinak protivný chlap, si ho ve středu ve čtyři hodiny zavolal do kanceláře a řekl mu, že si všichni všimli, jak usilovně a s nadšením v uplynulých třech dnech pracoval. Jeden z jeho kolegů se dokonce zmínil, že s nimi občas zažertuje. Šéf tedy očekával, že mu tento přístup k práci a k plnění povinností vydrží co nejdéle.

Když potom odcházel, položil mu šéf ještě otázku. Zeptal se ho, co vlastně způsobilo tak náhlou změnu v jeho chování. Odpověděl, že jaro. Prý bez ohledu na deštivé počasí začal nově upravovat celou zahradu za domem. Vyžívá se v tom, i když ještě nic nového nenasadil. Zatím spíš jen vytrhává a vykopává. Všechno staré musí pryč, je třeba to nahradit novým. Dokonce uvažuje, že by mohl na zahradě postavit besídku nebo nějaký altánek.

„Ale buďte opatrný s tím vytrháváním keřů," varoval ho šéf s úsměvem. „Ať zase neskončíte v trní. Měl jste štěstí, že jste do těch škrábanců nechytil infekci."

Opravdu. Už nestál o žádné další škrábance a skutečně měl štěstí. Byl šťastný člověk.

Čtvrtá kapitola

Týden uplynul jako voda a v pátek si Regan uvědomila, že už má mnohem lepší náladu. Vyřídila všechno nechutné papírování, které se jí nahromadilo na stole během její nepřítomnosti, a mohla se opět věnovat tomu, co dělala ráda.

Dokonce ji ani nevyvedlo z míry setkání s Aidenovou asistentkou. Narazila na ni na chodbě. Právě spěchala do své kanceláře, když na ni Emily Milanová zavolala. Otočila se a čekala, až k ní asistentka dojde. Byla nejméně o osm nebo možná o víc centimetrů vyšší než Regan, a když měla vysoké podpatky, tyčila se nad ni jako věž. Byla blondýna a nosila vlasy nakrátko ostříhané, aby ještě víc vynikly její výrazné rysy. Všechno, co Emily nosila nebo jak se upravovala, odpovídalo nejnovější módě, od krátké, úzké sukně po odvážné a velmi barevné šperky.

Regan ji neměla ráda, ale ze všech sil se snažila nepřenášet osobní pocity do pracovních záležitostí. Z nějakého důvodu i Emily cítila vůči Regan antipatii, která v posledních dvou měsících přerostla v otevřené nepřátelství.

„Aiden chce, abych se zúčastnila schůzky, kterou máte naplánovanou na dnešní dopoledne," prohlásila. „Chce mít jistotu, že proběhne bez komplikací."

To byla nezastíraná urážka a Regan si musela připomenout, proč musí tuhle ženskou snášet. Jakkoliv byla nepříjemná, ulehčovala Aidenovo pracovní zatížení, a to bylo hlavní.

„Dobře," odpověděla tedy.

„A potřebuju ten materiál, který vám Aiden mailoval. Vytiskněte mi ho a řekněte svému asistentovi, ať mi ho přinese."

Samozřejmě se neobtěžovala s jediným *prosím* ani *děkuji*. Řekla své, otočila se a odešla. Regan se nadechla a rozhodla se, že si nenechá nějakou káčou zkazit dopoledne. Mysli na něco příjemného, říkala si. Chvíli jí trvalo, než na něco přišla. Nemusí s Emily pracovat – to bylo v každém případě příjemné pomyšlení.

Regan byla přesvědčená, že má práci, o které se jiným lidem jen sní, protože rozdávala peníze. Byla administrátorkou Hamiltonovy nadace. Její babička kdysi založila dobročinný program, a když před pár lety zemřela na mrtvici, nastoupila na její místo Regan. Nepřišlo to z ničeho nic, už nějakou dobu se na to připravovala a byla do všeho zasvěcená. Nešlo o žádnou multimilionovou nadaci, jak Regan v skrytu duše doufala, přesto byla úspěšná a poskytovala potřebné peníze a materiální prostředky mnoha chudým školám a kulturním institucím. Reganiným cílem nyní bylo přesvědčit bratra, aby souhlasil se zvýšením rozpočtu nadace. A to nebyl jednoduchý úkol, zvlášť když se Aiden plně upnul ke své představě, že musejí řetězec svých hotelů rozšířit.

Chicagský hotel Hamilton byl jen jedním z Aidenových dětí, ale používal ho jako model pro další podniky. Na prvním místě byla služba zákazníkům, a protože k dosažení tohoto cíle přispíval i všechen personál, získal si hotel od svého otevření skvělou pověst.

Regan se vrátila do své kanceláře, kde už na ni čekal Henry Portman. Její mladý asistent u ní pracoval na částečný úvazek, protože stále ještě studoval. Byl to Afroameričan s postavou fotbalového útočníka a myšlením mladého Billa Gatese.

„Hledala vás tady dračice," oznámil jí na uvítanou.

Regan se zasmála. „Už jsem na ni narazila na chodbě. Chce jít na tu schůzku v deset hodin. Ještě něco nového?"

„Dobré i špatné zprávy."

„Radši začněte těmi dobrými."

„Odešly prostředky na umělecké programy pro dvě školy a dalších šestnáct dopisů čeká na váš podpis," řekl Henry a zazubil se od ucha k uchu. „Naší zásluhou bude moct jít šestnáct nadaných středoškoláků na vysokou školu, protože jim zaplatíme školné," dodal.

Také Regan se usmála. „To jsou opravdu dobré zprávy, Henry. Kvůli nim mám svou práci tak ráda."

„Já taky," přikývl Henry. „Alespoň většinou."

„To je úvod ke špatným zprávám?"

Posadila se za stůl a začala podepisovat dopisy. Podala poslední Henrymu a ten ho složil do obálky. „Dnes se vyskytl jistý problém," začal opatrně. „Vlastně ne až dnes, trvá to už asi měsíc,

ale myslel jsem, že to zvládnu. Teď si tím ale nejsem jistý. Vzpomínáte si na mladíka jménem Morris? Peter Morris.“

Zavrtěla hlavou. „Co je s ním?“

„Asi před měsícem jste mu zamítla další grant. Okamžitě se ozval. Byl přesvědčený, že muselo dojít k nějakému administrativnímu omylu nebo že ve své žádosti o ‚automatické obnovení‘ grantu, jak tomu říká, zapomněl někde udělat tečku nebo čárku. Proto poslal žádost znovu a před pár dny zavolal a chtěl vědět, kdy konečně může čekat peníze. Dokonce prohlásil, že by bylo kruté, kdybychom ho zklamali, když se tak lehce dostal k penězům. Tak jsem mu vysvětlil, jak se věci mají, ale zdá se, že mu to pořád není jasné. Ozval se totiž znovu a řekl mi, že si není jistý, jestli jsem pochopil, co znamená to ‚automatické obnovení‘.“

„Ach jo,“ povzdechla Regan. „To vypadá na neodbytného otravu.“

„Je to mizera, který se lehce dostal k penězům a nedovede si představit, že by pramen vyschl. Nechtěl jsem vás tím obtěžovat, ale už nevím co s ním. Když jste odletěla do Říma, začal volat málem každý den. Možná si myslí, že když mě bude pořád otravovat, jednou mu ty peníze dám, abych měl od něj pokoj.“

„Jestli je to takový otrava, tak bych si s ním měla promluvit já. Můžete mi připravit jeho materiály. Musím mít dobrý důvod, abych ho odmítla jednou provždy.“

„Už jsem je připravil,“ řekl Henry a ukázal na složku položenou na kraji stolu. „Ale jestli si chcete ušetřit čas, řeknu vám, proč jste ho odmítla. Protože ten první grant použil na jiný účel, než na jaký byl určen. Výslovně jsme uvedli, že je to příspěvek na nákup materiálu pro kulturní středisko.“

„Ano, už si na něj vzpomínám.“

„Tvrdil mi, že za naše peníze opravdu *koupil* nový materiál. Došlo prý jen k nesprávnému umístění faktur v účetnictví.“

„A co jste mu na to řekl?“

Henry se zasmál. „Že je dobře, že to vím. A pak jsem ho požádal, jestli by se nechtěl zastavit a ukázat nám to, abychom se o tom mohli přesvědčit. To se mu moc nezamlouvalo a začal couvat. Měla jste slyšet, jak koktal a blábolil.“

„Jinými slovy – už od nás nic nedostane,“ uzavřela Regan.

„Ano, nic. Myslím, že si vůbec neuvědomuje svou situaci. Až jeho zaměstnavatel zjistí, že zpronevěřil peníze poskytnuté

dobročinnou nadací, podá na něj trestní oznámení. Aspoň já bych to tak udělal. Tohle jsem mu samozřejmě neřekl," dodal.

„A jak jste rozhovor s ním ukončil?"

„Nerozloučili jsme se jako nejlepší přátelé, jestli se ptáte na tohle," odpověděl. „Je těžké být slušný k hlupákovi, i když jsem se snažil. Pořád chtěl přijít a promluvit si s vámi osobně. Než zavěsil, ujistil mě, že vás dokáže přesvědčit, abyste změnila názor."

„Nemá šanci."

„Taky si myslím. Ale stejně se mi to zdá podivné. Připadalo mi, že se chová, jako by k vám měl osobní vztah. Myslím, že je to typický otrava. Nechápu, jak mohl projít počátečním auditem, ale nějak se mu to podařilo. Opravdu si nemyslím, že byste s ním měla ztrácet čas, ale kdybyste s ním chtěla mluvit a on vám vyhrožoval, měla byste to říct Aidenovi."

Okamžitě poznal, že to nebyla nejlepší rada.

„Do těchhle věcí nehodlám Aidena zatahovat, Henry," řekla Regan stroze. „Rozumíte?"

„Ano, samozřejmě. Naprosto."

„Jestli mi ten Morris začne vyhrožovat, uvědomím bezpečnostní službu a zavolám na policii. A už o něm nemluvme. Podepsala jsem všechny dopisy, takže jsou připravené k odeslání."

Henry shrnul hromádku obálek a otočil se k odchodu. „Ještě jednu věc," zarazila ho. „Vytiskněte, prosím, Aidenův poslední e-mail a doneste ten materiál Emily. Chce se do toho podívat, než půjde na schůzku."

„Takže to mám vytisknout pro ni?" zeptal se Henry s žalostným výrazem.

„Snad to přežijete," zasmála se Regan.

Odkašlal si a postoupil o krok zpátky. „Pokud jde o Aidena…"

„Ano?"

„Jistě vám to nemusím připomínat, ale mám dojem, že pracuji pro vás, ne pro vašeho bratra. Je to tak?"

„Samozřejmě."

„Před pár týdny se tady zastavil. Zrovna jste tu nebyla. Chvíli jsme spolu hovořili a on mi řekl, že kdyby se někdy naskytly nějaké problémy, mám mu zavolat."

Přemohla se, aby nedala najevo podráždění. „Aiden má vůči mě otcovský komplex," řekla.

„Odpověděl jsem mu, že se tady žádné velké problémy nevyskytují a že to zvládáme. Opravdu to zvládáme, nemyslíte? A děláme důležitou práci.“

„Samozřejmě.“

Už se chystal za sebou zavřít, když si vzpomněl ještě na něco. „Málem jsem na to zapomněl, ale minulý týden jsem tady přistihl dračici.“

„V mé kanceláři? Co tady dělala?“

„Řekla, že vám jen položila na stůl nějaké papíry, ale když jsem se pak po nich díval, nic nového jsem na vašem stole neviděl. Mám dojem, že tady jen čmuchala. A taky si myslím, že něco dělala s vaším počítačem.“

„Jste si tím jistý?“ zeptala se Regan, ale v duchu už uvažovala, co mohla Emily hledat. A čím déle o tom přemýšlela, tím víc vzrůstal její hněv.

„Řekl bych, že naprosto jistý. Vím, že když odcházíte a už se ten den nemíníte vrátit, vždycky počítač vypnete. Nezdá se vám, že je to od ní drzost?“ Regan se zdálo, že to je něco víc než drzost. „Myslím, že bychom měli zamykat, aby sem dračice nemohla, kdykoliv ji napadne,“ dodal Henry.

„Měl byste s tou dračicí raději přestat,“ mínila Regan. „Jednou vám to uklouzne před ní a budete s ní mít problémy.“

Henry jen pokrčil rameny a výmluvně naznačil, jakou starost mu to dělá.

Regan pracovala do půl dvanácté a pak vyjela nahoru do svého apartmá, aby se trochu osvěžila.

Protože to bylo do Palms jen sedm kratších bloků, rozhodla se jít pěšky. Napadlo ji, že by cestou mohla ještě něco zařídit, a také se chtěla zastavit v Dickersonově drogerii a koupit Sofii její oblíbenou pleťovou vodu. Její přítelkyně totiž měla mít za pár dní narozeniny. Regan jí už koupila skvělou toaletní taštičku od Prada, o níž věděla, že se Sofii moc líbí, a chtěla ji naplnit její oblíbenou kosmetikou. Jestli bude čas, mohla by se také zastavit u Niemana Marcuse a koupit láhev parfému Vera Wang.

Regan doufala, že jí cesta pěšky prospěje a trochu jí zlepší náladu. To, že jí Emily čmuchala v kanceláři, jí pořádně hnulo žlučí a ještě to nepřekousla.

Myslela na to i cestou přes vestibul, a když tam náhle uviděla Aidenovu asistentku, rozhodla se na ni zavolat.

„Emily, můžete mi věnovat minutku? Ráda bych se vás na něco zeptala.“

Emily se otočila. „Ano, samozřejmě,“ odpověděla, třebaže se netvářila příliš vstřícně.

„Henry se mi zmínil, že jste byla minulý týden v mé kanceláři.“

Regan čekala, že to Emily popře, a proto ji odpověď Aidenovy asistentky velmi překvapila. „Ano, byla jsem tam.“

„A mohu se zeptat, co jste tam dělala?“

„Dala jsem vám na stůl nějaké papíry.“

„A proč jste je nepředala Henrymu nebo je nenechala na jeho stole?“

„Nechtěla jsem, aby zase skončily někde založené,“ řekla klidně Emily. Hleděla kamsi za Regan a dávala ostentativně najevo, že ji tenhle rozhovor vůbec nezajímá.

„Ale Henry nemá ve zvyku zakládat někam důležité dokumenty, aby se na ně zapomnělo,“ namítla Regan. Chtěla spustit chvalořeč na svého asistenta, ale Emily jí k tomu nedala příležitost.

Otočila se odcházela. „Ale s Aidenovou zprávou to udělal,“ řekla, aniž se ohlédla.

„Neudělal,“ zavolala za ní Regan vzrušeně.

„Pak musím mít za to, že jste ji založila vy.“

Emily pokračovala v chůzi pryč. Regan na ni nemínila křičet přes celý vestibul ani za ní běžet. Definitivně si však uvědomila, že nemá smysl snažit se s tou ženskou vyjít. Něco s tím musí udělat, a brzy. Počítej do deseti a mysli na nějakou příjemnou věc, řekla si v duchu.

Vyšla před hotel a uvědomila si, že je krásný, jasný den. Dopolední mlha se už rozpustila a město zalévala jasná sluneční zář. Obloha měla nádhernou šmolkově modrou barvu a v obrovských kameninových kontejnerech, rozmístěných podél ulice, vyrážela poupata jarních květin. Zhluboka se nadechla, ale okamžitě začala kýchat. Dnes toho pylu ve vzduchu nebude moc, pomyslela si. Nepálily ji oči a kýchla jen asi šestkrát nebo sedmkrát.

Mohlo by to být horší, říkala si. Je třeba zachovat si pozitivní myšlení. Duch vítězí nad hmotou.

Ale pak čekala na rohu Michiganské a Superior na zelenou a uviděla prvního dnešního plzouna. Postarší chlápek, kterému podle všeho nevadilo, kolik lidí se na něj dívá, k sobě tiskl asi osmnáctiletou zrzku. Hloupé holce to zřejmě dělalo dobře, protože se chichotala, až to bylo slyšet na protější straně ulice. Regan se otočila na druhou stranu, a když šla kolem nich, přinutila se mlčet a nesdělit chlípnému chlapovi nahlas své mínění.

Na další podobný párek narazila blízko Niemana Marcuse, a než došla k restauraci, kypělo to v ní hněvem a znechucením.

Službu měl Kevin, Henryho nejlepší přítel. Byl to vysoký štíhlý dvacetiletý mladík s černými vlasy nagelovanými do ostnů a s mandlovýma očima. Jakmile se na ni usmál, hned se jí zlepšila nálada.

„Vypadáte dnes skvěle, Regan," řekl, když ji přejel rychlým pohledem. „Tyhle šaty perfektně zvýrazňují vaše…" Zvedla obočí. „Co?" zeptala se.

„Tvary," dopověděl tiše a měl tolik slušnosti, že se začervenal.

Než na to mohla něco říct, naklonil se nad barovým pultem a podíval se na její boty. „Hrome, nemáte je od Jimmyho Chooa?"

„Co vy víte o botách od Jimmyho Chooa?" zasmála se.

„Jen to, že po nich hrozně touží moje přítelkyně, tak si říkám, že to musí být něco nóbl – prostě boty, kterých vy musíte mít doma několik set párů."

„Kevine, já nemám žádných bot několik set párů. Navíc tyhle nejsou od Jimmyho Chooa. Máš novou náušnici?"

Přikývl. „Dala mi ji Carrie k našemu šestiměsíčnímu výročí. Táta tyhle věci nesnáší, ale je rád, že mi to jde ve škole, takže je zticha. Carrie se snaží přemluvit Henryho, aby taky takovou nosil."

Vtom Kevin uviděl majitele podniku. „A hrome," zašeptal, „míří sem Laggia. Vsaďte se, že vám bude vykládat o kapradinách. Ten chlap je jimi úplně posedlý."

Regan s úsměvem čekala, až k ní majitel restaurace přijde. „Jsem nadšená, co jste z toho tady udělal, pane Laggio," zahlaholila. „Ty kapradiny jsou nádherné."

Laggia se rozzářil radostí. „Vy jste si jich všimla?"

Jak by si jich mohla nevšimnout? Byly všude, kam se člověk podíval. „Samozřejmě," řekla.

„A nezdá se vám, že je to tady příliš jako… v džungli?“

„Ne, to bych neřekla.“

Restaurace opravdu trochu připomínala džungli, ale dalo se to snést. Kromě toho kapradiny nad každým boxem dávaly zákazníkům pocit soukromí.

„Kolik vás dnes bude?“ zeptal se Kevin.

„Tři,“ odpověděla. „Sofie pro nás rezervovala stůl na půl jednou. Přišla jsem trochu dřív.“

„Ukaž slečně Hamiltonové čtyřku,“ řekl Laggia. „Právě jsem tam dal nějaké fíkusy. Pěkně velké.“

Kevin stál za malým, zavalitým majitelem restaurace, koulel očima a šklebil se. Pak zavedl Regan k boxu, který byl zcela obložený fíkusy, palmami a kapradinami. Cordie a Sofie měly zpoždění. Regan usrkávala sprite a doufala, že se jí uklidní žaludek, než obě přijdou. Opravdu se začala uvolňovat, když… Do baru vešla další nechutná dvojice. Snažila se nebrat je na vědomí. Třeba je ten šedovlasý džentlmen dívčin otec nebo dědeček. Když je Kevin vedl kolem jejího boxu, všimla si, že se ruka starého pána sune po dívčiných zádech dolů. Vede ji, nebo ji ohmatává?

Uvědomila si, že už je to u ní posedlost, ale nedbala na to. Chtěla zjistit, jestli ta dívka s bujnými tvary je vnučka, nebo přítelkyně starého muže. Trochu se vyklonila a dívala se za nimi, a když zatočili za roh, vyklonila se ještě víc. Náhle ztratila rovnováhu, a kdyby se v poslední chvíli nezachytila okraje stolu, asi by spadla.

Cítila se jako hloupá nána. Stáhla se zpátky do boxu a narovnala ubrus, který málem strhla. Nech to být, říkala si. Nestarej se o ně.

Teď viděla jen temeno mužovy hlavy. Po chvíli jí to nedalo a trochu se zvedla, ale přes houštinu zeleně toho ani teď moc neviděla. Pokusila se pár větviček odhrnout, ale jedna se jí vysmekla a šlehla ji do tváře. Přesto si nedala pokoj. Konečně uviděla, že dívka vklouzla do boxu na druhém konci restaurace. Starý muž si však nesedl proti ní. Regan odhrnula list fíkusu – samozřejmě, sedl si vedle ní. Kevin podal oběma jídelní menu. Ještě se ani neotočil, aby se vrátil na své místo u baru, a starý páprda objal dívku kolem ramen, naklonil se k ní a políbil ji. „Chlípník,“ zašeptala Regan.

„Co tady děláš?“ ozvalo se za ní. „Aranžuješ květinovou výzdobu?“

Sofie. Regan málem nadskočila, nechala kapradiny kapradinami a posadila se rovně.

„Máš zpoždění,“ řekla, aby zakryla rozpaky.

Sofie však na její poznámku nedbala. „Co tady vyvádíš? Doufám, že pozoruješ nějakého fešáka.“

„Bohužel ne. Jenom dalšího plzouna.“

„Panebože, ještě pořád tě to drží?“

Regan přikývla. „Nemůžu si pomoct. Jsou všude, kam se jen člověk podívá.“

Sofie se jen zasmála. Regan napadlo, že by jí někdo, kdo ji nezná, mohl hádat šestnáct. Vlasy měla svázané do ohonu a tváře zrůžovělé od rychlé chůze. Sofie neustále spěchala, protože měla vždycky zpoždění. Vypadala však dnes skvěle. Vlastně nejen dnes, skoro pořád. „Máš novou blůzu?“ zeptala se jí Regan. „Líbí se mi.“

„Mám pocit, že nosím moc růžových věci,“ řekla Sofie. „Ale když jsem ji uviděla, musela jsem ji mít.“

Přišel číšník a Sofie si objednala pití.

Regan se ohlédla ke vchodu. „Nechce se mi věřit, že jsi tady dřív než Cordie. Co ji mohlo zdržet? Vždycky chodí včas.“

„Řekla jsem jí, že může klidně přijít až v jednu nebo ve čtvrt na dvě.“

Číšník se vrátil s vysokou sklenicí ledového čaje. Sofie okamžitě roztrhla tři balíčky cukru a vysypala je do něj. „Proč?“

„Protože to, co ti budu líčit, už slyšela. Zatáhla jsem ji do toho už dobře před měsícem, ale tebe jsem tím nechtěla otravovat. Měla jsi tenkrát spoustu cestování.“

„Byla jsem jen v Římě.“

„Ale před Římem jsi byla v Hustonu a na Miami a…“

„V Los Angeles,“ doplnila Regan. „Vidím, že jsem se v posledních dvou měsících opravdu dost nacestovala. Ale do čeho jsi Cordii vlastně zatáhla?“

„Do svého plánu.“

Řekla to, jako by mluvila o novém příteli, a Regan si všimla, že se jí zaleskly oči.

„To musí být něco *úžasného*, Sofie. Tak mi o tom svém *plánu* něco pověz.“

„Nedělej si z toho legraci.“

„Ani by mě nenapadlo,“ ujišťovala ji Regan. „Přísahám to na tvůj ledový čaj.“

Číšník zaslechl poslední dvě slova a o chvíli později stála sklenice s ledovým čajem i před ní. Nechala to tak a jenom poděkovala.

Sofie si založila ruce na hrudi. „Musím předeslat, že plán na dnešní večer se změnil.“

„Takže spolu nepůjdeme na večeři?“

„Ale ano, samozřejmě že půjdeme. Cordie už zařídila rezervaci. Ale nejdřív se zúčastníme zahájení jisté akce.“ Sáhla do kabelky, vytáhla několik složených papírů a položila je na stůl.

„Co to je?“ zeptala se Regan.

„Hned ti to vysvětlím.“

„Dobrá. A o jakou akci jde?“

Sofie zamračeně pohlédla na skupinku byznysmenů, kteří obsadili stůl připojený k jejich stolu. „Co se ti nelíbí?“ zašeptala Regan. „Jak na tebe ti chlapi civí.“

„Na mě ne. Na tebe,“ řekla Regan. „Tak si jich nevšímej.“

„Ale ten nejdál od nás je docela šikovný.“

Regan se na něj nepodívala. „Tak dozvím se, o jakou akci jde.“

Sofie jí konečně začala věnovat plnou pozornost. „Je to zahájení víkendového semináře, kterého se všechny tři zúčastníme.“

Vyhrkla to najednou v jedné větě a pak se na Regan zářivě usmála. Neúčinkovalo to.

„Já se žádného semináře nezúčastním.“

„Musíš. Jsi celá vynervovaná z té cesty do Říma a z toho, že jsi musela pobývat v blízkosti svého plzounského otčíma – promiň, že jsem si vypůjčila tvůj výraz. Tohle je něco úplně jiného. Jde o vzrušující věc. Ano, to, co budeme dělat, je vzrušující.“

„Jak to myslíš?“

Sofie se k ní naklonila blíž. „Budeme chytat vraha,“ řekla šeptem.

Pátá kapitola

Regan to přijala v klidu. Znala Sofii od dětství a už si zvykla na její sklon všechno dramatizovat. „Slyšela jsem dobře?“ zeptala se však pro jistotu. „Říkalas, že budeme chytat vraha?“

„Ano, nepřeslechla ses,“ potvrdila Sofie.

„Dobře. A můžeš mi vysvětlit, jak na něj půjdeme? Se sítí?“

„Myslím to vážně, Regan. Opravdu chci tu svini dostat.“

Regan zvedla obočí. Na takové výrazy přece jen nebyla u Sofie zvyklá. „O kom to vlastně mluvíš?“ zeptala se.

„O doktoru Lawrenci Shieldsovi,“ odpověděla. „Je to psycholog, nebo spíš šarlatán, který pomocí posudků zasílaných poštou tahá peníze z bohatých, ale osamělých a důvěřivých žen, mladých i starých.“

Regan přikývla.

„Tys o něm něco slyšela?“ zeptala se Sofie.

„Četla jsem o něm pár článků v novinách.“

Sofie se napila, jako by se chystala k dlouhému proslovu. „Pořádá semináře na téma, jak se zbavit problémů a začít nový život. Přilákal na ně stovky důvěřivých lidí, mužů i žen. Je to vážně smutné vidět, jak spousta mladých hledá nějakého guru, který by je vedl a vyřešil za ně, co mají dělat se svou budoucností. A staří zase hledají způsob, jak se dostat ze stereotypů všednosti, v nichž uvízli.“

„Vzpomínám si na ty články. Prohlašoval v nich, že dokáže zázraky.“

„To o sobě tvrdí všichni podvodníci. Uvědom si, že tahle interview jsou jen placená reklama. Shields vydává spoustu peněz na propagaci svých seminářů. A už dva roky působí tady v Chicagu.“

Bylo vidět, že se Sofie začíná rozehřívat, a červeň na jejích tvářích se rozšiřovala.

„Nepochybuju, že se mu takové výdaje vrátí,“ řekla Regan. „Dovedu si představit, že na těch seminářích vydělá spoustu peněz.“ V duchu uvažovala, kolik si ten člověk může počítat za víkendovou skupinovou terapii. Zřejmě horentní sumu.

Sofie vzala složené papíry a podala jí je. „Tohle jsou zkopírované stránky z deníku Mary Coolidgeové. Je to jedna z mnoha žen, které Shields obalamutil.“

„Později si to přečtu,“ slíbila Regan. „Teď mi jen řekni v kostce, co tam je.“

„Dobře. Před dvěma lety jí zemřel manžel a Mary se po jeho smrti dlouho nemohla dostat z deprese. Její dcera Kristýna se jí snažila pomoct, ale Mary odmítala chodit do psychologické poradny a nebrala ani žádné léky.“

„Když člověk ztratí milovanou osobu, je přirozené, že truchlí,“ řekla Regan. „Pro mě je ještě dnes těžké vyrovnat se s matčinou smrtí, a to už je málem rok, co zemřela.“

„Ano, truchlit je přirozené. Ale Mary skoro dva roky nevyšla z domu.“

„A co tedy dělala?“ zeptala se Regan. Sledovala, jak si Sofie sype do čaje další pytlík cukru, a nechápala, že jí to může chutnat.

„Doslechla se o seminářích doktora Shieldse, a aniž cokoliv řekla dceři nebo některé ze svých přítelkyň, zaplatila tisíc dolarů a zúčastnila se jednoho jeho dvoudenního kursu.“

„Tisíc dolarů? Kolik lidí se těch kursů zúčastňuje?“

„Tři až čtyři stovky. Proč?“

„Panebože, dovedeš si představit, kolik peněz z toho ten chlap má?“ Opřela se o polstrovanou stěnu boxu a zvedla omluvně ruku. „Promiň, nechtěla jsem tě přerušovat. Pokračuj, prosím.“

„Sheilds dodržel svůj slib a opravdu změnil její život. Je to charismatický podvodník. Využil její osamělosti, vloudil se do jejího srdce, ovládl ji a pak z ní vytahal do posledního dolaru veškeré peníze, které jí manžel zanechal – jak se ukázalo, bylo to přes dva miliony dolarů. Ten chlap je had,“ dodala Sofie. „Ale chytrý a lstivý had. Všechno, co dělá, je legální. Mary mu ty peníze dala dobrovolně.“

„A o tom píše ve svém deníku?“ zeptala se Regan.

„Ano,“ přikývla Sofie. „Kdyby ho její dcera nenašla, nikdy by se nedozvěděla, co se vlastně stalo. Mary si všechno o tom zničujícím dobrodružství zapisovala. Ani ne tři měsíce po tom, co

se poprvé setkali, ji požádal o ruku a ona souhlasila. Trval však na tom, aby své zasnoubení drželi jako tajemství, dokud nebude mít čas – a samozřejmě peníze –, aby jí koupil pořádný snubní prsten.“

„Jak to myslíš, dokud nebude mít peníze? Při tom, co si účtuje…“

„To byl samozřejmě trik,“ přerušila ji Sofie. „Namluvil jí, že se dostal do momentálních finančních potíží, a ona, aby mu dokázala svou lásku a důvěru, ochotně převedla své úspory na jeho konto.“

„Ale jak mohla být tak naivní?“

„Víš, co je to pocit osamělosti, Regan? To s člověkem dokáže udělat věci. Co bylo dál, to si, myslím, dovedeš představit, ne?“

„Jakmile měl peníze, ze svatby couvl.“

„Ano, samozřejmě,“ přikývla Sofie. „Řekl jí, že si to rozmyslel. A už si ji nejen nechtěl vzít, ale ani jí nemínil vrátit její peníze. Dokonce ji nezapomněl poučit, že s tím právně nemůže nic dělat.“

„Ubohá žena.“

Jejich rozhovor přerušil číšník, který se přišel zeptat, co si objednají k jídlu.

„Myslím, že bychom měly pokračovat,“ řekla Sofie. „Dnes se nemůžu zdržet na dlouhý oběd.“

Regan se podívala na hodinky. Ještě ani nebyla jedna. „Počkám na Cordii, ale ty pokračuj.“

Sofie si poručila zeleninový salát a další sklenku čaje. „A co se s Mary stalo?“ zeptala se Regan, jakmile číšník odešel.

„Spáchala sebevraždu – aspoň si všichni myslí, že to byla sebevražda.“

„Všichni kromě tebe, že?“

Sofie přikývla. Odložila ubrousek a omluvila se. „Vysvětlím ti to, až se vrátím.“ Zamířila na toaletu a nechala Regan přemýšlet. Ta si všimla, že muži u vedlejšího stolu přestali hovořit a všichni se za Sofií dívají. Také Sofie to věděla a dala si záležet, aby je uspokojila. Všechno je v bocích, říkávala svým přítelkyním. Jestli chcete upoutat pozornost mužů, musíte pohybovat boky. A teď to předváděla v praxi, a dokonale. Regan povzdechla, vzala kopie deníku Mary Coolidgeové, aby se do nich podívala, a náhodou pohlédla ke vchodu právě ve chvíli, kdy se tam objevila Cordie.

Cordie byla úplně jiná než Sofie. Muži ji shledávali docela přitažlivou, protože měla tvary přesýpacích hodin, dlouhé tmavé

vlasy a pohybovala se s grácií kočky. Jenže ji všechny obdivné pohledy nechávaly lhostejnou – jako teď, kdy k ní přesunuli svou pozornost muži od vedlejšího stolu. Cordie byla opravdu zvláštní, v něčem přes svou ženskost skoro jako muži. Cítila se mnohem lépe pod autem než v něm. Podobně jako Sofie byla jedináček a matka jí zemřela v raném věku. Její otec vlastnil velmi výnosný řetězec autoservisů, rozšířený po celém Středozápadu. Přestože zbohatl tak, že by zbytek života nemusel nic dělat, zůstal ve své podstatě automechanikem, a aby k sobě dceru ještě víc připoutal, naučil ji vše, co věděl o autech on sám. Před pár lety jí také dal starou fordku a ona pak kompletně přestavěla motor a vyměnila v autě snad všechno kromě čelního skla. Jednou týdně chodila Cordie do večerního kursu pro automechaniky, učila na místní střední škole chemii a přitom ještě studovala na univerzitě a připravovala se na doktorát. Kdyby se jí podařilo dodržet plán, měla by příští rok obhájit disertaci.

Přišla v černém kostýmu a světlé hedvábné blůzce. Slušelo jí to a vypadala elegantně. Jestli měla Cordie nějaké chyby, tak k nim rozhodně patřil její nemožný vkus týkající se mužů.

Sofie se s ní potkala cestou z toalet a obě se chvíli zastavily s Kevinem.

Regan je pozorovala a usmívala se. Sofie kolem sebe mávala rukama, jak cosi vysvětlovala, a Kevin na ni zíral a hltal každé její slovo. Cordie stála s rukama založenýma na hrudi a jen občas přikyvovala.

Sofie v sobě měla ze všech tří nejvíc energie. Byla vyšší než Regan i Cordie a skoro o celý rok starší, což byl zřejmě důvod, proč se cítila být jakoby v jejich čele. Na střední škole si vysloužila pověst někoho, s kým jsou neustálé potíže – a nutno říct, že se velmi snažila, aby této pověsti učinila zadost. A protože v ní i v tomhle její mladší kamarádky viděly svůj vzor, často zůstávaly všechny tři po škole. Sofie si svou autoritativní povahu zachovala, ale teď už měly svůj život a Regan a Cordie za ní nešly tak bezhlavě jako dřív.

Dnes však měla Regan pocit, že tento víkend by se mohl stát výjimkou.

Cordie na Regan zamávala, pak zamířila uličkou k jejímu stolu a posadila se v boxu proti ní. Sofie stále hovořila s Kevinem. Teď se k nim připojil i jeho šéf pan Laggia.

„Mám hlad jako vlk,“ prohlásila Cordie. „A aby ne, vždyť už je jedna hodina. Doufám, že si se mnou něco dáš. Sofie říkala, že už jedla.“

„Najím se, taky už mám hlad. O čem tam tak debatuje s Kevinem a Laggiou?“

„Napadlo ji, že by se zase mohla udělat v novinách nějaká propagační akce pro restauraci, tak to s nimi domlouvá.“

Cordie kývla na číšníka, a jakmile si obě objednaly jídlo, ukázala na složené papíry. „To jsou kopie deníku Mary Coolidgeové?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděla Regan. „Četla jsi to?“

„Četla. Je to hrozné.“

„Proč ses o tom nezmínila, když jsi mi volala?“

„Vím, že ti to Sofie chtěla říct sama. Je to její plán.“

„Pořád ještě jsem neslyšela, co s tím chce dělat.“

Cordie se usmála. „Však to uslyšíš,“ řekla. „Mimochodem – ze mě už vymámila slib, že se zúčastním zahájení a pak i toho víkendového semináře. A tebe chce do toho stáhnout taky. Já vím, obě ji známe a víme, že v minulosti měla dost bláznivých nápadů, ale to, co chce podniknout teď, by určitě posloužilo dobré věci.“

Číšník před ni postavil kolu light, kterou si objednala, a košík s pečivem.

Cordie si okamžitě vzala rohlík a ukousla z něj. „Jestliže je pravda, co mi Sofie o Mary Coolidgeové vyprávěla, měl by být Shields už teď ve vězení,“ řekla Regan. „Tak proč tam není?“

„Protože je kluzký jako úhoř,“ odpověděla Cordie. „Podala jsem na něj trestní oznámení a doufala jsem, že mu odeberou licenci. Zkrátka je potřeba něco udělat, aby už nemohl vysávat ubohé bezbranné ženy, které se k němu upnou jako ke své jediné naději.“

„*Ano*, chápu. Je mi jasné, že na těch svých seminářích vydělává obrovské peníze. Ale proč…“

Odmlčela se a chvíli hledala vhodný výraz. „Vysává? Okrádá? Zneužívá?“ napovídala jí Cordie.

„Ano, vysává, to je nejpříhodnější. Proč vysává osamělé ženy? On přece peníze nepotřebuje.“

„Podle mě je to záležitost jeho narušené psychiky,“ mínila Cordie. „Řekla bych, že to dělá proto, aby si dokázal, jakou moc

nad těmi ženami má. Vzrušuje se tím, je to pro něj něco jako droga“

„Kdo se čím vzrušuje?“ zeptala se Sofie, když si sedala vedle Cordie. „Podej mi, prosím tě, ten čaj.“

„Mluvíme o tom, proč Shields okrádá nešťastné osamělé ženy,“ vysvětlila jí Cordie. „A já jsem říkala, že prvotním důvodem nejsou peníze.“

„S tím nesouhlasím,“ zavrtěla hlavou Sofie. „Já si myslím, že jsou v tom jenom peníze, nic jiného.“

„Ale to riziko, že se někdo obrátí na policii…,“ začala Regan.

„Je si jistý, že ho nemohou postihnout,“ řekla Sofie. „A riziko? Vidí, že se mu vyplatí riskovat. Z Mary Coolidgeové takhle dostal dva miliony dolarů, to je pěkný balík peněz, dámy.“

„Určitě je přesvědčený, že se mu riziko vyplácí,“ souhlasila Cordie. „Zvlášť když je tak chtivý peněz.“

Regan pohlédla na Sofii. „Jak ses k tomu deníku dostala?“ zeptala se.

„Už jsem říkala, že ho našla její dcera, když po pohřbu uspořádávala matčiny věci.“

„Ano, ale…“

„Okamžitě s tím šla na policii. Taky si najala advokáta, aby dostal matčiny peníze zpátky. Jenže když si prohlédl dokumenty, které Mary podepsala, prohlásil, že je to sice ohavné, co Shields udělal, ale z právního hlediska nenapadnutelné, protože žádné zákony neporušil.“

„Takže co bylo dál?“ pobídla Regan Sofii, když se přítelkyně odmlčela.

„Kristýna – tak se její dcera jmenuje – se pak vrátila do Battle Creeku, kde žije s manželem, ale ještě před odjezdem z Chicaga poslala mailem kopii matčina deníku do novin, do *Tribune*.

Redaktor, který to dostal, sice zavolal na pár míst a informoval se o tom, ale protože měl spoustu jiné práce, nechal to být. Prostě usoudil, že nemá smysl se tomu věnovat. Považoval to za ztracenou věc. Takže nakonec skončil výtisk Kristýniny mailové zásilky v jeho koši.

Já jsem ale náhodou vyslechla jeho rozhovor s jiným redaktorem. Líčil mu, jak dokáží být některé ženy neuvěřitelně naivní. Samozřejmě že to ve mně vzbudilo zvědavost. Jakmile odešel, vytáhla jsem ty papíry z koše a přečetla si je.“

„Víš přece, jak se Sofie s oblibou pouští do všech ztracených případů," řekla Cordie. „A protože potřebovala pomoc, dala mi to, abych si to přečetla…"

„A Cordie neváhala a okamžitě podala trestní oznámení," dodala Sofie.

„Kdy se tohle stalo?" zeptala se Regan.

„Když jsi byla v Los Angeles – myslím to, že se Cordie obrátila na policii."

„Vlastně mi to navrhla sama Sofie," řekla Cordie. „A připouštím, že mě povzbudilo, když jsem se dozvěděla, že policie už vede na Shieldse složku. Jenže mé nadšení brzy opadlo. Poručík Lewis je sice okouzlující šedovlasý muž a přesvědčoval mě o svých sympatiích a pochopení, ale stačily mi dvě minuty, abych poznala, že to jen hraje a především se se mnou pokouší flirtovat – musím dodat že nešikovně."

Sofie zapomněla říct číšníkovi, aby jí přinesl salát hned, jakmile bude hotový, takže teď dostaly jídlo všechny tři současně. Sofie spěchala a hned se do svého salátu hladově pustila. Cordie si sendvič se sýrem nejdřív bohatě pokapala kečupem a teprve pak začala pomalu jíst.

„Podal na Shieldse trestní oznámení ještě někdo jiný?" zeptala se Regan.

Cordie odložila sendvič na talířek. „Asi ano. Měla jsem dojem, že se na policii obrátily i jiné podvedené ženy nebo jejich příbuzní, ale zřejmě se nepodařilo shromáždit žádné pádné důkazy, na základě nichž by ho mohli obvinit. Poručík Lewis se mi však snažil namluvit, že na tom pořád pracují. Nevím jistě, co to znamená. V každém případě už uplynul měsíc od doby, kdy jsem tam byla, a nic se nestalo. Aspoň ne, že by Shieldse zatkli. Podařilo se mi zjistit jen to, že Lewis předal vyšetřování jednomu ze svých detektivů. Jmenuje se Sweeney a je mimochodem ještě horší svůdník než jeho šéf."

Vzala sendvič a chystala se ukousnout si další sousto, ale Regan jí nedala pokoj. „A jak dlouho se tím zabýváš ty?" zeptala se jí.

„Zase tak dlouho ne," odpověděla Cordie.

Regan si schválně počkala, až Cordie opět ponese sendvič k ústům. „Ještě jednu otázku…"

Cordie znovu položila sendvič na talířek. „To mi děláš naschvál? Vždycky, když se chystám… Sofie, nech ty brambůrky laskavě na pokoji.“

„Já ti s nimi chci jen pomoct. Víš přece, jak je to nezdravé jídlo – jsem tvoje přítelkyně a mám o tebe starost.“

Cordie jen zakoulela očima. „Je to důležitá otázka,“ pokračovala Regan. „Myslíš si, že Mary Coolidgeová spáchala sebevraždu, nebo na to máš stejný názor jako Sofie?“

„Že to byla vražda?“ zašeptala Cordie. „Nevím. Ale řekla bych, že je to možné.“

Regan odložila vidličku a předklonila se. „To myslíš vážně?“

„Když jsem ti to řekla já, nijak ses nad tím nepozastavila,“ ozvala se Sofie. „Jak to, že tě to teď tak šokuje.“

„Zvykla jsem si, že máš sklon všechno dramatizovat,“ odpověděla bez obalu Regan. „Cordie je střízlivější, a jestliže připouští, že se Mary Coolidgeová mohla stát obětí vraždy, pak…“

„Pak co?“ zeptala se Sofie, když se Regan zarazila.

„Pak je to opravdu možné.“

„To je pro mě novinka, že mám sklon všechno dramatizovat,“ poznamenala Sofie dotčeně.

„Pověz mi, proč si myslíš, že Mary mohla být zavražděna,“ obrátila se Regan ke Cordii.

„Přečti si její deník.“

„Přečtu, ale já to chci slyšet od tebe.“

„Dobře. Je to sice, jako když se díváš na konec detektivky, ale povím ti to. Mary se pak už Shieldse bála. Děsil ji. Až budeš číst poslední zápis, nemůžeš si nevšimnout rukopisu. Píše přes celou stránku. Podle mě je to známka toho, že byla zdrogovaná. Možná proto napsala ta slova na závěr…, ale přesto se to mohlo stát.“

Regan vzala složené papíry, rozevřela poslední list a pohlédla na něj. Byla tam pouhá tři slova.

Pozdě. Už jdou.

Šestá kapitola

V uličce to páchlo jako po srsti mokrého psa nebo po zvratcích. Ale zápach, který se táhl z přetékajícího odpadkového kontejneru, za nímž strávil detektiv Alec Buchanan většinu noci, byl ještě mnohem horší.

Na případu nyní pracovalo celkem sedm detektivů. Alec si při losování vytáhl krátkou slámku, takže nyní dělal pomocníka jinému detektivovi jménem Mike Tanner, který si seděl v suchu a možná i v teple skladu a čekal na svou příležitost.

Na druhé straně ulice byli připraveni detektivové Dutton a Nellis a pozorovali vchod do skladu, každý z jiného stanoviště.

Další dva detektivové seděli v restauraci na druhém konci města. Byli nakrátko ostříhaní jako středoškolští studenti a tento dojem mělo podpořit i jejich oblečení – byli v uniformě všech teenagerů ve městě: starém námořnickém tričku, plandavých džínech a odřených teniskách.

Sedmý detektiv šel po penězích.

Oficiálně velel akci detektiv Dutton, ale Tanner byl přesvědčený, že šéfem je *on*. Alec pracoval s Tannerem teprve pár dní, takže se snažil nedělat si o něm unáhlený soud a zaujal vyčkávací postoj. Jenže to, co do této chvíle viděl, na něho příliš dobrý dojem neudělalo. Brzy zjistil, že Tanner je prchlivý chlap a jde mu především o to, aby na sebe strhl vedení. Ovšem v situaci, v jaké se ocitli nyní, to nemohlo vést k ničemu dobrému.

Už teď způsoboval Tanner problémy. Odmítl si vzít komunikační soupravu a nedovolil technikům, aby do skladu instalovali štěnice. Tanner měl strach, že by je advokáti mohli objevit, a protože byl jediný, kdo s nimi delší dobu pracoval, museli to ostatní přijmout a podvolit se mu.

Jak mu bylo řečeno, čekal Alec, že se něco začne dít až kolem třetí ráno, kdy spodina vyleze ze svých brlohů, aby kupovala a

prodávala všechno, co se dá. Ačkoliv ti dva právníci byli úplně z jiného světa. Ti zřejmě začínali svůj pracovní den kolem poledne.

Advokáti Lyle a Lester Sisleyovi byli jednovaječná dvojčata a přišli do Chicaga z jakéhosi malého městečka v Georgii. Mluvili a jednali jako staří dobří venkovští chasníci, kteří každé ráno přísahají věrnost vlajce a Elvisovi a občas si rádi zajedou do města vyhodit si z kopýtka, i když nikdy ne tak, aby se dostali do opravdových problémů. Jejich známí je měli za pomalu chápavé, ale celkem příjemné a hodné, úžasně hodné lidi.

Pravý opak byl pravdou. V jejich jednání nebylo nic, co by svědčilo o tom, že jsou pomalu chápaví, a už vůbec ne příjemní a hodní. IQ každého z nich přesahovalo hranici geniality. Oba své studium na právnické fakultě proflámovali, a přesto se řadili studijními výsledky mezi elitu ročníku.

V Chicagu pobývali něco přes rok, když dospěli k závěru, že pracují příliš moc a vydělávají příliš málo. A tak se rozhodli, že musejí pole své působnosti rozšířit.

O pět let později už vydělávali miliony a člověk mohl vzít jed na to, že nešlo o příjmy z jejich legálních honorářů. Stále sice provozovali advokátskou praxi a drželi si kancelář na Elm Street, ale měli jen velmi málo klientů. Oba se pyšnili imponujícími tituly, ani jeden z nich se však neodvážil nechat si ho napsat na sklo dveří jejich kanceláře. Možná proto, že si vybudovali pověst největších drogových magnátů Chicaga. Odhadovalo se, že za uplynulých dvanáct měsíců prodali víc drog než firma Pfizer Pharmaceuticals léků.

Detektivové se pochopitelně už dlouho snažili dostat se jim na kobylku a teď všichni doufali, že pokud všechno půjde dobře, bude dnešní den, nebo spíš noc, znamenat konec „právní“ kariéry Lyleho a Lestera. Měli za sebou měsíc tvrdé práce, než se jim podařilo vlákat dvojčata do riskantní pasti, při níž se jim chystali předat peníze osobně. Chtivost je však mocný motivační činitel a Tanner, který akci zorganizoval, věřil, že se jim konečně podaří proniknout do jejich úzkého kruhu.

Většina ilegálních obchodních transakcí bratří Sisleyových se odbývala ve skladu, v němž teď Tanner čekal.

Byla to opravdu zvláštní dvojice. Všechno dělali spolu, jako by se od sebe nemohli odpoutat. Pracovali spolu, užívali si spolu života a také spolu bydleli v bytě ve výškovém domě na Lake

Shore Drive. Dokonce si občas vyrazili v naprosto stejném kovbojském oblečení.

Přesto se v několika málo věcech lišili. Lyle měl na rozdíl od Lestera slabost pro ženy, pro plnější typy s větším poprsím. Konzumoval je se stejnou samozřejmostí, s jakou baseballový hráč žvýká slunečnicová semínka a vyplivuje slupky. Přesto si ho ženy, které od sebe po použití nedbale odhazoval, nemohly vynachválit. Když s nimi skončil, vždycky totiž každé věnoval drahý dárek na rozloučenou, aby na něj vzpomínala v dobrém. A vděčné ženy ho za to nazývaly dokonalým džentlmenem.

Lesterovou slabostí byla zase auta, speciálně značky Rolls-Royce. V současné době jich měl ve skladu patnáct a nedávno si pořídil další. Stál ho pouhých sto třiapadesát tisíc, což byl pro drogového magnáta pakatel.

Lester však ve svých autech nikdy nejezdil. Každý pátek obešel sklad, prohlédl si je a pokochal se jimi. Jednou komusi líčil, že svá auta musí šetřit a udržovat je v perfektním stavu. Neřekl však, pro jaký účel je musí šetřit.

„Pozor!“ ozvalo se v Alekových sluchátkách. Dutton je ze svého stanoviště na druhé straně ulice uviděl.

Alec se přitiskl ke kontejneru. Cosi mu lezlo po zádech, ale teď s tím nemohl nic dělat. Vykoukl mezerou mezi zdí a stěnou kontejneru. Tenhle zatracený smradlavý úkryt byl Tannerův nápad. Alec si chtěl najít lepší místo v horním ochozu skladu, odkud by mohl pozorovat i poslouchat, ale ten parchant Tanner o tom nechtěl ani slyšet. Byl přesvědčený, že by dvojčata poznala, kdyby se někdo skrýval uvnitř, a protože schůzku zorganizoval on, Alec to nechal tak a vyhověl mu.

Teď však odpověděl Duttonovi, že už nemíní trčet za kontejnerem v hromadě svinstva, a Dutton souhlasil. Tanner byl rozhodnutý stát se policejním esem a to, že se snažil všechno stáhnout na sebe, vystavovalo celou operaci nebezpečí. Dutton rozhodl, že jakmile Lyle s Lesterem vstoupí do skladu, vyleze Alec po požárním žebříku a dostane se dovnitř oknem, které už předtím nechali prohlédnout techniky, aby nespustili poplach.

Alec stále pozoroval ulici, ale zatím nikoho neviděl.

„Sakra, co to má znamenat?“ ozval se náhle tichý hlas detektiva Nellise. „Mluví s nimi nějaký uniformovaný polda. Asi jim chce dát pokutu za špatné parkování.“

„Ne,“ řekl Dutton. „Nevypisuje jim blok. Všichni tři jdou ke skladu. Polda je uprostřed mezi nimi.“

„Jde s nima dobrovolně?“

„To nedokážu říct,“ zašeptal Dutton.

„Mají zbraň? Držej ho v šachu pistolí?“ Nellis už byl nervózní. „Tak co?“

„Žádnou pistoli nevidím,“ zašeptal Dutton. „Aleku, ještě máš čas dostat se dovnitř a varovat Tannera. Jdu hned za tebou.“

„Řekni Tannerovi, aby to zabalil,“ ozval se Nellis.

„To neudělá,“ namítl Dutton. „Aleku, běž. Zastavili se před hlavním vchodem, takže asi nehodlají jít dovnitř bočními dveřmi. Rozhlížejí se po ulici. Nikdo kolem není. Lester odemyká. Polda vypadá vylekaně.“

Alec vyrazil. Přeběhl ulici a začal šplhat po požárním žebříku. Okno bylo na dosah. Natáhl se, zachytil se za římsu a nasoukal se dovnitř.

Dutton šel hned za ním. Nebyl tak velký a svalnatý jako Alec, ale o to mrštnější. I on se dostal do okna bez sebemenšího hluku, jako kočka.

Podél stěn byly do výšky dvou metrů naskládané bedny s automobilovými součástkami a na trámech krovu visely videokamery. Budova nebyla vybavená poplašným systémem. Bratři v ní měli jen videokamery, a pokud se našel někdo tak šílený, že se pokusil ukrást nebo poškodit něco z jejich majetku, jednoduše zmizel.

Dutton se opatrně plížil k zábradlí. Alec zvedl ruku, aby ho varoval, a ukázal na jednu z kamer.

Zaslechli hlasy. Bratři šli ke kanceláři a hovořili spolu. Tanner na ně zřejmě čekal ve dveřích, protože zaslechli, že na ně polohlasně houkl: „Co to má, sakra, znamenat?“

Ozval se jiný hlas – zřejmě mladého poldy. „Co tady…“

Pak nastalo mrtvé ticho.

„Vědí o nás,“ zašeptal Dutton.

Alec přikývl. Ukázal Duttonovi, ať hlídá schody, a sám se pomalu sunul k zábradlí, aby zjistil, co se dole děje.

Tanner ztratil nervy. Rozčileně rázoval sem a tam a chrlil na bratry výčitky, že ho podvedli. Lyle proti němu postrčil poldu a vytáhl pistoli.

A pak šlo všechno do háje.

Sedmá kapitola

„Tak co, Regan, jdeš do toho s námi?“ zeptala se Sofie. „Samozřejmě.“

„Věděla jsem to. Vždycky říkáš, že jsem na ztracené případy…“

„Jen pro přesnost, to říká Cordie.“

„Ano, ale podle mě jsi v tomhle stejná jak já.“

„To má být kompliment?“ zeptala se Regan.

Cordie právě dojedla sýrový sendvič. „Říkalas, že máš ve tři čtvrtě na dvě nějakou schůzku,“ připomněla Sofii. „Přijdeš pozdě.“

„Ano, ale nejdřív se musím domluvit s Regan,“ opáčila Sofie a znovu se obrátila k přítelkyni. „Potřebovala bych, aby sis to přečetla co nejdřív, ale nejpozději do dnešního večera. Nebude ti to trvat dlouho. Mám dojem, že je to jen něco přes čtyřicet stránek. Víš co? Nejlepší by bylo, kdyby ses na to podívala hned, jak s Cordií odejdeme. A ještě…“

„Co?“

Sofie se nadechla. „Potřebuju, abys zašla na policejní stanici a zjistila, jestli ve vyšetřování pokračují. Naposledy tam byla Cordie, tak teď je řada na tobě.“

„Na mně? Vždyť jsem se s tím ještě ani neseznámila.“

„To nevadí. Ale už v tom jedeš s námi,“ řekla pevně Sofie.

„A proč na tu policejní stanici nezajdeš ty?“ zeptala se Regan.

„To myslíš vážně? Uvědom si, že jsem novinářka. Mně by nic neřekli.“

Než mohla Regan odpovědět, pokračovala: „Dobře, já vím, co si myslíš. A ty taky, Cordie. Myslíte si, že nejsem plně kvalifikovaná investigativní reportérka. Ano, uznávám, že jsem ještě neotevřela žádnou velkou skandální kauzu a už pět let sedím v pitomé rubrice drobných zpráv, ale myslím, že bys ve mě měla mít větší důvěru, Regan. A ty taky, Cordie,“ dodala. „Všechno se brzy změní, uvidíte.“

„Ale já v tebe mám naprostou důvěru," protestovala Regan. Musela se usmát nad tím, jak se Sofie rozohnila. „A vůbec si nemyslím, že nejsi plně kvalifikovaná."

„Já jsem přesvědčená, že jsi perfektní profesionálka," řekla Cordie.

„Tak jako tak já na tu policejní stanici jít nemůžu, protože tam pořád krouží kolem reportéři. Některý z nich by mě určitě poznal a zeptal by se mě, co tam dělám. Vím, že nemáš času nazbyt…"

„Dobře, udělám si ho," slíbila Regan.

„Chápeš, proč nechci, aby do toho začali strkat nos další reportéři?" řekla Sofie vzrušeně. „Tohle je můj případ. Já chci být tím, kdo pošle Shieldse do kriminálu a dosáhne pro Mary Coolidgeovou spravedlnost."

„A mohla by sis za to vysloužit Pulitzerovu cenu?" zeptala se Cordie.

„To je stejně pravděpodobné, jako že budu první žena na Měsíci," usmála se Sofie. „I když člověk nikdy neví. Ale to není důvod, proč to dělám."

„Jistě, to my víme," řekla Cordie. „Ale neměla bys už opravdu jít, Sof?"

Sofie se podívala na hodinky a zaúpěla. „Co se dá dělat, přijdu pozdě." Sáhla po kabelce a vstala. „Zaplaťte některá za mě. Já budu platit večer."

„Už se těšíme," řekla Cordie.

„V kolik se pro mě zastavíte?" zeptala se Sofie. „A kdo bude řídit?"

Zatímco Cordie odpovídala, zahlédla Regan koutkem oka, že kolem prošel ven starý plzoun se svou holčičkou. Cordie si všimla jejího úšklebku. „Co je?"

„Podívej se na toho odporného chlapa, jak objímá tu dvanáctiletou žábu."

Cordie se otočila. „Prosím tě, jak jsi přišla na to, že je jí dvanáct? Té je aspoň osmnáct. Jinak by ho mohli zavřít."

„A jemu je kolik? Šedesát?"

„Možná," připustila Cordie. „A tebe to pobuřuje, protože…"

„Je to nechutné."

„A co?"

„Mluvíš jako nějaká volnomyšlenkářka."

„Chci jen, aby sis přiznala, proč tě to tak znechucuje. Protože ti ti dva připomínají tvého otčíma a jeho nevěstu.“

„Samozřejmě.“

„Hm.“

„Co hm?“

„Myslela jsem, že ti pomáhám, aby ses nad to povznesla,“ řekla a usmála se. „Mám dojem, že opravdu potřebuješ trochu uvolnit. Uvažuj o tom.“

Regan přikývla. Věděla, že Cordie má pravdu. Jen si nebyla jistá jak s tím začít.

„Měla jsem dnes nepříjemný den. Máš čas poslouchat mé nářky?“

„Podle toho, kolik jich je.“

„Spousta.“

„Dám ti na to deset minut,“ zasmála se Cordie. „Pak už budu muset taky jít.“

Regan neztrácela čas a začala si stěžovat na svou práci, na to, že jí do ní neustále zasahuje bratr Aiden, i na svůj poslední výstup s jeho asistentkou Emily. Když řekla, že Henry přistihl Emily, jak čmuchá v její kanceláři, Cordie se rozpálila. „Tak ji vyhoď,“ vybuchla. „Vyhoď ji a budeš mít pokoj.“

Regan na ni vytřeštila oči. Cordie se zasmála. „Já vím, už mluvím jako mí studenti,“ řekla. „Ale vážně si myslím, že bys ji měla vyhodit.“

„To bohužel nemůžu,“ povzdechla Regan. „Je to Aidenova asistentka, vyhodit by ji musel on. Ale když vidím, že tě to popudilo stejně jako mě, hned je mi líp. A tím pro dnešek skončím. Nejspíš si teď objednám další ledový čaj a začnu číst ten deník. A pak bych mohla zajít na policejní stanici. Musím si udržet pozitivní postoj.“

„Jak toho chceš dosáhnout?“

„Budu věřit, že mě dnes čekají už jen dobré věci.“

„S tím bych moc nepočítala. Ale přeju ti dobré pořízení s detektivem Sweeneym.“ A než se mohla Regan zeptat proč, dodala: „Však uvidíš. S tím člověkem to je vážně těžké.“

„Nemám strach. Zavřít mě nemůže a co jiného by mi mohl udělat?“

Osmá kapitola

Detektiv Benjamin Sweeney, kterého ostatní detektivové na oddělení oslovovali jeho iniciálami B. S., měl dnes obzvlášť špatný den. Začalo to už v půl šesté ráno, kdy se vzbudil a měl pocit, že mu v hlavě buší tisíc malých kovaříků. A protože zastával názor, že je může vyhnat zase jen to, co je tam dostalo, dal si několik pořádných hltů bourbonu. S rozkoší cítil, jak mu rozpálily hrdlo a zahnaly nepříjemnou chuť na jazyku. S kalnýma očima si pak vykloktal listerinem, aby z něj nebyl cítit na sto honů alkohol, oblékl se a šel k zubaři. Čekalo ho čištění zhnisaného kořenového kanálku. Kolem deváté přestala působit novokainová injekce a začala muka. Po desáté se zatáhlo a začalo pršet, a než doběhl se svým parťákem Louem Duprem z parkoviště ke vchodu špinavého činžáku, v němž lezly po zdi na chodbě plotice, byl mokrý jako myš. V bytě ve třetím poschodí je čekal děsivý pohled na rozkládající se tělo mladé, snad pětadvacetileté ženy. Kolem se povalovaly prázdné lahvičky od cracku. Další oběť drog, pomyslel si Sweeney. Kolik jich už ve svém životě viděl?

Tušil, že zase nenajdou nic, podle čeho by mohli mrtvou identifikovat – to by bylo příliš snadné –, a samozřejmě měl pravdu. Nenašli. Obvykle se mu podařilo přimět stížnostmi na všechno možné Dupreho, aby udělal veškerou papírovinu, a pak kolem toho nějakou dobu chodil, než strčil spis do zásuvky s označením „nevyřešené“. Sám jí však tajně říkal „Komu na tom záleží?“ Připadalo mu to výstižnější.

Jenže dnes nechtěl Dupre spolupracovat. Nazval Sweeneyho mizerou, řekl, že už má těch jeho výmluv až po krk, a trval na tom, že musí zvednout svůj líný zadek a taky něco dělat.

Ve všech filmech o policajtech a zločincích, které Sweeney zhlédl v televizi, zatímco do sebe lil bourbon, vystupovali detektivové a jejich parťáci jako dva milující se bratři. Dokonce by toho druhého chránili vlastním tělem před kulkou a nezřídka k

tomu také před koncem filmu docházelo. Tyhlety filmy… Pitomé pohádky to jsou, nic víc. Ve Sweeneyho mizerném světě – v tom skutečném – si detektiv a jeho parťák pili krev. Občas si Sweeney představoval, jaké by to bylo, kdyby se s Duprem ocitl v nějaké přestřelce ve stylu třicátých let, při níž by se dostal za svého parťáka a zezadu mu napálil kulku do hlavy.

Bylo mu jasné, že Dupre k němu chová podobné pocity. Vlastně se mu v poslední době vyhýbali všichni na oddělení, jako by měl syfilis. Věděli, že ho vyšetřuje policejní inspekce – samozřejmě neoficiálně – a chovali se k němu, jako by už byla hotová věc, že mu hodí na krk obvinění. Jenže Sweeney se těch mameluků nebál. Přirozeně že vzal peníze za to, že se díval jinam, když zabíjeli jednoho drogového dealera. Jenže chlápek, který mu je dal, nebyl v žádném případě v situaci, kdy by to na něj musel prásknout. A těch deset tisíc doláčů bylo čistých. Čistých jako slovo boží. Sweeney byl v těchhle věcech zatraceně opatrný. Ať si ta slavná inspekce klidně poslouchá všechny ty žvásty starých vysloužilých šlapek, kterým zavražděný dealer dělal pasáka. Sweeneymu na tom ani za mák nesešlo. Kdyby na něj věděli něco konkrétního, už by ho přinejmenším postavili mimo službu.

Zbývaly mu už jen dva roky a tři měsíce do důchodu, ale byly dny, jako třeba ten dnešní, kdy pochyboval, že se mu to podaří dotáhnout až do konce. Chápal, co se může dít v hlavě šílence vteřinu před tím, než začne střílet na lidi kolem sebe, a někdy se tomu ubránil jen tím, že si představoval Dupreho mozek rozstříknutý na zdi.

Než od něho odešla žena se synem, řekla mu, že je s ním domluva jako se vzteklým rotvajlerem a že má z alkoholu v hlavě vygumováno. Jeho odpověď nebyla příliš chytrá, ale o to pádnější. Vzal ji hřbetem ruky přes tvář a poručil jí, aby mu dala na stůl večeři. Později večer, když se díval v televizi na jakýsi přihlouplý film, si potichu sbalila pár věcí a vyklouzla se synem zadním vchodem. Něco však zaslechl a chytil ji, když se snažila nastartovat svou starou hondu. Ještě než stačila vyrolovat okno, vrazil dovnitř ruku, a aniž se ohlížel na kluka, který křičel na zadním sedadle, sevřel jí hrdlo a řekl jí, ať s tím svým spratkem táhne ke všem čertům a že bude šťastný jako blecha, když na ni už nikdy nebude muset pohlédnout. A pak se k ní naklonil ještě blíž a zavrčel na ni opravdu jako vzteklý rotvajler, že pokud ho bude žalovat třeba jen

o desetník alimentů nebo jakékoliv jiné podpory, najde si ji a přijde za ní se sekerou.

Znala ho a také na očích mu poznala, že to myslí vážně. Už o ní nikdy neslyšel, a jak potom ubíhaly dny a noci, začínal být čím dál víc přesvědčený, že je lepší žít sám.

I když měl na oddělení pověst opilce, nebyl jím. Ještě ne. Byl jen unavený vším tím svinstvem, s nímž se při své práci setkával. Zdálo se mu, že se Chicago změnilo v semeniště zločinu, v němž jsou schopni přežít snad jen zvrhlíci. A tyhle typy se množily a prospívaly jako bakterie v živném roztoku.

Cítil to sám na sobě. Začínal mít obavu, že i jeho ta nákaza zachvátila a pomalu se mění v jednoho z nich. A když z toho někdy dostal opravdový strach a alkohol mu nepomáhal zahnat noční můry, potom snil o tom, že odejde do předčasného důchodu. Potřeboval jen jedno velké terno a mohl by jít od toho. Vykašlat se na penzi. Kdyby se mu podařilo opravdu něco velkého, koupil by si loď, odplul by na Bahamy a začal tam nový život. Nikdy žádnou loď neměl a na Bahamách nebyl, ale z fotografií v brožurkách, které měl na polici nad psacím stolem, věděl, že je tam krásně a tak čisto, že tam snad zločin ani nemůže existovat.

Chtěl chodit po čistých ulicích, dýchat čistý vzduch a dívat se na čistou modrou oblohu nezahalenou šedým oparem smogu. Ale ze všeho nejvíc toužil po tom, aby se opět mohl *cítit* čistý.

Kdykoliv na něj sedly temné myšlenky a nemohl se na nic soustředit, koupil si láhev bourbonu, vzal si den volna a uspořádal si doma sám se sebou flám. Říkal si, že tím dělá dobrou službu daňovým poplatníkům.

Věděl, že musí vydržet a nezbláznit se z toho všeho do doby, dokud se mu nepodaří nějaké pořádné terno nebo dokud se nedočká penze. A tak se snažil hledat štěstí v každodenních věcech. Například se velmi těšil na dnešní večer. Za dvacet minut mu měla skončit pracovní doba a na rozdíl do svého pitomého parťáka nehodlal zůstat v práci ani o minutu déle. Výplatu si už vyzvedl, takže večer si bude moct někde dát pořádný šťavnatý biftek, pak si zajede do Loriina salonu krásy, což je zástěrka pro prosperující nevěstinec, a dá se tam zadarmo ostříhat a perfektně si užije s některou z těch koček, které se ho příliš bojí, aby se odvážily ho odmítnout. A večer chtěl zakončit se svým starým věrným přítelem Jackem Danielem.

Jenže ten zatracený čas se zoufale vlekl. Sweeney se přistihl, že se za poslední minutu podíval na hodinky dvakrát. Ještě devatenáct minut. Panebože, jak to tady nenáviděl! Občas, když ráno stoupal po schodech do druhého poschodí stanice, se ho zmocňoval pocit, že je někde v jakési manufaktuře – tak rušno tam bylo a tak depresivně na něj to prostředí působilo. Už dlouho se mluvilo o tom, že dojde k úpravám interiérů, dokonce snad že by měli dostat nový nábytek. Ale zatím se jen vymalovala jedna místnost, nic víc.

Zaklonil se a rozhlédl se kolem sebe. U stolů plných papírů sedělo několik detektivů, většina z nich telefonovala, ale jeho si nikdo z nich nevšímal. Sweeney si pomyslel, že by se mohl ztratit dřív a nikdo by ho nepostrádal.

Tahle možnost však vzápětí padla, když se ve dveřích objevil ten pitomec nový šéf. Poručík Lewis byl ve své funkci teprve pět týdnů, ale bohatě to stačilo, aby se Sweeney rozhodl, že ho bude nenávidět. Lewis neměl rád problémy, a když s ním promluvil kdosi z oddělení vnitřních věcí o tom, že Sweeneyho neoficiálně vyšetřujou, pochopitelně si na něj zasedl. Samozřejmě se ho nezastal, nepokusil se smýt z něj všechnu tu špínu. Ale na to už je stejně pozdě, pomyslel si Sweeney s úšklebkem.

Jenže Lewis taky nebyl čistý. Sweeney ho pozoroval, jak nervózně přechází sem a tam ve své skleněné kukani v zadní části místnosti detektivů. Kdesi zaslechl, že má jakousi milenku, s níž podvádí svou bohatou ženu pocházející z vyšších společenských kruhů. Každý chlap má něco, čím se nechce chlubit před kdekým, a Sweeney si říkal, že pokud by mu Lewis začal dýchat na krk, mohl by se zase on trochu podívat na něj, jak to s ním vlastně je. Neměl by být problém zjistit, se kterou děvkou ženu podvádí, a pořídit pro jeho paničku pár fotek. Samozřejmě by to udělal anonymně. Jak by mohl Lewis existovat, kdyby za něj neplatila všechny účty jeho zazobaná ženuška? Uvažoval, že by si měl koupit digitální foťák a poslat jeho ženě pár perfektně jasných snímečků. Hrome, možná by jí je mohl dokonce poslat internetem. Málem se nad tou možností nahlas zasmál. Takhle by tomu parchantovi posloužil nejlíp, kdyby jeho panička vzala na ty jeho exkluzivní obleky nůžky, rozdupala mu rolexky, které tak s oblibou vystavuje, a nakopla ho do té jeho kostnaté prdele.

Půjčka za oplátku. Věděl, že si o něm Lewis píše poznámky do bloku a pečlivě si vede každý jeho přestupek, takže kdyby chtěl,

mohl by se ho zbavit, aniž by měl problémy s odborovou organizací. Když však bude dost opatrný, nemá Lewis šanci vyhodit ho.

Uplynuly jen tři mizerné minuty. Pošoupl pár papírů na stole a nenápadně se ohlédl. Do prdele! Lewis ho pozoroval. Rychle se otočil, otevřel jakousi složku a předstíral, že je náramně zaujatý jejím obsahem.

Náhle vrazil do místnosti Alec Buchanan. Se svými dlouhými tmavými vlasy, divokým pohledem a neudržovaným vousem vypadal jako zdrogovaný šéf nějakého gangu. Nebyl u nich dlouho. Předtím působil na mravnostním. Sweeney s ním ještě pořádně nemluvil, ale znal ho z řečí, které se o něm vedly. Prý není o co stát, když ho člověk pozná z té horší stránky.

Za Buchananem se objevil mladý uniformovaný polda. Tvářil se, jako by mu někdo šlápl na kuří oko, a byl celý zpocený. Sweeney dál předstíral usilovnou práci na svých papírech, dokud oba muži nevešli do Lewisovy kanceláře. Pak zvedl telefon a se sluchátkem u ucha se pootočil, aby viděl, co se děje.

Lewis neztrácel čas a pustil se do mladého poldy. Sweeney se musel držet, aby se nesmál, když viděl, jak se poručík rozčiluje a píchá přitom do vzduchu dlouhým kostnatým prstem.

Věděl, co se stalo. Ten hloupý polda zničil tajnou akci, která se připravovala celé měsíce. Slyšel, jak o tom dnes odpoledne mluvili dva detektivové u kávy. Vypadalo to, že se z Buchanana stal superhrdina – údajně se v jakémsi drogovém doupěti strhla přestřelka a on z ní toho mladého poldu dostal. Bylo jasné, že si vysloužil další pochvalu, ale tvářil se spíš, jako by toužil po něčí krvi než po medaili. Zprvu si Sweeney myslel, že i Buchanan má chuť roztrhnout mladého poldu jako hada, ale po chvíli s překvapením poznal, že detektivův hněv je namířený vůči poručíku Lewisovi. Možná proto, že ho přidělil k Tannerovi, který, jak všichni na oddělení věděli, je utržený vagon.

A vida. Člověk o vlku a vlk za dveřmi. Tanner se hrnul, jako by chtěl povalit každého, kdo mu včas neuhne, a evidentně vztekem bez sebe vrazil do Lewisovy kanceláře. Řval, ještě ani nezavřel dveře.

Byla to lepší scéna, než člověk vidí ve starých filmech v televizi. Sweeneymu chybělo jen pivo a pytlík pražené kukuřice.

„Co se tam děje?“ zeptal se detektiv od stolu na druhém konci místnosti.

„Buchanan se snaží zachránit toho mladýho pitomce, aby ho Tanner nesežral,“ odpověděl kdosi.

Sweeney zakoulel očima. Ten Buchanan se snad chce stát svatým. Ale pozorovat Lewise, to byl v každém případě zážitek. Byl rudý jako krocan. Třeba ho trefí šlak, pomyslel si Sweeney. To by byla paráda.

Znovu se podíval na hodinky – za pět minut mu to končí. Sakra, že ale má žízeň! Nejvyšší čas, aby odtud vypadl a mohl ji začít hasit. Teď se o něj Lewis určitě nezajímá. Vypnul počítač, shrnul papíry do složky a uložil ji do zásuvky. Právě se chystal vstát, když uviděl, že se ve dveřích místnosti objevila pěkná mladá kočka. Kde se tu vzala? Nemohl z ní spustit oči a málem se mu sbíhaly sliny. A zřejmě nebyl sám. Místnost ztichla a Sweeney postřehl, že i ostatní na ni civí jako na svatý obrázek.

Jeden z detektivů na protější straně málem přeskočil stůl, aby se k ní dostal první a mohl se jí zeptat, co si laskavě přeje. Parchant, kvůli němu na ni Sweeney neviděl. Krátce pohlédl do Lewisovy kukaně – zdálo se, že tam stále řeší, co s tím mladým poldou.

Náhle se přeochotný detektiv otočil, ukázal na Sweeneyho a světe, div se, kočka se vydala uličkou mezi stoly směrem k němu. Sweeney si rychle posunul kravatu, aby zakryl skvrnu po kečupu na košili, vtáhl břicho a znovu rozevřel jakousi složku, aby vypadal zaměstnaně.

Měla dlouhé nohy, lepé křivky a plné, smyslné rty. Prostě senzace. Možná je to některá z těch děvek, co berou za noc tisíc doláčů. Slyšel, že takové jsou, ale ještě žádnou z nich neviděl. Že by měl takové štěstí? Považoval se za dost fikaného a věřil si, že by ji přesvědčil, aby mu dala. To by bylo něco! Na to by pak mohl vzpomínat ve svých dlouhých osamělých nocích. Představoval by si ji, jak před ním klečí a ty její dlouhé vlnité vlasy ho šimrají na stehnech…

Sakra, dost s těmi fantaziemi, nebo na něm pozná, jak je nadržený. Opřel se dozadu, až křeslo zaskřípalo, a pozoroval ji, jak se k němu blíží. Klasovní ženská, pomyslel si znovu. Dokonce příliš nóbl i na drahou děvku. Všiml si prstenu se safírem na její ruce a nepochyboval, že je kámen pravý. Takovéhle kůstky nic

falešného nenosí. Na levé ruce však neměla nic, což znamenalo, že safír není od zazobaného manžela. Buď má tedy bohatého tátu, nebo ji obhospodařuje nějaký paprika, který za ni platí a kupuje jí dárky.

Sweeney, cynický až do morku kostí, se přiklonil k druhé možnosti. Ta ženská páchne penězi, pomyslel si. Cítil je a jeho mysl horečně uvažovala, jak se dostat alespoň k části z nich.

Možná se ukáže, že zrovna ona je to terno, na které čeká, aby tady s tím mohl praštit. Každý má nějaké tajemství, dokonce i takové klasovní dámy, jako je tahle. Olízl si v očekávání rty, ale rychle se uklidnil. Přestaň ze sebe dělat hlupáka, řekl si. V hloubi duše věděl, že tahle je mimo jeho třídu. Zatracenej život. Navíc má jasně modré oči, jen o maličko světlejší než kámen na jejím prstu. Bohatá a krásná. A mimo jeho třídu. No dobrá…

Zastavila se před jeho stolem. „V čem vám mohu pomoct?“ zeptal se jí dřív, než stačila něco říct. Věděl, že to neznělo moc přívětivě, ale bylo mu to jedno.

„Vy jste detektiv Sweeney?“

Ukázal prstem zažloutlým od cigaret na jmenovku, ale pak si uvědomil, že je obrácená k němu, a ne k ní. Natáhl se, aby ji otočil, a přitom převrhl šálek, v němž zůstalo ještě trochu studené kávy. Tiše zaklel a rychle na loužičku položil čistý papír, aby ji vysál.

„Ano, drahoušku. Jsem detektiv Sweeney.“

Zdálo se, že se jí tím drahouškem moc nezavděčil. Zarputilá ženská, pomyslel si, když viděl, jak přivřela oči. Jenže teď už mu bylo jedno, jestli ji naštval. Proč by se namáhal, když u ní stejně nemá šanci? A kromě toho na něj doma čeká jeho přítel Jack Daniel.

„Jmenuji se Regan Madisonová,“ řekla. Položila si malý kufřík na židli na druhé straně stolu a zůstala stát vedle ní.

„Přišla jste ohlásit nějaký zločin?“ zeptal se.

„Ne. Moje přítelkyně Cordelie Kaneová mě požádala, abych se u vás zastavila a zeptala se, jestli jste udělali nějaký pokrok v šetření jisté věci. Podala trestní oznámení na psychologa Lawrence Shieldse.“

„Na koho?“ zeptal se. Ani se nesnažil předstírat, že to jméno zná.

Zopakovala mu to. Stále však nevěděl, o kom je řeč, a proto se ji pokusil odbýt univerzální frází, kterou odpovídal skoro na všechny telefonické dotazy. „Hm, ano… Ještě se na tom pracuje.“

„A mohu se zeptat, k čemu jste zatím došli?“

„Poslyšte…, asi mi budete muset osvěžit paměť. Mám na krku tolik případů, že…“

Nechal větu nedopovězenou a hlasitě zívl. Panebože, to je balvan, pomyslela si Regan. Cordie měla pravdu. Vypadalo to, že Sweeney je nejen nechutný chlap, ale zřejmě i nekompetentní detektiv, a jednat s ním byla jen ztráta času. Jeho absolutní nezájem ji dohánělk zuřivosti.

Navíc mu na očích viděla, že je chlípník. Tak chtivě civěl na její prsa, že se jí ještě ani nepodíval do očí. Obrnila se však trpělivostí a vysvětlila mu, kdo doktor Shields je a co udělal Mary Coolidgeové. Když skončila, netvářil se Sweeney o moc chytřeji než na začátku.

„Ta vaše přítelkyně…, jak že se jmenuje?“

„Cordelie Kaneová.“

„V jakém vztahu k té ženě jste?“

„Prosím?“

„Ptám se, v jakém vztahu k té ženě jste?“

„Říkám, že je to moje přítelkyně.“

„Ne. Myslím k té druhé. K té, co spáchala sebevraždu.“

„Jmenuje se Mary Coolidgeová.“

„Já vím.“

Parchant. Snažil se jí dát najevo, že ho nic z toho, co mu říká, ani za mák nezajímá. Měl přivřené oči, jako by už usínal, a každou chvíli hulvátsky zívl. Panebože, to je ale kus kreténa! Sledovala, jak se s židlí naklání dozadu, a doufala, že se překotí.

„Ráda bych se dověděla, jak vyšetřování probíhá, detektive. Máte ponětí…“

Mávl rukou, aby ji zarazil. „Ano, teď už si na všechno vzpomínám. Jak jsem řekl, mám těch případů tolik, že bych se musel zbláznit, kdybych měl všechno nosit v hlavě. Ale teď si už vzpomínám. Vaše přítelkyně byla na toho doktora Shieldse pěkně vysazená. Tvrdila, že tu starou dámu dohnal k sebevraždě on. Ale ta věc je pořád v šetření.“

„Ano, ale já bych chtěla vědět, jaký pokrok jste v tom šetření udělal?“

„Hm, abych řekl pravdu…“

„Co?“

Pokrčil rameny. „Prostě na tom pracuju,“ řekl.

Regan se chtělo křičet, ale místo toho se jen nadechla. Bylo jí jasné, že nemá smysl s ním vyvolávat konflikt, tím by nic nezískala. „Chápu,“ řekla tedy, „ale mohl byste mi aspoň…“

Dál se nedostala. „Už mám po pracovní době,“ přerušil ji. „Přijďte se zeptat zítra.“

Teď už Regan držela hněv na uzdě jen s největším sebezapřením. „Bohužel nemohu. Je tu někde poručík Lewis?“

Z krásné kočky se vyklubala otravná ženská. Nejradši by jí zakroutil krkem.

„Poručík Lewis na vás nemá čas,“ odsekl Sweeney a trhl hlavou směrem za sebe. „A i kdyby měl, odkázal by vás na mě a já vám nemám co říct.“

„Ale já chci vědět, jestli jste v té věci něco udělal. Mluvil někdo s jejími sousedy nebo…“

„Zatím to vypadá, že se Shields neprovinil žádným porušením zákona. Vím, že to je pro vás těžké přijmout, ale tak to je. Coolidgeová mu ty peníze dala dobrovolně a pak spáchala sebevraždu. Žádné cizí zavinění se neprokázalo. To jsou fakta. Případ je uzavřen.“

„Takže už na tom nepracujete, jak jste před chvílí řekl. Už jste případ uzavřel, je to tak?“

Viděl, že je rudá jako rak a zuří, ale to mu bylo jedno. Pokrčil rameny, aby jí dal najevo, že ho žádná dáma se safírovým prstenem nemůže rozházet. „Pracuju na něm,“ řekl. „Ke konečnému uzavření jsou potřeba tvrdé důkazy.“

Regan se rozhlédla po místnosti, jako by hledala pomoc. Uviděla zasklenou kancelář a v ní čtyři muže. Ten, který stál vedle stolu, musel být poručík Lewis. Křičel a rozhazoval rukama.

Pak ji upoutal jeden z těch dalších. Stál opřený o okenní parapet, byl oblečený, jako by vylezl z odpadkového kontejneru, a právě řekl něco, co poručíka tak rozzuřilo, že bouchl pěstí do stolu. Muže u okna to zjevně nevyvedlo z konceptu.

Teď začal poručík soptit na mladého policistu v uniformě. I přes zavřené dveře zaslechla pár výrazů, jimiž ho častoval. Vypadalo to, že muž, který se opíral o okno, se snaží mladého

poldu bránit. Postavil se před něj a řekl poručíkovi něco, co ho rozzuřilo ještě víc.

Regan si uvědomila, že do toho se míchat nebude. S *tímhle* poručíkem Lewisem nechtěla mít nic společného, a už vůbec nemělo smysl žádat ho o pomoc.

Usoudila, že udělala, co se dalo, vzala kufřík a zamířila k východu. Sotva vyšla před budovu, vytáhla mobil a zavolala Sofii.

„Mluvila jsem s detektivem Sweeneym," řekla.

„A co?"

„Je to divný patron."

„Přesně tak se o něm vyjádřila Cordie. Ale myslíš, že je schopný detektiv? Řekl ti něco, co by nám mohlo pomoct?"

„Absolutně nic," odpověděla Regan. „A myslím si, že s tím případem vůbec nepohnul. Když jsem ho poslouchala, bylo mi jasné, že mu je osud ubohé Mary Coolidgeové naprosto fuk."

„Četlas už ten deník?"

„Ano, četla. Shieldse je třeba dostat do kriminálu."

„Proto jsem chtěla, abys zjistila, jak s tím vyšetřováním…"

„Sofie, žádné vyšetřování neprobíhá."

„A mluvilas s poručíkem Lewisem?"

„Ne," odpověděla. „Ten by nám taky nepomohl. Je ještě horší než Sweeney, jestli je to vůbec možné."

„Vždyť jsi s ním nemluvila."

„To je pravda. Ale viděla jsem ho, jak jedná. Křičel a dělal scény."

„A co ti vlastně Sweeney řekl?"

Regan jí stručně zopakovala průběh hovoru s nepříjemným detektivem. „Říkám ti, byla to naprostá ztráta času."

Ukončila hovor, právě když se pomalou chůzí dostala na roh budovy. Vtom zaslechla, že kdosi vykřikl, a instinktivně se otočila.

Srážce už však nemohla zabránit.

Devátá kapitola

Alec Buchanan spěchal k autu, aby se co nejdřív dostal domů a mohl ze sebe konečně svléknout páchnoucí špinavé hadry z noční akce. Měl pocit, jako by mu po celém těle lezli švábi, a netoužil po ničem jiném, než si dát pořádnou horkou sprchu. Spěchal tak, že se na rohu nestačil vyhnout jakési ženě, která tam stála, a vletěl přímo do ní.

Vrazil do ní celou svou vahou, až se zapotácela. Naštěstí ji stačil zachytit, takže nespadla. Jenom její kufřík skončil na zemi.

Ještě když ji držel, uvědomil si, že to není jen tak obyčejná žena, ale náramná kočka. A jak voněla! Samotného ho překvapilo, že je ještě schopen něco cítit po noci strávené mezi páchnoucími odpadky.

Pustil ji, rychle zvedl kufřík a podal jí ho. „Moc se omlouvám," vyhrkl.

Přikývla na znamení, že omluvu přijímá. Leknutím nebyla schopná vypravit ze sebe ani slovo. Pohlédla mu do očí, pokusila se o úsměv, pak se otočila a rychle odcházela. Teprve po pár krocích se nadechla. Panebože, ten člověk páchl. Málem se jí obrátil žaludek.

Náhle vyprskla smíchem. Ohlédla se a uviděla, že se za ní pořád dívá. Usmála se na něj, ale vzápětí zahnula za roh a znovu se hlasitě rozesmála. Škoda. Měl krásné bílé zuby a připomněl jí dětský výlet do zoo. Vzal ji tam Aiden, když jí bylo sedm nebo osm let. Vzpomínala si, že vešli do jakési velké šedivé kamenné budovy. Uvnitř bylo plno lidí a těžký vzduch. Aiden ji dovedl k novým klecím pro gorily, v nichž však ještě nebylo instalované plexisklo. Regan se chtěla dostat co nejblíž a také se jí podařilo protlačit se mezi dospělými skoro až k dvojité řadě mříží. Teprve tam si uvědomila hrozný puch, který se v pavilonu opic vznášel.

Ucítila, že se jí dělá špatně, a když Aiden viděl, jak je bledá, rychle ji vyvedl na čerstvý vzduch.

Ještě teď si puch z gorilích klecí pamatovala, ale ten člověk, který do ní vrazil, páchl snad ještě víc.

Kupodivu jí ta stará vzpomínka zlepšila náladu. Bohužel jí nevydržela příliš dlouho.

Právě vyšla od Neimana Marcuse a spěchala s kufříkem a taškou s nákupem v jedné ruce a s kabelkou v druhé, když do ní vrazil muž snad dvakrát větší než ona. Panebože, copak je neviditelná? To už je druhý chlap jako hora, který ji chce povalit.

Tenhle se však neobtěžoval s omluvou, navíc měla pocit, že jí schválně šlápl na nohu. Spěchala pryč, ani se neohlédla, ale tu jeho botu stále cítila. Zpomalila až před Dickersonovou drogerií. Ještě je před tebou polovina dne a všechno se může zlepšit, říkala si. K čemu by bylo dobré, kdyby ses nechala otrávit.

Pak vstoupila do obchodu a ukázalo se, že zůstat pozitivně naladěná je prostě nemožné. Prodavačka – podle cedulky připíchnuté na kapsičce se jmenovala Patsyová – se opírala o pokladnu a telefonovala. Zřejmě to byl dlouhý hovor, neboť si držela sluchátko ramenem a přitom si brousila pilníčkem nehty.

Paní Patsyovou muselo něco velmi rozrušit, protože byla červená jako pivoňka. Když si konečně všimla Regan, netrpělivě jí dala znamení, aby počkala, a pokračovala v hovoru. Mohlo jí být přes padesát, nebo možná k šedesáti, ale mlela do telefonu jako sedmnáctiletá. Mluvila zřejmě se svou přítelkyní a sdělovala jí, co se všechno dozvěděla o jakési ženě jménem Jennifer. Regan se nesnažila poslouchat, ale musela by si zacpat uši, aby ty nechutné drby neslyšela.

Po několika minutách čekání raději zašla k regálům a sama si vybrala lahvičku pleťové vody. Když s ní přišla k pokladně, paní Patsyová nevrle požádala přítelkyni, aby chvíli počkala, a nákup vztekle namarkovala. V očích jí svítilo podráždění. Regan zaplatila, vzala lahvičku a beze slova odešla.

Cítila opravdovou úlevu, když se vrátila do hotelu a do své kanceláře. Jenže den se nechtěl obracet k lepšímu, a tak strávila odpoledne nad vyřizováním nepříjemností, které jako by se vršily jedna na druhou.

Pracovala do šesti, pak vyjela na chvíli do svého apartmá, aby se osvěžila, a v šest patnáct už stála v hale a čekala na Cordii. Ta přijela taxíkem, což znamenalo, že jí její stará fordka opět

vypověděla službu. Regan si zavolala pro auto ještě před tím, než se s přítelkyní pozdravila.

„Co ti vyplivlo teď? Baterka?“ zavolala na ni.

„Ale… asi čerpadlo,“ odpověděla Cordie. „Prostě to nechladí.“

Jakmile přivezli z garáže Reganino auto, spěchal vrátný, aby jim otevřel dveře.

„Já vím, co si myslíte, Terry,“ řekla Regan, když usedala za volant svého chevy starého patnáct let.

Vrátný se zazubil. „Opravdu byste si už měla koupit něco nového a tuhle rachotinu dát na protiúčet.“

„Děláte si legraci?“ ozvala se Cordie zevnitř. „Vždyť je to skoro nový vůz a v perfektním stavu.“

Sofie na ně nečekala před domem, a tak musely třikrát objet blok, než se objevila. Regan mezi tím pověděla Cordii o svých zbývajících dnešních nepříjemnostech, ale jakmile Sofie konečně nastoupila, už pak beze slova řídila celých patnáct kilometrů až k Liamovu domu.

Parkoviště konferenčního centra bylo plné a Regan ho musela objíždět a hledat volné místo. „Tam,“ ukázala Sofie ze zadního sedadla. „Ne, to je příjezd,“ řekla vzápětí zklamaně. „Nevadí. Jeď dál.“

„Podívejte se na toho blázna, který tamhle běží prostředkem ulice,“ ozvala se Cordie. „Jako by si říkal o to, aby ho někdo srazil.“

„Taky musím znovu začít běhat,“ poznamenala Sofie. „Mohly bychom chodit do univerzitního parku spolu, Regan. Co říkáš?“

„Tam už mě těžko dostaneš, holka,“ odpověděla Regan. „Teď už máme běžeckou dráhu uvnitř v hotelu. To je pro mě mnohem pohodlnější.“

„Kdybych měla tělocvičnu v domě, asi bych cvičila častěji,“ řekla Cordie.

„A tys vůbec někdy cvičila?“ zeptala se Sofie.

„Samozřejmě. A pořád ještě cvičím, ale bohužel ne pravidelně.“

Sofie se zasmála. „No vidíš. Tak začni pořádně a nebudeš muset v jednom kuse držet…“

„Raději nám konečně pověz o tom svém velkém plánu,“ přerušila ji Cordie.

„Panebože!“ zarazila se Sofie. „Úplně jsem to zapomněla.“

Regan na ni pohlédla přes zrcátko. „Co? Ten plán?“

„Ne. Zapomněla jsem vám říct, co se dnes stalo. Nebudete mi to věřit.“

„Tak to zkus,“ pobídla ji Cordie.

„Konečně se mi ozval soused Mary Coolidgeové. Za posledních čtrnáct dní jsem mu poslala aspoň deset vzkazů, aby mi zavolal. Už jsem to s ním vzdala, ale teď se ukázalo, že byl pryč, někde mimo město. Proto se neozval.“

„A co ti řekl?“ pobízela ji Cordie.

„Víte, že Shields má pořád u sebe dva asistenty, ne?“

„Ano,“ přikývla Regan. „Mary se o tom zmiňuje ve svém deníku.“

„Jsou to vlastně jeho gorily.“

„Gorily? Kdo to ještě dnes říká,“ zasmála se Cordie.

„Marin soused,“ odpověděla Sofie. „Nazývá je tak. A teď dávejte pozor. Mary se svěřila dceři, že si Shields najal dva muže jako bodyguardy. Sám jí to řekl. Bála se jich a prý se jí zdálo, že s oblibou vzbuzují v lidech strach. Dokonce nosí za každého počasí a také večer tmavé brýle.“

„To je směšné,“ poznamenala Regan.

Náhle uviděla, že jedno auto kousek od nich couvá a chystá se odjet, a rychle zajela blíž, aby mohla zaparkovat na jeho místě.

„Tak co ti ten soused řekl?“ zeptala se Cordie. Už ji začínal bolet krk, jak se stále otáčela dozadu.

„Raději prý nechal svou kočku uvnitř, když viděl, jak ti dva jdou po příjezdové cestě k Marinu domu.“

Regan vypnula motor. „A ty myslíš, že k ní šli, aby ji zastrašovali?“

Sofie přikývla. „Jsou to všechno spekulace, ale…“

„Ale co?“

„Možná řekla Shieldsovi, že půjde na policii, a on na ni ty gorily poslal, aby ji zpracovaly a odradily ji od toho.“

„To je možné,“ řekla Cordie. „Ale bude se to těžko dokazovat.“

„Vzpomíná si soused, kdy u ní byli?“ zeptala se Regan.

„Ten večer, kdy spáchala sebevraždu. Prý to ví jistě. Zřejmě ji vyhrožovali a ona ve zmatku usoudila, že jediným řešením její situace je hrst prášků. Buď to bylo takhle, nebo…“

„Panebože, Sof, přestaň nás už napínat,“ ozvala se Cordie. „Nebo co?“

„Nebo ji přinutili oni, aby ty pilulky spolykala,“ řekla Sofie téměř šeptem. „Přinutili ji k tomu a pak u ní zůstali, dokud neupadla do bezvědomí.“

Regan zavrtěla hlavou. „To se mi nezdá,“ prohlásila. „Vzpomeň si na její poslední zápis v deníku.“

„Pozdě. Už jdou,“ připomněla Cordie.

„Ano. A na písmo.“

„Bylo přes celou stránku,“ řekla Cordie. „A to naznačuje, že Mary už měla pilulky v sobě.“

„Pokud to nebylo tak, že ji nejdřív přinutili vzít si nějaké prášky, pak jí dali čas, aby napsala pár slov do deníku, a potom do ní nacpali další…“

„Ne, uznávám, že tahle teorie neobstojí,“ zamítla vzápětí Sofie svou myšlenku. „Ale jestli k ní Shieldsovi bodyguardi šli, aby jí nahnali strach…“

„To bude těžké dokázat,“ řekla Regan.

„Kdybychom měly jejich fotografie a ukázaly je tomu sousedovi…,“ začala Cordie.

„Přesně na tom jsem myslela,“ ozvala se zezadu Sofie. „Ale je tu jedna potíž…“

„Jaká?“ zeptala se Regan.

„Soused si není jistý, jestli by je poznal,“ dokončila Sofie. „Řekl, že jim neviděl pořádně do tváří. Ale stejně bych mu je ráda ukázala – pro všechny případy.“

„Takže to je ono? To je tvůj velký plán? Chceš ukázat Marinu sousedovi fotky těch goril?“ zeptala se Cordie. „Mohly bychom zastavit před jeho domem, zůstat sedět v autě, a až by vyšli, cvak, cvak. A měly bychom je.“

„Ne, mám v plánu něco lepšího,“ řekla Sofie. „Za prvé, půjdeme dovnitř a já zaplatím za všechny vstupní poplatek.“

„Za mě ne,“ ozvala se rychle Regan. „Se mnou nepočítej.“

„Se mnou taky ne,“ přidala se Cordie.

„To víte, že s vámi počítám. Uděláte mi velkou laskavost.

Prostě mi věnujete víkend, nic víc od vás nechci. Zaplatím to hned a v hotovosti,“ dodala, aby zabránila dalším námitkám. „Nechci, aby se Shields nebo jeho lidé dostali k jakýmkoliv číslům kont, takže nebudu platit šekem ani kartou.“

„Panebože, to chceš říct, že nosíš v kabelce tři tisíce dolarů?“

„Do podprsenky by se mi nevešly, takže ano, mám je v kabelce.“

„Znáš někoho, kdo nosí takové peníze u sebe?“ obrátila se Cordie k Regan. „Znám. Sofie.“

„Můj otec u sebe pořád nosí takové peníze. A možná desetkrát větší,“ řekla Sofie.

„Ale proboha, Sof, jak si můžeš dovolit zaplatit jen tak tři tisíce dolarů?“ nechápala Cordie. „Vždyť vyděláváš míň než já.“

„Mám je od táty.“

„Vždyť jsi mi před měsícem řekla, že už z něj žádné peníze tahat nebudeš. Vzpomínáš si? Bylas rozhodnutá, že se postavíš na vlastní nohy.“

„To je předčasný dárek k narozeninám,“ prohlásila Sofie. „Koupil další chatu na venkově a kvůli daním ji napsal na moje jméno. Otec má peněz, že by mu vystačily na tři životy.“

Přestože Regan a Cordie znaly Sofii od dětství a byla to jejich nejlepší přítelkyně, dodnes nevěděly, jakým způsobem si její otec vydělává na živobytí. Pokaždé, když se ho některá z nich na to zeptala, odpověděl jinak. Buď tedy každý měsíc měnil zaměstnání, nebo si vymýšlel. Regan měla dlouho za to, že pracuje v bankovnictví, a Cordie byla zase přesvědčená, že je realitním makléřem. Jenže teď, když byly starší a doslechly se všelijaké pověsti a spekulace, tušily, pomalu jim docházelo, že Sofiin otec se angažuje v jakýchsi pochybných obchodech. Odjakživa měl sklon k výmyslem různých podivných transakcí a obě byly přesvědčené, že je jen otázkou času, kdy některá skončí špatně a on s ní.

Regan měla o Sofii obavy. Jakkoliv se její přítelkyně považovala za zkušenou a znalou světa, v názorech na svého otce byla až neskutečně naivní a bránila se jakémukoliv kritickému pohledu na něj.

Cordie vypadala, že stále není se Sofiiným plánem srozuměná. Regan se rozhodla vrátit řeč k původnímu tématu. „Co tedy chceš dělat, až budeme uvnitř?“

„Půjdeme na zahájení a… Prostě se rozhlédneme kolem a uvidíme.“

Regan se podívala na Cordii. „A co míníš tím ‚rozhlédneme se kolem‘?“ zeptala se.

„Ano,“ přidala se Cordie. „O co by nám při tom rozhlížení mělo jít?“

Sofie sáhla po kabelce a otevřela dveře. „O jeho počítač,“ řekla. „Už jsem kolem toho něco zjistila a vím, že si všechny přihlášky a záznamy vede na počítači. A taky že s sebou nosí notebook. A to je můj plán – chtěla bych, abychom se k němu v průběhu víkendu nějak dostaly.“

„Hm, to se mi moc nelíbí,“ prohlásila Cordie.

„Ty vážně uvažuješ, že by ses mu vloupala do počítače?“ přidala se Regan zděšeně.

Sofie se zasmála. Počkala, až obě vystoupí, a teprve pak odpověděla. „Já ne, protože bych to neuměla. Bude to muset udělat Cordie.“

„V žádném případě,“ ohradila se její přítelkyně. „Já nic protizákonného dělat nebudu.“

„Ale já se potřebuju dostat k jeho záznamům,“ trvala na svém Sofie. „Je to jediný způsob, jak se dozvědět o dalších ženách, které podvedl.“

„Buď si jistá, že nás jeho osobní strážci k počítači nepustí,“ prohlásila Regan.

„Budeme na to mít celý víkend, abychom se o to pokusily.“

„Sofie, prosím tě, řekni mi, že cílem tvého plánu je něco víc než jen nezákonné jednání,“ povzdechla Regan.

„Samozřejmě že ano,“ ujistila ji Sofie. „Naším prvořadým cílem je vyšetřit zločin. Budeme se snažit mluvit se všemi lidmi, kteří se do kursu zapsali, a možná se od někoho z nich dozvíme něco, co by nám mohlo pomoct.“

„Například?“ zeptala se Cordie.

„Například, koho z nich Shields navštěvuje. Uvidíme…“

„Když si Sofie něco usmyslí, umí to vždycky podat tak, aby to znělo rozumně,“ poznamenala Cordie směrem k Regan.

„Poslyšte, dámy, já jsem pořád tady. Slyším každé vaše slovo.“

Cordie a Regan na ni nedbaly. „To je nejhorší způsob, jak strávit víkend,“ povzdechla Cordie.

„Ale zato budeš mít příležitost udělat něco pro dobrou věc,“ hájila se Sofie. „Teď už je pozdě od toho couvnout.“

Cordie pohlédla na oblohu. „Chystá se déšť. Zase budu mít vlasy jako ovce.“

„A to tady zůstaneme i přes noc?“ zeptala se Regan.

Cordie a Sofie už vykročily přes parkoviště ke vchodu do budovy. Regan ucítila, že ji pobolívá koleno, takže šla pomaleji a snažila se nekulhat. Proklínala se, že si vzala tak nepraktické boty.

„Zpomalme, Sof," řekla Cordie. „Regan má zase problém s kolenem. Prosím tě, kdy se odhodláš něco s tím dělat?" obrátila se dozadu.

„Brzy," odpověděla Regan. Tohle téma jí nebylo příjemné, a proto začala o něčem jiném. „Potřebovala bych vyměnit olej v autě. Zvládla bys to, Cordie?" zeptala se.

„To víš, že jo. Příští týden ti to udělám."

Sofie zakoulela očima. „Mám dojem, že strávíš pod autem víc času než nějaký mechanik, Cordie. Já vás dvě vážně nechápu. Můžete si dovolit jakékoliv nové auto, a přesto obě jezdíte ve starých kraksnách. Vlastně proč jezdí starou kraksnou Regan, to víme."

„Kvůli Aidenovi," dodala pak téměř jednohlasně s Cordií.

„Pořádně ho tím dráždíš, že?" řekla Sofie se smíchem, ale pak zvážněla. „Tak, dámy, je čas soustředit se na úkol, který nás čeká."

Liamův dům byla stará kamenná budova, která se v průběhu let používala k mnoha účelům. Nyní tedy sloužila jako konferenční centrum a pořádaly se v ní různé semináře, slavnosti a podobné akce. Nově zrekonstruovaný objekt byl pro ně příjemným překvapením. Mramorová podlaha čtvercové vstupní haly svítila čistotou, stejně jako béžové stěny. Stůl, u něhož se registrovali účastníci semináře, stál na protějším konci.

Seděla za ním asi pětatřicetiletá žena v jasně modrém blejzru s jmenovkou, která ji představovala jako „Debbie". Rozdávala zájemcům registrační formuláře. Za ní visely na zábradlí balkonu dva velké plakáty. Na každém se skvěla fotografie doktora Shieldse v životní velikosti. Na obou portrétech měl Shields stejné jasně modré sako a stejný úsměv.

„Ten chlap je psycholog, nebo realitní zprostředkovatel?" poznamenala Cordie.

„Vidíš ten notebook?" šťouchla do ní Sofie.

„Samozřejmě že ho vidím, když ho má ta ženská před sebou na stole. Chceš nějak odvést její pozornost, abych ho mohla ukrást a utéct s ním?" zeptala se Cordie sarkasticky.

„Nedělej si z toho legraci," zašeptala Sofie. „Podíváme se na program."

Vyplnily registrační formuláře a Sofie je všechny tři podala Debbii.

„Vstupní poplatek je tisíc dolarů za osobu," upozornila ji žena.

„Ano, víme," řekla Sofie a podala jí svazek stodolarových bankovek. Debbii chvíli trvalo, než je přepočítala. Pak kývla na znamení, že je suma v pořádku, naťukala jejich jména z formulářů do počítače a za chvíli vyjela z tiskárny tři potvrzení. „Doktor Shields je už v salonku s některými účastníky semináře," informovala je. „Dnes je na programu přivítání a pak začne úvodní část. Doktor Shields má připravená skvělá cvičení."

„Cvičení?" zarazila se Regan.

„Myslím duševní cvičení," upřesnila Debbie. „Doktor Shields tomu říká mentální stimulace. Pomůže vám to očistit se od usazeného hněvu, trpkosti a pocitů nepřátelství, které vás sžírají a potlačují vaše tvůrčí síly. Jakmile se tohoto jedu zbavíte, budete se moct pustit do života novým pozitivním směrem. To vám mohu potvrdit z vlastní zkušenosti," dodala. „Doktor Shields zcela změnil můj život. A váš změní taky, jestliže mu projevíte důvěru a budete s ním spolupracovat."

Regan ji odměnila zářivým úsměvem. „Samozřejmě že s ním budu spolupracovat. Proto jsem tady, abych změnila svůj život a učinila ho lepším."

„Já taky," přidala se Sofie.

Debbie potěšeně přikývla. „Přivítání se koná v salonku. Běžte tamhletou chodbou, pak zatočte za roh a projděte dvojitými dveřmi. Ani nevíte, jaké máte štěstí, dámy, že jste přišly už dnes.

Doktor Shields oznámil, že bude provádět několik cvičení, která nejsou uvedená v programu. Je v těchto dnech v jednom kole, aby vyhověl všem, kteří se dožadují jeho služeb, ale má rád spontánnost a často ji zařazuje do svého programu."

„On si plánuje spontánnost?" zeptala se Regan a opět se musela přemáhat, aby jí necukaly koutky úst.

Debbie byla nadšená jako roztleskávačky basketbalového týmu Lakers. „Ano, samozřejmě."

Regan se otočila a chtěla odejít. „Počkejte," zavolala za ní Debbie. „Zapomněla jsem vám dát vaše materiály," řekla a podala jim každé modré desky. „Je tam poznámkový blok a tužka, abyste si mohly zapsat doktorovy myšlenky. Na semináři není povoleno používat diktafony nebo kamery. Pokud se budete chtít zeptat na

jakékoliv organizační záležitosti, všichni naši zaměstnanci mají stejné modré blejzry jako já. Jsme tu proto, abychom vám pomohli odnést si ze semináře jen ty nejlepší dojmy.“

„Určitě to tak bude,“ usmála se Sofie.

Regan se vydala širokou chodbou, pak zahnula za roh, jak jim radila Debbie, ale náhle se zarazila. „Pane na nebi!“

Na dvojitých lítacích dveřích visel další obrovský Shieldsův barevný portrét v životní velikosti. Psycholog byl opět v jasně modrém saku a stavěl na odiv svítivě bílé zuby. Skutečně vypadal spíš jako realitní agent, který právě udělal svůj životní obchod. Víčko na jednom oku měl však lehce svěšené, jako by ho fotograf zachytil uprostřed mrknutí.

„Ten se ale má rád, co?“ poznamenala Cordie.

„Je to chorobný egoista,“ prohlásila Sofie.

„Myslíš, že nosí barevné kontaktní čočky?“ zeptala se Cordie.

„Už jsi viděla někoho, kdo by měl kobaltově modré oči?“ odpověděla jí Regan otázkou. „Máš pravdu.“

Cordie chtěla otevřít dveře, ale Sofie ji zarazila. „Počkej, musím si zapnout diktafon.“

„Jestli chceš nahrávat, měla by sis sednout co nejblíž k němu,“ upozornila ji Regan.

„Já si sednu dozadu,“ prohlásila Cordie.

„Dobře. Tak pojďme na to,“ řekla Sofie a otevřela dveře.

Salonek byl překvapivě velký a plný lidí. Před kamenným krbem byl ponechán volný prostor, ale jinak byla místnost zaplněná křesly rozestavenými vždy po dvou vedle sebe. Zadní stěnu lemovaly skládací židle.

Nejméně osmdesát procent účastníků tvořily ženy, ale nedalo se říct, že by převažovala nějaká věková skupina. Regan předpokládala, že zde budou především ti, které sem přivedla krize středního věku, ale mýlila se. Už při prvním zběžném pohledu uviděla pár žen mezi dvaceti a třiceti lety a dalších několik, jimž muselo být dost přes šedesát.

Sofie zamířila dopředu a vtiskla se mezi dva muže na pohovku, která stála přímo před krbem. Oba muži byli samozřejmě rádi, že si sedla mezi ně.

Cordie uviděla dvě volná křesla v rohu u zadní stěny. „Pojď za mnou,“ šťouchla do Regan a spěchala napřed.

Posadily se a Regan mohla věnovat pozornost Shieldsovi. Psycholog stál před masivním kamenným krbem. Byla to opravdu imponující postava. Vysoký, opálený…, nebo to byl make-up? Také jeho bodyguardy nebylo těžké objevit. Stáli jako sochy, každý na jedné straně krbu. Kupodivu neměli tmavé brýle, ale zato si neustále ostřížími pohledy prohlíželi přítomné.

„Jsou odporní," zašeptala Regan.

„Kdo? Ti jeho strážci?" zeptala se Cordie.

„Ano."

„Stejně jako Shields. To má make-up, nebo co?"

„Řekla bych, že jo."

Psycholog nevypadal jako netvor, spíš jako marnivý padesátiletý chlápek, který se snaží udělat ze sebe dvacetiletého. Mary Coolidgeová napsala, že je to nejcharismatičtější muž, s jakým se kdy setkala. Možná to bylo tím, že proti němu byla Regan předem zaujatá, ale ona na něm nic charismatického neshledávala.

Cordie do ní znovu šťouchla. „Víš, koho mi trochu připomíná?"

„Koho?"

„Tvého nevlastního otce."

„Další důvod, aby mi byl protivný," zašeptala Regan.

Shields měl skutečně oslňující úsměv. Přešel do rohu místnosti a hned ho obklopilo několik žen. Po chvíli jim ukázal, aby se posadily. Počkal, až si najdou místa, a pak se vrátil doprostřed před krb. Místnost ztichla.

„Představení začíná," zašeptala Regan.

Desátá kapitola

Shields všechny přítomné pozdravil a přivítal je. Měl tichý, zpěvavý, hypnotický hlas.

Cordie se naklonila k Regan. „Jeden z těch bodyguardů, ten vlevo, civí od první chvíle, co jsme vešly, na tebe," řekla.

„Nevšímej si ho," odpověděla Regan.

Shields zatleskal. „Ranní ptáče dál doskáče, říkávala moje matka. Zítra bude ve velkém sále na pět set lidí. Nájem je zde velmi vysoký, takže jsem musel omezit počet účastníků semináře. Protože jste však vy, co jste tady, přišli dřív a zaplatili jste účastnický poplatek, rozhodl jsem se uspořádat pro vás toto malé setkání. Jestli dnes večer přijdou ještě další, otevřeme dveře a pokusíme se vzít je mezi sebe. A nyní mi dovolte, abych vás seznámil s tím, co se naučíte během tohoto víkendu."

Mluvil a mluvil, až ho Regan přestala poslouchat. Vytáhla z kapsy modrých desek jeho fotografii a porovnala ji se skutečností. Nebyl v tom příliš velký rozdíl. Myšlenky se jí pak začaly toulat a obrátily se k praktičtějším věcem. Otočila fotografii, aby si na její zadní stranu mohla něco poznamenat. *Zavolat bezpečnostní službu a upozornit ji na Petera Morrise,* napsala. A pod to: *Promluvit si s Aidenem o Emily Milanové.* Zvedla hlavu a přehlédla shromážděné. Musela uznat, že to Shields se svými posluchači umí, zvlášť se ženami. Většina z nich mu doslova visela na rtech. Některé dokonce seděly předkloněné dopředu, jako by se podvědomě snažily dostat se k němu blíž. Znovu tedy obrátila pozornost k Shieldsovi, a když ho asi deset minut poslouchala, dospěla k závěru, že jeho improvizovaná řeč obsahuje dvě témata: strach a chtivost. Shields kázal, že i tyto pocity v sobě všichni mohou mít. Patří k emočnímu životu. Jenom je třeba zbavit se jedu, který produkují.

Zvedla se jakási ruka. Shields udělal krok dopředu, zastavil se, aby mohl blýsknout úsměvem, a teprve pak řekl: „Prosím?"

Vstala jakási žena. Nejdřív si upravila shrnutou sukni a pak koktavě spustila: „Já… Víte, nejsem si jistá, jestli tomu rozumím. Říkal jste, že musíme otevřít mysl novým příležitostem a co nejdřív se zbavit jedu, který je v nás…“

„Ano, to je pravda,“ snažil se jí Shields pomoct, když bylo zřejmé, že žena neví, jak dál.

„Jenže… já… Nevěděla jsem, že mám v sobě jed.“

Shields dramaticky máchl rukou. „Všichni zde, v této místnosti, v sobě máme nějaké množství jedu,“ zvolal.

„Ale to je právě to,“ ozvala se znovu žena a stále si potahovala dolů sukni. „Co tím slovem jed rozumíte?“

Bylo vidět, že je na takovou otázku připraven. Založil si ruce za zády a znovu postoupil o krok dopředu.

„Podívej se, stojí přímo před Sofií,“ zašeptala Cordie. „Může ho skvěle nahrávat. Diktafon teď zachytí každé jeho slovo.“

„Podle mě je ta ženská, co se ptá, nastrčená. Co myslíš?“

„Je to možné,“ souhlasila Cordie.

„Urazil vás někdy někdo?“ zeptal se Shields ženy. „Myslím hluboce urazil.“

Kdo by takovou zkušenost neměl? Regan si vzpomněla na Dennise a náhle ji začalo zajímat, co Shields říká. Stojící žena sklopila pohled a lehce zrudla. „Ano… Asi máte pravdu. Určitě většina z nás tady zažila, že je někdo hluboce urazil,“ řekla a nervózně se rozhlédla. „Můj přítel… Podvedl mě a vůbec ho nezajímalo, jak těžce mě zasáhl.“

„A vy jste tu urážku přijala a pohřbila jste ji v sobě, že?“ Shields moudře pokýval hlavou a rozhlédl se po posluchačstvu. „Kolik z vás žilo celé roky ve vztahu, v němž vás váš partner urážel? Kolik z vás muselo snášet různé zrady ze strany rodinných příslušníků a těch, které jste považovali za přátele? Kolik z vás bylo znovu a znovu v práci přehlíženo, když se rozhodovalo o postupu na vyšší místo, přičemž jste byli přesvědčení, že byste si ho zasloužili?“

V celé místnosti se zvedaly ruce a přikyvovaly hlavy. „Zobou mu z ruky,“ zašeptala Cordie. „Panebože, ten bodyguard na tebe pořád zírá. Zvedni taky ruku.“

Regan poslušně zvedla ruku. Čím déle Shieldse poslouchala, tím častěji jí přejížděl mráz po zádech. Usmíval se jako ztělesnění laskavosti.

„Jsem přesvědčený," pokračoval Shields, „že tyto vaše bolestné zážitky se proměnily v kapky jedu, které se ve vás začaly ukládat a hubit vaše tvůrčí schopnosti, váš potenciál, vaši chuť do života."

„Ale jak se toho jedu můžeme zbavit?" zeptala se jiná žena.

„Já vám to ukážu," odpověděl jí. „Než tento seminář dospěje do nedělního večera, budete očištěni od svého jedu a připraveni žít plným životem a mít úspěch. To vám zaručuju."

Znovu se odmlčel a pak náhle vemlouvavým hlasem řekl: „A co kdybychom si nyní provedli menší cvičení? Všichni si vytáhněte poznámkový blok a tužku. Pokusíme se sestavit seznam."

Kývl na bodyguarda po své pravici. Svalovec poklekl před krbem, a přestože bylo v místnosti teplo, zapálil plynové hořáky.

„Myslím, že bychom měly taky vytáhnout bloky a tvářit se dychtivě," řekla Cordie. „Ale je tu horko," dodala. „Měla jsem si vlasy svázat do uzlu. Teď se mi stoprocentně zkudrnatí."

Cordie byla svými vlasy posedlá. Regan si už na její stížnosti zvykla a nereagovala na ně.

„Jste připraveni?" zeptal se Shields. „Dobře. Tak teď se soustřeďte a přemýšlejte. Přemýšlejte o tom, jak byste mohli svět změnit, aby byl pro vás lepší. Byli byste šťastnější, spokojenější a žilo by se vám radostněji, kdyby lidé, kteří vám ublížili, přestali existovat? Co kdybyste měli kouzelnickou hůlku, mohli jí mávnout a ti lidé by byli v mžiku pryč…, navždycky? Byl by bez nich váš svět lepší? Byli byste šťastnější, kdybyste se dokázali zbavit jedu v sobě? Jestliže jste přesvědčeni, že ano, napište seznam lidí, o nichž byste si přáli, aby zmizeli ze světa."

Regan nemohla uvěřit svým uším. A nebyla jediná. Váhavě se zvedla jedna ruka. „Promiňte, doktore Shieldsi, ale slyšela jsem dobře? Chcete od nás, abychom napsali…"

Vstala jiná žena s blokem přitisknutým k hrudi. „Říkáte, abychom napsali seznam těch, které bychom chtěli… odstranit? Myslím zabít?"

„Ale to přece neříkal," ozval se jakýsi mladý muž.

Shields zvedl ruce. „Můžete to nazývat, jak chcete. Jestli to někomu z vás připadá příliš kruté, můžete si myslet, že sestavujete seznam lidí, které byste už nikdy nechtěli vidět."

Žena s blokem přitisknutým k hrudi stále váhala. „Dobře. Takže máme napsat seznam jmen lidí, o nichž bychom si přáli, aby byli… mrtví.“

„Ano, pochopila jste mě přesně. Teprve tehdy, až tito lidé přestanou existovat – myslím ve vaší mysli –, dokážete se zbavit jedu, který do vás vnesli.“

„Ano…, chápu…, ale…“

„Já budu potřebovat víc papíru,“ vykřikl jakýsi muž.

Mezi přítomnými se ozval nervózní smích. „Je počet jmen na seznamu omezený?“ zeptal se muž.

„Napište do svého seznamu, kolik lidí chcete,“ odpověděl s úsměvem Shields. „Ale myslím, že bychom pro toto cvičení měli určit časový limit. Dávám vám na ně deset minut. Takže jste připraveni?“

Podíval se na hodinky a chvíli čekal. „Můžete začít,“ řekl pak.

K Regan se otočil muž, který seděl před ní. „To bude fajn zábava,“ zasmál se. „Já začnu manželkou.“

„Myslíte bývalou, že?“ poznamenala žena, která seděla vedle něho.

„Díky za připomenutí. Tu tam napíšu taky.“

Cordie se zatvářila zděšeně. „Věřila bys tomu?“ řekla polohlasně. „Ten Shields dokázal udělat ze všech zvrhlíky.“

„Tiše,“ zašeptala Regan. „Radši se snažme dělat všechno jako ostatní. Začni psát.“

„Ať je to cvičení jakkoli odporné?“

„Ano.“

„Dobrá, tak…“

„Co?“

„Tak si z toho taky udělám zábavu,“ usmála se Cordie.

Obě si vytáhly poznámkové bloky a Regan si na první list nadepsala *Seznam vražd* a dvakrát ta slova podtrhla. Pod tím napsala: *Lidé, kterým bych přála smrt.* Co teď? Začala nervózně klepat tužkou do bloku, až se muž před ní otočil.

„Nemohla byste toho nechat?“ řekl. „Ruší mě to.“

„Promiňte,“ zašeptala.

Měla pocit, že ji ten prokletý bodyguard pořád sleduje. Třeba už začíná být paranoidní. Shrnula si vlasy z očí, zvedla hlavu, ale rychle ji znovu sklonila. Ne, žádná paranoia se o ni nepokouší. Ten odporný chlap na ni opravdu civěl. Co mu na ní vadí?

Cordie popotáhla a začala hrabat v kabelce. Regan jí podala papírový kapesník.

„Ještě pět minut," řekl Shields. „Pak se mezi vámi projdu a všichni mi ukážete bloky, abych viděl, kolik jmen jste napsali."

Panebože… Regan se dala do psaní. Začala Shieldsem a oběma bodyguardy. Koho dalšího? Tu neochotnou Patsyovou z Dickersonovy drogerie. A samozřejmě nemůže vynechat detektiva Sweeneyho. Nepochybovala, že svět by byl bez těchto lidí lepší. Ještě chtěla připsat na seznam poručíka Lewise za to, jak křičel na mladého policistu, ale už to nestihla. Čas pro cvičení vypršel.

Zarazila se. Netušila, že je tak krvelačná. Shields zatleskal. „Odložte tužky a zvedněte bloky, abych viděl vaše seznamy. Dobře, výborně," ocenil jejich snahu. „Všichni spolupracujete. A teď dávejte pozor. Jeden po druhém přistupujte ke krbu, tam vytrhněte papír se seznamem, zmačkejte ho a hoďte do topeniště. Já je potom všechny spálím, aby vaše seznamy nikdo nezneužil. Můžeme začít?"

„A tím se zbavíme hořkosti a jedu v sobě?" zeptala se jedna z žen.

„Je to symbolické gesto," vysvětloval trpělivě Shields. „Tím si uvolníte mysl a otevřete ji všem možnostem."

„Jakým možnostem?" zeptala se tiše Cordie. „Co to znamená?"

„Že odvrhneme veškeré zábrany a budeme schopny všechny své nepřátele zabít," vysvětlila jí Regan s předstíraným nadšením.

„Tak můžeme začít?" zvolal znovu Shields.

Sofie byla u krbu mezi prvními, a když šla kolem Shieldse, usmála se na něj.

„Dívej se," ozvala se šeptem Cordie. „Sof s ním flirtuje."

„Panebože, jak se k tomu přinutí? Vždyť je tak… odporný."

„To je neskutečná šaškárna. Věřila bys, že si za *tohle* opravdu počítá peníze?"

„Vždyť říkal, že zítra je na jeho seminář přihlášeno pět set lidí. A každý zaplatí nebo zaplatil tisíc dolarů. Vynásob si to…"

„To snad… Ten chlap vydělá za jediný víkend celé jmění."

„Já nevěřím, že tu vydržíme celý víkend."

„Pojďme hodit ty papíry do krbu a pak odsud vypadněme. Mám hlad jako vlk."

Regan zvedla kabelku, ale právě v tu chvíli jí v ní zapípal mobil. Vysloužila si za to nasupený pohled obou bodyguardů.

Tiše se ohlásila, rychle sebrala své věci a vyšla na chodbu, zatímco Cordie se postavila do řady, aby hodila svůj seznam do ohně.

Volala Emily Milanová. Opět měla tu svou náladu, kdy neplýtvá slovy.

„Nedala jste mi Aidenovy materiály," vyštěkla bez úvodu. „Kvůli tomu schůzka dopadla katastrofálně. Jestli budete v těchhle svých dětinských hrách pokračovat, Regan, obávám se, že svou práci nebudu moct dál dělat."

„Ale Henry vám přece dal všechno, co v tom mailu bylo," odpověděla Regan. „Ještě jsem ho nevymazala, takže to můžu zkontrolovat, až se vrátím do hotelu, ale…"

„Čekám, že ten materiál budu mít zítra na stole."

„Jsem si jistá, že jsme vytiskli všechno, co mi bratr poslal," opakovala Regan.

„Mám si o tom promluvit s Aidenem?"

Regan počítala do pěti. Nepomohlo to. „Prosím, klidně."

Vypnula mobil. Cítila, že v ní vře hněv. „Panebože, ty bys na ten seznam taky patřila, potvoro jedna," zamumlala si pro sebe.

Kdyby to šlo, vyrazila by Emily hned teď telefonem. Jenže nemohla. Neměla k tomu oprávnění. Venku se ozval hrom a to ji probralo. Strčila mobil do kabelky a vrátila se dovnitř, aby řekla svým přítelkyním, že musí pryč. Bála se, že kdyby tu zůstala, začala by si opravdu přát, aby pár lidí zmizelo ze světa. Ještě za sebou nezavřela těžké dveře a už si všimla, že jeden z bodyguardů klečí před krbem a zavírá plyn. Zřejmě tedy přišla o očistný rituál pálení seznamů.

Sofii nemohla objevit, ale Cordie už zase seděla vzadu u zdi. Posadila se vedle ní. „Můžeme už odejít?" zeptala se šeptem.

„Za chvilku," odpověděla Cordie. „Shields právě líčí příběh jedné své studentky, který považuje za velmi inspirativní."

„Studentky? Copak on někde učí?"

Cordie zavrtěla hlavou. „Nazývá svými studenty i nás. Všichni, kteří někdy absolvovali jeho semináře, jsou jeho bývalí studenti. Panebože jak může někdo, kdo to má v hlavě aspoň trochu srovnané, těmhle magořinám naletět? Vždyť člověk musí na první pohled poznat, že je to podvodník."

„Tak se podívej kolem sebe,“ zašeptala Regan. „Tahle místnost je plná nešťastných lidí, kteří si zoufale přejí změnit svůj život. Sofie má pravdu. Ten chlap vysává bezbranné.“

„Rozhodla jsem se požádat Aidena, aby vyrazil Emily,“ prohlásila náhle Regan.

Cordie na ni pohlédla. „To myslíš vážně?“ zeptala se, jako by tomu nemohla uvěřit.

Regan jí stručně zopakovala jejich telefonický rozhovor. „Co bys dělala ty?“

„Totéž,“ odpověděla. „Řekla bych Aidenovi, aby ji okamžitě vyrazil, babu protivnou. Může si přece najmout jinou asistentku. Jenže on jde zřejmě po špatném typu.“

„Jak to myslíš?“

„Zajímají ho mladé štíhlé blonďaté krásky…“

„Co ti vadí na tom, jak Emily vypadá?“

Cordie pokrčila rameny. „Mně na ní nevadí nic,“ řekla rychle. „Ty si na ni stěžuješ.“

„Jenže já ji vyhodit nemůžu,“ povzdechla Regan. „Moje zaměstnankyně není. Kromě toho Aiden potřebuje, aby mu tady někdo pomáhal…“

„A co? Tak mu na to sežeň někoho jiného.“

Shields končil svůj příběh a při posledních větách zesílil hlas. Následoval potlesk. Chvíli čekal, až se posluchači utiší, a pak oznámil, že spontánní seance skončila a následuje volná diskuse, pokud o ni bude zájem. Všichni se začali zvedat a během chvíle obklopil psychologa houf žen, které se jedna přes druhou snažily získat jeho pozornost.

„Prší venku?“ zeptala se Cordie. Přejela si rukou pramen dlouhých vlasů a s povzdechem ho zastrčila za ucho. „Samozřejmě že prší. Už teď se mi kadeří vlasy.“

„Nesmysl,“ řekla Regan. „Nic se ti nekadeří. Vlní se ti.“

Cordie znovu zalovila v kabelce, vytáhla sponku a začala si vlasy stáčet do uzlu.

„Půjdu pro auto a přistavím ho pod stříšku u vchodu,“ řekla Regan. „Ty zatím najdi Sofii a odvleč ji třeba násilím, jestli to bude třeba.“

Posbírala své věci, strčila si modré desky pod paži a zamířila ke dveřím. V místnosti panovala vzrušená nálada, mnozí účastníci semináře se nervózně usmívali a rozmlouvali spolu. Tolik

dychtivosti, tolik nadějí, pomyslela si Regan. Dokonce se jí zdálo, že zaslechla typický Sofiin smích. Proboha, jak to může snést, držet se tak blízko Shieldse?

Uvědomila si, že je snad jediná, kdo odsud spěšně odchází.

Vyšla před budovu a rozběhla se k autu. Kdyby byla rozená pesimistka, mohla by si myslet, že déšť čekal na ni, protože se změnil v liják právě ve chvíli, kdy vyběhla zpod stříšky nad vchodem. Aby se uchránila před promočením, podržela si nad hlavou modré desky z umělé hmoty.

Ještě ani nedoběhla doprostřed parkoviště, když jí znovu bolestivě píchlo v koleni. Uvažovala, že se zastaví a ty nemožné boty si vyzuje, ale pak uviděla auto a usoudila, že na těch padesát metrů to nestojí za to. Klíče už měla připravené.

Mohla by si cestu zkrátit přes trávník, ale to by si ty krásné lodičky z jemné kůže úplně zničila. Bože, co ji to napadlo, vzít si zrovna dnes vysoké podpatky?

Byla asi pětadvacet, možná třicet metrů od auta, když zaslechla, že na ni někdo volá. Bezděčně se otočila, ale jak při tom pohybu špatně došlápla, podlomilo se jí levé koleno a tvrdě upadla na zem. Vykřikla spíš leknutím než bolestí. Kabelka odletěla na jednu stranou a modré desky na druhou. Byla zvyklá, že ji koleno občas zradilo – obvykle tak jednou za měsíc –, ale bolest vždycky po několika vteřinách přešla. Tentokrát však bodala stále, ostře a téměř nesnesitelně.

Samozřejmě že se jí při pádu polovina obsahu kabelky vysypala na chodník. Klekla si na zdravé koleno a snažila se posbírat rtěnku, pudřenku a další věci. Znovu se jí zdálo, že na ni někdo volá. Byl to tak podivně vysoký hlas, že začala pochybovat, jestli nemá halucinace. Naházela do kabelky zbývající věci a namáhavě se zvedla.

Poslouchala, jestli se hlas ozve znovu. Ne, nic neslyšela. Asi se jí to opravdu jen zdálo. Panebože, co tu v dešti blázní? A pak uslyšela, že k ní běží.

Jedenáctá kapitola

Od noci, kdy zabil v parku běžkyni, uplynul týden a před domem nezastavilo policejní auto a neodvedli ho v poutech. Sedm dní a nocí prožíval směs pocitů od naprosté hrůzy po čistou radost. Kdykoliv se v noci probudil, vždycky ho napadlo – proboha, co jsem to udělal? A pokaždé pak zaslechl šepot svého démona.

Dokázali jsme to. Byl to úspěch.

Přišel pátek a bestie v něm se opět ozvala. Nutila ho, aby se znovu vydal na lov. Jeho poslední dobrodružství skončilo málem katastrofou, ale teď doufal, že se poučil z chyb a bude si počínat lépe. Už si nemohl dovolit selhat. Ano, dnes v noci bude lépe připravený. Pro všechny případy si pořídil sportovní soupravu, novou baseballovou čepici – tu starou musel zahodit, protože byla celá od krve – a černé běžecké boty. K tomu si ještě připravil tlusté brýle s kostěnou obrubou, paruku s tmavě hnědými vlasy po ramena, které svázal do ohonu červenobílým šátkem, a hlavně nové černé rukavice. Dokonce si koupil vous a lepidlo na jeho přilepení.

Cítil, že je schopen přemoct jakoukoliv ženu, ale pro jistotu si dal do kapsy nůž. Strávil celé hodiny tím, že si představoval, jak se ke své oběti blíží, a snažil se promyslet si všechny možné situace, které by při tom mohly nastat. Když byl konečně oblečený a připravený vyrazit, postál chvíli v koupelně před zrcadlem a prohlížel se, jak vypadá. Byl spokojený. Vlastní matka by ho nepoznala.

Jeho démon s ním bude taky spokojený.

Jedno věděl jistě – už se nemůže vrátit s poškrábaným obličejem. Na ty minulé škrábance si našel výmluvu a všichni mu uvěřili, ale bylo neodpustitelnou chybou, že tím na sebe upoutal pozornost. Zkrátka teď už musí být opatrnější. Kdykoliv pomyslel na svou první akci, vyrazil na něm studený pot. Panebože, vždyť byl tak blízko toho, aby ho chytili. Tak hrozně blízko!

Dnes to musí být jiné. Před týdnem měl štěstí, ale nemůže spoléhat na to, že to tak dopadne vždycky. Ne, určitě se poučil z chyb a už je nebude opakovat. Nesmí být nápadný. To byla zásada číslo jedna. Proto si dnes vzal sportovní oblečení. A také se cítil ve skvělé kondici. K čemu by byla všechna ta dřina v tělocvičně, kdyby jejích výsledků nevyužil? Uvědomil si, že vlastně začal s přípravou na tyto akce ve chvíli, kdy poprvé zvedl činku.

Tentokrát neměl s výběrem problém. Málem přišla až k jeho autu a zaklepala mu na okno, tak blízko mu byla. Vyšla z hotelu s přítelkyní, právě když zatáčel kolem rohu. A že to byla kočka. „Perfektní," zašeptal si pro sebe. „Naprosto perfektní."

Z postranní ulice couvalo jakési auto, takže mohl zastavit a prohlédnout si ji, aniž na sebe upoutal pozornost. Dokonce stáhl okno v naději, že ucítí závan jejího parfému.

Teď se ji chystal sledovat a čekat na svou příležitost. Ale znovu měl štěstí. Zaslechl, že hotelový vrátný volá na jiného zřízence a ptá se ho, jak se nejrychleji dostat k Liamovu domu. Potom nasedla s přítelkyní do auta a odjela. Snažil se ji sledovat, ale v tomhle nebyl žádný profesionál a na Michigan Avenue ji ztratil. Jel tedy k Liamovu domu, zaparkoval pár stovek metrů odtud a pak doběhl ke konferenčnímu centru.

Nasadil si na paruku baseballovou čepici a dvakrát oběhl budovu. Neběžel rychle, aby si mohl nenápadně prohlédnout okolí. Doufal, že někde blízko najde běžeckou stezku, aby mohl předstírat, že míří k ní, ale žádná tam nebyla. Viděl jen ulici, parkoviště a trochu zeleně.

Osvětlení kolem budovy bylo špatné, což mu samozřejmě vyhovovalo. Vpředu se však svítilo v několika oknech a světlo pronikalo ven také vstupními dveřmi. Proto se držel dál ve stínu pod stromy. Měl obavu, že jeho vyvolená už vešla dovnitř, zatímco kroužil kolem.

Čekal asi půl hodiny a pak začal být neklidný. Je tady vůbec? Znovu se rozběhl, zamířil na parkoviště a konečně našel její auto. Je tady, pomyslel si s úlevou. Všechno je v pořádku. Je uvnitř.

Nemusel čekat dlouho. Právě si hledal místo, z něhož by mohl lépe pozorovat vchod, a v tu chvíli ji uviděl. Poznal ji, když vycházela ze dveří a dopadalo na ni světlo zevnitř. Málem na ni zůstal civět s otevřenými ústy. Vypadala opravdu skvěle. Zamrkal a na okamžik se jeho výraz jakoby zázrakem změnil – zdálo se mu,

že vidí svou milovanou Ninu. Zatřepal hlavou a opět viděl jen cizí ženu. K čertu, jaká šalebná kouzla s ním jeho smysly provádějí! Možná to způsobily její tmavé vlasy. Anebo to má být potvrzení, že je to opravdu ona, ta pravá?

Cítil, že se mu začíná hruď stahovat napětím. Náhle za sebou zaslechl kroky. Uvědomil si, že je na něj dobře vidět, a rychle si klekl na jedno koleno a předstíral, že si zavazuje botu. Kolem přešel jakýsi muž s papírovým sáčkem z obchodu s potravinami. Počkal, až se vzdálí, a teprve pak zvedl hlavu. Zablýsklo se. Věděl, že bude muset jednat rychle. Zvedal se vítr a zlověstně hučel v korunách stromů.

Stáhl si čepici ještě víc do tváře, zhluboka se nadechl a právě v tu chvíli se hustě rozpršelo.

Viděl ji přímo před sebou. Spěchala na parkoviště a nad hlavou si držela jakési desky, aby jí nezmokly vlasy. Vystoupil ze stínu a bez ohledu na liják ji pozoroval. Vnímal ji. Měla krátkou sukni, ale ne lacinou, jaké nosí mladé holky. V mlžném světle pouličních lamp zářila její pleť jako zlatá.

Ano, byla to jeho zlatá dívka, kořist, které se za pár vteřin zmocní. Snažil se vychutnat si poslední pohled na ni. Chtěl si všechno vštípit do paměti, její krok, pohyby, vůni – a hlavně to, jak pocítí její tělo, až se jí zmocní.

Bože, jaké má nádherné, dlouhé nohy! Přesně takové, jaké měla jeho Nina před tím prokletým neštěstím. Ano, je celá, jako bývala Nina. A pohybuje se se stejnou elegancí, s hlavou vztyčenou a lehce pohupuje boky.

Část jeho mysli se však proti tomu srovnání bouřila. Anebo to je jeho démon, který ho varuje, aby si nepřipouštěl tak nebezpečné myšlenky? Ne, s jeho Ninou se v žádném případě srovnávat nemůže. Dost s tím! Musí přikročit k věci. Půjčka za oplátku. Vklouzl rukou do kapsy a sevřel v dlani nový nůž…, pro všechny případy.

Vykročil směrem k ní a vykřikl „Počkejte!“ Nezpomalila, a tak se za ní rozběhl a znovu zavolal. Tentokrát pronikl do jeho hlasu hněv.

Otočila se a na zlomek vteřiny na něho pohlédla.

Prudce se zastavil a s hrůzou sledoval, jak padá na zem. Nechápal proč. Viděl jen, že se jí podlomila levá noha. Dopadla na chodník a vykřikla. Rychle si zacpal uši, aby to neslyšel. Zdálo se

mu, že se všechno děje zpomaleně, stejně jako při tom neštěstí před lety. Přesně tak. Ten mučivý pohled na krásnou tvář své Niny těsně před tím, než se jí hluboko do nohou zaryl zborcený plech karoserie.

Bylo to k nesnesení. Co se to stalo? Zapotácel se dozadu a pak se zastavil. Ubohé děvče. Ležela na zemi s tváří zkřivenou bolestí a poraněnou nohou a… Bože, zase je jako jeho Nina!

Asi by jí měl pomoct… Proboha, copak ztratil rozum? Proč se ho zmocňuje téměř nepřekonatelná touha pomáhat té, kterou se chystá zabít?

Náhle nevěděl, co dělat. Jen tam stál a zíral na ni. Pak ještě o pár kroků couvl, ale stále ji sledoval, jak se namáhavě zvedá. Dvakrát se jí to skoro podařilo, ale pokaždé znovu klesla k zemi. Ubohé, ubohé děvče. Napadlo ho, že možná pláče, ale ve větru to není slyšet.

Nedokázal od ní odvrátit oči a ona se zase dívala na něj, když se snažila vstát. Cosi mezi nimi vzniklo, jakési pouto. A on v srdci i v duši ucítil, kde jeho démon žije.

Konečně se jí podařilo vstát a vlekla se pryč jako zraněné zvíře. Na ruce se jí houpala otevřená kabelka.

Mířila k autu. Vtom zaslechl svého démona. *Běž po ní! Udělej to!* Vyrazil za ní. Slyšel se, jak těžce dýchá, když se k ní blížil.

Už se na ni chystal vrhnout, ale vtom mu přímo do očí šlehla světla a oslepila ho. Co to, sakra…? Sklonil hlavu, otočil se a zoufale hledal, kde se skrýt.

Prchal pryč. Náhle po čemsi uklouzl a tvrdě vrazil ramenem do stromu. Zaklel, a když pohlédl dolů, uviděl, po čem se smekl. Byly to desky, které si držela nad hlavou, aby se chránila před deštěm. Vysypaly se z nich nějaké papíry. Rychle je shrnul zpátky dovnitř. Napadlo ho, že by je mohl využít, aby ji vylákal z auta.

Znovu za ní zavolal, ale nezastavila se. Pozdě. Propásl ji. Už couvala autem z místa, na němž parkovala.

Vychrlil ze sebe proud tak odporných kleteb, jaké snad nikdy předtím nevyslovil. A chrlil je ze sebe dál, neschopný ty obscenity zastavit. Uvědomoval si jen, že nad sebou ztrácí kontrolu a sklouzává zpět do područí svého démona.

Nedokázal se soustředit, i když se o to zoufale snažil. Auto, které ho oslepilo, už mělo zapnutý blinkr a čekalo, až mu couvající vůz uvolní místo. Jenže ten se zastavil. Proč neodjíždí? Co dělá?

Rozběhl se přes parkoviště. Světla reflektorů ho nutila přivřít oči. Zvedl ruku, aby si stáhl štítek čepice ještě víc dolů. Jenže čepice byla pryč.

Sakra! Viděla ho přes jeho maškarádu? Poznala jeho nenávist? Pořád stála. Co v tom autě, k čertu, dělá? Telefon! Zřejmě má mobil a volá 911. Ano, co jiného?

Zmocnila se ho panika. Zastavil se, pak couvl do tmy a horečně uvažoval, co dělat. Jestli volala na policii, za jak dlouho tu můžou být?

Je hlupák! Nenapravitelný hlupák! Ta zatracená čepice… Musí ji najít, protože na ní jsou jeho otisky, a pak odtud zmizet.

Vrátil se ke stromu, do něhož vrazil, klesl na kolena a začal hledat ve tmě. Náhle nahmatal cosi tvrdého. Co to je? Mobil! Srdce mu poskočilo radostí. Malý stříbrný mobil. Takže nevolala na policii. Když při pádu ztratila desky, vypadl jí z kabelky i mobil. Ano, ano, musí být její, koho jiného?

Zaplavil ho pocit úlevy, ale pak si uvědomil, že tak jako tak musí tu zatracenou čepici najít. K čertu, kde může být? Znovu ho ovládla nervozita. Konečně ji našel. Vyskočil a rozběhl se do bezpečí s jejími deskami a mobilním telefonem v rukou. V hlavě měl naprostý zmatek.

Nemohl uvažovat. Vše přehlušoval řev démona.

Dvanáctá kapitola

Běžel k ní. Snažila se vstát a neviděla ho, ale slyšela dusot jeho bot na chodníku. Ohlédla se. Měl tvář zkřivenou hněvem. Byl velký a silný. Co od ní chce? A proč je tak zuřivý?

Nechápala, co se děje. Všimla si, že je ve sportovní soupravě, takže si šel zřejmě zaběhat a chytil ho déšť. Možná se vůbec nežene za ní, ale chce se rychle dostat do svého auta. Jenže když se za ním otočila, překvapila ho tak, že se zastavil.

Ne, tomuhle člověku nejde o to, aby unikl dešti. Stačil jí jediný pohled, aby poznala, že je na něm něco… divného. Něco zlého! A nebylo pochyb, že jeho hněv je zaměřený proti ní.

Zmocnil se jí strach – tak velký strach, že přestala cítit bolest v koleni a vstala.

Klíče jí stále cinkaly na zápěstí. Byl to zázrak, že se jí řetízek při pádu nesesmekl. Musí se dostat do auta. Rychle! V autě bude bezpečná.

Rozběhla se. Co on? Odvážila se ohlédnout. Bože, běží za ní a dohání ji!

Zaslechla, že za ní volá, aby se zastavila.

Ne. Pryč od něj! Blesklo jí hlavou, co jí vždycky říkal Spencer: Když nemáš jistotu, spolehni se na instinkt. A teď na ni její instinkt křičel, aby utíkala. Pryč od toho divného člověka!

Konečně byla u auta. Klíče jí málem spadly, když stahovala řetízek ze zápěstí, ale zachytila je. Třásly se jí ruce, navíc jí mokré klíče klouzaly, takže chvíli trvalo, než se strefila do zámku.

Konečně! Vskočila dovnitř, zabouchla za sebou a zajistila zámek.

Ale ani teď neměla čas vydechnout. Rychle nahmatala zapalovací skříňku, vstrčila do ní klíč a nastartovala. Zařadila zpátečku, a teprve když couvala, zapnula světla.

„Panebože!“ vyhrkla. Stál asi deset kroků od ní, viděla ho jasně v prudkém světle reflektorů jiného auta. Výraz jeho tváře ji

vyděsil. Nehýbal se. Protřela si hřbetem ruky oči, kam jí stékala voda z vlasů.

Zamrkala a znovu pohlédla před sebe. Náhle zmizel.

Mobil! Zastavila a začala hledat kabelku. Byla na zemi – asi spadla, když ji hodila na vedlejší sedadlo. Rychle do ní vklouzla rukou. Mobil byl pryč. Panebože, kde by mohl…?

Auto za ní zahoukalo. Teprve teď si uvědomila, že musí vzít Cordii a Sofii – budou na ni čekat. A ten šílenec je někde tady.

Rozjela se ke vchodu do konferenčního centra. Aiden má pravdu, pomyslela si. Potřebuje nové auto s pořádnými zámky a alarmem. Je bláhová, že pořád jezdí tímhle starým křápem, jen aby mu dělala naschvály.

Její přítelkyně stály pod stříškou před vchodem. Zastavila, přelezla na vedlejší sedadlo a natáhla se, aby odjistila Sofii zadní dveře. Pak spustila okno a křikla na Cordii. „Budeš řídit ty.“

„Co se ti stalo?“ zeptala se Sofie. Nastoupila, a když viděla, jak je Regan roztřesená, sama odemkla Cordii přední dveře. „Co s tebou je? Jsi bledá jako stěna.“

„Spadla jsem. Vlastně…“

„Je mi to jasné. Zase tě zradilo koleno, že? Aspoň si dáš konečně říct a něco s tím začneš dělat.“

„Ano, ale…“

„Sofie má pravdu,“ přidala se Cordie, když si posunovala sedadlo.

„Sakra, nechte mě domluvit. Sofie, půjč mi mobil. Svůj nemůžu najít a musím zavolat na policii.“

Pak jim roztřeseným hlasem vylíčila, co se jí stalo. Znovu ji přitom sevřela hrůza. Teprve teď si plně uvědomila, že se mohla dostat do rukou zvrhlíka.

Cordie byla tak zděšená, že ji mimoděk vzala za ruku.

„Děkuj Bohu, žes mu utekla,“ řekla celá rozechvělá. „Děkuj Bohu.“

Sofie však byla střízlivější. „Dokázala bys ho poznat, kdybys ho viděla?“ zeptala se.

„Nevím. Ano…, možná. Měla jsem hrozný strach. Otočila jsem se a… byl hned za mnou. Měl takové silné brýle.“

Cordie už našla telefon a podala jí ho. „Zavolej tam hned teď a řekni jim, že kolem konferenčního centra se potlouká cvok, který přepadává ženy.“

„Vsadím se, že už je někde daleko,“ poznamenala Sofie.

„Chceš říct, že by neměla volat policii?“ ozvala se podrážděně Cordie.

„Ne. Samozřejmě že ji má zavolat, ale až jim ho popíšeš, Regan, řekni, že se zastavíme na stanici. Znám to tady, je asi tři kilometry odtud.“

„Tak jedeme,“ řekla Cordie a zařadila rychlost. Regan už vyťukala číslo a čekala s telefonem u ucha.

„Měla by si na to koleno dát led,“ poznamenala Sofie. „Čím dřív, tím líp.“

Regan zdvihla ruku, aby byly zticha. Bála se, že bude mluvit s někým podobným detektivu Sweeneymu, ale naštěstí měl službu slušný a ochotný policista. Jakmile mu vylíčila, co se stalo, okamžitě poslal ke konferenčnímu centru hlídkový vůz.

„Myslím, že mi věřil, i když nevím proč,“ řekla, když vracela Sofii telefon. „Blábolila jsem, že?“

„Trochu,“ připustila Cordie.

„Na příštím rohu zatoč doleva,“ naváděla ji Sofie. „Je tam Quik Trip, kde můžeme dostat pytlík s ledem, a policejní stanice je asi o kilometr nebo kilometr a půl dál tou ulicí.“

„Jak víš, kde jsou všechny policejní stanice ve městě?“ zeptala se Regan.

„Všechny nejen některé,“ opravila ji Sofie. „Potřebuju to vědět. Chci se přece stát investigativní reportérkou. Takové věci je dobré znát.“

„Takže ten Martinez byl dobrý polda, ne?“ řekla o hodinu později Sofie, když odjížděly od policejní stanice.

Regan jim líčila, co vypověděla. „Panebože, blábolila jsem tam, jako bych byla nesvéprávná,“ zakroutila hlavou. „Honil mě nějaký chlap…, v teplákové soupravě jako běžec,“ napodobila se posměšně. „Objevil se, jako by spadl z nebe, a já jsem se lekla, zakopla jsem a praštila sebou o zem. Myslela jsem, že se žene za mnou, ale teď si tím nejsem jistá… Možná jen tak běžel…“

„Ale bylo dobře, žes utekla, Regan,“ prohlásila Sofie. „I Martinez si to myslí. Zachovala ses, jak ti velel instinkt.“

„Ale řekl taky, že se kolem Liamova domu už přes rok nic podobného nestalo.“

„To nevadí, stejně jsi udělala dobře,“ přidala se Cordie. „Ohlásila si to, a jestli to byl nějaký cvok, a já jsem přesvědčená, že byl, budou o něm vědět.“

„Nemohly bychom už o tom přestat?“ povzdechla Regan. „Mám hlad. Co kdybychom si v našem hotelu daly něco k jídlu? Sedly byste si do restaurace a já bych se mezitím skočila převléct a dát se trochu do pořádku.“

„Pochybuju, že bys dnes dokázala někam skákat,“ řekla Cordie. „A navíc si musíš dát na koleno led.“

„Tak půjdeme ke mně a necháme si něco přinést nahoru.“

Obě souhlasily a zbytek večera už proběhl bez dalších katastrofických událostí. A pokud šlo o Regan, celá věc pro ni skončila.

Třináctá kapitola

Zkazil to. Po všech přípravách a promýšlení detailů a eventualit to totálně zpackal a nechal ji utéct. Přitom se na to chystal s takovým odhodláním. Ne, to není spravedlivé! Měl právo, vzít si její život. Byla to jeho povinnost.

Všechno zavinil její pád. *Tím* ho vyvedla z míry. Vyvolala v něm zmatek a soucit. Zasáhla ho do citlivého místa.

Zastavil u obrubníku, vypnul motor a začal bouchat pěstí do přístrojové desky. Věděl, že se chová jako malé dítě, když ho popadne vztek, ale bylo mu to jedno. Zklamal. Bouchal do pultu před sebou, jako by ho chtěl rozbít, dokud v něm třes nepolevil. Teprve pak byl schopen uvažovat jasněji.

Panika však polevila, teprve až se ocitl v bezpečí garáže. Zůstal sedět v autě, dokud vrata opět nesjela dolů. A stále se nehýbal. Opřel se dozadu, zavřel oči a přemýšlel o své situaci. V hlavě se mu honily chaotické myšlenky. Věděl, že je jen otázkou času, kdy policie objeví tu první ženu. Dokáží jít po stopě až k němu? Jestliže ho odhalí, stráví zbytek života v base a jeho Nina, jeho milovaná sladká Nina… Jak bude existovat bez něj?

Klid, řekl si potom. Naskytnou se jiné příležitosti. Nenecháš se chytit. Tvůj démon to nedovolí. Všechno bude v pořádku.

Přesto ve svém vnitřním monologu pokračoval i později, když prošel domem a otevřel dveře ložnice, aby zkontroloval Ninu. Tvrdě spala. Tiše zavřel a zamířil do prádelny vedle kuchyně. Svlékl se a hodil věci do pračky.

Jeho mysl se nechtěla uklidnit. Stále probíral svou dnešní promarněnou příležitost a byl tím čím dál víc zděšený a znechucený. Příště to musí udělat líp. Musí!

Nemohl se zbavit myšlenek na ni. Pořád si ji představoval, svého krásného anděla se zlomeným křídlem. Viděl ji, jak padá.

Vykřikla, nebo se mu to jen zdálo? Byla nevinná, stejně nevinná jako jeho milovaná Nina.

Zavřel oči a sklonil hlavu. Viděl ji plakat a bolelo ho pro ni srdce. Byl zcela zmatený, rozpolcený mezi obavou o ni a hněvem nad tím, že mu unikla.

„Nemůžeš mít obojí," zašeptal. A věděl, v hloubi srdce věděl, že musí uspokojit svého démona.

Úplně nahý se vrátil do garáže. Naskakovala mu husí kůže. Vedle vrat stálo opřené zrcadlo. Postavil se před něj a obdivoval se. S pýchou si pomyslel, že má tělo jako řecký bůh. Však na něm taky tvrdě pracoval. Udělal několik póz a usmál se na sebe.

Ještě chvíli tam stál a pak se obrátil. Náhle ho přemohla touha podívat se na věci té první, přesvědčit se, že jsou pořád tam, kam je dal – v dřevěné bedně přikryté hadry. Bedna byla zastrčená v koutě. Napadlo ho, že to není moc důmyslná skrýš, a řekl si, že ji dá zítra jinam.

Kladivo, dívčin řidičský průkaz a její slzný sprej byly na svém místě. Pořád si nebyl jistý, proč ty věci vzal, ale nemohl se odhodlat, aby se jich zbavil. Vzal řidičský průkaz a podíval se na jméno. Haley Crossová. Na fotografii se usmívala. Jemu se však zachovala v mysli tvář zkřivená hrůzou. Vrátil průkaz do bedny a zvedl kladivo.

Náhle zazněl v tichu telefon. Prudce se otočil a zůstal stát se zdviženým kladivem. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že pípání vychází z džípu. Samozřejmě, její mobil. Někdo jí volá. Přesto čekal ve strnulé pozici s kladivem v ruce, až pípání ustalo. Teprve pak otevřel auto. Telefon ležel na zadním sedadle spolu s modrými deskami.

Rozechvělý nočním chladem se vrátil do kuchyně. Položil mobil a desky na stůl, umyl si ruce a nalil si sklenku whisky.

Potom se posadil do křesla, otevřel modré desky, rozložil jejich obsah po stole a začal číst.

Čtrnáctá kapitola

Alec Buchanan opouštěl letadlo mezi posledními. Letuška ho musela vzbudit. Usnul snad pár vteřin po tom, co si zapnul bezpečnostní pás a natáhl si dlouhé nohy v marné snaze udělat si pohodlí. Dokázal spát kdekoliv a kdykoliv, nad čímž jeho bratr Nick pouze nechápavě kroutil hlavou. Nick se bál létat a dělal všechno možné, aby se cestám letadlem vyhnul. Naproti tomu Alec proti létání nic neměl, i když si dnes pomyslel, že let z Bostonu do Chicaga je příliš krátký. Klidně by se prospal déle, protože seděl dlouho do noci se svými pěti bratry a dvěma sestrami a vyprávěli si, co je nového.

Věděl, že vypadá jako divous z lesů. Od čtvrtečního rána, kdy absolvoval přijímací pohovor u FBI, se neholil. Byl si jistý, že to místo dostane, pokud ho bude sám chtít. Šéf oddělení zvláštních zločinů Ward Dayborough se ho snažil získat už déle než rok a byl ochoten mu zaručit, že se dostane do bostonské pobočky.

To byl jeden z mnoha důvodů, kvůli nimž Alec o to místo stál. Ale i kdyby ze všeho nakonec sešlo, přesto chtěl svou situaci nějak řešit. Potřeboval být v Bostonu častěji. Jeho rodina mu chyběla.

Přes víkend se celý klan Buchananů sešel v rozlehlém rodinném sídle v Nathanově zálivu, aby oslavili otcovy narozeniny. Nick se svou ženou Laurant přivezli na ostrov poprvé i svou malou dcerku.

Nick s nejstarším z bratrů Theem se snažili Aleka přemluvit, aby nabídku z FBI přijal. Dokonce ho přesvědčovali, že je to jeho povinnost vůči rodině. Theo byl právník na ministerstvu spravedlnosti a Nick byl zase už mnoho let agentem zvláštního oddělení FBI. Alec měl rád Boston a Nick mu nabízel svůj rodinný domek, protože když si nyní pořídil rodinu, potřeboval něco většího.

Alec cítil, že dozrál čas k tomu, aby se odhodlal ke změně, a dost se o tom napřemýšlel. Bylo by skvělé vrátit se domů, třebaže

dostával při fotbalu se svými bratry pořádně zabrat. Ironií však bylo, že rameno, které ho ještě teď bolelo, si pohmoždil po střetu se svou mladší sestrou Jordan. Musel se usmát, když si na ni vzpomněl. Jordan byla beze sporu velmi nadané děvče a vydělala jim všem hotové bohatství, když investovali do jejího návrhu počítačového čipu, který se ukázal být revolučním pokrokem v tomto oboru. Ale o co byla chytřejší, o to víc jí chybělo obyčejného střízlivého rozumu. Navíc byla hrozné nemehlo. Samozřejmě že ho nechtěla srazit, pouze zakopla o vlastní nohu. Nespadla jen proto, že narazila do něj a on ji zachytil.

Když odjížděl z letiště, pršelo. Silnice byly plné, ale s bostonskou dopravní špičkou se to nedalo srovnat. Vzal to několika zkratkami, a jakmile byl doma, hned se převlékl do svých oblíbených odřených džínů. Právě se chystal zkontrolovat záznamník, když zavolal jeho bývalý parťák Gil Hutton. Gil odešel nedávno do důchodu, ale přesto stále věděl o všem, co se v jejich branži šustlo. Alec by dokonce přísahal, že Gil musí být jasnovidec, protože o některých věcech věděl ještě dřív, než se staly.

Gil šel rovnou k věci. „Dozvěděl jsem se jistou důvěrnou informaci o Lewisovi," řekl.

„Tak mluv," pobídl ho Alec. Otevřel ledničku, vytáhl plechovku piva, hned ji otevřel a dal si dlouhý hlt. Představil si Gila, jak se drbe na hlavě – tenhle zvyk ho vždycky přiváděl k zuřivosti – a tetelí se radostí. A Gil si to drbání dovedl vychutnat, když měl nějakou pikantní novinku.

Alec se cítil vůči starému příteli provinile, protože se mu nesvěřil se svým úmyslem odejít od chicagské policie. Měl k tomu dobrý důvod. Věděl, že kdyby mu řekl a svém pohovoru v FBI, Gil by to nevydržel a hned by se o to s někým podělil.

„Lewis se na tebe tak naštval za to, že ses postavil proti němu a bránils toho mladého poldu, že se ti rozhodl pomstít. A víš jak?"

Alec se najednou cítil hrozně unavený. Klesl na pohovku a zavřel oči. Panebože, tyhle věci z duše nenáviděl. „Jak?" zeptal se. „Řekl, že až si zažádáš o přeložení, zatrhne ti to."

„Ale já o žádné přeložení nehodlám žádat."

„Vážně? Proč ne? Myslel jsem…"

Gilův radar byl zapnutý. Dal si dohromady dvě a dvě a vyšlo mu, že Alec odchází.

„Nejde o přeložení, Gile. Možná chci odejít, ale ještě jsem neměl čas to napsat," řekl. To je pravda, pomyslel si. Ještě neměl čas.

„Vidíš, tak ti říkám, že se ti to Lewis chystá zarazit. Myslel jsem, že bys to měl vědět."

Alec se ho nezeptal, od koho tu informaci má, ale bylo mu jasné, že Gil strávil většinu dne telefonováním a shromažďováním drbů. „Koukám, že se v důchodu nudíš."

Gil na to nereagoval. „Lewis je vážně parchant. Nepodceňuj ho."

„To je," souhlasil Alec. „A taky intrikán."

Ale ještě horší bylo, že své podřízené nedokázal podpořit, jak by se na šéfa slušelo. Naopak, každého, kdo se dostal do problému, měl tendenci ještě potopit. Jako toho mladého poldu, který v podstatě neudělal nic zlého, jenom se ocitl ve špatnou dobu na špatném místě.

„Mám dojem, že ztratil u svých lidí respekt," poznamenal Gil.

„Těžko ho mohl ztratit, když si ho ještě ani nezískal," opravil ho Alec. „A přeložení toho mladého chce taky bloknout?"

„Ten mladý je jen o čtyři roky mladší než ty."

„Možná, ale nemá moje zkušenosti a můj cynismus."

„Na toho Lewis nemá vliv. Nechceš si zajít k Finneganovi na pivo?"

„Dnes už ne, Gile. Před chvílí jsem přijel z letiště."

„Tak třeba zítra večer, co říkáš? Chtěl bych vědět, co si myslíš o Sweeneym."

„A co tě na něm zajímá?"

„Tys to neslyšel?"

Alec začínal ztrácet trpělivost. „Co jsem měl slyšet?"

„Člověče, já myslel, že to víš. Ale teď mi je jasné, že to nemůžeš vědět, když jsi byl v Bostonu. Vidím, že ses ještě nedíval na záznamník."

„Právě jsem se k tomu chystal, když jsi zavolal. Tak pověz, co je s ním?"

„Našli ho zavražděného."

Patnáctá kapitola

Regan bylo jasné, že bez ohledu na to, jestli se jí do operace kolena chce, nebo nechce, ji už dál nemůže odkládat. Hned ráno zavolala svému ortopedovi, i když předpokládala, že vzhledem k jeho nabitému operačnímu plánu se nedostane na řadu dřív než za měsíc. Tak budeš mít aspoň dost času se na ni duševně i fyzicky připravit, říkala si. Ukázalo se však, že kdosi na poslední chvíli odřekl operaci naplánovanou na úterní dopoledne, a lékař jí navrhl, aby v tom termínu nastoupila ona. Rozhodla se, že kromě Henryho nikomu nic neřekne – nechtěla, aby o ni měli bratři a přítelkyně strach.

Ortoped jí udělal artroskopickou operaci, po níž je doba rekonvalescence mnohem kratší. Znamenalo to, že musela chodit o berlích pouze dva dny, a po dalších dvou dnech začala opatrně s rehabilitací.

A právě skončila dnešní cvičení, když se na prahu jejího apartmá objevily Cordie se Sofií.

„Moc se na tebe zlobíme, Regan," prohlásila Sofie. „Tos nám nemohla říct, že jdeš na operaci?"

„Ano," souhlasila Cordie. „Kdybychom to udělaly já nebo Sofie tobě, taky bys zuřila."

„Máte pravdu, měla jsem vám to říct. Ale nechtěla jsem, abyste se o mě strachovaly. Navíc to nebylo nic vážného."

„To je jedno, jestli to bylo, nebo nebylo vážné," nedala se uchlácholit Sofie. „V každém případě jsi nám to měla říct."

„Ani nevím, co mě naštvalo víc," pokračovala v kázání Cordie, „jestli to, žes nám neřekla o operaci, nebo žes nás nechala ve štychu s tím idiotským seminářem, na kterém jsme musely poslouchat kecy toho podvodníka a dělat jedno stupidní cvičení za druhým."

„Bylo to vážně hrozné," souhlasila Sofie. „Mluvila jsem potom se Shieldsovými lidmi a pokusila se je přimět, aby vrátili tvůj

poplatek, ale odmítli. Řekla jsem jim, že sis poranila koleno a nemůžeš chodit, ale vůbec to s nimi nehnulo. Ta ženská řekla, že Shields má jasné zásady – vstupní poplatky se nevrací. Vlastně by to člověka nemělo překvapit.“

„Trvala jsem na tom, že s ním chci mluvit osobně,“ přidala se Cordie. Náhle uviděla na komodě misku s bonbony a začala mezi nimi hledat mentolový.

„Takhle jsme zjistily, že odjel na své venkovské sídlo,“ pokračovala Cordie. „Debbie řekla, že potřebuje být nějakou dobu o samotě, aby se zotavil z psychického vypětí. Přeložila jsem si to, že potřebuje čas na vymýšlení dalších idiotských cvičení.“

Regan přikývla. „Doufám, že si ty seznamy nenechal a opravdu je spálil,“ poznamenala.

„To ale byla legrace, co?“ zazubila se Sofie.

„Koho jsi tam napsala?“ zeptala se Regan. „Někoho, koho znám?“

Sofie na ni vytřeštila oči. „Blázníš? To by bylo barbarské. Všechna jména jsem si vymyslela… tak, aby se rýmovala.“

„A co ty, Cordie?“

„Napsala jsem tam sedm trpaslíků.“

Regan se začervenala a Cordie si toho všimla. „Tys tam napsala jména skutečných lidí, že?“

Ani nemusela odpovídat, obě na ní poznaly, že to tak udělala. „Dobře, teď už je jasné, že jsem cvok,“ řekla Regan, když se přestaly smát. „Vůbec mi nenapadlo, že bych si mohla jen něco vymyslet. Prostě jsem měla slabou chvilku, asi jsem přetažená.“

„Ne asi, ale určitě,“ souhlasila Sofie. „A to mě přivádí k tomu, co vám chci navrhnout. Myslím, že bychom si měly udělat menší dovolenou. Najala jsem domek. Přímo na pláži. Určitě by nám to všem třem prospělo. Snad si někdy můžeš dát pohov, Regan, ne?“

„Kde to je?“

„Na Kajmanských ostrovech,“ odpověděla Sofie. „Tak co na to říkáš? Už jsem se ptala na letenky. Mohly bychom odletět už dnes večer.“

Regan si všimla, že se Cordie tváří rozpačitě. Tenhle její výraz už znala a začínala tušit.

„Kápni božskou, Sof,“ řekla. „Jaký je skutečný důvod té dovolené na Kajmanech? Tuším, že máš něco v úmyslu.“

„Hm…, trochu jsem pátrala a zjistila jsem… Hádej, kde má doktor Shields své venkovské sídlo?“

Regan okamžitě pochopila. „Na Kajmanech,“ řekla. „A ty už jsi kývla?“ obrátila se ke Cordii.

„Ano. Sama tomu nemůžu uvěřit, že jsem nechala všechno být a rozhodla se ujet na Kajmanské ostrovy.“

„Taťka říká, že spousta lidí ukládá peníze do kajmanských bank, aby je ukryla před manželkami nebo věřiteli,“ dodala Sofie.

„Nebo před finančáky, aby z nich nemuseli platit daně,“ poznamenala Regan.

„To asi především,“ souhlasila Sofie.

„A ty víš jistě, že Shields je teď na Kajmanech?“ zeptala se Regan.

„Viděli ho na pláži za jeho domem,“ odpověděla Sofie tajemně.

„Co znamená to ‚viděli ho‘? Kdo? Odkud to máš?“

„Taťka mi dal telefon na jednoho člověka a ten mi udělal menší laskavost. Shields tam je, o tom nepochybuj.“

„A jak dlouho tam hodláš zůstat?“ zeptala se Regan.

„Domek máme najatý na čtrnáct dní,“ řekla Sofie. „Ale všechno záleží na tom, jak to tam bude probíhat.“

„To si můžete dovolit, být tak dlouho pryč?“

„Proč ne?“ ozvala se Cordie. „Sof má se svou rubrikou dvouměsíční předstih a já už jsem se školou skončila. Mám teď celé léto volno na disertaci, ale zase tolik práce si s sebou brát nebudu. Plánuju si, že budu sedět ve stínu a odpočívat. Mám už z těch neustálých dešťů depresi a tu pak zaháním jídlem.“

„Moc ráda bych s vámi jela, ale nejde to,“ řekla Regan. „Blíží se aukce, kterou pořádáme, a já tam nemůžu chybět. A taky se musím připravit na naši výroční rodinnou schůzi.“

„Nechápu, proč si s tím děláš takovou starost,“ řekla Sofie. „Tvůj hlas stejně nemá na nic vliv. Spencer pokaždé hlasuje v souhlasu s Aidenem, Walker se zdrží a ty jsi vždycky proti. Nemáš žádnou moc…“

„Víš, že to není pravda,“ přerušila ji Cordie. „Aiden nemůže založit žádný další hotel, dokud nemá všechny čtyři podpisy. Regan má právo veta, může zarazit jakoukoliv další expanzi. Bez jejího souhlasu se všechno zastaví.“

„Jenže já nic zastavovat nechci,“ řekla Regan. „Potřebuju jen peníze na umělecký projekt, který jsem s Henrym rozjela minulý rok. Četly jste ohlasy na něj, ne? Byly fantastické.“ Odmlčela se a povzdechla. „Ale to jsme se dostaly úplně jinam. Musím zkrátka napsat zprávu, kterou bych odůvodnila požadavek na zvýšení rozpočtu našeho fondu, a to neudělám za hodinu. Ale jinak bych si opravdu přála odjet někam na dovolenou, kde bych mohla všechno hodit za hlavu.“

„Ale to nebude dovolená,“ namítla Sofie.

„Pro mě bude,“ prohlásila Cordie.

„Pamatujte, že Shields může být nebezpečný,“ varovala je Regan. „Jestliže poslal své gorily za Mary Coolidgeovou…“

„Já vím,“ přerušila ji Sofie. „Ale už z toho necouvnu. Dostanu ho za každou cenu.“

„To se mi moc nelíbí. Za každou cenu… Jen se, prosím tě, neuchyluj k něčemu nezákonnému. A buď opatrná.“

Sofie pokrčila rameny. „Víš, že mi dal košem, ne?“ řekla.

Regan na ni nechápavě pohlédla. „Jak to myslíš?“

„Poslední den semináře mě pozval na večeři. Ve městě. Souhlasila jsem. Měli jsme se setkat na vrcholu Hyattu. Čekala jsem dýl než hodinu, ale nepřišel.“

„Tys souhlasila se schůzkou s takovým… nechutným chlapem?“ zakroutila hlavou Regan.

„Nedívej se na mě tak zděšeně, nechtěla jsem s ním jít do postele. Za celou dobu trvání semináře se nám nepodařilo dostat se k jeho počítači ani k jakýmkoliv jiným jeho dokumentům. Tak jsem se k němu chtěla přiblížit jinou cestou, abych se mohla…“

„Dostat k jeho dokumentům?“ ozvala se Cordie. „Sof, měla bys domýšlet do konce, co hodláš podnikat.“

„Máš nějaký jiný nápad?“

„A co chceš udělat, až ho na Kajmanech objevíš?“ zeptala se Regan.

„To ještě nevím,“ připustila Sofie. „Ale něco už vymyslím.“

Šestnáctá kapitola

Byl to první Reganin pracovní den po operaci a Henry ji přiváděl k zbláznění tím, jak se o ni snažil pečovat. Chodil kolem ní jako úzkostlivá matka kolem svého potomka. Dokonce jí ani nedovolil, aby se natáhla pro pero. Naštěstí měl v to dopoledne také své povinnosti mimo kancelář. Když odcházel, požádala ho, aby se zastavil dole v garáži a přinesl jí z auta mobil. Byla si jistá, že ho nechala tam.

Sotva za sebou zavřel dveře, vrátila se ke stolu. Chtěla si co nejdřív prohlédnout všechny e-maily, které dostala v době své nepřítomnosti. Prošla jich asi třicet, pak vyřídila pár telefonů, něco snědla a opět se vrátila k počítači.

Následující e-mail byl od Henryho. Kdykoliv dostal něco, o čem si myslel, že by ji mohlo zajímat, poslal to dál na její adresu. Kolonka předmět byla prázdná, a když se podívala na obsah, našla tam jen přílohu bez Henryho poznámky. To nebylo obvyklé. Asi neměl čas, pomyslela si.

Klikla na ikonu se sponkou na papíry a čekala.

Právě v okamžiku, kdy se objevil obrázek, vstoupil do místnosti Henry.

„V autě žádný mobil nebyl," hlásil jí hned od dveří. „Díval jsem se na podlahu, pod sedadla, mezi ně… Co je s vámi, Regan? Udělalo se vám špatně?"

„Panebože…," zašeptala. Byla tak otřesená tím, co viděla, že se na víc nezmohla.

Henry přistoupil blíž, ale když uviděl, co je na obrazovce monitoru, zůstal jako přimražený. Zíral na fotografii mrtvého muže, který visel oběšený na trámu. Tvář měl groteskně opuchlou, oči vytřeštěné a ochablou kůži popelavě šedou.

„To je strašné," řekl staženým hlasem. „Který úchyl mohl tohle poslat?"

„Bylo to v e-mailu od vás," řekla Regan.

„Ode mě? Já jsem nikdy nic takového neposlal.“

Přikývla na znamení, že mu věří. „Někdo se musel dostat k našim soukromým mailovým adresám.“

„To není skutečný snímek,“ řekl Henry a ukázal na obrazovku. „Někdo si s vámi odporně zažertoval. Vymažte to,“ dodal a natáhl se ke klávesnici, aby to udělal sám.

Odstrčila mu ruku. „Já toho člověka znám.“

„Cože?“

„Říkám, že ho znám.“

„Dnes je možné udělat na počítači s fotografií všechno.“

„Takže ani nemusí být mrtvý?“

„Nemusí,“ odpověděl. „Ale stejně si myslím, že bychom měli zavolat na policii a nechat je, aby to prověřili.“

Regan ukázala na obrazovku. „Ten muž je policista.“

Sedmnáctá kapitola

Alec jel do hotelu Hamilton, aby si promluvil s Regan Madisonovou, která volala na stanici a chtěla k telefonu detektiva Benjamina Sweeneyho. Zřejmě šlo o nějakou pomatenou ženskou, protože když jí operátor řekl, že tam Sweeney není, zeptala se, jestli není přítomen pouze dočasně, nebo navždycky. Proto se do věci vložili detektivové John Wincott a Alec Buchanan.

Operátor jim řekl, že je bude v hale hotelu před výtahy čekat buď žena, která volala, nebo její asistent. Když tedy Alec uviděl přešlapovat před výtahem mladého muže v khaki kalhotách a modrém saku, zamířil hned k němu. Chlapík měl figuru jako bodyguard nebo taky obránce Medvědů, ale teprve až k němu Alec přišel blíž, všiml si, jak je mladý. Hrome, vždyť mu snad nemohlo být ani dvacet.

„Detektiv Buchanan?“ zeptal se mladík.

„Jo, to jsem já.“

Mladík mu podal ruku a představil se. „Jmenuji se Henry Portman a jsem Reganin…, chtěl jsem říct, že jsem asistent Regan Madisonové.“

Bylo zřejmé, že je nervózní. Alec se však nijak nesnažil ho uklidnit. „Takže kde je…,“ začal a zarazil se. Málem řekl, kde je ta pomatená ženská. To by rozhodně nebylo diplomatické. „Kde je paní Madisonová?“

„Ne paní, ale slečna,“ opravil ho Henry. „Není vdaná. Už to sice před časem vypadalo, že do toho půjde, ale pak si to rozmyslela. A já jsem rád,“ dodal a zašklebil se. „Ale na tom nezáleží, že?“

„Asi ne,“ připustil Alec. „Ale stejně mi povězte, proč jste rád, že se nevdala.“ Myslel si, že mladík je do své zaměstnavatelky zamilovaný, a zkoušel, jestli to přizná.

„Protože ten chlápek šel jen po jejích penězích.“

„Takže ona má hodně peněz?“

Henry si uvědomil, že moc mluví. „Na to se budete muset zeptat jí. Čeká na vás ve své kanceláři ve druhém poschodí. Chce mít jistotu, že se jejího počítače nikdo nedotkne, než přijdete."

„Takže ona teď hlídá svůj počítač?"

„Ano, pane."

Henry měl na krku pověšený na dlouhém stříbrném řetízku klíč, a jakmile vstoupil do kabiny výtahu, zastrčil ho do zámku a stiskl tlačítko označené dvojkou.

„Všechny kanceláře jsou ve druhém a nikdo se tam bez tohoto klíče nedostane," vysvětlil. „Je to z bezpečnostních důvodů. Máme tam spoustu drahého vybavení."

Alekovi šly tyhle informace jedním uchem dovnitř a druhým ven. Stáli proti sobě, a přestože měl Alec přes sto devadesát centimetrů, cítil se proti mladíkovi jako trpaslík. Portman byl totiž o dobrých pětadvacet kilo těžší. Přesto si Alec věřil, že by si s ním poradil, kdyby bylo třeba.

Pořád mu připadalo, že je mladík z něčeho nervózní.

„Kolik vám vlastně je?" zeptal se ho.

„Devatenáct."

„Takže jste ještě na střední?"

„Ne, pane. Chodím tady v Chicagu na Loyolu."

„Ale na Loyole nemají fotbalový mančaft," řekl Alec.

Portman se usmál. „Na tohle jsem už zvyklý. Každý se mě ptá, za koho hraju a na jakém postu. Když je člověk Afroameričan a má kolem krku padesát, myslí si o něm každý, že buď hraje fotbal, nebo se chystá někoho znásilnit. Mimochodem můj trestní rejstřík je čistý."

Tu to bylo. „Opravdu?" řekl Alec, když se výtah zastavil a otevřely se dveře.

„To si můžete sám ověřit," prohlásil Portman. Vystoupil z výtahu a otočil se. „Ale ušetřím vám námahu. Jako výrostek jsem měl pár problémů a strávil jsem nějaký časek v pasťáku. Prostě jsem se dal do party se špatnými lidmi – to neříkám na omluvu, ale jako fakt."

„Fajn," řekl Alec. „Tak z čeho jste tak nervózní?"

„Z vás," vyhrkl mladík. „Ne z vás osobně, ale z toho, že jste polda. Ale to zase není nic nenormálního. Můj kamarád Kevin na to taky trpí, a přitom nemá žádný záznam."

„Zavolala nám vaše šéfová, tak se přestaňte potit," řekl Alec.

Portman se usmál. Chvíli stáli na chodbě proti sobě. „Pojďte za mnou," vyzval ho konečně mladík. „Naše kanceláře jsou dál za rohem."

Alec nikam nespěchal a cestou se zastavoval u každých dveří. Když si toho Portman všiml, otočil se a vrátil se k němu.

„Tyhle kanceláře patří bratrovi slečny Madisonové Spencerovi. Ale ten tady bývá jen zřídka."

„A tahle?" zeptal se Alec a ukázal na dveře na druhé straně chodby.

„Ty zase patří Walkerovi. To je další z jejích bratrů."

„Walker Madison, ten automobilový závodník?" zeptal se Alec.

„Ano, ten."

Pokračovali dál, a když zahnuli za roh, Alec se zastavil před dalšími dveřmi.

„A to je Aidenova kancelář, nejstaršího z bratrů. Jsou celkem čtyři sourozenci, tři muži a jedna žena."

Chodba byla podobně přepychově zařízená jako vestibul, s tmavě červeným kobercem a čerstvými květinami na stolcích.

„Povězte mi něco o slečně Madisonové," řekl Alec.

„Co byste chtěl vědět."

„Jaká je jako šéfová?"

„Skvělá, nemůžu si stěžovat."

„Jak jste to místo získal?"

„Učitel na střední škole mě sem doporučil jako praktikanta pro práci s počítači. Myslel jsem, že to míní jako žert, protože jsem toho o počítačích moc nevěděl. Vlastně jsem neuměl poslat ani e-mail. Ve škole jsme sice měli počítače, ale ty každou chvíli nefungovaly. Slečna Madisonová si mě ale vybrala a přinutila mě, abych celé léto pracoval málem ve dne v noci. Dokonce jsem tady v hotelu zpočátku i spal, dokud mi nenašla jednu rodinu, která měla ložnici navíc a nevadilo jí, že se mezi nimi budu motat. Od té doby tady pracuju."

Alec si pomyslel, že se učitel a Regan Madisonová nejspíš domluvili a společně se snažili zachránit mladíka před špatnými vlivy.

„A pořád ještě u té rodiny bydlíte?"

„Ano, pane."

Přímo před nimi byly dvojité prosklené dveře. „To je moje kancelář," řekl Henry se zjevnou pýchou. „Slečna Madisonová má kancelář za ní."

„Takže kdokoliv ji chce navštívit, musí projít kolem vás."

„Ano – pokud nejsem ve škole. Pak se o sebe musí postarat sama. Jde nám to spolu dobře."

„A jakou práci pro ni děláte?"

„V podstatě jakoukoliv. Prostě co je třeba."

„A co vlastně dělá ona?"

Portman na něj blýskl úsměvem. „Rozdává peníze," řekl a zasmál se hlubokým smíchem, který mu vycházel až odněkud z břicha. „Líbí se mi, když to takhle říkám."

„Vážně?"

„A je to pravda. Slečna Madisonová vede rodinnou charitativní nadaci."

Alec otevřel dveře a ukázal mladíkovi, aby šel dovnitř první. Portman zamířil za svůj stůl. „Tohle je moje pracoviště, moje panství," řekl s hrdostí. „Teď tady mám menší nepořádek. Trochu to tu reorganizuju."

Stůl byl plný papírů. Portman jich pár odsunul a vzal jakýsi novinový výstřižek.

„Tady je fotografie Madisonových," řekl. „Před časem jsem ji vystřihl z novin a chci ji nechat zarámovat. Byla pořízená při otevírání Conradova parku. Víte, kde to je?" Nečekal na odpověď a hned pokračoval. „Madisonovi věnovali darem celý pozemek, zaplatili vybudování nové běžecké trasy a hřiště pro děti s prolézačkami a podobnými věcmi. Slečna Madisonová tam chodila denně za každého počasí běhat, ale od té doby, co postavili běžeckou dráhu tady uvnitř v hotelu, skoro ani nevychází ven." Znovu ukázal na článek a fotografii a dodal: „Je tam moc pochvalný portrét všech bratří. Schoval jsem to, protože se stává zřídka, aby se takhle sešli."

Aleka to příliš nezajímalo. To, že se Madisonovi angažují v dobročinných akcích, teď nepovažoval za důležité.

Asi pět metrů za Portmanovým stolem byly další prosklené dveře a Alec za nimi viděl mladou ženu. Seděla zády k nim a telefonovala. Konečně telefon položila, otočila se, a když ho uviděla, rychle mu vyšla naproti.

A hrome, pomyslel si. Okamžitě ty dlouhé, nádherně tvarované nohy poznal. Otevřela dveře a zůstala v nich stát. Teď už si tím byl jistý – ano, byla to ta kráska, kterou před nedávnem na ulici skoro srazil na zem.

Portman je představil a Regan mu podala ruku. Měla pevný stisk a odzbrojující úsměv, který s potěšením opětoval. Taky by ses měl pokusit být okouzlující, řekl si. Jestliže je ta kráska cvok – o čemž po rozhovoru s Henrym upřímně pochyboval –, pak by si ji mohl získat a snadněji by se s ní jednalo. Přítel jejich rodiny Noah Clayborne, který také působil v policejních službách, jednou řekl, že cvoka lze chytit líp na cukr než na ocet. Samozřejmě že se Noah, dokonalý slon v porcelánu, nikdy nenamáhal tuto teorii ověřit.

Patrně si ho z jejich předchozího setkání nepamatovala. Chvíli o tom uvažoval a pak se rozhodl, že jí to nebude připomínat. Kdyby si na ten incident vzpomněla, určitě by už něco řekla. Bohužel asi nepatří k mužům, kteří se ženám lehce vtisknou do paměti. Zato s ní to bylo přesně naopak.

„Zřejmě si nevzpomínáte, detektive, ale už jsme se jednou setkali, nebo na sebe spíš narazili. Minulý týden před vaší policejní stanicí."

Tak vida. Přece jen si vzpomněla.

„Vy ho znáte?" zeptal se jí překvapeně Henry.

„Tak trochu," odpověděla. „Vrazili jsme do sebe, a kdyby mě nezachytil, rozplácla bych se na chodníku."

„Samozřejmě že si vzpomínám, jak jsem se vás pokusil povalit," zazubil se Alec. „A vy jste se mi smála – na to si taky vzpomínám."

„Ano," přikývla. „Připomněl jste mi…"

„Co?"

Trochu se začervenala. „Zoo. Výlet do zoo jste mi připomněl."

„Jak to myslíte?"

„Bohudík, dnes už tak nepáchnete."

„To doufám," zasmál se.

Henry svou zaměstnavatelku zamyšleně pozoroval. Regan se k němu obrátila. „Informoval jste už detektiva Buchanana, co jsme…"

„Myslel jsem, že mu to raději vysvětlíte sama. Nevěděl jsem, co mu mám říct."

Alec pořád upřeně hleděl na ni. „Tak mi už povězte, co se stalo.“

„Nic o tom nevíme, detektive,“ vyhrkl Henry. „Že je to tak, slečno Madisonová?“

„Proboha, proč ta ‚slečna Madisonová‘?“ zeptala se udiveně.

„Myslel jsem, že není vhodné, abych vás oslovoval před policií jako Regan,“ řekl rozpačitě.

„Možná by bylo lepší, kdybyste nás nechal o samotě,“ obrátil se k němu Alec.

„Jistě, ale myslel jsem…“

„Co?“

„Myslel jsem, že budu moct zůstat, než si prohlédnete tu fotografii a řeknete nám, jestli je skutečná nebo vytvořená grafikou na počítači. Alespoň to si myslím já, ale Regan tvrdí, že je skutečná.“

Alec neměl tušení, o čem mladík mluví. „Nechte nás o samotě,“ vyzval ho znovu a obrátil se k Regan. „A vy, slečno Madisonová…“

„Říkejte mi, prosím, Regan.“

„Dobře. Takže povězte mi, Regan, o co tu jde.“

„Prohlížela jsem e-maily, které mi přišly, když jsem byla pryč, a v jednom jsem objevila tohle.“ Obrazovka byla tmavá, ale jakmile pohnula myší, děsivý obrázek opět naskočil.

Ustoupila stranou, aby si ho mohl prohlédnout. Alec zkřivil tvář. Nebyl to pěkný pohled. Regan přistoupila k oknu, aby se na počítač nemusela dívat.

„Nevěděla jsem, co s tím,“ řekla. „Bála jsem se to uložit. Ten, kdo to poslal, mohl do zásilky zabudovat vir, který by snímek smazal. Tak jsem to nechala takhle, jak to je.“

„Udělala jste dobře.“

„Co si o tom myslíte? Je to skutečná fotografie, nebo nějaká konstrukce?“

„Skutečná,“ odpověděl. „Stoprocentně skutečná.“ Řekl to s naprostou jistotou.

„Ale nezdáte se mi příliš překvapen ani… šokován.“

„Jsem policista. Už jsem si na podobné věci zvykl.“ Sklonil se blíž k monitoru, aby si mohl obrázek lépe prohlédnout.

„Ano, ale přece jen…," ukázala na obrazovku. Jeho lhostejnost ji vyvedla z míry. „Vím, že to byl detektiv, jeden z vás…" Znovu nechala větu jakoby nedopovězenou.

„Ano," přikývl.

A taky nechutný parchant, který byl většinu svého volného času opilý, pomyslel si Alec. Všichni o něm věděli, že bral úplatky, a bylo jen otázkou času, kdy ho při tom chytí.

„Znal jste ho dobře?" zeptala se Regan.

„Ne."

Doufala, že jí vysvětlí, proč ho nechává smrt detektiva Sweeneyho tak lhostejným. Pokud ne, bude si muset myslet, že je chladný jako kus ledu. Náhle pocítila neklid z toho, že stojí tak blízko něho. Ocitla se uzavřená mezi stolem a komodou, a pokud si nechtěla zvednout sukni a přehoupnout se přes stůl, musela čekat, až ustoupí a uvolní jí místo. V žádném případě však už nepáchl jako minule. Dokonce voněl svěžím venkovním vzduchem.

Narovnal se a ustoupil od počítače. „Proč myslíte, že to ten někdo poslal vám?"

„Nevím," řekla unaveně. Třela si paže a uvažovala o tom. „Kdybyste se vrátil k hlavičce mailu, viděl byste, že byl odeslán z Henryho počítače. Ale to samozřejmě není pravda. Někdo musel získat obě naše adresy. Už jsem si lámala hlavu, co by za tím mohlo být, ale na nic jsem nepřišla. Co s tím budete dělat?"

„Přijdou se na to podívat technici," řekl. Vytáhl mobil, poodešel stranou a chvíli s někým tiše mluvil. Když skončil, ukázal na dvě křesla před oknem, z něhož se otevíral výhled na Michigan Avenue. Regan tam často sedávala, když musela přečíst nějaký delší dokument.

„Zatímco budeme čekat na techniky, mohla byste mi povědět, jaký máte k detektivu Sweeneymu vztah," řekl.

„S tím budu hotová za pár vteřin. Nemám k němu žádný vztah."

Pouhé pomyšlení na to v ní vyvolávalo odpor. Třebaže se člověk podvědomě zdráhá mluvit špatně o mrtvých, Sweeney byl jedním z nejnechutnějších mužů, s nimiž kdy přišla do styku. Ale ať byl jaký byl, nikdo by neměl skončit takovou smrtí.

„Dobře," řekl Alec. Opřel se o okenní parapet a založil si ruce na hrudi. „Tak mi tedy povězte, za jakých okolností jste se k němu dostala."

Uvědomila si, že se na ni dívá očima, kterým nic neujde. To ji ještě víc znervóznilo. Byla však rozhodnutá nedat to na sobě znát. Neudělala nic špatného a on neměl právo v ní vyvolávat pocit, že se něčím provinila.

Posadila se. „Vlastně jsem ho ani neznala. Setkala jsem se s ním jen jednou, na policejní stanici…, v ten den, kdy jsme do sebe vrazili."

Snažila se uklidnit a na chvíli se odmlčela. Naklonila se dopředu a upravila si lépe polštář za zády. „Přišla jsem tam, abych vyhověla jedné své přítelkyni. Chtěla, abych se detektiva Sweeneyho zeptala, jak postupuje vyšetřování případu, který předstíral, že vede."

„Předstíral?"

„Po rozhovoru s ním jsem si nebyla jistá, zda se na tu věc vůbec podíval," řekla. „Ale velmi jistá jsem si byla tím, že ho ten případ nezajímá – nebo spíš že ho nezajímá nic z toho, co dělá."

„O jaký případ jde?"

Urovnala si sukni, přehodila si jednu nohu přes druhou a opřela se.

„Slyšel jste někdy o doktoru Lawrenci Shieldsovi?"

„Ne," odpověděl. „Kdo to je?"

„Podvodník," vyhrkla. „Alespoň si to myslím. Říká si psycholog a provádí v Chicagu dvakrát ročně semináře, v nichž radí lidem, jak změnit svůj život k lepšímu. Nesetkal jste se někdy s jeho reklamou?"

Zavrtěl hlavou. „A co s ním tedy je?" zeptal se.

Stručně mu vysvětlila, kdo Shields je a jak změnil život Mary Coolidgeové. Řekla mu, že se Marina dcera obrátila na policii a případ dostal na starost detektiv Sweeney. „Ona se už s detektivem Sweeneym nesetkala, ale moje přítelkyně Sofie četla kopii Marina deníku a rozhodla se, že se bude o případ zajímat. Poslala jinou svou přítelkyni, Cordii, aby se Sweeneym promluvila a zjistila, jak vyšetřování postupuje, ale Cordie neuspěla. Prostě z něj žádnou informaci nevymámila."

„A tak přišla řada na vás, abyste to se Sweeneym zkusila vy?"

„Ano. Počkejte…, to musí být ono." Náhle se jí zmocnilo takové vzrušení, že vstala a začala přecházet sem a tam. „Teď mi to začíná dávat smysl," řekla a pohlédla na něho. „Tady je ten můj vztah ke Sweeneymu, na který jste se ptal."

„Tak mi o něm povězte.“

„Shields a Sweeney. Co když se Shields dozvěděl, že se o něj já a moje přítelkyně zajímáme? Že tlačíme na detektiva Sweeneyho, aby dělal, co je jeho povinností? Možná se rozhodl Sweeneyho zabít, aby nás zastrašil, a proto poslal fotografii jeho mrtvoly mně.“

Přestala přecházet, zastavila se před ním a dychtivě čekala, co na to řekne. Příliš se k tomu neměl.

„Tak co si o tom myslíte? Je to možné, ne? Shields zmanipuloval Mary Coolidgeovou, aby mu dala víc než milion dolarů. Možná si řekl, že to je suma, která stojí za to, aby riskoval vraždu. Marina dcera je přesvědčená, že matku k sebevraždě dohnal Shields, nebo ji dokonce zabil, protože mu hrozila, že půjde na policii. A jestliže vraždil jednou, proč by měl váhat před druhou vraždou? Třeba dostal strach, že o něm já a moje přítelkyně víme příliš moc. Možná že tohle je souvislost mezi mnou a detektivem Sweeneym.“

Stále nic neříkal.

„Nezdá se vám, že to dává smysl?“

„Možná,“ připustil konečně.

Neuvědomila si, že ji provokuje. Vypadala tak potěšená sama sebou, že na to přišla. „Dobře,“ řekla a přikývla k tomu. „Tak co teď?“

Vytáhl z kapsy malý otřepaný zápisník. „Začneme znovu od začátku.“

„Panebože…,“ zarazila se náhle. „Cordie a Sofie… Mohla bych jim nejdřív zavolat?“ zeptala se. „Obě jsou se Shieldsem na Kajmanských ostrovech. Musím je varovat.“ Otočila se a zamířila ke stolu.

„Poslyšte,“ zastavil ji, „než uděláte nějaký unáhlený závěr, pojďme si zopakovat fakta.“

Regan však už vyťukala číslo Cordiina mobilu. Dostala se však jen do hlasové schránky, a to znamenalo, že Cordie buď právě s někým mluví, nebo má telefon vypnutý.

„Cordie, prosím tě, zavolej mi, jak nejdřív budeš moct,“ řekla. „Je to velmi naléhavé. A držte se se Sofií od Shieldse dál. Ozvi se mi v jakoukoliv dobu.“

Zavěsila a vrátila se k detektivovi. Nezeptal se jí, komu volala.

„Řekl jste, že začneme od začátku?“

„Ano.“ Ukázal jí, aby se posadila. „Jak to tedy bylo s Mary Coolidgeovou?“

Pověděla mu to a pak následovaly jedna za druhou další otázky. Začala mu také vyprávět o Shieldsově semináři, kterého se se svými přítelkyněmi zúčastnila, ale vtom otevřel dveře Henry a uvedl dovnitř nějakého muže a ženu. Žena nesla cosi, co vypadalo jako brašna na nářadí.

Alec se ušklíbl, když ji uviděl. Melissa Hillová, která si svým zjevem a chováním vysloužila přezdívku Potvora, byla malá, s vlasy ostříhanými na kluka, tvářila se popuzeně a obličej měla zbrázděný předčasnými vráskami – nepochybně od toho, jak se pořád mračila. Bylo téměř nemožné s ní spolupracovat, ale na druhou stranu platila za jednoho z nejlepších počítačových expertů ve svém oboru.

Doprovázel ji detektiv Mart Connelly. Díval se jí na záda způsobem, který jasně naznačoval, že ho museli přemlouvat, aby s ní šel. Kývl Alekovi na pozdrav, pak se jeho pohled stočil k Regan a utkvěl na ní. „Tak co tu máme?“ zeptal se.

„Uvidíš sám,“ odpověděl Alec. „Podívej se na monitor. Ahoj, Melisso,“ dodal.

Odpověděla mu jakýmsi nasupeným zvukem. Zřejmě nebyla na zbytečné řeči. „Tady ta šunka…, na tu se mám mrknout?“ zeptala se.

„Vidíš tu snad jiný počítač?“ napověděl jí Connelly. „Nebo myslíš, že nás sem pozvali na kafe?“

„Trhni si nohou,“ odsekla.

Alec je představil. Connelly Regan kývl, ale Hillová ji ignorovala.

Oba pak přešli k počítači. Hillová na sobě nedala nic znát, ale Connelly viditelně zbledl. „No těbuch… Sweeney! To je síla. Už vidím ty sny.“

Regan k nim znepokojeně přistoupila. „Doufám, že mi tam nic nepoškodíte, protože…“

Hillová už seděla v jejím křesle. „Budu dělat, co uznám za vhodný. Sedněte si někam a nerušte mě.“

Regan její hrubost zcela vyvedla z míry a v první chvíli ji chtěla od svého počítače vyhnat. „Mám tam své soubory a nemůžu připustit…“

„Nemějte obavy,“ přerušil ji Alec. „Melissa vám žádné vaše soubory nevymaže. Ví dobře, že bez vašeho svolení s nimi nemůže nic dělat, a uvědomuje si právní důsledky, které by to pro ni mělo, kdyby vám něco záměrně poškodila. Že je to tak, Melisso?“

„Trh…“ Už chtěla vyslovit svou zřejmě nejpoužívanější frázi, ale v půli slova se zarazila. Slyšela o něm, že dokáže být někdy hodně tvrdý, a když uviděla výraz v jeho očích, uvědomila si, že by z konfliktu s ním nemusela vyjít dobře. „Jo, jasně,“ zamumlala, i když to spíš připomínalo zavrčení pitbula. „Ale teď mě laskavě nechte na pokoji. Snažím se dostat přes ty bariéry.“

Regan však stále měla snahu bránit svůj počítač. Znovu řekla, kdo je, a natáhla ruku ke klávesnici. Hillová přestala psát a odstrčila ji.

„Vím, kdo jste, už vás představil,“ odsekla. Zřejmě byla nervní typ, protože měla okousané nehty až do živého masa. „Tak necháte mě pracovat, nebo ne?“

„Jak jste to mínila, že se chcete dostat přes ‚ty bariéry‘?“ zeptala se Regan. Bylo zřejmé, že ji Alec příliš neuklidnil.

Hillová se zatvářila rezignovaně. „Ten, kdo vám to poslal, nebyl žádný hlupák. Vyzná se v počítačích, a proto tam postavil bariéry, aby ho nebylo možný vystopovat. Ale nemějte strach, já se přes ně dostanu.“

„I na takové šunce, jako mám já?“ zeptala se Regan. Teď už se neubránila úsměvu.

Také Hillová lehce roztáhla koutky úst. „Dobrá, trochu jsem to přehnala. Ale není to zrovna poslední model. Měla byste si pořídit něco výkonnějšího.“

Alec jen zíral. Nepamatoval si, že by někdy viděl Melissu, jak se usmívá, a když slyšel, že s Regan docela slušně rozpráví, nevycházel z úžasu. Jak lehce se té krásce podařilo prorazit všechny Melissiny bariéry. Tím na něho udělala snad nejsilnější dojem.

Děsivý snímek Sweeneyho mrtvoly se objevil na obrazovce znovu. Melissa na něj ukázala. „Právě takhle ho našli,“ řekla.

„Prosím?“ ozvala se Regan.

„Říkám, že takhle ho našli – aspoň jsem to slyšela. Visel ve sklepě na trámu. Někdo zavolal a řekl, že tam Sweeney bude, a taky tam byl. Prý to bylo pěkně odporné. Sweeney měl spoustu

nepřátel.“ Odmlčela se a pak dodala: „Zaslechla jsem řeči, že vydíral nějaké dealery. Víte, proč tu fotku poslali vám?“

„Ne,“ řekla Regan. „Je to hrozné.“

„Už jsem viděla horší věci,“ pochlubila se Hillová.

„Třeba toho svého přítele?“ zeptal se Connelly.

„Trhni si nohou.“

Regan odstoupila a znovu se obrátila k oknu, aby se na fotografii na obrazovce nemusela dívat. „Dostal to ještě někdo?“ zeptala se. „Nebo jsem já jediná, kdo…“

„Už to mám,“ ozvala se Hillová vítězně.

„Co?“ zajímal se Connelly. Seděl v dřepu vedle ní a zíral na prázdnou obrazovku, když mu náhle zazvonil u pasu mobil. Podrážděně odpověděl a vyšel do vedlejší kanceláře.

„Ta fotka byla poslaná z mobilu,“ prohlásila Hillová a řekla číslo. Alec si ho zapsal.

Regan se rozbušilo srdce. „Panebože…,“ zašeptala.

Alec ji zaslechl. „Co je? Vy to číslo znáte?“

Přikývla. „To je číslo mého mobilu,“ řekla staženým hlasem.

Osmnáctá kapitola

Její teorie dostávala trhliny. Kdyby byl za Sweeneyho vraždou skutečně Shields, jak by se dostal k číslu jejího mobilu? Možná je celá ta myšlenka chybná. Horečně o tom uvažovala, zatímco detektiv Buchanan trpělivě čekal, až mu řekne, jak mohla být fotografie mrtvého Sweeneyho pořízena jejím mobilem. Jenže na tu otázku by sama ráda znala odpověď.

„Je to přece vaše číslo," naléhal na ni.

„Ano," přikývla. „Ale já jsem ten snímek nevyfotila."

Do kanceláře vstrčil hlavu detektiv Connelly. „Musím pryč," řekl. „Mám deset minut na to, abych se dostal k soudu. Chceš, abych ti sem poslal někoho na pomoc?"

„Ne," mávl rukou Alec. „Zvládnu to sám."

„Lewis chce, abys za ním přišel, až tady skončíš," dodal Connelly.

Alec měl chuť vzkázat poručíku Lewisovi Melissino oblíbené úsloví, ale ovládl se. Sotva za Connellym zapadly dveře, obrátil se znovu k Regan. „Tak mi něco povězte o tom vašem mobilu."

Myslela, že se jí ptá na typ, a protože to nevěděla, řekla mu, jaké má funkce. „Je vybavený vestavěnou kamerou a mám v něm rozsáhlý seznam osobních i obchodních e-mailových adres. A taky je napojený na internet," dodala.

„A vy si nepamatujete, kde jste ho ztratila?"

Zavrtěla hlavou. „Myslela jsem, že jsem ho zapomněla v autě, ale Henry ho tam hledal a nenašel ho. Nevím, co se s ním stalo."

Henry zaslechl své jméno a využil toho, aby se mohl zapojit do hovoru. „To je pravda. Můžete se zeptat personálu v garáži. Viděli mě a taky jsem jim řekl, co hledám. Moc je to nepřekvapilo. Nechci se vás dotknout, Regan, ale pořád ho někde zapomínáte. Je takový malý," dodal a obrátil se k Alekovi. „Občas jí vypadne z kabelky. Jednou jsem ho objevil v mezeře mezi sedadly. Ale dnes jsem ho nenašel. Prohledal jsem celé auto, ale nebyl tam."

Přistoupil blíž, jako by chtěl Regan chránit. „Ztratila ho, někdo ho našel a zneužil toho," řekl. „Kvůli tomu si přece nemůžete myslet, že s tím má něco společného."

Mladíkova loajalita k jeho zaměstnavatelce byla sice obdivuhodná, ale už to začínalo být otravné. „Pokud vím, ztráta mobilního telefonu zatím není trestný čin, takže můžete být bez obav a vrátit se ke své práci," řekl Alec.

Regan počkala, až za sebou Henry zavře. „Pořád si o mě dělá starosti – je takový ochranářský typ," řekla tiše. „Když u mě nastoupil, bylo to ještě horší."

Hillová si pro sebe cosi hlasitě zamumlala. Bylo zřejmé, že je ve svém živlu. Neustále něco psala a co chvíli vzrušeně povzdechla nebo zabručela.

Ve dveřích se opět objevil Henry. „Neměl bych zavolat, aby to číslo zablokovali, nebo ohlásit ztrátu?" zeptal se.

„Ne, nedělejte to," odpověděl Alec. „Možná se ten člověk pokusí, aby ji znovu kontaktoval."

„Takhle už ne," ozvala se Hillová. „Vyzná se v počítačích a určitě ví, že bychom ho mohli vystopovat. Ten e-mail je starý pět dnů a od té doby už nic jiného neposlal." Ještě chvíli psala a pak skončila. „Tak to by bylo," řekla. „Odeslala jsem všechno do svého počítače a taky tisknu ten snímek, abych ho mohla vzít s sebou. Od téhle chvíle budou všechny e-maily, které přijdou na tuhle adresu, chodit automaticky ještě i ke mně. Doufám, že vám to nevadí."

Regan jí skoro nevěnovala pozornost. Stála u okna, hleděla na Michigan Avenue a usilovně se snažila vzpomenout si, kdy svůj mobil použila naposledy. Věděla, že detektiv Buchanan může požádat operátora o výpis všech hovorů, odcházejících i přicházejících, ale kdyby si vzpomněla teď, možná by mu ušetřila cenný čas. Jenže od operace kolena vypadla ze svého obvyklého pracovního režimu a všechny dny jí splynuly v neurčitou změť. Navíc ji ta děsivá fotografie vyvedla z míry tak, že se nemohla soustředit. Stále se jí před očima objevoval ten groteskně nafouklý obličej.

Neviděla, že je Henry těsně za ní, a trhla sebou, když se dotkl její ruky.

„Promiňte," zašeptal, „nechtěl jsem vás polekat." Ohlédl se, aby se přesvědčil, že detektiv Buchanan je stále zabraný do hovoru

s policejní technickou. „Chtěl jsem vám jen říct, že jsem znovu prozkoumal svůj počítač.“

„A co jste na něm zkoumal?“ zeptala se Regan.

„Chtěl jsem se přesvědčit, jestli ta fotka byla opravdu poslaná mně. Ale nebyla. Byl bych radši, kdyby to tak bylo – kdyby ji ten někdo poslal na všechny e-mailové adresy, které máte v mobilu uložené. To není dobré, že ji poslal jen vám.“

„Já vím,“ přikývla.

„Ale udělal to chytře, když to narafičil, jako že byla poslaná ode mě,“ řekl Henry.

Teprve po chvíli si Regan uvědomila, jak to Henry myslí. „Ano, nikdy bych tu přílohu neotevřela, kdybych nevěděla, od koho je. Takže mu záleželo, abych ho nevymazala.“

„Myslím, že to směroval k vám s určitým úmyslem,“ poznamenal Henry. „Ale s jakým?“

Alec jeho poslední slova zaslechl. „Právě to se budeme snažit zjistit,“ řekl.

Začal hledat navštívenku, aby dal Regan číslo, na které by mu mohla zavolat, když mu znovu zazvonil mobil. Byl to už třetí hovor za posledních patnáct minut – Lewisův asistent mu neustále připomínal, aby se co nejdřív vrátil na stanici. Alec věděl proč. Lewis už zřejmě zjistil, že ho Alec obešel a intervenoval přímo u velkého šéfa, aby zachránil mladého poldu před vyhazovem.

„Nepřijmete ten hovor?“ zeptala se ho Regan.

„Asi bych měl,“ povzdechl. Stiskl tlačítko a chvíli poslouchal. „Vrátím se, až tady skončím,“ řekl potom.

Než mohl asistent něco namítnout, hovor ukončil a obrátil se znovu k Regan. Konečně našel navštívenku a podal jí ji. Usmála se na něj. Skvělá ženská, pomyslel si. A zatraceně sexy. Kdyby se s ní setkal jindy a na jiném místě, určitě by ji pozval na večeři. Ale teď to prostě nešlo – teď figurovala v případu, který měl na krku. Navíc i kdyby nenastoupil u FBI, stejně už dal výpověď a tak jako tak během jednoho nebo dvou měsíců z Chicaga odejde, takže nemělo smysl, aby si tady s nějakou ženskou začínal.

Ledaže by byla na příležitostný sex, ale o tom v jejím případě silně pochyboval. Regan Madisonová těžko – aspoň tak soudil z toho, co se o ní dozvěděl za poslední hodinu a půl.

Musel si připomenout, proč tady je. Zajímavé, jaké pochody se člověku odehrávají v mysli. Možná má jeho bratr Dylan pravdu, když tvrdí, že je zvrhlík.

„Vyšetřování Sweeneyho vraždy vede detektiv Wincott," řekl. „Já mu jen pomáhám, protože je služebně výš, takže vás brzy navštíví. Zřejmě vás najde tady, v hotelu, že?"

„Ano, samozřejmě."

„Kdybyste si však do té doby vzpomněla na něco důležitého, tak tam je moje číslo," řekl a ukázal na kartičku, kterou držela v ruce.

„Za hodinu bych měla absolvovat fyzioterapii po operaci kolena, ale mohu to zrušit."

„Myslel jsem si, že ta jizva vypadá jako čerstvá. Ale když jsem do vás tam na ulici vrazil, ještě jste ji neměla, že? Co se vám stalo?"

Vida, jak je všímavý. Řez nebyl velký, ale kůže kolem jizvy zůstávala pořád ještě svraštělá.

Nakonec to řekla nahlas. „Takže vy jste si stačil všimnout, že jsem ji neměla, když jsme se poprvé setkali? To je úžasné, detektive."

Jemu to připadalo normální. Musel by být eunuch, aby si neprohlédl tak krásné a sexy nohy.

„Udělala jsem si to při baseballu," pokračovala. „Vloni. Vymkla jsem si koleno, když jsem dobíhala skluzem na třetí metu."

„Takže hrajete baseball?" usmál se. Nedovedl si ji představit v baseballovém dresu s míčkem a pálkou. Připadala mu na takový sport příliš jemná.

„Občas," řekla. „Byl to charitativní zápas. Proč se usmíváte?"

Nechal její otázku bez odpovědi. „Poranila jste si koleno vloni, a teprve teď jste šla na operaci?"

„Pořád to drželo, ale nedávno jsem spadla a…" Zarazila se. „Ty idiote!" vyhrkla pak.

„Prosím?"

„Ne, to není na vás," ujišťovala ho rychle. „To říkám sobě. Už vím, kdo má můj mobil. Aspoň si myslím, že to vím, a nechápu, proč jsem si na to nevzpomněla dřív. Spadla mi kabelka a vysypaly se mi z ní věci. Takhle jsem ho ztratila. A právě tam byl ten chlap. Hnal se za mnou až k autu a…"

Teprve teď začal plně vnímat, co říká. Zvedl ruku a zarazil ji. „Moment. Zpomalte a povězte mi to od začátku.“

„Ano, jistě,“ přikývla, ale stěží potlačovala vzrušení. „Bylo to před týdnem, v pátek večer. To jsem naposledy telefonovala mobilem, tím jsem si jistá.“

Znovu vytáhl zápisník a začal hledat po kapsách pero. „A kde jste byla?“

„Na tom semináři.“

„Říkáte to, jako bych měl vědět, na jakém semináři.“

„Ano, omlouvám se. Myslela jsem, že jsem už o tom mluvila, když jsem se vám snažila vysvětlit možnou souvislost mezi Sweeneym a Shieldsem.“

„Tak mi to řekněte alespoň teď,“ povzdechl.

Nemohla uvěřit, že mu zapomněla říct o muži na parkovišti před konferenčním centrem. Ale dělo se tolik věcí – nejdřív ten e-mail, pak detektiv Buchanan, technička, detektiv Connelly… A všechno v uplynulé hodině.

Stručně, jak jen svedla, mu popsala svou páteční účast na semináři organizovaném doktorem Shieldsem v Liamově domě. „Řekla jsem vám, že Shields pořádá dva takové semináře ročně v Chicagu, a Sofie nás na něj přihlásila.“

„A proč? Co jste od toho očekávaly?“

„Všem třem nám bylo jasné, že detektiv Sweeney s případem Mary Coolidgeové nic neudělá, a tak jsme se rozhodly…“

„Pokračujte.“

Rozpačitě pokrčila rameny. „Prostě jsme se rozhodly vyšetřovat to za něj.“

Viděla na něm, že se ji za to nechystá pochválit. „A jak jste to zamýšlely udělat?“

„Chtěly jsme získat důkazy, že Shields je podvodník a zneužívá důvěřivých lidí, zvláště žen, a pak je předat prokurátorovi. Celé to vedla Sofie a já s Cordií jsme tam šly, abychom jí pomáhaly. Vlastně jsme se chtěly dostat k jeho počítači, abychom získaly jména ostatních žen, které absolvovaly jeho minulé semináře. Myslely jsme si, že bychom mohly porovnat jeho záznamy s…“

Přestal si psát a zarazil ji. „Předpokládám, že víte, že je to nezákonné.“

„Ano, samozřejmě,“ přikývla. „Nevloupaly jsme se do jeho počítače, jenom jsme to chtěly udělat. Tak jsme to měly naplánované.“

Je až příliš nezáludná, pomyslel si. „Podle mě to byl dost nedomyšlený plán,“ řekl.

„Ano, byl,“ souhlasila. „Přišla s ním Sofie a ta má tendenci vrhat se do všeho intuitivně, bez dlouhého rozvažování. Má zásadu, že se všechno potom nějak vyřeší, a obvykle jí to vychází.“

Založila si ruce na hrudi a začala přecházet před oknem. Znovu si vybavovala ten hrozný večer. „Vzpomínám si, že jsem měla mobil s sebou. Měly jsme zpoždění – vždycky, když se někam vypravíme se Sofií, jdeme pozdě. Ještě jsme ale stihly začátek. Shields měl k účastníkům úvodní řeč. Je to podvodník zaujatý jen sám sebou. Na mě pod dojmem toho, co jsem o něm věděla, samozřejmě nezapůsobil, ale ostatní na něm doslova viseli. A pak přišlo to absolutně šílené cvičení, které nás nechal dělat.“

„A co váš mobil?“ zeptal se, aby ji vrátil zpátky.

„Vypnula jsem ho, protože zazvonil uprostřed Shieldsovy řeči, a pak jsem vyšla ven, aby se mi ho některý ze Shieldsových bodyguardů nepokusil vzít.“

„On tam měl své bodyguardy?“

„Ano, dva. Označoval je za své asistenty, ale jsou to jeho osobní strážci – takoví ti svalovci s rameny jako skříň.“

„Dobře,“ řekl. „Takže si myslíte, že jste mobil ztratila tam, v konferenčním centru?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Vím jistě, že jsem ho vrátila zpátky do kabelky. Musela jsem o něj přijít, když jsem spadla.“

„Spadla?“ Alec se snažil být trpělivý. „A kdy se to stalo?“

„Když jsem šla přes parkoviště k autu. Vlastně jsem běžela. Pršelo, a tak jsem řekla Cordii a Sofii, ať počkají u vchodu, že tam přijedu. Běžela jsem k autu a najednou jsem zaslechla, že na mě někdo volá. Říkám, pršelo a fičel vítr, takže jsem si tím nebyla jistá. Otočila jsem se a… uviděla toho chlapa.“ Když na to teď vzpomínala, zdálo se jí, že se to stalo někdy hrozně dávno. „Všechno se odehrálo tak rychle. Když jsem se otočila, asi jsem špatně došlápla a znovu mě zradilo koleno.“

„A to mi říkáte teprve teď?“ zeptal se podrážděně. Schválně ji to dal najevo, aby si uvědomila, jak to s ní má těžké.

„Nenapadlo mě, že by to s tím mělo nějakou souvislost. Byla jsem ráda, že jsem mu utekla.“

„On vás honil?“

„Ano. Myslíte si…“

„Co?“ zeptal se, když zaváhala.

„Že ho mohl najmout Shields? Třeba čekal před konferenčním centrem, protože věděl, že jsem uvnitř. Čekal tam na mě, aby mě vyděsil…, a to se mu taky podařilo.“

„Opravdu si myslíte, že za tím vším je Shields?“

„Dává to smysl, nezdá se vám?“

„Zatím se zdržím všech domněnek, protože nemám dost informací, abych si vytvořil názor. Až ho budu mít, řeknu vám, co si o tom myslím. Ale teď bych od vás chtěl slyšet, co se přesně stalo od chvíle, kdy jste vyšla z konferenčního centra.“

„Ale vždyť jsem vám to už řekla.“

„Tak mi to zopakujte. Přesně popořádku.“

Znovu mu to tedy popsala. „Když jsem spadla, otevřela se mi kabelka a vysypaly se mi z ní věci. Tenkrát jsem si myslela, že jsem všechno posbírala a dala zpátky, ale teď je mi jasné, že mobil tam někde musel zůstat ležet. Sbírala jsem věci ve spěchu, abych se rychle dostala k autu a mohla se v něm zamknout. Držel něco v ruce a volal na mě, ale já jsem měla strach a nezastavila jsem se. Vypadal divně…“

„Jak?“

„Zahlédla jsem jeho tvář,“ řekla a přejela si rukama po pažích. „Ještě teď mě zamrazí, když si na to vzpomenu. Zavolala jsem na policii,“ dodala. „A pak jsem ještě jela na nejbližší policejní stanici, abych to ohlásila.“

„To jste udělala dobře. Ale teď mi povězte, co se vám na jeho tváři nezdálo, že vám připadal divný.“

„Byla v ní jakási zuřivost,“ řekla. „Tak zuřivý výraz jsem snad ještě neviděla. A pak se stalo něco, co bylo ze všeho nejpodivnější.“

„Poslouchám,“ musel ji znovu pobídnout. „Možná to je jen jakási má pozdější fantazie – pochopte, bolelo mě koleno, byla jsem mokrá a vyděšená… Ale když jsem byla uvnitř a zamkla se, podívala jsem se na něj. Stál pod lampou a zíral na mě. Plakala jsem. Asi to poznal a najednou se jeho výraz změnil.“

„Jak?“

„Už nebyl zuřivý,“ řekla. „Vypadal, jako by ke mně cítil lítost.“

Devatenáctá kapitola

Nemohlo se to stát v příhodnější dobu. Alec se vracel na stanici, aby absolvoval druhé kolo s poručíkem Lewisem, když mu zapípal mobil. Volal mu Ward Dayborough, agent FBI, který ho tak neúnavně lanařil do řad příslušníků federální agentury.

„Věděl jsem, že tě nakonec zlomím," liboval si. „Chtělo to jen vytrvat," řekl se svým ležérním jižanským akcentem. „A já umím bejt vytrvalej, když chci. Kolik let mně to trvalo, než jsem tě přesvědčil?"

Zřejmě mu nešlo o odpověď, protože hned pokračoval: „Výcvik je u nás tvrdej, ale o tebe strach nemám. Ty to zvládneš. Výsledky testu máš skvělý, ale čeká tě sedmnáct týdnů akademie," dodal. „To musí absolvovat každej bez ohledu na to, co už má za sebou u policie nebo u jiných agentur."

„Snažíš se mě zviklat, abych si to ještě rozmyslel?"

„Ne, v žádným případě."

„Kdy chceš, abych začal?"

„Každý dva týdny začínaj nový kurzy, ale já jsem ti rezervoval místo ode dneška za dva měsíce. Tak budeš mít čas, abys v Chicagu všechno uzavřel a udělal si ještě trochu volno."

„Jo, to mi vyhovuje," řekl Alec. „Za dva měsíce to snad všechno zorganizuju."

Takhle to dopadne vždycky, pomyslel si, když skončili. Třebaže byl v profesionálním životě až puntičkářsky pořádný, v osobním tomu bylo přesně naopak. V rodině platil za nepořádníka. Když byl malý kluk, vypadal jeho pokoj vždycky, jako by se jím přehnal cyklon. V dospělosti se už v tomhle hodně zlepšil, ale základ zůstal. Raději si proto najal úklidovou službu, aby mu každý týden dala byt do pořádku. Jedna z uklízeček mu dokonce obstarávala nákupy a dbala na to, aby měl v ledničce všechno, co má rád. Byla to drahá služba, ale už se bez ní nedovedl obejít.

Jenže jeho „hospodyně“ s ním do akademie FBI nepůjde, takže se na těch sedmnáct týdnů bude muset připravit i v tomhle ohledu. Dokonce mu to teď připadlo těžší než cokoliv jiného.

Přesto byl spokojený, jak se rozhodl. Věděl, že mu bude Chicago chybět, a neměl žádnou jistotu, že po absolvování akademie dostane místo v bostonské pobočce, ale v každém případě to bude změna. Ward mu sice řekl, že je to hotová věc, ale on na to příliš nespoléhal.

Rozhodl se, že se zastaví na osobním oddělení a podá výpověď ještě před tím, než se setká s Lewisem. Znal úřednici, která vedla osobní agendu. Příjemná žena. Byla tam snad už dvacet let a nosila tak silné bifokální brýle, že to vypadalo, jako by měla neustále vykulené oči.

Jakmile ho uviděla, usmála se na něj a zakroutila hlavou. „Máte to marné,“ řekla.

„Co?“

„Nemůžete žádat o přeložení. Vlastně můžete, ale nepovolí vám to. Lewis prohlásil, že jste v jeho oddělení nepostradatelný.“ Odmlčela se a pak už tišeji dodala: „To znamená, že vás chce mít pod palcem. Je mi líto, Aleku. Myslím, že všichni vědí, jaký je Lewis ubožák, ale je vaším šéfem a jeho žena má konexe. Pochopte, nemůžeme se ho zbavit, dokud se neznemožní sám.“

„Ano, chápu. Ale tím se zbavíte mě, protože dnešním dnem podávám výpověď. Jaký formulář musím vyplnit?“

Pohlédla na něj, jako by mu chtěla vyznat lásku. „Bože, to je mi líto,“ povzdechla. „Vždycky odcházejí ti nejsympatičtější. Je to jako v písních Billyho Joela – jen ti dobří umírají mladí.“

Alec zakoulel očima. „Hrome, takhle to neberte. Já se nechystám umřít mladý.“

„Ale odcházíte,“ řekla tak smutně, jako by ho opravdu vyprovázela na poslední cestu. Potom vytáhla ze zásuvky potřebné formuláře.

Ukázalo se, že podat výpověď u policie je složitější, než předpokládal. Musel vyplnit spoustu formulářů a vést dlouhý pohovor s velkým šéfem, který byl rozhodnutý přemluvit ho, aby zůstal. Alec si naivně představoval, že všechno vyřídí za pár minut, ale nakonec mu to trvalo přes hodinu.

Než se tedy vrátil do kanceláře, stačil se Lewis dostat do stavu zuřivosti. Právě telefonoval, ale jakmile si všiml, že Alec vstoupil

do místnosti detektivů, vyskočil a vztekle mu ukázal, aby okamžitě přišel k němu.

Alec byl v půli cesty k jeho zasklené kukani, když se mu znovu ozval mobil. Věděl, že už to nemůže být Lewisův asistent, protože ho před chvílí potkal na schodech.

Volal mu Gil. „Řekni, že to není pravda," zahulákal bývalý parťák, sotva se Alec ohlásil.

„Panebože, jak ses to mohl tak rychle dozvědět?" nechápal Alec.

„Znáš mě, ne? Mám svý zdroje. Tak je to pravda? Vážně odcházíš od policie?"

„Je to pravda," odpověděl. „Právě teď to jdu oznámit Lewisovi. Zavolám ti později."

Ukončil hovor a vstoupil do Lewisovy kanceláře. Poručík stále telefonoval, ale svíral sluchátko, jako by ho chtěl rozdrtit. Alec zastrčil ruce do kapes a trpělivě čekal.

„Ano, pane," řekl Lewis tichým, staženým hlasem.

Konečně zavěsil. „Chtěl jste mi něco?" zeptal se Alec, jako by se nic nedělo.

„Zatraceně dobře víte, že vám něco chci," odsekával Lewis slova. „Čekám na vás už víc než hodinu. Jenže důvod, kvůli kterému jsem s vámi chtěl mluvit, se teď změnil."

Stál a snad půl minuty na Aleka nasupeně zíral. S Alekem to nehnulo. Díval se zase na něho a čekal.

„Vy jste podal výpověď."

„Ano."

Žíla na Lewisově čele začala pulzovat.

„A to nevíte, že jste povinen dát tu výpověď nejdřív mně? To se o tom musím dozvědět telefonicky od svého nadřízeného?"

Začal tiše, ale když končil druhou otázku, skoro řval. Žíla na čela mu divoce tepala. Alec se na ni raději přestal dívat. Uvažoval, zda mu bude schopen poskytnout první pomoc, jestliže ho skolí srdeční záchvat. Vypadalo to, že to s ním vážně nebude lehké.

V těchto téměř filosofických úvahách pokračoval celou dobu, kdy Lewis řečnil a rozkřikoval se.

„Uvědomujete si, do jakého světla mě stavíte? Emmett mě chtěl sežrat." Emmett byl chicagský policejní šéf.

Alec pokrčil rameny. „Nevím, co vám na to mám říct.“ Musel by být padlý na hlavu, aby se omlouval za to, že toho troubu vystavil do špatného světla.

Náhle se mu zdálo, že se ty tři týdny, které ještě bude muset s tímhle pitomcem strávit, potáhnou celou věčnost. Uvažoval, jestli to dokáže přečkat. Vždyť už skoro neměl ani žaludek se na něj dívat. Lewis byl opravdu divný patron, k nesnesení nadutý a pořád tak nemožně opálený. Zřejmě bude pravda, že má doma solárium, v němž snad i spí. A uměle vybělené zuby jeho snědost ještě zdůrazňují, takže vypadá jako zubatá příšera.

„Mám třítýdenní výpovědní lhůtu, ale jestli chcete, můžu odejít hned,“ řekl Alec. „Mně by to jen vyhovovalo.“

„Dostal jste mě do prekérní situace.“

„Jak to?“

„Emmett mi řekl, že vás musím přemluvit, abyste zůstal. Je přesvědčený, že jste pro nás přínosem. Já si to samozřejmě nemyslím, ale to je vedlejší.“

Alec zakroutil hlavou. „Ne, už jsem se rozhodl.“

Lewis se opřel o stůl a naklonil se dopředu. „Víte, co je váš problém, Buchanane? Nejste týmový hráč.“

Jestli je cílem týmu, aby Lewis vypadal dobře, pak má pravdu, nejsem týmový hráč, pomyslel si Alec.

„Tak chcete, abych zůstal ještě tři týdny, nebo byste se mě raději zbavil hned? Mně je to vážně jedno.“

„Zůstaňte,“ vyštěkl Lewis. Ztěžka se posadil a začal posunovat po stole spisy, jako by mu chtěl ukázat, jak je zavalený prací. Jeden z nich otevřel a hned zase zavřel. Pak sáhl po jiném. „Vyčistěte si stůl. Dejte mi sem všechny nevyřešené věci a já je rozdám detektivům, kteří drží se mnou.“

Alec měl chuť zeptat se, kteří to jsou, ale pak si řekl, že nemá smysl Lewise dráždit.

„Ty tři týdny budete sedět tady u stolu a zvedat telefony pro Wincotta,“ prohlásil Lewis po chvíli, aniž na něj pohlédl.

„Zvedat telefony pro Wincotta? Co to přesně znamená?“

„To, že budete odpovídat na telefonní dotazy směřované na něj, a pokud bude potřebovat pomoc, tak mu pomůžete. Od stolu.“

Alec přemohl chuť vyrazit mu pár těch jeho vybělených zubů. „Máte zajištěné nějaké místo?“ zeptal se Lewis, když odcházel. „Ano.“

„V Chicagu?“

„Ne.“

Nic víc mu neřekl a Lewis na něj nenaléhal. Alec tedy šel ke svému stolu a začal dělat pořádek ve spisech. Po chvíli k němu přišel John Wincott. Znali se už dlouho, společně absolvovali policejní akademii a stali se dobrými přáteli, ale až donedávna spolu nepracovali na žádném případu. Byly doby, kdy se Wincott dokázal zpít do němoty, a Alec měl podezření, že je toho schopen ještě i dnes.

„Člověče, ty vypadáš hrozně,“ řekl mu.

Nepřeháněl. Wincott opravdu vypadal, jako by týden nespal. Pod očima se mu černaly těžké váčky a tvář měl ochablou a jakoby pomačkanou. Byl jen o dva roky starší než Alec, ale teď působil dojmem starého, sešlého člověka.

Wincott však Alekovu poznámku o stavu své vizáže ignoroval.

„Dostals můj vzkaz o tom e-mailu, který kdosi poslal Regan Madisonové?“ zeptal se ho Alec.

„Jo, dostal,“ přikývl Wincott. „A chtěl bych si o tom s tebou promluvit. Ale nejdřív mi řekni, jestli je to pravda. Slyšel jsem, že odcházíš.“

„Je,“ potvrdil Alec a opřel se dozadu, až křeslo zaskřípalo. „Chystal jsem se ti zavolat a říct ti to, ale vidím, že mě Gil předběhl.“

Wincott se posadil na kraj stolu a pohlédl přes Alekovo rameno k Lewisově kanceláři. „Já ti to nevyčítám. Kdybych mohl, vypadl bych odtud taky.“

„Řekl jsem si, že už potřebuju změnit působiště.“ Rozhodl se, že se toho bude držet, a uvažoval, kolikrát to ještě bude muset v příštích jednadvaceti dnech zopakovat.

„Působiště? A kam máš namířeno?“

„Doufám, že do Bostonu. Stýská se mi po domově.“

Wincott se k němu naklonil blíž a ztišil hlas. „Zaslechl jsem jakési řeči o tom, že míříš do FBI.“ Alec se usmál, ale nic na to neřekl.

„Budeš k nám muset přijít na večeři, než odjedeš,“ pokračoval Wincott. „Až to řeknu ženě, zkazím jí náladu. Víš přece, že je do tebe už roky blázen, ne?“

„Pořád ještě vykřikuje mé jméno, když jste spolu v posteli?“

„Jak to mám vědět?“ zasmál se Wincott. „Už si ani nepamatuju, kdy jsme spolu byli naposledy. Teď je mezi námi pořád aspoň jedno děcko a od té doby, co nás ten nejmenší pišišvor budí každé dvě hodiny, myslím jen na to, jak urvat trochu spánku.“

„Mluvíš jako správný ženatý chlap,“ poznamenal Alec.

Wincott udělal bezmocnou grimasu. „Vraťme se raději k Sweeneymu,“ řekl. „Zjišťujeme, že existuje spousta lidí, kteří by ho rádi viděli viset na trámu, takže se chystám třídit podezřelé. Probírali jsme jeho věci. Nikdo nenašel jeho peněženku. Jo, a víš co? Sweeney si vedl deník.“

Alec zvedl obočí. „Já myslel, že to dělají jen mladé dívky. Tohle bych teda v životě do Sweeneyho neřekl.“

Wincott se zasmál, což ho rázem udělalo o deset let mladším. „Tenhle typ deníku ne,“ řekl. „Ten pitomec si vedl seznamy lidí, které se chystal vydírat. A hádej, koho tam taky měl vedle drogových dealerů a pasáků.“

„Koho?“

Wincott se k němu znovu naklonil. „Lewise,“ řekl šeptem. Alec svraštil čelo. „Děláš si legraci?“

„Ani by mě nenapadlo. Sweeney pořizoval snímky a posílal je jeho ženě.“

„Jaké snímky?“

„Lewise s jeho milenkou.“

Alec pomalu zakroutil hlavou. „To je neskutečné,“ řekl.

„Proč neskutečné? Neznám nikoho v téhle místnosti, kdo by si nepřál vidět Lewise, jak jde k zemi.“

„Myslel jsem, že je neskutečné, že našel dvě ženy, které s ním byly ochotné jít do postele.“

„Jedna z nich je jako žehlící prkno, ale má peníze, tak si ji vzal za manželku. A ta druhá sice nemá peníze, ale je napakovaná v jiných oblastech, jestli víš, co tím míním.“

Alec to věděl. „A kdo je v tom seznamu ještě?“ zeptal se.

Wincott mu prozradil jména několika dalších lidí, které Sweeney vydíral. „Dokonce si o tom vedl jakousi účetní knihu. Prostě cvok. Kdo by si tohle všechno zapisoval?“

„Zřejmě nepočítal, že by to mohlo někdy prasknout.“

„Jak jsem řekl, máme spoustu podezřelých, ale musíme zúžit záběr. Zatím to vypadá, že mu nechtěl zaplatit jeden ze tří drogových dealerů. Možná už ho úplně oškubal.“

„A co Regan Madisonová? Jak ta v tom figuruje?“

„To nevím,“ řekl Wincott. „Ještě jsem neměl čas s ní mluvit. Musím se vrátit na místo, kde Sweeneyho objevili, a pak se u ní zastavím. Jo, a našli jsme její mobil.“

„Vážně?“ pohlédl na něho Alec. „Kde byl?“

„V keřích za doupětem, kterému Sweeney říkal domov. Snažíme se z něj sejmout otisky, nebo spíš z toho, co z něj zbylo. Ale dost pochybuju, že se nějaké najdou. I ve sklepě, kde visel, byly jen Sweeneyho otisky. Vrah věděl, co dělá. A musel to být pěkně silný chlap, aby ho na ten provaz pověsil. Mimochodem, už jsme dostali zprávu od koronera. Byl mrtvý už předtím.“

„Jak byl zabit?“

„Vrah ho zadusil,“ řekl Wincott. „Takže teď přemýšlím, proč se namáhal, aby ho svlékl a pověsil. Bradshaw si myslí, že to udělal proto, aby tomu dodal na dramatičnosti.“ Bradshaw byl Wincottův parťák.

„A co si myslíš ty?“

„Já? Že se tím předváděl před svou vyfantazírovanou ženskou… Aby na ni zapůsobil.“

„Na Regan Madisonovou?“

Wincott zvedl obočí. „Slyšel jsem, že je to kočka jako blázen.“ Alec na to nic neřekl.

„Víš přece, jací ti úchylové jsou. Bradshaw si myslí, že ji třeba někde viděl a upnul se k ní. Chce si o tom promluvit s Matlinem,“ dodal. Matlin byl policejní psychiatr.

„Jo, to je dobrý nápad,“ přikývl Alec. Pak zopakoval Wincottovi obsah svého rozhovoru s Regan a řekl mu o muži, který ji honil na parkovišti. Také se zmínil o její teorii o Sweeneym a doktoru Shieldsovi. „Prý musela ztratit mobil při tom, jak upadla.“

Wincott o tom chvíli uvažoval. „Dobrá, takže on ten mobil našel, viděl, že je v něm zabudovaný foťák, a napadlo ho, že by se mohl trochu pobavit. Měl tam její e-mailovou adresu, takže stačilo jenom udělat snímek a stisknout tlačítko.“

„Ale to pořád nevysvětluje, proč jí poslal Sweeneyho.“

Wincott souhlasil. „Jisté je, že vydíraný dealer by takovéhle kousky nevymýšlel. Dovedu si představit, že by zakroutil Sweeneymu krkem, ale…“ Zarazil se a pokrčil rameny. „Zatím mi to prostě nedává smysl,“ povzdechl.

„Cos myslel tím, že se snažíte sejmout otisky z toho, co z jejího mobilu zbylo?“

„Rozbil ho kladivem na kousky – ještě tam ve sklepě. Technici našli drobné úlomky na pracovním stole.“

„A na kladivu samozřejmě žádné otisky.“

„Ne,“ potvrdil Wincott. „Ani jeden. Poslyš, jsem rád, že teď budeš dělat s námi. Čeká nás spousta pochůzek. Jestli to poslal Regan Madisonové, budeme muset zkontrolovat všechny, kteří jsou na ni napojeni. Možná jde o pomstu nějakého zhrzeného milence nebo nespokojeného zaměstnance. Je to výborné, že budeme konečně pracovat spolu. Říkám ti, že rád využiju každé tvé pomoci. A musím se přiznat, že mi bude dělat náramně dobře, když ti budu moct dávat úkoly. Už se na to těším.“

„Jo, fajn. Ale než se do té společné práce dáme, měl bys vědět jednu věc.“

„Jakou?“ Náhle se ušklíbl a znechuceně zamumlal: „Sakra. Lewis na mě gestikuluje, abych šel k němu.“

„Hodlá ti říct, že chce, abys mě z toho vynechal. Mám pro tebe zvedat telefony, to je všechno.“

„Wincotte,“ ozval se Lewis. „Chci s vámi mluvit.“

„Blbec,“ zabručel Wincott.

„Pak mě budeš informovat,“ řekl Alec.

Wincott přikývl. Alec ještě zaslechl jeho povzdech, když se detektiv proplétal mezi stoly k šéfově kanceláři.

Dvacátá kapitola

„Jste zpátky,“ houkl Lewis ze dveří své kanceláře. „Slyšel jste, Buchanane, co jsem říkal? Jste zpátky.“

Alec se neobtěžoval vstát, pouze se s křeslem otočil. „Zpátky v čem?“ zeptal se.

Lewis mířil k němu. „Právě mi volal policejní šéf,“ řekl. „Ano, samotný policejní šéf.“ Málem vypjal hruď hrdostí, když to opakoval.

„A co?“ zeptal se nevzrušeně Alec.

„Věděl jste, kdo ta Regan Madisonová je, když jste s ní mluvil?“

Alec neměl náladu na hádanky. Pilně si kreslil na podložku a přitom pozoroval velkou ručičku na hodinách na zdi. Uplynulo teprve pár hodin od doby, kdy mu Lewis vzal všechny případy, a už byl znuděný k smrti. Neměl žaludek na to, aby tady vysedával a věděl, že sem bude muset druhý den v osm přijít zase a celých devět hodin nic nedělat. Jestliže chtěl Lewis dosáhnout toho, aby se zcvokl, nemohl si k tomu vybrat lepší metodu. Tři týdny naprosté ubíjející nudy.

Jenže ať se mu to líbí nebo ne, musí se s tím vyrovnat a nějak to vydržet.

„Tak co, věděl jste to?“

„Dobře, nechám se poddat. Kdo tedy je?“

„Hamiltonová,“ řekl Lewis. Málem při tom zamlaskal.

Zastavil se před Alekovým stolem a opřel se o něj zpocenými dlaněmi. „Je to Regan Hamilton Madisonová.“

„A co má být?“

„Její rodina vlastní všechny hotely Hamilton,“ vyštěkl. Mračil se jako čert – zřejmě proto, že to na Aleka náležitě nezapůsobilo. „Hotel Hamilton v Chicagu je jen jeden z mnoha. A všechny patří do nejvyšší kategorie. Ta ženská má za sebou peníze, staré peníze.“

„Takže co?“

„To ve vaší zprávě nebylo. Zkontroloval jsem si to. Měl jste něco říct. Proč jste to neudělal?“

Alec nevěděl, jak na jeho absurdní otázku odpovědět. „A co s ní tedy je? A co jste mínil tím, že jsem zpátky?“

„Má bratry.“

„Ano, to vím.“

„Tři bratry,“ pokračoval Lewis, jako by Aleka neslyšel. „Ten nejstarší zavolal policejnímu šéfovi. Zdá se, že se šéf s Madisonovými velmi dobře zná. Jsou členy stejného společenského klubu,“ dodal. „Clairmont Country Clubu, abych byl přesný. Já a moje žena se do něj snažíme dostat už déle než pět let.“

„No a?“ snažil se ho Alec dotlačit k tomu, aby konečně řekl, o co mu jde.

„Aiden je nejstarší z Madisonů,“ řečnil dál Lewis. „Je to velmi vlivný člověk.“

Mluvil jako nadšený obdivovatel svého idolu. Alec už byl otrávený. „Tak co je s ním?“

„Má obavy o bezpečnost své sestry.“

Alec se opřel dozadu, až křeslo zavrzalo. „Proč mi to všechno říkáte? Víte přece, že ten případ má na starost Wincott. Odkažte bratry Madisonovy na něj.“

„Wincott má už tak dost práce,“ řekl Lewis. „A kromě toho Regan Madisonová není podezřelá…“

„To vám řekl Wincott?“

„Ne,“ odsekl. „To říkám já vám.“

Alec nepovažoval za nutné se s ním přít. Jen si řečni, pomyslel si. Vymluv se. Klidně se vymluv a řekni všechno, co máš na srdci, ať se ti uleví. Já mám tolik věcí na práci, při kterých tě můžu poslouchat – jako třeba kreslit si na podložku. Byla to absurdní situace a v jednu chvíli málem nepřemohl chuť hlasitě se rozesmát. Lewis si přece dal tak záležet, aby ho vyloučil z jakéhokoliv vyšetřování. Chtěl, aby seděl za stolem a civěl do prázdna. Naštěstí má spoustu rozkreslených malůvek a může na nich pracovat. Bohužel právě teď jednu z nich zakrývala Lewisova zpocená dlaň.

„Chci, abyste na ni dohlédl, dokud Wincott nedopadne Sweeneyho vraha,“ řekl poručík.

Alec položil pero. „Chcete, abych jí dělal osobního strážce?“ zeptal se. Začal se v něm vzmáhat hněv. „Já jsem detektiv, ne žádný pitomý bodyguard.“

„Ale teď jím budete. A víte, proč jsem si vás vybral?“

„Protože mě tím chcete naštvat.“

„To taky,“ řekl Lewis a ušklíbl se. „Ale hlavně kvůli vaší povaze, Buchanane. Proto jste byl tak dobrý na mravnostním. Rozumíte si se všemi těmi úchyly a cvoky… Prostě to s nimi umíte.“

Aleka jeho urážka nevyvedla z míry. „Jsem rád, že jste si toho všiml.“

„Nehnete se od Madisonové na krok, budete s ní ve dne v noci. Je vám to jasné?“

Alec uvažoval, jestli Lewisovi leží víc na srdci obava z toho, aby se nestalo nic zlého jedné bohaté ženě, nebo vyšetření vraždy detektiva Sweeneyho.

„Jestli je její rodina tak bohatá, proč jí nenajme profesionální bodyguardy?“ zeptal se.

„Mohli by to udělat, jistěže mohli,“ řekl. „A možná to udělají.“

Pokaždé, když otevřel ústa, poprskal celý stůl. Panebože, Alec měl pocit, že ty tři týdny budou dlouhé jako doživotní vězení.

„Jenže já chci, aby s ní byl celou dobu někdo od nás,“ pokračoval Lewis. „Chci, aby mi byl Aiden Madison zavázaný. Pochopil jste to?“

Protože nebyl zvědavý na odpověď, narovnal se a zamířil zpátky do své kanceláře. Už za sebou skoro zavíral dveře, když se náhle otočil. „Buchanane?“

Alec se neozval.

„To je můj lístek do Clairmontu, tak to nezkazte.“

„Jo, dobře.“

„Nedopusťte, aby jí někdo zkřivil vlas na hlavě.“

Dvacátá první kapitola

Kvůli neustávajícím dešťům se zahradní četa dostala až dnes k tomu, aby odvezla hromadu vysekaných keřů a větví po prořezávání stromů. Muži měli na sobě černé holínky a přes pracovní kombinézy žluté pršiplášt. Vernon, nejpilnější z tříčlenné skupiny, naložil na kolečko poslední nahnilou větev a zamířil k přístřešku, aby si vykouřil jednu kamelku. Vtom však náhle jiný z dělníků, notorický lenoch jménem Sammy, začal vřískat jako ženská, když uvidí myš, na cosi ukazoval a couval od toho. Vernon na něj zíral a nechápal, co se mu děje. Sammymu málem lezly oči z důlků.

Harry, třetí z čety, chlapík s velkými bifokálními brýlemi jako filosof, k němu přistoupil blíž a podíval se, kam Sammy ukazuje. Náhle se mu tvář zkřivila hrůzou a začal taky křičet. Ne jako ženská, spíš jako píchnuté prase.

„Co je, sakra?“ houkl na ně Vernon a vrátil se k nim. A pak to uviděl i on. Z hlíny čouhala špička nohy.

Nejdřív se to zdráhal pochopit. Dřepl si k ní, ale když uviděl červený lak na nehtech, zatmělo se mu před očima a zvrátil se dozadu na zadek. „Pojďte od toho,“ zasípal staženým hlasem, když namáhavě vstal. „Musíme zavolat policii. Ničeho se nedotýkejte.“

Harry na nohu civěl, jako by čekal, že se pohne. Sammy pořád skučel hrůzou. Vernon ho okřikl, aby přestal.

Sammy vytáhl promočený kapesník a utřel si oči. „Neměli bysme pro ni něco udělat?“ zablekotal. „Prostě něco…“

Vernon se už přece jen uklidnil. „Pro tu už nic udělat nemůžem, ty troubo,“ řekl.

„Myslíš, že je to opravdová noha, Vernone?“ zeptal se Harry.

„Jak to myslíš, jestli je opravdová?“

„No, jestli třeba není umělá…, jako ty figuríny ve výkladech. Třeba to tam zahrabali študáci, aby si z nás uďáli srandu.“

Vernon zaváhal. Znovu se sklonil nad prsty vyčnívajícími z hlíny. „Je opravdová," řekl po chvíli. „Kdyby to bylo umělý, tak by se to lesklo. A taky už to začíná…" Nedořekl. Zachvěl se odporem.

Sammy se začal dávit. „Běž dál," okřikl ho Harry. „Policie není zvědavá na tvý blivance. Zkus zhluboka dýchat," radil mu.

„Myslíš, že je tam pod tím… celá?" zeptal se pak Vernona.

„Přestaň už s těma pitomýma otázkama. Jak to mám vědět? A my to zkoumat nebudem, to už je na poldech. Seber se a běž je zavolat. My se Sammym tady počkáme."

„Kam bych chodil – mám tady mobil."

„Panebože, dnes už má ten krám v Americe každej blbec."

„Já nevím, co má v Americe každej blbec, ale já ho mám. Už dýl než rok."

Harry si rozepnul plášť, vytáhl jasně červený telefon a namačkal na něm 911.

Dvacátá druhá kapitola

Mít někoho neustále za zadkem, to bylo poslední na světě, po čem Regan toužila. Jenže detektiv Buchanan se o její pocity příliš nezajímal. Vešel do kanceláře – trochu zanedbaný, ale stejně sexy, jak si ho pamatovala – opřel se o stůl a klidně jí oznámil, že bude v následujících třech týdnech, nebo alespoň do doby, než zatknou toho, kdo jí poslal snímek mrtvého detektiva Sweeneyho, jejím bodyguardem.

„Nebylo by lepší, kdybyste po něm pátral, než se motal kolem mě?“ zeptala se.

„Byl jsem přidělen k vám,“ odpověděl. „Vyšetřování vede detektiv Wincott.“

Byla už ze všeho unavená a taky měla strach, i když si to nechtěla přiznat. Bála se o své přítelkyně, protože Cordie se pořád neozývala.

„Už jste mi řekl, že vyšetřování vede detektiv Wincott, ale ještě za mnou nepřišel.“ Odmlčela se a pak dodala: „Pořád je tu takový ruch. Potřebuju se uklidnit a přemýšlet. Třeští mi z toho všeho hlava. Musím dokončit nějakou práci a pak chci…“

Snažil se zůstat vážný. „Přemýšlet?“ pomohl jí.

„Ano, přemýšlet.“

„Prosím, já vám v tom bránit nebudu,“ řekl.

Sundal si kravatu, nacpal ji do kapsy, pak si klidně svlékl sako a přehodil ho přes židli.

Sledovala ho, jak se uvelebil na pohovce. „Proč tři týdny?“ zeptala se.

„Prosím?“ pohlédl na ni. Právě si vyhrnoval rukávy. „Řekl jste, že mi budete dělat bodyguarda tři týdny. Co se bude dít potom?“

„Nevím. Za tři týdny končím u zdejší policie a odcházím z Chicaga. Ale nemějte strach. Kdyby do té doby toho cvoka nezatkli, přidělí vám na ochranu někoho jiného. Zatím to ale budete muset vydržet se mnou.“

„Kdo to rozhodl?“

„Záleží na tom?“

„Ano, záleží.“

„Poručík Lewis.“

„A na tom, co si o tom myslím já, nezáleží?“

Usmál se na ni a nevzrušeně sáhl po posledním čísle časopisu *Forbes*, které leželo na stolku. „Ani ne,“ řekl. „Ať se vám to líbí nebo ne, zůstanu tady.“

Nelíbilo se jí to. Vůbec se jí to nelíbilo. Jeho přítomnost ji rušila, ale než mohla pokračovat v námitkách, zapípal jeho mobil. Téměř současně zazvonil telefon na jejím stole.

Zvedla sluchátko. Ozval se Peter Morris, muž, kterému odmítla přidělit druhý grant. Byl nesmírně vzrušený, že se dostal až k ní.

„To je skvělé, že konečně mluvím s vámi,“ začal. „Váš asistent se se mnou nechce bavit. Žádal jsem o obnovení grantu, ale pořád jsem ho nedostal. Vím, že s tím odmítnutím nemáte nic společného, takže vás z toho neviním. Muselo dojít k nějakému nedorozumění, nemyslíte?“

Pokračoval dřív, než ho mohla vyvést z omylu. „Moje práce je velmi důležitá. Potřebuju peníze, a když jste mě vybrali pro grant – podotýkám, že to bylo vloni –, zaručili jste mi jeho automatické obnovení. Co kdybych tedy dnes večer přišel a vy už jste měla připravený šek?“

„Takhle ne, pane Morrisi. Musím vás opravit – byla jsem to osobně já, kde vám odmítl další grant. A podmínky, které každý žadatel dostává, jsou naprosto jasné. Žádné automaticky obnovované granty neposkytujeme.“

Nechtěl jí uvěřit, i když jeho hlas ztratil dost na původní bodrosti. „To nemyslíte vážně. Takhle mě nemůžete odmítnout. Kdybyste věděla, jak je moje práce důležitá…“

„Pane Morrisi…“

Opět ji přerušil. „Vím, co chcete říct. Už jsem slyšel od vašeho asistenta, že můžu znovu žádat příští rok, ale naše kulturní středisko potřebuje peníze teď. Takhle nás na poslední chvíli vyšoupnout… To není fér. A teď k tomu šeku…“

Regan usoudila, že musí nesmyslný hovor rázně ukončit. „Žádné peníze ode mě nedostanete, pane Morrisi. Vaše žádost o grant byla odmítnuta a myslím, že byste plýtval svým i mým časem, kdybyste o něj znovu žádal příští rok.“

Zavěsila zlomek vteřiny po tom, co se ze sluchátka ozval začátek dalšího Morrisova protestu. Všimla si, že detektiv Buchanan už také skončil. „Henry měl pravdu," povzdechla. „Ten člověk je neskutečný otrava." Pak mu zopakovala svůj rozhovor s Morrisem.

„Zmíním se o něm Wincottovi," odpověděl Alec. „Neškodilo by, kdyby se na něj podíval." Vstal, protáhl se, vzal ze židle sako a oblékl si ho.

„Odcházíte?" zeptala se Regan.

„Ano," řekl a usmál se. „A vy půjdete se mnou. Čeká na vás náš portrétista. Doufám, že spolu dáte dohromady podobu muže, který vás honil."

„Dobře, hned budu připravená."

„Takže žádné námitky?"

„Ne," zavrtěla hlavou. „Tohle je příliš důležité."

„Ano, to je."

Vzala si kabelku a zamířila ke dveřím, když náhle zahučel fax. „Chcete se na to podívat, nebo to počká, až se vrátíme?" zeptal se.

„To bude jen nějaká reklama," řekla. Přesto se otočila a obešla stůl ke stolku, na němž byl fax. „Dnes už chodí faxem málo věcí. Většinou se všechno posílá e-mailem."

Ohlédla se, jestli není podrážděný, že musí čekat. Nepůsobil tak, protože si klidně zapínal košili.

„Nevadí vám to? Bude to jen minutka."

„Nic se neděje. Klidně to přijměte." Hledal kravatu, ale v kapse ji neměl.

„Je na zemi vedle pohovky," upozornila ho.

„Co?"

„Kravata, kterou hledáte. Vypadla vám z kapsy."

„Díky."

Vrátil se k pohovce. Regan se otočila zpátky k faxu. Papír s indexem už vyjel a spadl do odkládací přihrádky. Řádka identifikace odesilatele byla prázdná, ale kolonka předmět ne. Vzala list a obrátila ho ke světlu. Po zádech jí přeběhl mráz. Byla tam tři slova: *Váš seznam vražd.*

„Bože…"

Náhle všechno pochopila. Prudce se nadechla a couvla, jako by se tím chtěla distancovat od kruté pravdy.

„Ne… To nemůže… To prostě není možné…," vykoktala hlasem staženým hrůzou.

To už byl Alec u ní a vzal jí papír s indexem z ruky. V tu chvíli začal fax hučet znovu. A pak z něj pomalu vyjížděl druhý list.

Regan byla tak ohromená záhlavím, že si v první chvíli nevšimla vzkazu, napsaného téměř dětským tiskacím písmem dole. Alec ho nahlas přečetl. „Omlouvám se, že si nemohu připsat zásluhu na téhle. Přišel jsem pozdě. Byla už v márnici, sklátil ji srdeční záchvat. Ale pokračoval jsem dál a stejně jsem ji na vašem seznamu odškrtl."

Než druhý list vyjel z přístroje, mluvil už Alec s Wincottem. Nadiktoval mu číslo faxu.

„Půjdeme po tom," řekl Wincott. „Uvidíme se na stanici." Než zavěsil, bylo ještě slyšet, jak volá na svého parťáka.

Alec se obrátil k Regan. „Seznam vražd… Co to, k čertu, je?"

Co mu měla odpovědět? Svírala úzkostně ruce a čekala, až list vyjede z přístroje. Zdálo se jí, že to trvá celou věčnost.

Už to viděla.

Bože, další fotografie! Tentokrát na ní byla žena – ležela na jakémsi kovovém stolu. Její tvář byla popelavě šedá, ale ve smrti klidná.

Regan chvíli trvalo, než si vzpomněla, odkud ji zná. „To není pravda," zaúpěla znovu. „Tak co to je?" naléhal Alec.

„Znám tu ženu," řekla. „Je to prodavačka z Dickersonovy drogerie na Michigan Avenue. Před časem jsem se tam zastavila."

Měla pocit, že se jí podlamují nohy. Posadila se na kraj stolu a zhluboka se nadechla. V hlavě jí vířil chaos myšlenek.

„Měla na plášti jmenovku – jmenovala se Patsyová."

„To si pamatujete její jméno?"

Přikývla. „Byla neochotná. Velmi neochotná. Telefonovala a měla vztek, že po ní něco chci. Ale možná jsem jí křivdila – třeba měla jen špatný den. A teď je mrtvá."

To bylo zřejmé. „Nedělá se vám špatně?" zeptal se Alec a už se rozhlížel po nějaké nádobě.

„Ne," řekla. „Všechno je to moje vina."

„Jak to může být vaše vina? Jestli je pravda, co ten maniak píše, zemřela na srdeční záchvat."

Stěží vnímala, co říká. Bože, co to udělala! Co to jen udělala!

„Regan?" ozval se znovu.

Znovu se zhluboka nadechla. „Četl jste tu poznámku, ne? Píše, že přišel pozdě. Že už byla mrtvá. To znamená, že za ní šel, aby ji zabil.“

„Ale vy jste ji nezabila.“

Byla bledá jako stěna. Alec začal mít strach, že by mohla omdlít, a přistoupil k ní blíž, aby ji mohl zachytit. „Ne. Ale dala jsem ji na ten seznam.“

„Na jaký seznam?“

„Na seznam vražd… Ten jsem napsala já.“

Dvacátá třetí kapitola

Byla překvapená, že jí nenasadil náramky a neodrecitoval její práva. Vzhledem k tomu, že nyní byla podezřelá číslo jedna, to přijal opravdu klidně.

Uměl se ovládat a nedával najevo své pocity. Kdyby se mu však podívala do očí, viděla by, že jeho pohled přece jen ztvrdl.

Regan však byla příliš otřesená, aby se starala o to, co si o ní myslí. Měla strach a svírala ji úzkost z toho, co bude dál. Podívala se na hodinky – usoudila, že Henry se vrátí asi za patnáct minut, a nechala mu na stole lístek se vzkazem. Napsala mu, kam šla, a požádala ho, aby zavolal Samu Baldwinovi, jejich právníkovi, který se staral se třemi dalšími lidmi o veškeré právní záležitosti hotelů Hamilton a rodiny Madisonových. Spencer je v žertu nazýval Walkerovým osobním týmem, protože Walker je využíval zdaleka nejčastěji. Sam bude šokovaný, až uslyší, že teď ho potřebuje ona, pomyslela si.

Jela s Buchananem v jeho autě na stanici a cestou se mu snažila vysvětlit, za jakých okolností přiměl doktor Shields posluchače svého semináře k tomu podivnému úkolu – k sestavení seznamu vražd.

Poslouchal ji a přitom se proplétal dopravním provozem, jako by ujížděl k požáru. Jel skutečně jako blázen, až se v jednu chvíli neudržela a řekla mu to.

„To myslíte vážně?“ pohlédl na ni. „Jste sestra Walkera Madisona, ne? Jestli někdo jezdí jako blázen, je to váš bratr.“ Odmlčel se a chvíli přemýšlel o tom, co mu řekla o Shieldsově semináři. „Jak to vlastně bylo s tím bodyguardem?“ zeptal se pak. „Co to znamená, že se na vás pořád díval? Stalo se snad předtím něco, čím by se dala jeho zvláštní pozornost vůči vám vysvětlit?“

„Ne,“ odpověděla. „Ale od okamžiku, kdy jsem do té místnosti vešla, na mě upřeně hleděl. Bylo to opravdu divné. Neudělala jsem

nic, čím bych ho na sebe upoutala, a přesto ze mě skoro nespustil oči.“

Alekovi to nepřipadalo ani trochu divné. Možná neomalené, ale ne divné. Hrome, vždyť on sám se musel držet, aby na ni necivěl. Ten bodyguard byl muž a Regan Madisonová je velmi krásná žena.

„Můžu to všechno dokázat,“ řekla Regan.

„Co?“ pohlédl na ni nechápavě.

„Že jsem to nevymyslela já – myslím to cvičení. Sofie to nahrávala. Měla v kabelce malý diktafon a seděla přímo před Shieldsem. Můžete si to poslechnout.“

„Dobře, až bude čas.“

„Chci, abyste pochopil, že jsem na tom cvičení neměla žádný zájem. Shields ale říkal, že až nám vyprší čas, musíme papíry zvednout a on nás obejde, aby zkontroloval, jestli jsme všichni seznam napsali. On s tím přišel. Řekl nám, ať napíšeme seznam lidí, o nichž si myslíme, že bez nich by byl svět lepší.“

„A jeho jste na ten seznam taky dala?“

„Ano.“

„A kolik jmen jste tam celkem napsala?“

„Šest… Ne, pět.“

„Jste si tím jistá?“

„Ano, bylo to pět jmen.“ Modlila se, aby to byla pravda. „Dobrá, tak Shields byl první, potom ta Patsyová a detektiv Sweeney. A zbývající?“

„Ti dva bodyguardi.“

„Aha.“

„Běžně nejsem tak krvežíznivá.“

„To rád slyším,“ řekl a blýskl po ní úsměvem.

„Zdá se mi, že už to bylo tak dávno. Krátce nato jsem absolvovala operaci kolena a pak mi dny nějak splynuly dohromady. A pokud jde o ten seznam…“

„Ano?“

„Chtěla jsem ho roztrhat a hodit do ohně, jako to udělali všichni ostatní, ale musela jsem na chodbu. Zvonil mi mobil. Když jsem se vrátila, Shields už zase řečnil.“

„O čem?“

„Nevím, neposlouchala jsem ho. Rozhodly jsme se, že odejdeme, a protože pršelo, šla jsem k autu, abych předjela před vchod. A tam došlo k tomu, že mě honil ten chlap a já jsem spadla.

Ve zmatku a strachu jsem si neuvědomila, že jsem tam někde nechala ležet mobil a složku s tím seznamem.“

„Povězte mi přesně, co v té složce bylo.“

Zahleděla se do prázdna a snažila se vybavit si to. Po chvíli se před ní objevil nejasný obraz modrých desek plných papírů. „Byl tam blok – na jeho první list jsem napsala ten seznam… A pak propagační materiály o Shieldsovi… a jeho fotografie… Na její druhou stranu jsem si začala psát poznámky – ne z toho semináře, prostě pracovní věci… To, co musím udělat, a tak.“

„Bylo by dobré, kdybyste si vzpomněla, co všechno jste si tam poznamenala. Až přijedeme na stanici, napíšete to detektivu Wincottovi.“

„Proč?“

„Zůstalo to přece v té složce. Wincott to bude chtít vědět.“

Regan si nebyla jistá, zda si dokáže vzpomenout na všechno, co si tam poznamenala. Snažila se však o to a po zbytek cesty mlčela.

Alec zastavil na přilehlém parkovišti, otevřel jí dveře a nabídl jí rámě, když přecházeli ulici.

„Připravte se na to, že to bude dlouhé odpoledne,“ řekl. „Všechno, co jste řekla mně, budete muset zopakovat Wincottovi.“ A pak ještě možná několikrát, pomyslel si. Wincott byl specialista na opakování výpovědí.

„A co budete dělat vy?“ zeptala se.

„Musím vyřídit pár telefonátů a pak na mě ještě čeká nějaké papírování. Wincott mi dá vědět, až s vámi skončí.“

„Nepotřebuju bodyguarda.“

„Mně se zdá, že potřebujete.“

„Pak si najmu…“

„Najměte si koho chcete,“ přerušil ji, „ale mě se nezbavíte. To nezáleží na vás.“

Usoudila, že nemá smysl se s ním přít. Zřejmě se však musela tvářit rezignovaně, protože se zastavil a pohlédl na ni. „Nevěšte hlavu,“ řekl. „Mohlo to být horší.“

„Jak to myslíte?“

„Mohla jste na ten seznam napsat deset jmen. Nebo dvacet nebo třeba třicet…“

Došli ke schodům a začali po nich stoupat. „Kolik jmen napsala vaše přítelkyně Cordie?“

„Sedm," odpověděla.

Vystoupili do prvního poschodí a Alec ji vedl dlouhou chodbou. „Tak vidíte," řekl, „vaše přítelkyně je ještě krvežíznivější než vy. To by vás mohlo uklidnit."

„Vůbec ne. Ona tam napsala jména sedmi trpaslíků."

Alec se rozesmál. „Děláte si legraci?"

Zavrtěla hlavou.

„A co má proti sedmi trpaslíkům?" zeptal se. Chabě se usmála. „Nic."

„To je úžasné," řekl. Otevřel jí dveře a ustoupil, aby mohla projít.

„Co?" zeptala se, když prošla kolem něho. „Že Sofie a Cordie byly chytřejší než já a nedaly do toho pitomého seznamu jména skutečných osob?"

„Ne. Že si vaše přítelkyně vzpomněla na všech sedm trpaslíků. Já bych dal dohromady s bídou čtyři. Prófa, Rejpal, Bryndal…"

„Bryndal žádný trpaslík není," přerušila ho.

„Aha… A co Hejkal?"

„Je mi líto, ne," zasmála se. „Snažíte se mě rozesmát?"

„Možná. Trochu…"

„Proč?"

„Protože se tváříte, jako byste šla před popravčí četu. Nebojte se, bude to spíš nuda než cokoliv jiného."

Zdálo se jí, že policejní stanice je doslova bludiště chodeb. Alec se protáhl kolem ní a otevřel jí další dveře. Napadlo ji, že by těžko našla sama cestu ven.

„Kam teď jdeme?"

„Do bufetu. Řekl jsem Wincottovi, že tam na něj počkáme, než se vrátí."

„A co ten portrétista?"

„Ten přijde na řadu potom."

Vytáhl jí židli, a jak se k ní sklonil, ucítil závan jejího parfému. Hrome, ta krásně voní, pomyslel si. „Chcete si dát něco k pití?"

„Minerálku, jestli můžu prosit."

Se zájmem se rozhlédla kolem. Vypadalo to tu úplně jinak, než jak si představovala policejní stanici na základě televizních filmů. Žádné odřené linoleum, olupující se nátěry a špinavá zamřížovaná okna. Tenhle bufet byl prostorný, čistý a zřejmě nově zařízený a

vymalovaný. Upoutala ji jasná – možná až příliš – barva stěn s nádechem tyrkysově modrého odstínu.

Alec si všiml, jak se rozhlíží. „Skoro aby si člověk vzal brýle proti slunci, že?“ poznamenal.

„Kdo tu barvu vybral?“

„K tomu se nikdo nepřizná.“

Také lednička byla nová a plná minerálních vod a jiných nealkoholických nápojů. Alec jí podal láhev minerálky a sedl si ke stolu proti ní.

Uprostřed stolu ležel blok s propisovačkou. Alec ho posunul k ní. „Můžete začít tím, že tady napíšete jména lidí, která jste dala na svůj seznam vražd.“

Seznam vražd… Bože, to byl snad nejhorší nápad jejího života! Vzala pero a rychle napsala pět jmen. Bodyguardy označila písmeny *A* a *B*, protože jejich skutečná jména neznala. Pak postrčila blok k detektivovi.

Pohlédl na něj a vrátil jí ho.

„Dobře. A teď napište, co jste si poznamenala na zadní stranu Shieldsovy fotografie.“

To se mu snadno řeklo. Začala přemýšlet a nervózně klepala špičkou boty do podlahy. Vzpomněla si na Emily Milanovou – poznamenala si, že si o ní musí promluvit s Aidenem. A taky na Petera Morrise. Jak na něho mohla zapomenout? Napsala si přece, že na něj musí upozornit hotelovou bezpečnostní službu. Ale co dál? Možná je to všechno.

Klepání botou do podlahy zesílilo. „Nebuďte nervózní. Nikdo vám tady nic neudělá,“ snažil se ji uklidnit.

„Nejsem nervózní.“ Nebyla to pravda a on to věděl.

Teprve pak si uvědomila, co dělá, a nechala toho. „Možná trochu jsem,“ připustila.

Odložila pero a posunula blok k němu. Přečetl si, co napsala, ale nic k tomu neřekl.

Hleděla upřeně na desku stolu a vzpomínala, co ještě tenkrát do těch papírů napsala. Nezapomněla na někoho v tom prokletém seznamu? Vzpomněla si, že uvažovala i o Emily, ale už jí nezbyl čas, aby ji tam připsala.

Pohlédla na Aleka a na chvíli zcela ztratila soustředění. To se jí snad ještě nestalo. Na druhou stranu musela uznat, že detektiv Buchanan je velmi zajímavý muž – člověk plný protikladů. S

kravatou věčně nakřivo, pomačkaným sakem, pytlovitými kalhotami a rozcuchanými vlasy vypadal sice poněkud… zanedbaně, ale jeho chování bylo bezvadné. Zcela jistě byl také vzdělaný a měl smysl pro humor – což byla vlastnost, kterou člověk při jeho zaměstnání předpokládal ze všeho nejmíň. A když na ni upřel pohled, měla pocit, že ji k sobě téměř magneticky přitahuje.

Vzpamatuj se, holka… Odkašlala si. „Viděla jsem vás v kanceláři poručíka Lewise, když jsem mluvila s detektivem Sweeneym," řekla.

„Já jsem si vás taky všiml."

„Opravdu?" vyhrkla, vyvedená na okamžik z míry.

„Samozřejmě."

„Hm… Vzpomínám si, že poručík pouštěl hrůzu na jakéhosi mladého policistu. Křičel na něj. Musím se přiznat, že jsem ještě neviděla nikoho, kdo by se takhle hrubě choval k podřízenému. Udělalo to na mě otřesný dojem."

„Chtěl ho vyhodit od policie."

„A vy jste ho bránil, že?"

„Toho jste si taky všimla?" usmál se.

„*Ano.* Viděla jsem, že jste poručíkovi oponoval, ale neslyšela jsem, co jste mu říkal. Na rozdíl od svého šéfa jste však ani jednou nezvýšil hlas. Měla jsem dojem, že Lewis toho policistu ponižoval."

„Ne," zavrtěl hlavou Alec. „Snažil se ho ponížit, ale nepodařilo se mu to. Ten mladík věděl, že neudělal nic špatného. Ale proč o tom teď mluvíme?"

Nemohla vydržet jeho pohled, a tak se dívala kamsi za něho. „Chtěla jsem do toho seznamu napsat i poručíka Lewise," řekla.

Musel se přemáhat, aby se nezasmál. „Ale neudělala jste to, že?"

„Ne. Ale zřejmě bych to udělala, kdybych měla víc času. Určitě bych ho tam napsala. Chci jen, abyste to věděl."

„Být vámi, tak bych to detektivu Wincottovi neříkal."

„Proč?"

Pokrčil rameny. „Bylo by kruté vzbudit v něm naději a pak ji zklamat."

„Ale já jsem Lewise na seznam nenapsala."

„Právě proto."

Dvacátá čtvrtá kapitola

Nakonec se Regan odhodlala položit mu otázku, která ji neustále napadala.

„Proč vlastně odcházíte z Chicaga?“

„To je dlouhá historie,“ odpověděl lakonicky.

„A kam máte namířeno?“

„Chci se vrátit do Bostonu. Odtud pocházím.“

„Máme v Bostonu hotel.“

„Já vím.“

Víc neřekl a ona už na něj nenaléhala. Oba se otočili, protože kdosi vstoupil. Ve dveřích se objevil detektiv Wincott, ale hned se sehnul, protože mu spadly na zem nějaké papíry. Vypadalo to skoro, jako by jim chtěl předvést lysinu, která se mu leskla na temeni hlavy. Wincottův parťák Bradshaw řekl každému v širokém okolí, jak je Wincott citlivý na poznámky o svých ubývajících vlasech. Ale to vedlo jen k tomu, že nikdo nevynechal jedinou příležitost, aby si na tohle téma před ním nezažertoval a nepopíchl ho. Naštěstí měl Wincott smysl pro humor a celkem to snášel.

Na Regan dělal dojem uštvaného účetního – zřejmě tím, že nesl pod paží složku, z níž na všechny strany vyčnívaly papíry. Pak jí padl pohled na pouzdro s pistolí na boku a dojem účetního byl ten tam.

„Omlouvám se, že jsem vás nechal čekat,“ řekl na úvod.

„Ale stejně vypadáš, jako bys právě vstal z mrtvých,“ poznamenal Alec, když ho představil.

Regan si uvědomila, že detektiv Wincott by mohl být docela hezký muž, kdyby se mu pod očima nemodraly temné kruhy a neměl popelavou pleť. To ho dělalo sešlým a unaveným.

„Až budeš mít za sebou takové noci jako já, tak se na tebe přijdu podívat,“ odpověděl Wincott.

Alec se zasmál. „Zapomněl jsem se zeptat – co tvůj potomek?“

Detektiv se obrátil k Regan. „Mé dceři rostou zoubky. Takže si možná dovedete představit, kolik toho se ženou naspíme.“

„Slyšel jsem, že na to pomáhá whisky,“ nadhodil Alec.

„To už jsem zkoušel, ale výsledek byl, že jsem se ráno cítil ještě hůř.“

„Myslel jsem to jinak. Měls jí tím potřít dásně.“

„Jo, jasně. Ale co kdyby se jí to zalíbilo? To je moc riskantní,“ řekl Wincott s vážným výrazem. „Představ si, že by mi začala ve čtyřech letech chodit na whisky.“

„Poslyš, Johne, řekl jsem slečně Madisonové, že jsi schopný a slušný detektiv. Nedopusť, aby si o mě myslela, že jsem lhář.“

„Budu se snažit. A nechceš tady zůstat?“

Alec zavrtěl hlavou. „Musím si vyřídit pár hovorů,“ Pak se obrátil k Regan. „Kdybyste něco potřebovala, budu u svého stolu.“

Jak je příjemný a milý, pomyslela si. A zdá se, že má o ni upřímnou starost. „Dobře,“ řekla a usmála se na něj.

Sotva Alec vyšel na chodbu a zavřel za sebou dveře, málem vrazil do Lyla Bradshawa. Wincottův parťák byl upravený a vymydlený jako ze škatulky – ostatně jako vždy. Měl proužkovanou kravatu s perfektně uvázaným uzlem, tmavý oblek bez jediného záhybu, sněhobílou košili a boty, které vypadaly, jako by si je před chvílí přinesl z obchodu. Alec si vedle něj připadal jako vagabund.

„Kde ji máš?“ vybafl na něho Bradshaw místo pozdravu. „V bufetu?“

„Jo,“ řekl Alec. „Je s ní Wincott.“

„A co? Slintá nad ní?“

„Jak to myslíš?“

„Slyšel jsem, že je to parádní kost.“

„A kdes to slyšel?“

„Tam u nás,“ ukázal přes chodbu k místnosti detektivů. „Od té doby, cos ji přivedl, se tam o ničem jiném nemluví. Všichni fantazírujou, jaký by to s ní bylo.“

Alec byl překvapen, jak ho to popudilo. Přišlo to z ničeho nic.

„Nech si zajít chuť, kamaráde. Ta je mimo tvůj rank.“

Čerstvě rozvedený Bradshaw se považoval za neodolatelného svůdce žen. Ženy ho skutečně shledávaly přitažlivým a o přítelkyně nikdy neměl nouzi. Alec si však o něm myslel, že mu vždycky jde jen o sebe, a věděl také, že občas dokáže být velmi

nepříjemný. V jeho očích ho zachraňovalo jen to, že byl dobrý detektiv.

Bradshaw už otevíral dveře do bufetu, když na něj Alec zavolal: „Haló, Lyle."

„Co je?"

Chtěl Bradshawa varovat, aby se nepokoušel na Regan najíždět, ale včas se zarazil. „Mluv s ní opatrně," řekl místo toho. „Je z toho celá vyplašená."

Vyzvedl si vzkazy a zamířil ke svému stolu. Lewis rozdělil jeho případy mezi několik detektivů, kteří už tak měli práce nad hlavu, a v dětinské snaze potrestat ho mu také vzal počítač. Nyní tedy měl stůl zcela prázdný.

Kdyby Lewis nehodil jeho práci na krk jiným detektivům, považoval by Alec jeho jednání za zábavné. Ale takhle se před ostatními skoro styděl. Posadil se za stůl, vytáhl mobil a zavolal bratru Nickovi.

„Tak myslím, že už jsem tam," řekl.

Nick se zasmál. „Ahoj, Aleku. Předpokládám, že tím *tam* míníš FBI."

„Ty už to víš, že?"

„Jo, vím. Ward mi volal hned po tom, cos souhlasil, že půjdeš do akademie. Měl jsi prý skvělý výsledek vstupních testů."

„Lepší než ty?"

„Myslíš, že bych to přiznal?"

„Asi ne. Řekni to Theovi, jestli můžeš." Alec si nebyl jistý, zda bude mít čas shánět svého nejstaršího bratra.

„Ten už to ví. Ward mu taky volal. Tak co, jak ses rozhodl s tím mým domem? Koupíš ho? Laurant už hledá v realitních časopisech. Pro tebe by byl akorát, ale pro nás s děckem je moc malý. A to Laurant plánuje ještě jedno."

Alec se usmál. Nick měl z pekla štěstí, když se oženil s Laurant. Byla hezká, příjemná a pro něho jako stvořená. Měla veselou, bezstarostnou povahu, což bylo přesně to, co Nick potřeboval, když se vrátil domů. Theo se často vyjadřoval o jeho práci jako o tlakovém hrnci. Spolu se svým parťákem Noahem Claybornem působil Nick ve zvláštním oddělení FBI. Nastupovali na případy, kdy skončilo neúspěšně pátrání po pohřešovaném dítěti. Byla to těžká práce, která kladla vysoké nároky především na psychickou odolnost.

„Jo, koupím tvůj dům," řekl Alec. „Koupím ho, i kdybych se nedostal do Bostonu."

„Ward říkal, že se na to můžeš spolehnout."

„Ten toho nasliboval, aby mě zlákal. Jenže on o těchhle věcech nerozhoduje. Ale i kdybych neskončil v Bostonu, stejně bych ten dům mohl držet. Myslím, že je to dobrá investice."

„Počkej chvíli," řekl náhle Nick. „Mluvím teď na dvě strany."

„Koho tam máš?"

„Noaha."

„A kde vlastně jsi?"

„V Dallasu. Končíme tady jeden případ. Naštěstí to dopadlo dobře."

„To jsem rád."

Náhle se na lince ozval Noah s gratulací. „Tam dostaneš pěkně zabrat, kamaráde. Ale ty to zvládneš. Kdy to hodláš v Chicagu zabalit?"

„Ne dřív než za tři, možná za čtyři týdny," odpověděl Alec. „Jestli se chceš přijet podívat na Cubs, měl by sis pospíšit. Musím to vědět pár dní dopředu, abych dostal od Gila lístky."

Opět se ozval Nick, aby mu připomněl, že jejich sestra Jordan plánuje výlet do Chicaga.

„Já vím. Ale nesmí si vzpomenout na poslední chvíli. Nemůžu začít balit, dokud tady neskončím práci. Dostal jsem nový úkol, který mi v příštích třech týdnech zabere většinu času. Ale pak už budu hotový. Jestli to bude Jordan odkládat příliš dlouho, bude mi potom muset pomoct."

„Co ti na poslední chvíli ještě dali?"

„Nechci o tom mluvit do telefonu."

„To je to tak zlé?" zasmál se Nick.

K Alekovu stolu přistoupil mladý polda, položil na něj jakousi objemnou složku a otočil se k odchodu. „Musím končit, Nicku," řekl rychle Alec a vypnul mobil. „Co je to?" zeptal se poldy.

„Formuláře, které musíte vyplnit. Posílají vám je z osobního."

„Děláte si legraci?"

„To bych si nedovolil, pane."

„Ale vždyť už jsem nějaké formuláře vyplňoval." *K čertu,* dodal v duchu.

„Ano, pane, ale ne všechny. Máte to prý poslat ještě během dneška zpátky."

„Panebože, odejít odtud je těžší, než se sem dostat," povzdechl otráveně.

„To říkají kriminálníci, když je vedeme do basy," odpověděl polda klidně.

Alec se rozhodl, že to udělá hned, ať má pokoj. Otevřel složku a začal vyplňovat první formulář. Trvalo mu to všechno víc než hodinu, i když především proto, že ho pořád někdo vyrušoval. Jeden z detektivů mu dokonce přinesl kopii Sweeneyho vyděračských záznamů a hlasitě mu z nich předčítal.

Právě podepsal poslední papír a zvedl hlavu, když uviděl, že na něho kývá Bradshaw. Alec vzal složku s formuláři – chtěl ji vzít s sebou a cestou dolů ji odevzdat. Bradshaw na něho čekal u schodů.

„Už jste s ní skončili?" zeptal se ho Alec.

„Prozatím. Teď ji Wincott vzal nahoru k portrétistovi."

„To už by nemělo trvat dlouho."

Bradshaw pochybovačně odfrkl. „Neznáš Tonyho? Je schopen držet ji tady až do večera, dokud mu neřekne, že ta podoba je perfektní. Musíš zůstat s ní. Právě mi volal Lewisův asistent, ten řiťolezec. Říkal, že na cestě sem je její bratr s právním zástupcem."

„Ale vždyť není podezřelá. Vysvětlili jste jí to, ne?"

„Samozřejmě. Taky jsem ji málem pozval na večeři, ale včas jsem se zarazil."

„Panebože, Lyle, snaž se ty své hormony ovládnout."

„Člověče, to je zatraceně těžká věc vedle takové kočky," zazubil se Bradshaw.

„Nevíš, kdo to jejímu bratrovi zavolal?"

„Nevím," pokrčil rameny Bradshaw. „Nejdřív prý budou mít pohovor s Lewisem."

Oba se jako na povel otočili k zasklené kanceláři. Poručík si právě uklízel nepořádek na stole.

„Už se na ně připravuje," poznamenal Alec.

„To víš, musí," ušklíbl se Bradshaw. „Madisonové jsou důležití, mají peníze."

Peníze – to je jediná hodnota, kterou Lewis uznává, pomyslel si Alec, když mířil k recepčnímu stolu v hale, aby tam odevzdal vyplněné formuláře. Cestou zpátky potkal Melissu a pozdravil ji. Jenom něco zabručela, ale když už byla za ním, otočila se a zavolala na něj.

„Řekni Regan, že když jsem pracovala na jejím počítači, odpojila jsem ji z jejich sítě a zapomněla jsem ji připojit zpátky.“

„Nevím, o čem mluvíš.“

„Mají tam svou vnitřní síť.“

„Pořád tomu nerozumím.“

Zatvářila se podrážděně. „Víš ty vůbec něco o počítačích?“

„Zřejmě ne tolik, kolik bych toho podle tebe měl vědět, takže mi to laskavě vysvětli jako laikovi.“

„Zkrátka její e-maily jdou i na další počítače v síti, takže je může číst ještě někdo jiný, kdo k tomu má oprávnění.“

„To bylo tak těžké říct to takhle?“

Přešla jeho poznámku bez odpovědi. „Když jí přijde zpráva, postupuje k dalším stanicím. Její asistent ji dostane ve stejnou dobu jako ona.“ Odmlčela se a pohlédla na něho. „Pochopils z toho něco?“

Nemínil se nechat rozčilit. „Řeklas, že její e-maily čtou ještě jiní, kteří k tomu mají oprávnění. Jedním z nich je její asistent. Kdo jsou ti další?“ zeptal se.

„Jedna stanice v hotelu.“

„Dokázala bys vysledovat která?“

„Už jsem to udělala. Nepamatuju si její identifikační adresu, ale je umístěná v jedné z kanceláří jejích bratrů. Už si nepamatuju kde. Všechno to mám v poznámkách – poslala jsem o tom zprávu Wincottovi. Zeptej se jeho.“

„Pošli mi kopii té zprávy,“ zavolal za ní a znovu ji zastavil. „Třeba Regan neví, že její e-maily čte ještě někdo jiný. Je to možné?“

„Co já vím,“ pokrčila rameny. „Ale možné to je.“

Alec zahnul za roh a uviděl za skleněnými dveřmi Regan. Seděla vedle portrétisty u počítače. Musela cítit, že se na ni dívá, protože se náhle otočila a pohlédla na něj. Usmála se a on jí úsměv oplatil.

Tony se hned dotkl její paže, aby věnovala pozornost jemu. Neochotně se obrátila zpátky k obrazovce. Když se Tony zabral do práce, nepovolil, dokud nebyla udělaná. Byl to starší muž a vypadal tak trochu jako komik, kterého viděla před pár měsíci v divadle v jedné veselohře. Proto také zpočátku čekala, že jí začne říkat vtipy. Jenže Tony neměl příliš smysl pro humor. Hned na začátku jí oznámil, že je perfekcionista a že spolu budou sedět tak

dlouho, dokud nedají dohromady dokonalou podobu muže, který ji honil na parkovišti před konferenčním centrem.

Nečekala, že to bude tak těžké. Myslela si, že si uchovala dobrou představu o podobě toho muže, ale jakmile zasedla s Tonym k počítači, začal boj s pamětí. Několikrát musela zavřít oči a usilovně se snažila vybavit si ho. Opravdu to nebylo lehké určit přesný tvar jeho nosu, očí nebo brady.

Když skončili, věřila, že skica docela věrně vystihuje podobu toho muže, ale určitě nebyla dokonalá. Jenže když mu Tony sňal brýle a vous, jeho vizáž se zcela změnila.

Alec na ni čekal na chodbě. Když konečně vyšla, podala mu výsledek jejich práce. „Tony si myslí, že vlasy, brýle a vous mohly být jen rekvizity.“ Pak mu podala druhou verzi. „Takhle by mohl vypadat ve skutečnosti.“

„Připadá vám známý?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou. „Je to takový… obyčejný typ, nezdá se vám?“

Přikývl. „Takže tohle může být ten…“ Chtěl říct *parchant*, ale pak použil jiného výrazu, „…cvok, kterého hledáme. Nevýrazný, obyčejný typ, jaký se lehce ztratí v davu.“

„Možná není tak nevýrazný,“ řekla. „Byl vysoký, asi jako vy, a stejně tak silný – myslím svalnatý. Nevím…“ Nadechla se a dodala: „Jestli je to ten člověk, který vzal můj mobil, zabil detektiva Sweeneyho a…“

Zarazila se, jako by se jí zadrhlo hrdlo. „Myslím, že už se mnou Wincott a Bradshaw skončili, tak bych se ráda vrátila do hotelu. Jestli se mnou někdo z vás bude chtít mluvit, zavolejte mi nebo se za mnou zastavte.“

Alec se postavil před ni a chvíli se na ni díval. „Buď jste to nepochopila, nebo se tváříte, že to nechápete,“ řekl. „Byl jsem k vám přidělen, takže ať se hnete kam hnete, půjdu s vámi.“

Založila si ruce na hrudi a nasupeně na něho pohlédla. Zdálo se, že dnešní den bude ještě delší a obtížnější, než si myslela. „Už jsem vám řekla, že až budu potřebovat bodyguarda, nějakého si najmu.“

Ten jeho věčný úsměv jí už šel na nervy, a když k ní přistoupil blíž a přinutil ji zaklonit hlavu, aby mu viděla do očí, málem jí naskočila husí kůže.

„Takže se budeme hádat?“ zeptal se.

„Klidně,“ odsekla.

„Nemáte naději prosadit svou.“

„Proč? Protože vy máte pistoli?“

Přikývl.

„A protože jste větší?“ Znovu jen přikývl. „A silnější?“ Usmál se.

Zakoulela očima. „Všiml jste si, že jsem neřekla chytřejší?“ To už ho přímo rozesmálo. „Poslyšte…,“ naježila se.

Dál ji nepustil. „Ještě odsud nemůžeme odejít. Ani vy, ani já.“

„Proč?“

„V Lewisově kanceláři jsou váš bratr a právní zástupce,“ odpověděl. „Přišel jsem pro vás, abych vás tam odvedl. Chtějí s vámi mluvit.“

„Který můj bratr?“ zeptala se. Dala si záležet, aby na ní nepoznal, jak je podrážděná. „Nevím. Záleží na tom?“

„Ano. Doufám, že to není Aiden.“ Neřekla proč, ale byla by raději, kdyby to byl Spencer. S ním je mnohem snadnější pořízení.

„Tak pojďme,“ povzdechla si a chtěla kolem něj projít.

Znovu se jí však postavil do cesty a opřel se o zeď. „Co je s vámi?“ zeptal se.

Choval se, jako by byli staří přátelé a dokázal na ní poznat, kdy není ve své kůži.

„Co by bylo?“ řekla se sklopenou hlavou. „Kdybych nenapsala ten pitomý seznam…“

„Vy jste přece nikoho nezabila.“

„To ne, ale…“

„Jenom jste se nechala zlákat k hloupému úkolu, který vám zadal šarlatánský psycholog.“

„Proboha, pochopte… Napsala jsem seznam lidí, které bych ráda viděla mrtvé. Seznam vražd…“

„Totéž udělali ostatní,“ namítl. „Jen jste neměla příležitost hodit svůj seznam do ohně.“ Ustoupil stranou, aby mohla projít. „Nemůžu se dočkat, až se se Shieldsem setkám. Podle toho, co o něm slyším, mi připadá spíš jako zaříkávač hadů než psycholog.“

„Sám je had. Co bych za to dala, kdybych s ním nikdy nepřišla do styku.“

„A co vám vadí na Aidenovi?“

„Nic mi na něm nevadí,“ odpověděla. „Je to skvělý bratr.“

„Jo?“ pohlédl na ni.

„Jenom je trochu… škrobený, to je všechno.“

Alec se nemusel ptát, který z těch dvou cizích mužů v Lewisově kanceláři je Reganin bratr. Rodinná podoba byla zřejmá na první pohled. Třebaže ona nebyla příliš vysoká a on měl určitě přes sto pětaosmdesát, měli stejné zbarvení pleti a vlasů a stejné aristokratické rysy. Aiden měl bezvadný, dokonale padnoucí tmavý oblek, nepochybně od značkového výrobce. Alec si vzpomněl, že stejný oblek má i jeho bratr Theo. Calvin Klein nebo Armani, jedno z toho to bude.

Muž, který seděl v křesle proti Lewisovu stolu, měl také drahý oblek. Byl malý, kulatý jako vejce a měl vrásčitou tvář. Alec předpokládal, že je to rodinný právník.

Wincott a Bradshaw stáli u okna. Oba se tvářili k smrti znuděně.

Reganin bratr zvedl hlavu a Alec si všiml, že když uviděl svou sestru, zasvítilo mu v očích úlevou. Bylo nade vši pochybnost, že ji má rád.

Dvacátá pátá kapitola

Právní zástupce rodiny Madisonů Sam Baldwin sklapl zápisník a vstal, když vstoupila Regan.

„Nejste v tom případu podezřelá," oznámil jí hned na začátku.

„Ne, ne, samozřejmě že ne," horlivě souhlasil Lewis. Také on vstal, představil se a podal jí ruku. „Muselo to pro vás být hrozné martyrium," řekl a vůbec se neměl k tomu, aby jí ruku pustil.

„Za hodinku se vrátím, Aidene," řekl Baldwin, než mohla odpovědět. Kývl Regan, která se snažila vyprostit se z vřelého Lewisova sevření, a vyšel z kanceláře.

„Jak ti je, Regan?" zeptal se Aiden.

„Dobře," odpověděla.

Konečně ji Lewis pustil a mohla přejít kancelář a postavit se vedle bratra. Protože se poručík s dalším seznamováním neobtěžoval, představil se Alec Aidenovi sám.

Byli přibližně stejně vysocí, i když Aiden měl štíhlejší postavu, ale oba byli hezcí a zdatní muži. Reganin bratr však vypadal unaveně. Unaveně a ustaraně.

„Poručík Lewis mi řekl, že vás pověřil úkolem chránit mou sestru do doby, než zatknou člověka, který jí poslal ty fotografie."

„Ano," ozval se Lewis dřív, než stačil Alec odpovědět.

„Koho ještě chcete na tenhle případ nasadit?" ozval se Wincott. „Nebo bude stačit, že na tom dělám já, Bradshaw a Buchanan? Connellyho jste už přidělil jinam, že?"

„Ano," potvrdil Lewis. „Dostanete pomoc, ale nebude to Buchanan." Znovu se posadil a zlostně na Wincotta hleděl. „Rozumíte tomu, co říkám? Buchanan byl pověřen funkcí bodyguarda, to je všechno."

„Jak ses tady ocitl?" zeptala se Regan bratra. Šeptala, aby ji Lewis neslyšel. „Zavolal ti Sam?"

Wincott a Bradshaw se dohadovali s Lewisem a Regan si nevšímali. Alec ji však poslouchal.

„Ne,“ odpověděl Aiden. „Volal mu Henry a řekl mu, že jsi na cestě sem. A taky mu řekl o tom e-mailu a faxu, které jsi dostala. Viděl jsem ty fotky.“

„Jak ses k nim dostal?“

„Když jsem přijel, ležely na mém stole. Hned jsem volal Samovi, co to má znamenat. O tom tvém seznamu jsme se oba dozvěděli až tady. Regan, řekni mi, prosím tě, co sis myslela, když jsi to psala?“

„Prosím?“ ozvala se podrážděně.

„Slyšelas dobře. Nechápu, jak jsi mohla něco takového udělat.“

Nesnažila se mu to vysvětlit. Věděla, že ať řekne cokoliv, Aiden si už svůj názor na věc vytvořil a v jeho očích je vinná.

„Já zase nechápu, jak se ty fotky mohly dostat k tobě na stůl,“ odpověděla šeptem. „Henry by ti je tam bez mého vědomí nedal.“

„Nevím. Někdo je tam musel položit – předpokládal jsem, že tvůj asistent. Ale to podle mě není důležité.“

Ale ano, je to důležité, pomyslela si. A hodně. Uvědomila si však, že teď není čas, aby se s ním přela. „Byla bych ti vděčná, kdybys o téhle záležitosti neříkal Spencerovi a Walkerovi,“ řekla místo toho. „Nechci, aby se tím zabývali.“

„Už o tom vědí. Někdo jim ty fotky poslal e-mailem.“

„Těch mrtvol? Detektiva Sweeneyho a té prodavačky?“ vytřeštila na něho nechápavě oči.

„Copak jsou ještě jiné?“

„Ne. O žádných jiných nevím.“

„Takže těch. Ano, dostali tyhle fotky.“

„Panebože, proč? Budou se zbytečně znepokojovat a…“ Cítila, že v ní narůstá hněv a pocit bezmocnosti.

Aiden naopak zachovával klid a jeho tvář měla obvyklý kamenný výraz. „Znepokojovat? Jsou vztekem bez sebe. Spencer chce, abych tě někam zavřel do doby, než se sem dostane. Má v úmyslu tě přinutit, abys s ním odletěla do Melbourne, dokud policie toho maniaka nezatkne.“

„Do žádného Melbourne nepoletím.“

„Je přesvědčený, že tě přemluví. A Walker taky chce, abys byla s ním.“

„A kde je tenhle týden?“

„Až do pozítří musí zůstat v Paříži. Chce, abys cestovala s ním, ale to podle tebe nepřichází v úvahu, že?“

„Aidene, dokážu se rozhodovat sama za sebe.“

„Nemusela bys s ním sedět v autě. Proč bys nemohla cestovat s ním?“

„Nebudu cestovat s Walkerem a nepoletím se Spencerem do Melbourne.“

Aiden přikývl a obrátil se k Alekovi. „Už jsem říkal detektivu Wincottovi, že máme v hotelu skvělou bezpečnostní službu. A k tomu mohu najmout další lidi. Pojedu napřed a zařídím to.“

Jak to míní? Že by ho propouštěl? Vypadalo to tak a Alec tím byl velmi pobaven. To si opravdu myslí, že je jeho zaměstnancem? Třebaže mu připadala služba bodyguarda poněkud ponižující, byl přesvědčen, že dokáže zajistit Reganino bezpečí do doby, než ho Lewis někým nahradí.

Přistoupil k nim Wincott. Aiden ho ujistil, že on a jeho bratři, a samozřejmě také Regan, udělají všechno, co budou moct, aby mu byli v jeho vyšetřování nápomocni.

„Regan zatím bydlí v hotelu a má kancelář v druhém poschodí, takže v podstatě nemusí vycházet ven. To vám váš úkol usnadňuje,“ řekl Alekovi.

Regan s tím však nesouhlasila. „Nemůžu kvůli tomu zrušit svůj plán,“ namítla. „Slíbila jsem, že pomůžu s jistými důležitými akcemi, které se připravují. Nechci přijít o peníze pro nemocnici.“

„Prozatím musíš všechny své závazky zrušit,“ prohlásil pevně Aiden. „Jestliže trváš na tom, že zůstaneš v Chicagu, nehneš se z hotelu. Já sám odložím všechny své cesty, dokud se ta záležitost nevyřeší.“

„Ale Aidene…“ Její bratr se však už obrátil k Wincottovi a začal s ním probírat plán na její ochranu. Ani jeden z nich se neptal na její mínění. Aiden byl stále pevně přesvědčen, že by ji měli poslat soukromým letadlem někam do ústraní.

Uprostřed jejich diskuse se Regan zvedla a vyšla z kanceláře. Alec šel za ní.

„Mohl byste mě zavézt zpátky do hotelu?“ požádala ho. „Kdyby se vám to nehodilo, mohu jít pěšky nebo si vzít taxík.“

„Co to s vámi se všemi je?“ zakroutil Alec hlavou. „Nejdřív vy a pak váš bratr. Říkám vám, že se od vás nehnu, tak se mě přestaňte pokoušet propustit. Už jste to pochopila?“

„Ano,“ řekla, ale šla dál.

„Počkejte,“ snažil se ji zastavit. „A co váš bratr?“

„Co je s ním?“

Přes tvář mu přelétl lehký úsměv. Následoval ji ze schodů a celou cestu čekal, kdy se za nimi přižene Aiden. „Jak to, že jste se vůbec nebránila?“

„Kdy?“

„Když se vás bratr ptal na ten seznam. Měl jsem pocit, že vám klade za vinu, co se stalo.“

„Svým způsobem jsem to opravdu zavinila, nemyslíte?“

„Ne.“

Chytil ji za paži a stáhl ji zpátky, aby šla vedle něho. Přešli ulici a zamířili na parkoviště. Otevřel jí dveře auta. Regan si přitom všimla, že už není tak klidný jako v budově. Jeho pohled těkal všemi směry, jako by čekal, že každou chvíli může odněkud spustit palbu odstřelovač. Dokonce se díval po střechách.

Sotva usedl za volant, stiskl tlačítko, kterým zajistil všechny dveře. Cvaknutí zámků jí něco připomnělo. „Ještě dnes si koupím nové auto,“ prohlásila.

„Proč? Co je s vaším autem? Máte snad nějaké, ne?“

„Mám.“ Zřejmě si myslel, že kamkoliv se hne, všude ji vozí v limuzíně řidič v livreji.

„Tak proč chcete kupovat nové?“ Představoval si, že má buď mercedes, nebo dokonce porsche. V každém případě nějaký drahý a supermoderní model.

„Protože už je staré.“

„Jak staré? Rok? Nebo dva?“

„Nemyslíte si náhodou o mně, že jsem nějaká saúdskoarabská princezna?“

„Záleží vám na tom, co si o vás myslím?“

„Ne.“ Řekla tu lež klidně a byla přesvědčená, že jí uvěřil. Ale záleželo jí na tom. Trochu v každém případě.

Provoz byl hustý a Alec se jím s obtížemi proplétal. Když náhle vybočil doleva, aby se vyhnul autu, které se natlačilo před něj, chytila se dveří, a pak se zase opřela o palubní desku. „Poslyšte,“ ozval se podrážděně po jednom takovém pohybu, „to děláte schválně? Zkuste se trochu uvolnit, jestli je to možné.“

„Samozřejmě že je to možné. Zpomalte a já vám to ukážu.“

„Vím, co dělám,“ odsekl.

Vůbec ji nevyvedl z konceptu. „Walker to taky vždycky ví, a už bych ani nespočítala, kolik měl karambolů.“

„Já nejsem váš bratr," řekl. „A jmenuju se Alec."

Všimla si, že přece jen zpomalil. „Co jste to říkal?"

„Že mi můžete říkat Aleku. Budeme teď nějaký čas nerozlučná dvojice."

„Kdyby poručík Lewis věděl, že jsem na ten seznam chtěla napsat i jeho, přidělil by vám jinou práci a mně by zakroutil krkem. Aspoň já bych to na jeho místě udělala."

„Ale neudělala," zasmál se. „Jste příliš dobrosrdečná na takové ukrutnosti."

„Nemůžete vědět, jestli jsem dobrosrdečná."

„Ale můžu. Jsem detektiv."

„A co?"

„Vydedukoval jsem si to," řekl a blýskl po ní úsměvem. „Jste ženatý?" zeptala se náhle. Skoro se lekla, když otázku vyslovila. Po tom jí přece nic není. „Ne."

„Ani já ne."

„Já vím."

Cítila, že by mu měla vysvětlit, proč se ho ptala na tak osobní věc. „Byla jsem jen zvědavá," řekla, když na nic lepšího nepřišla. Moc přesvědčivě to neznělo.

O chvíli později zatočil k hotelu. Právě když jí otevíral portýr dveře, zazvonil Alekovi v kapse mobil. Volal Wincott.

„Chci si s tebou promluvit o tom, jak to uděláme," řekl, když Alec následoval Regan do vstupní haly.

„Co?"

„Lewis sice řekl, že se od ní nesmíš hnout, ale čtyřiadvacet hodin denně s ní být nemusíš. Budeš se muset někdy vyspat…, i když bys taky mohl spát s ní. Co říkáš? To je jedna z možností, jak bys ji měl celou noc pod dohledem."

„Vidím, že ti to dělá těžkou hlavu," odpověděl Alec.

„Já vím, nemusela by na to přistoupit."

„Nech legrácek. Co mi tedy chceš navrhnout? Ty jsi šéf."

Regan se zastavila u recepčního pultu a probírala se papíry, které jí podal kdosi z personálu. Alec stál asi o tři metry dál zády k ní a obhlížel vestibul.

„Její bratr by ji nejraději měl pod zámkem," řekl Wincott. „To by nám ulehčilo práci. Jenže oba víme, že v tom hotelu nemůže pořád trčet. Asi se za ní budeš muset táhnout jako stín, ať bude

uvnitř, nebo venku. Kamkoliv se hne, půjdeš s ní. Ale na noc ji přenech bezpečnostní službě hotelu, to musí stačit.“

„To se mi moc nelíbí.“

„Ani mně ne.“

„Tak proč mi to navrhuješ,“ zasmál se Alec.

„Vymyslel to Bradshaw.“

„Od kdy posloucháš rady svého parťáka?“

„Nic neposlouchám. On s tím přišel a já jsem mu slíbil, že ti to řeknu. Ostatně její bratr už najímá další lidi na její hlídání.“

„Já vím, ale stejně se mi nelíbí, že bych ji měl přenechat někomu cizímu, když za ni zodpovídám já.“

Wincott s ním souhlasil. „Ten parchant…, kdo ví, čeho chce dosáhnout. Zatím s ní hraje zatraceně odpornou hru.“

„To je nám oběma jasné.“

„Mám pocit, že ji chce k něčemu vyprovokovat.“

„Taky se mi zdá. Když pro někoho něco uděláš, chceš slyšet *díky*.“

„Jo, Matlin říká totéž. Myslí si, že se s ní pokusí znovu kontaktovat, ale nějakým osobnějším způsobem než prostřednictvím faxu nebo e-mailu.“

„A co ještě říkal.“

„Bradshaw mu teprve teď dal podklady, takže se na to potřebuje podívat. Ale všiml si slova ‚Váš‘ v kolonce předmět faxu. Navíc je několikrát podtržené. Víš, o čem mluvím, ne? ‚*Váš* seznam vražd‘.“

„Ano, vím.“

„Matlin si myslí, že je to příznačné.“

„A řekl čím?“

„Ne.“

„To ti opravdu hodně pomohl.“

„Ještě si o tom promluvíme. Musím mu dát čas, aby si prošel naše poznámky.“

„Dej mi vědět, jak se potom vyjádřil.“

„Jo, jasně. Víš co? Někoho ti tam pošlu, aby tě v noci vystřídal. Zítra se dohodneme, jak to zorganizovat dál.“

„Dobře. Ale ať mi ten, koho sem pošleš, předtím zavolá.“

Ukončil hovor a obrátil se k Regan. Právě podala papíry zpátky recepční a něco jí řekla. Žena se usmála.

„Jste připravený?“ zeptala se ho.

„Na cokoliv,“ odpověděl. „Co máte na mysli?“

„Ráda bych si dnes odpoledne projela na zkoušku pár aut.“

Alec zavrtěl hlavou. „Je mi líto, ale to budete muset odložit.“

„Takže jsem jako v domácím vězení?“

„Tak nějak. Máte práci v kanceláři?“

Přešli halu k výtahům.

„Trochu. Ale jakmile to dodělám, budu mít nějakou dobu volno. Tohle je pro nás oddechová sezona.“

„Jak to?“

„Dopisy s oznámením grantů odešly a peníze pro tento rok byly přiděleny. Všechno se znovu rozjede až v srpnu, kdy začneme s Henrym třídit nové žádosti.“

Zalovila v kabelce a hledala klíče k výtahu. Musela Alekovi podat peněženku, pero, rtěnku, balíček papírových kapesníků a poznámkový blok, než je našla.

„Pokaždé jsou až na dně,“ usmála se. Zasunula klíč do zámku, stiskla tlačítko do druhého poschodí a pak mu nastavila otevřenou kabelku, aby jí tam všechny věci vrátil.

„Takže bez klíče se nikdo ke kancelářím nedostane, že?“ řekl, když se otevřely dveře.

„Neměl by.“

„Ale vsadím se, že není těžké si ho opatřit.“

Chvíli o tom uvažovala. „Ano, myslím, že to není těžké,“ připustila. „Má ho spousta lidí z personálu a někdo ho může ztratit nebo někde zapomenout.“

„To není dobré,“ řekl. Výtah mezitím zastavil ve druhém poschodí. „Měla byste si o tom promluvit s šéfem bezpečnostní služby.“

„Ano, jistě. Poznamenám si, že to s ní zítra projednám.“

„S ní?“ pohlédl na ni překvapeně. „Vadí vám, že naší bezpečnostní službě šéfuje žena?“

„Pokud je dobrá, tak ne.“

Henry je zřejmě slyšel, protože už jim šel naproti, když zahnuli za roh.

„Mám pro vás novinu,“ vyhrkl. Byl tak vzrušený, že skoro nemohl popadnout dech. „Volal Aiden. Zajistil stráž před výtahy a další tady na poschodí. Bez propustky se přes ně nikdo nedostane. Taky chce nechat postavit stráž před vaše dveře nahoře, Regan…, myslím před ložnici.“

„A od kdy to začne?“ zeptala se.

„Hned,“ odpověděl. „Myslím, že už sem jedou. Ale to není všechno…“

Šel před nimi pozpátku, aby jim mohl říct, co ho tak vzrušilo. „Ještě další stráže?“ zeptala se Regan.

„Ne. Ještě další zprávy. Tomu nebudete věřit.“

„Tak mluvte, Henry.“

„Není to nic zlého,“ řekl, aby ji uklidnil. „Jenom… Vážně tomu nebudete věřit.“

„Tak to zkuste.“

„Ale možná vás to rozzlobí.“

„Proboha, tak se už konečně vymáčkněte,“ ztrácela Regan trpělivost.

Došli ke kancelářím. Alec oba předešel a podržel jim dveře. „Než Aiden odjel na policii, zastavil se tady.“

„Kvůli čemu?“ zeptala se Regan.

„Řekl mi, abych vám vyřídil, že dal odtáhnout vaše auto a nechal vám tady tohle.“ Henry se otočil a vytáhl ze stolu obálku, v níž byl nějaký předmět.

Regan na něj v úžasu zírala. „On dal moje auto…“

„Ano, odtáhnout,“ potvrdil Henry.

„A řekl vám kam?“

Henry se zatvářil rozpačitě. „Na vrakoviště. Ale na které, to nevím.“

Regan stoupalo do tváří horko. Snažila se zůstat před Henrym a Alekem klidná, ale cítila, že se v ní hromadí hněv. Zhluboka se nadechla, ale nepomohlo to. Hněv v ní kypěl a hrozil výbuchem.

„Nechcete tu obálku otevřít?“ zeptal se opatrně Henry. Roztrhla ji a vytáhla klíče.

„Co to znamená?“ zeptala se a zvedla je. „Řekl vám to?“ V Henryho očích znovu zasvítilo vzrušení. „Koupil vám nové auto.“

Alec si všiml, že levé Reganino víčko sebou lehce zacukalo. Bylo zřejmé, že se dívka ze všech sil snaží ovládnout.

„A máte po starosti, váš bratr vám koupil nové auto,“ řekl vesele. „Není to od něho milé?“

Její levé víčko sebou opět zacukalo. „Je,“ řekla a sevřela rty.

„Je to beemvák,“ oznámil Henry, když si prohlédl znak pověšený na kroužku s klíči.

Nic na to neřekla. Henry se zřejmě domníval, že tomu nerozuměla, a zopakoval jí to. „Víte, co myslím, ne? Beemvák je BMW.“

Měla strach, že kdyby promluvila, vyrazil by její hněv ven jako výbuch, a pouze přikývla. Chtělo se jí křičet. Bratrova drzost ji zcela ohromila. Jak si může dovolit takhle zasahovat do jejího života!

„Co je s vámi, Regan?“ ozval se neklidně Henry. „Vypadáte nějak… divně.“

„Asi se nemůže vzpamatovat z překvapení,“ řekl Alec. Ve skutečnosti mu připadala, jako by se chystala někoho zabít.

„Ano, to chápu,“ vyhrkl dychtivě Henry, který nic nepochopil. „Mě by to taky vzalo. Beemvák je pěkně drahé fáro.“ Znovu se obrátil k Regan. „Aiden se nezmínil, jakou barvu vybral, a mě nenapadlo se ho zeptat.“

Znovu se zhluboka nadechla. „Na barvě nezáleží,“ řekla stroze.

„Nechcete, abych ho vyzkoušel?“ zeptal se Henry. Doslova z něj vyzařovala dychtivost. „Víte, co myslím – jenom se přesvědčit, jestli bude splňovat vaše požadavky. Aiden mi řekl, že už je pojištěné, a teď právě mám čas. Všechnu práci mám hotovou.“

Mladík umíral touhou projet se v novém voze a soudě podle výrazu v Reganiných očích, ta zase umírala touhou svého bratra samou vděčností uškrtit.

Alec musel její sebeovládání obdivovat, i když si myslel, že není dobré držet takový hněv v sobě a nedat mu průchod. Ale co k tomu jejího bratra vedlo? Přece jen to bylo dost odvážné, nechat jí auto bez jejího vědomí odvézt na vrakoviště, ať bylo jakkoliv staré nebo bezcenné.

Ale to není tvoje starost, řekl si potom. Za necelý měsíc bude pryč a neměl v úmyslu se v té krátké době zaplétat do života někoho jiného. Každá rodina má své problémy a své zvyky, ale to, co udělal Reganin bratr, se mu zdálo přece jen moc. Nedovedl si představit, že by mu někdo z jeho sourozenců dal bez jeho vědomí odvézt auto na vrakoviště. A taky si nedovedl představit, co by dělal, kdyby se to stalo. Aidenovi zřejmě nedělalo problém zasahovat takhle do života své sestry. Možná se κ tomu cítil oprávněný. Napadlo ho, jaké sourozenecké vztahy mezi nimi vlastně jsou. Tři bratři, kteří se snaží řídit její život. Panebože,

jestli je to opravdu tak, potom ji může jen litovat…, a taky všechny muže, kteří se pokusí dostat κ ní blíž.

Ale to není v tvém zájmu, připomenul si znovu. V žádném případě. Tohle si bude muset říkat po celý zbytek svého pobytu v Chicagu. Bude dělat svou práci, dokud bude muset, a pak dá Chicagu sbohem. Jak jednoduše to znělo.

„Tak co myslíte, Regan?“ ozval se znovu Henry.

Zatvářila se, jako by byla duchem někde jinde. „Pardon. Co bych si měla myslet?“

„Ptal jsem se vás, jestli nechcete, abych se s vaším novým autem projel – na zkoušku.“

Přinutila se κ úsměvu. Henry za to nemohl, že její bratr je hlupák. „Ano, klidně,“ řekla.

Podala mu klíče, připomenula mu, aby byl opatrný, a pak vešla do své kanceláře a zavřela za sebou dveře. Henry si oblékl sako a zamířil ke dveřím. „Nebudu dlouho pryč,“ řekl Alekovi.

„Ještě moment.“

Henry se zastavil s rukou na klice.

Alec ukázal κ Reganině kanceláři. „Má ve zvyku házet vším, co jí přijde pod ruku, když je rozzuřená?“ zeptal se. „Nebo tam můžu vstoupit bez obav?“

„Regan a házet vším, co jí přijde pod ruku?“ zasmál se. „To jsem ještě neviděl. Vlastně jsem ji ani nikdy neviděl rozzuřenou. To není její styl. Možná je trochu vyvedená z míry, ale to poznáte.“

„Doufám.“

„Ale na vás si vylévat zlost nebude.“

Z toho Alec neměl strach. Považoval se za dobrého znalce povah a netrvalo mu dlouho, aby poznal, že Regan v sobě nemá ani ždibec zákeřnosti. Byl si jistý, že by nikomu nedokázala úmyslně ublížit nebo ho urazit. Ostatně to, jak se k ní choval personál hotelu, svědčilo o tom, že je k těmto lidem laskavá a dobrosrdečná. Spíš se mu zdálo, že je v ní až příliš moc dobroty. On by na jejím místě šel a udělal by bratříčkovi Aidenovi takový cirkus za to, že strká nos do jeho věcí, že by na to hned tak nezapomněl. Velmi však pochyboval, že se tak zachová ona. Je příliš mírná, aby dokázala ztropit scénu.

Ale proč se o to staráš? připomenul si znovu. Tvým úkolem přece není, abys ji učil, jak se postavit svým bratrům. Přesto mu

připadlo zvláštní, že se to nenaučila už v době, kdy s nimi vyrůstala.

Zaklepal na dveře a otevřel, aniž čekal na vyzvání. Lákala ho její pohovka a myslel si, že zatímco ona bude pracovat, mohl by si zdřímnout. Neměl obavu, že by zmizela, aniž by to poznal. Měl lehké spaní. Byl by vzhůru dřív, než by došla ke dveřím.

Telefonovala. Byla rudá hněvem a ani si nesedla. Přecházela se sluchátkem u ucha sem a tam. „Až se vrátí, vyřiďte mu, aby mi okamžitě zavolal," řekla, než zavěsila.

„Všechno v pořádku?" zeptal se, i když věděl, že je to riskantní otázka. Co když po něm opravdu něco hodí?

„Ano," odsekla. „V tom nejlepším."

Naklonil hlavu na stranu a hleděl na ni.

„Kdo lže, ten krade," řekl.

Konečně se usmála. „Samozřejmě že nic není v pořádku," povzdechla. „Chtěla jsem mluvit s bratrem a…"

„A co?" Svlékal si sako, ale stále se jí díval do očí. Neodpověděla.

„Jak se toho chcete zbavit?" zeptal se. Odsunula křeslo od stolu a posadila se. „Čeho?"

„Napětí, které ve vás je. Frustrace… Nebo to v sobě chcete dusit? Víte přece, že to není dobré. Stres člověka stravuje."

„Chodím cvičit jógu."

Alec se neubránil smíchu. „Fajn," řekl, „Ale při vašich bratrech potřebujete ještě něco víc než jógu. To se všichni tak starají o vaše blaho, nebo to má ve zvyku jen Aiden?"

Nenamáhala se předstírat, že neví, o čem mluví. „Všichni," připustila. „A už mě to opravdu přestává bavit."

„Úplně vás chápu."

„A co bych s tím měla dělat?"

Pověsil sako na židli a začal si rozvazovat kravatu.

„S vašimi bratry?"

„Ne. S tím stresem…"

Uvědomil si, že se chystá porušit zásadu, kterou si před chvíli připomněl, ale už se nedokázal zastavit. „Přestaňte být tak hodná."

Zatvářila se překvapeně, ale zřejmě ji to trochu potěšilo. „Vy myslíte, že jsem hodná?"

„Být hodný není v dnešním světě vždy dobré."

Opřela se dozadu a založila si ruce na hrudi. „A co vy? Jak se zbavujete stresu, když máte zaměstnám, kde ho je plno?“

„Střílím zločince, dávám pěstí do nosu padouchům, lámu ruce…“

Zasmála se a zavrtěla hlavou. „Ale běžte. Možná vám řeknu novinku, pane detektive – nejste tak tvrdý chlap, jakého ze sebe děláte. Naopak, jste laskavý a milý.“

„Milý?“ zasmál se. „To se vám povedlo. Kolikrát jsem slyšel, že jsem protivný a zlý chlap.“

„Ale jděte.“

„Věřte mi, já dovedu být zlý. Opravdu zlý.“

Nevěřila mu, ale nehodlala se s ním o to přít. Bylo jí jasné, že nemůže být žádný měkkota, když tuhle práci dělá. Přesto cítila, že je ve své podstatě slušný a dobrosrdečný.

Protáhl se a zakýval hlavou, aby si uvolnil ztuhlé svaly na krku. Po očku na něho pohlédla a všimla si, jak má široká ramena. Ten člověk byl až nebezpečně svůdný.

Pozor, holka, kontroluj své myšlenky, řekla si vzápětí. Přisunula si křeslo ke stolu, jako by chtěla začít pracovat. „Nemusíte tu zůstávat, detektive.“

„Aleku,“ připomněl jí.

„Dobře,“ řekla. „Nemusíte tu zůstávat, Aleku. Tady se mi nic nestane. Určitě máte lepší věci na práci, než mě hlídat jako malé dítě.“

„Už jsem vám to vysvětloval a myslel jsem, že jste to pochopila. Smiřte se s tím, že se mě nezbavíte. Jediné místo, kam se chystám odejít, je vaše pohovka. Budu s vámi, dokud nepůjdete do postele.“

„A vy mě do ní uložíte?“

Řekla to ironicky, ale on se zatvářil, jako by to bral vážně. „To záleží na vás.“ V očích mu blýsklo šelmovství. Naprázdno polkla. „Ó…“

Panebože, to není schopná reagovat jinak? Sofie by určitě věděla, co říct, navíc tím správným laškovným tónem.

Alec se naklonil nad stůl. „Jak dlouho tady bydlíte?“ zeptal se.

„Už to nějakou dobu bude.“ Neměla chuť mu vysvětlovat, proč si nezařídila vlastní bydlení. Sáhla po papírech, které jí připravil na stůl Henry.

„A proč?“

Myslela si, že si ho nebude všímat, ale nešlo to. Pořád seděl na boku jejího stolu a čekal na odpověď. Viděla, že si rozvázal kravatu a odložil si ji. Nepřekvapilo by ji, kdyby se dokonce zul.

„Nechcete si odložit ještě víc, abyste se cítil pohodlně?“

„Jistě, to bych mohl. Tak proč bydlíte tady?“

Bylo nad slunce jasné, že to nevzdá. „Měla jsem byt…“

„Ale?“

Povzdechla si. „Ale přestěhovala jsem se zpátky domů, když matka onemocněla.“

„Ona byla sama?“

„Ne. Měla ošetřovatelky a personál, který se staral o všechno, co bylo třeba. A taky s ní stále žil můj nevlastní otec. Ale ona chtěla, abych byla u ní já… Až do konce.“

„A kdy zemřela?“

„Před jedenácti měsíci.“

„A váš nevlastní otec?“

Všiml si, že změnila výraz. „Co vás na něm zajímá?“ zeptala se.

Alec věděl, že se dotkl jejího bolavého místa. Náhle byla napjatá jako pero hodin. „Jen si říkám, co se s ním asi stalo.“

„Nic. Pořád tam bydlí.“

„Se služebnictvem?“

„Ano.“

„To se musí cítit osaměle.“

„Nežije sám.“

„A s kým?“

„Se svou novou ženou.“

„Aha.“ Už mu bylo jasné, proč se tak naježila.

„Takže příliš dlouho netruchlil.“

Teď zasáhl přímo nerv. Regan se rozhodla, že to řekne bez obalu. „Ne. Vlastně netruchlil vůbec. Nežil v manželství s matkou dlouho, ale po celou tu dobu jí byl nevěrný. S Cindy spal ještě před tím, než onemocněla.“

„A pak si ji vzal.“

„Ano.“

„Kdy?“

Už zase ztuhla. „Tři dny po pohřbu.“

No nazdar! pomyslel si. Na to musí mít člověk dost velkou dávku otrlosti. „Asi se vám o tom nechce mluvit, že?“

„Na tuhle otázku už je trochu pozdě, nezdá se vám? A proč vás vlastně tak zajímá moje rodina?“

„Nemyslím, že by mě zajímala vaše rodina.“

„Ne? Tak proč mi kladete všechny ty otázky?“

„Protože mě zajímáte vy.“

Nezarazilo ji ani tak, co řekl, ale spíš, jak to řekl. A taky si nedovedla vysvětlit, proč mu přitom zaplály oči. Pokouší se s ní flirtovat? Ne, to je nesmysl. Proč by se měl zajímat o ni, když může mít každou ženu, kterou se mu zachce. A taky zřejmě má. Vždyť ona je tak nemožně puritánská, zvlášť v porovnání se svými přítelkyněmi. Byla přesvědčená, že všechno na ní je obyčejné, k uzoufání obyčejné.

Ano, měla peníze, jak Spencer a Walker při každé příležitosti zdůrazňovali. Jenže ona byla přesvědčená, že právě to, a jen to, je důvod, proč se o ni muži zajímají. Při nejrůznějších společenských akcích se kolem ní rojili jako vosy. Spencer je nazýval parazity. Alec však nebyl parazit a nezdálo se, že by na něj její peníze dělaly nějaký dojem. Je to prostě dobrý detektiv, proto se jí ptá na všechny ty věci.

„Dostal jste za úkol mě chránit,“ řekla. „Proto vás zajímá všechno, co se mě týká, že?“

To byla nahrávka na smeč, kterou nemohl promarnit. „Proto taky,“ řekl klidně a zamířil k pohovce.

Otočila se k počítači a předstírala, že pracuje. Koutkem oka ho však stále pozorovala. Načechral si pár polštářů a pak se s úlevným povzdechem posadil.

„Bože, ta je krásně měkká,“ řekl. „Povězte mi, Regan, jak dlouho žil váš nevlastní otec v manželství s vaší matkou?“

„Dost dlouho, aby nabyl přesvědčení, že by měl dostat polovinu všeho jejího majetku,“ odpověděla, aniž se k němu otočila.

„Takže s ním vedete soudní spor?“

„Zatím ne. Vím jen, že se radil s několika právníky, aby našel způsob, jak porušit předmanželskou smlouvu. Ale teď už by měl vědět, že moje matka toho moc nevlastnila, dokonce ani dům, kde bydlela.“

„Ten, ve kterém teď váš otčím žije se svou novou ženou?“

„Ano.“

„A komu tedy patří? Aidenovi? Nebo ho vlastníte všichni sourozenci společně?“

„Všichni společně.“

Naklonil se dopředu, jako by ho to začalo opravdu zajímat. „A přesto jste to byla vy, kdo se vystěhoval?“

„Ano.“

Znovu se otočila k počítači. Doufala, že už dá s tímhle tématem pokoj.

Marně. „Jak je to možné?“ zeptal se.

Musela se zasmát. „Panebože, tak vy toho nenecháte? Není divu, že jste dobrý detektiv.“

„Jak víte, že jsem dobrý?“

„Prostě to vím.“

„Nejsem dobrý. Jsem výborný,“ prohlásil s typicky mužskou ješitností.

Znovu se zasmála a zakroutila hlavou. „Chtěla bych mít vaši sebedůvěru.“

„Ale pořád jste mi neodpověděla,“ připomněl jí.

Zul si boty a choval se, jako by si chtěl lehnout.

„Proč jsem se vystěhovala? Slíbila jsem matce, že ho tam nechám ještě rok bydlet. Doufala, že se za tu dobu postaví na vlastní nohy.“

„Jako že si sežene práci?“

„Ano. Matka se nikdy nedozvěděla, že ji podváděl. Aspoň si to myslím. A taky nepředpokládala, že by se tak rychle znovu oženil.“

„A Aiden s tím rokem souhlasil?“

„Samozřejmě. Bylo to přání naší matky. Proč by s tím neměl souhlasit?“

„Protože se mi zdá, že on má ve vaší rodině hlavní slovo.“

„Je z nás nejctižádostivější a pracovně nejvytíženější. Ale máte pravdu,“ dodala a zamračila se. „Rád o všem rozhoduje. Jen bych chtěla…“

„Co?“

„Chtěla bych vědět, proč si myslí, že může rozhodovat i o mém životě.“

„To je snadné.“

„Ale? Tak proč?“

„Protože mu to dovolujete.“

Dvacátá šestá kapitola

Začala si uklízet stůl. Všechny dokumenty vyplnila, podepsala a odeslala, všechny e-maily přečetla a vymazala je, případně na ně odpověděla, všechny telefonní hovory vyřídila.

Myslela si, že jí to bude trvat ještě dalších několik dní, a zůstala téměř nemile překvapená, když zjistila, že je všechno hotové. Co teď? Raději by se zahrabala až po uši do práce. Nezaměstnaná mysl plodí starosti, alespoň ta její. Nervózně bubnovala prsty do stolu.

Stále ještě si plně nepřipouštěla, že se nachází v nebezpečí a potřebuje osobního strážce. Kdyby to pochopila, uvědomila by si svou situaci a musela by s ní něco dělat. Věděla, že se chová pošetile, možná i trochu zbaběle, ale to ji v tuto chvíli netrápilo. Měla strach a cítila se bezmocná a to jsou hrozné pocity.

Alec zavřel časopis, který si prohlížel, vzal dálkový ovládač k televizi a otočil se k ní. „Co je s vámi?“ zeptal se, když si všiml jejího výrazu.

Věděl, že se cítí jako vězeň. Sledoval každý její pohyb, ale rozhodl se, že na ni nebude naléhat. Zvedl ovládač. „Kde máte ukrytou televizi?“ zeptal se.

„Stiskněte horní tlačítko.“

To ho zaujalo. Poslechl ji a s údivem hleděl, jak se pomalu odsouvá dřevěný panel na zdi a za ním se objevuje výklenek s nejmodernějšími elektronickými vymoženostmi světa zábavy. Hvízdl údivem nad velikostí ploché televizní obrazovky.

Posadil se tak, aby mohl sledovat zprávy, ale znovu se po očku podíval na Regan. „Tak co je s vámi? Povězte mi to.“

„Nic. Jenom přemýšlím.“

„O čem?“

Neměla chuť říkat mu pravdu. Trápila se nejistotou, že nebude mít dost odvahy, až ji bude potřebovat. A taky nechtěla přiznat, že

má strach se bát. Jak by to mohl pochopit? Vždyť se zřejmě celou dobu sám vystavuje nebezpečí. Jenže on je na nebezpečí zvyklý a dovede se mu postavit, když nastane.

Má vůbec někdy strach? Asi ano, i když pochybovala, že by mu někdy strach nedovolil dělat, co je třeba. Ale není právě tohle statečnost, když člověk nepřipustí, aby mu strach znemožnil konat správné věci?

„Regan?“

Uvědomila si, že neodpověděla na jeho otázku. „Přemýšlím o…“

„Nesmrtelnosti…?“

„O tak filosofickém tématu zase ne,“ zasmála se.

Náhle o něj přišla. Právě začal blok sportovních zpráv a on se jako fascinovaný okamžitě obrátil k obrazovce. To ji popudilo. Co to s těmi muži je? Alespoň s těmi, s nimiž přicházela do styku. Alec se najednou choval stejně jako Aiden nebo Spencer. Ať byli její bratři jakkoli zaměstnaní, stačilo, aby se na obrazovce objevil záběr z baseballu, fotbalu nebo basketbalu, a všeho nechali. Vlastně jakýkoliv druh sportuje okamžitě zaujal. Byli propadlí sportovnímu kanálu jako narkomani drogám. A teď se zdálo, že stejnou nemocí je postižený i její bodyguard.

Utřela prach na psací podložce a pak chvíli otáčela stránky kalendáře a přitom se pokradmu dívala na něj. Usoudila, že má krásný profil, v němž dominoval pevný rovný nos a velká ústa. Měl také husté tmavé vlasy, které mu padaly do čela. Už by však potřeboval ostříhat, pomyslela si. Jeho vlasy měly snahu kadeřit se a ona musela přemáhat nutkavou touhu se jich dotknout. Byla už v jeho životě žena, kterou přitahoval stejně jako ji? Samozřejmě že ano, odpověděla si. Při jeho zjevu a přirozeném daru svůdnosti mu musí ženy doslova nadbíhat. Znala tenhle typ mužů. Kolik asi slz bylo kvůli němu prolito? A kolik srdcí zůstalo zlomeno?

„Chystáte se končit?“ zeptal se, aniž odtrhl pohled od obrazovky.

Jak dlouho už na něj civí? „Pomalu,“ odpověděla. Rychle se obrátila ke stolu a posunula na něm několik složek.

Vtom zazvonil telefon. Málem spadla leknutím z křesla. Ozvala se Cordie. Jen to, že uslyšela její hlas, zvedlo Regan náladu.

„Tak co, jste obě v pořádku?“ zeptala se. „Samozřejmě. Proč bychom nebyly?“

„Volala jsem ti. Dlouho ses neozývala. Už jsem o vás měla strach.“

„Proč? Všechno je v pořádku. Teprve teď jsem si četla zprávy. Byly jsme se Sofií v jednom kole, mám pro tebe spoustu zpráv. Ale v první řadě ti musím říct, žes udělala velkou chybu, když jsi s námi nejela.“

Reganina tvář se rozjasnila. Ulevilo se jí, když slyšela, že její přítelkyně jsou v pořádku a daří se jim dobře. A teď taky mohla říct Cordii všechno, co se stalo tady.

„Především to počasí,“ pokračovala Cordie. „Je tu krásně slunečno a ani jednou nepršelo. Jak je v Chicagu?“

„Osmadvacet stupňů, nebe jako vymetené, nulová vlhkost a vane teplý vánek…“

„Nevykládej mi báchorky,“ přerušila ji Cordie.

„Tak dobře. Je zima a večer má zase pršet. Vážně začínám litovat, že jsem s vámi nejela. Jsi spokojená?“

„To víš, že jsem,“ zasmála se Sofie. „A když slyším, jak je v Chicagu ohavně, zůstanu tady, jak dlouho to půjde.“

„Jestli si myslíš, že jsme už počasí probraly, mohla bych ti říct, co se tu stalo.“

„Dobře. Ale o kolik se chceš vsadit, že moje novinky nepřekonáš?“

„O tom pochybuju, ale začni první.“

„Dáváme dohromady důkazy proti Shieldsovi.“

Regan vzrušeně poposedla. „Vážně? Už teď?“

„Ano,“ odpověděla nadšeně Cordie. „Není to tak těžké, protože Shields si sem bere ženy a ubytovává je vždycky ve stejném hotelu. Jmenuje se Murdock a je to takový malý pěkný rodinný hotýlek. Většina personálu v něm pracuje už roky a…“

„To je nějak důležité?“

„Je, protože si pamatují všechny hosty, kteří tu byli v minulosti.“

„Dobře, tak pokračuj.“

„Máme jména dvou žen, které tu měl Shields vloni. A představ si, že obě byly vdovy a měly velký majetek. A taky se nám podařilo získat výpisy z Shieldsových bankovních účtů.“

„Cože?“

Cordie si myslela, že jí nebylo rozumět, a zopakovala jí to.

„Ale to je přece nezákonné," vyhrkla Regan.

Vzápětí si uvědomila, že ji Alec poslouchá. Musel to slyšet. Usmála se na něj, otočila se k němu zády a ztišila hlas. „Proboha, jak jste se k nim dostaly? Jestliže nebudete opatrné, skončíte obě v kriminále."

„To víš, že jsme opatrné," ujišťovala ji Cordie. „Nevloupaly jsme se do té banky. Někdo nám je opatřil."

„Kdo?"

„Přítel přítele Sofiina otce," odpověděla Cordie. „A zatím víme jistě, že Shields z těch dvou žen vytáhl obrovskou spoustu peněz."

„Jak to můžete vědět?"

„Máme kopie šeků, které vypsaly. Banka si všechno archivuje, zvlášť když jde o tak velké transakce."

„Ale jak jste mohly získat kopie bankovních šeků? Vlastně ne, neříkej mi to. Nechci to vědět."

„Sofiin otec tady má spoustu přátel."

„To není dobré."

„Já vím, ale dávám na Sofii pozor. Neměj obavy."

„A kdo dává pozor na tebe?"

„Regan, přestaň už s těmi věčnými obavami."

„A kde je Sofie teď?"

„Vrátila se do Murdocku. Už máme jména a adresy těch dvou žen, které Shields obalamutil a obral. Ale Sofie se snaží zjistit, jestli nebyly ještě nějaké další. Takže co na to říkáš? Rozjely jsme to dobře, nemyslíš?"

„Vypadá to tak, ale…"

„Shieldse jsme tady ještě neviděly. Ale víme, že sedí ve svém domě, protože jsme zahlédly jeho dva bodyguardy, Hueye a Louieho. Představ si, chodí po pláži v tmavém obleku, tmavé kravatě a s brýlemi proti slunci. Vypadají jako federální agenti."

„Huey a Louie?"

„Nějak jim musím říkat."

„Aha. To tam jsou v tomhle ohozu celý den?" Představila si, jak se musí v tmavých oblecích a kravatě v horkém slunci pařit.

„Ne. Mají přesný plán. Během dne vycházejí každou hodinu a zůstávají venku nanejvýš deset minut. Řekla bych, že se Shields necítí nejbezpečněji, když se kolem něj musí pořád motat. Sofie si

myslí, že se z něj stal paranoik po všech těch hrozných věcech, které udělal.“

„Takže jste na něj ještě nenarazily?“

„Ne.“

„Díky bohu,“ zašeptala Regan.

Cordie to zřejmě nezaslechla. „Je tu ještě jedna zvláštní věc,“ pokračovala. „Shieldsův soused má ty bodyguardy pod dohledem…“

„Jak to můžete vědět?“

„Sofie to zjistila. Tady dole jsou všichni hrozně přátelští.“

„Takže ten soused je muž?“

„Ano,“ zasmála se Cordie. „V každém případě Huey a Louie se svými pravidelnými patrolami přestali. Je jisté, že se něco děje, ale zatím se nám nepodařilo zjistit co.“

„Dobře. Tak už jsi skončila? Můžu začít já?“

„Ještě jedno. Dvakrát navštívila Shieldse jakási žena a Sofie je ochotná přísahat, že ji viděla na semináři v Chicagu. Já si na ni nevzpomínám, ale Sofie má lepší paměť na tváře než já. Bydlí v Murdocku a jsme přesvědčené, že to je příští Shieldsova oběť.“

„Takže Shields nemarní čas,“ poznamenala Regan. Vyklouzla z bot, přehodila si jednu nohu přes druhou a začala jí nervózně kývat.

„To tedy ne,“ souhlasila Cordie. „Sofie je úplně posedlá tím, aby ho uviděla. Chodí běhat a několikrát už proběhla za jeho domem, ale zatím neměla štěstí. Jindy si zase vyjedeme na lodi a snažíme se pozorovat jeho dům dalekohledem. Zadní stranou, která je celá ze skla, je obrácený k moři. Kdyby byl uvnitř, asi bychom ho viděly. Jak znám Sofii, je schopná jít až k jeho dveřím a zabouchat na ně, jestli se jí brzy nepodaří aspoň ho zahlédnout.“

„Panebože, to ne, to jí musíš vymluvit,“ zhrozila se Regan. „Dobře, dobře… Tak to je ode mě všechno. Můžeš začít. Uvidíme, jestli mě přetrumfneš.“

„Vzpomínáš si na cvičení, které jsme dělaly na začátku Shieldsova semináře?“

„Jak jsme psaly seznam lidí, kterým jsme přály smrt?“

„Ano, na to.“

„A co je s ním?“

„Jakýsi šílenec se zmocnil mého seznamu a teď podle něj zabíjí.“

Na lince nastalo delší ticho. „Dobře, tak jsi vyhrála," řekl potom Cordie.

„Počítala jsem s tím."

„Počkej, dělala sis legraci, že?"

„Moc bych si přála, aby to byla jen legrace. Ale bohužel je to pravda."

„Tak mluv."

Regan jí začala dlouze vyprávět, jak ke všemu došlo. Cordie ji za celou dobu ani jednou nepřerušila, a teprve až Regan skončila, zeptala se: „A koho jsi ještě na ten seznam napsala?"

Regan jí to řekla. „Byla jsem si jistá, že mezi Shieldsem a Sweeneyho vraždou je nějaká souvislost."

„A teď už si tím nejsi jistá?"

„Teď už si nejsem jistá ničím. V každém případě byste se od něj měly držet co nejdál."

„Už se nedivím, že ho nemůžeme objevit a že jeho bodyguardi patrolují po pobřeží. Vsadím se, že ho někdo varoval, a proto se skrývá."

Ještě chvíli spolu hovořily, ale když už se Regan chystala skončit, vrátila se Sofie. Cordie na ni zavolala, že má na lince Regan, a Sofie si vzala paralelku v kuchyni.

„Víte, co je nového?" spustila Sofie, sotva Regan pozdravila. „Shields se svými bodyguardy zmizel. Opustil ostrov a nikdo, ani policie, neví, kam odjel."

„Jak jsi to zjistila?" zeptala se Cordie.

„Dozvěděla jsem se to od přítele jednoho přítele."

„Mám jí to říct, nebo jí to řekneš ty?" zeptala se Cordie Regan.

„Můžeš ty, až skončíme…"

„Co?" ozvala se hned zvědavě Sofie.

Zatímco Regan čekala, Cordie ji stručně informovala o tom, co se stalo v Chicagu. Sofie zůstala jako opařená.

„A co na to policie?" zeptala se, když se vzpamatovala.

„Detektiv Buchanan doufá, že se odesilatel toho e-mailu a faxu znovu pokusí se mnou spojit. A detektiv Wincott s ním souhlasí."

„Dobře, a kdo je detektiv Wincott?"

„Ten vede vyšetřování."

„A detektiv Buchanan?" zeptala se Cordie. „To je jeho parťák?"

„Ne. V současné době můj bodyguard."

„Proboha…“

„To je v pořádku, Cordie. Nic se mi neděje.“

„Okamžitě se sebereme a letíme zpátky.“

„Ne, Sofie, neunáhlujte se. Jestliže Shields z ostrova odjel, jste tam stejně tak bezpečné jako kdekoliv jinde.“

„Sofie si myslí, že je Shields nějak zapletený do toho, co se u vás děje, protože ho Sweeney vyšetřoval.“

„Možná, ale zatím nevíme jak,“ řekla Regan.

„Podle mě Sweeney nic nevyšetřoval, tak jak by se o něm mohl Shields dozvědět?“ namítla Sofie.

„Stejně si myslím, že bychom se měly sbalit a vrátit se do Chicaga. Měly bychom být s tebou, Regan.“

„Ne, Cordie,“ řekla rychle Regan. „Zůstaňte tam a dokončete, co jste začaly. Děláte důležitou věc a zdá se, že se vám toho dost podařilo.“

„To ano,“ souhlasila Sofie. „Ale potřebovaly bychom tady zůstat ještě týden, nebo možná dva týdny. Musíme ještě udělat spoustu práce, zkontrolovat jména, data a tak. A teď, když máme k dispozici hotelové záznamy za několik posledních let…“

„To ti taky obstaral nějaký přítel přítele?“

„Ne,“ odpověděla Sofie. „Prostě jsem si o ně řekla a oni mi je dali.“

„Opravdu jsme tady udělaly kus práce,“ prohlásila Cordie. „A ty, Sof, jsi přece chtěla mluvit s tou ženou, která bydlí v Murdocku. A měla bys to udělat dřív, než zjistí, že Shields odjel. Teď je k tomu nejlepší příležitost.“

„Jestli se dozvíte něco nového, zavolejte mi,“ řekla Regan.

„Ještě počkej,“ ozvala se rychle Cordie. „Opravdu ti nic nehrozí?“

„To víš, že ne.“ Pohlédla na prázdný stůl a rozhodla se zalhat, aby Cordii uklidnila. „Navíc mám tolik práce, že mi nezbývá čas, abych na to myslela. Tady v kanceláři jsem naprosto bezpečná.“

„Dobře,“ řekla Cordie. „V každém případě už budeme na tu tvou charitativní akci v klubu zpátky. Ale to je až za čtrnáct dní.“

„Do té doby policie toho šílence určitě chytí a strčí za mříže,“ dodala Sofie.

Regan doufala, že to tak dopadne. Ukončila hovor a obrátila se k Alekovi. Právě vstal a protahoval se. Už vypnul televizi, a tak mu mohla stručně říct, co se dozvěděla.

„Místní policie zjistila, že Shields se svými bodyguardy opustil ostrov. Myslíte, že mým přítelkyním nehrozí žádné nebezpečí?“

„Řekl bych, že ne, pokud…“

„Co?“

Rozhodl se, že jí to řekne bez obalu. „Pokud se budou držet dál od vás.“

Dvacátá sedmá kapitola

Uplynuly dva týdny ode dne, kdy Regan dostala fotografii mrtvého Sweeneyho, a nic se nedělo. Kupodivu jí to však žádné uklidnění nepřineslo. Naopak, její nervy byly stále napjatější. Dny se vlekly jeden za druhým v tíživé atmosféře očekávání. Celou tu dobu nevytáhla z hotelu paty a někdy měla pocit, že se z toho už zblázní. Detektiv Wincott ji pravidelně navštěvoval a informoval ji o tom, jak probíhá vyšetřování. Policie dospěla k závěru, že mezi Shieldsem a Sweeneym neexistoval žádný vztah, což znamenalo, že vrah se stále někde pohybuje po městě a je neznámý. A to zvyšovalo Reganinu úzkost.

Věděla, že jí úlevu přinese jedině práce, a protože měla všechno úřadování hotové, vrhla se na kancelář. Police podél jedné delší stěny byly plné šanonů se starými dokumenty a Regan se rozhodla, že v nich udělá pořádek.

Některé z dokumentů už měli převedeny do elektronické podoby a uloženy na discích, takže je mohla nechat skartovat. Jiné zase bylo třeba roztřídit a nechat jen ty důležité. Pustila se do úkolu s plnou vervou a už první den měl Henry problém, aby se k ní přes stohy složek, šanonů a volných papírů vůbec dostal. Brzy však začalo všechno nepotřebné mizet a kancelář se pomalu čistila.

Těžší už bylo vyřešit vztahy s bratry. Spencer byl sice až v Melbourne, ale nejméně třikrát denně jí volal, aby se přesvědčil, že je v pořádku. Také Walker jí často volal. Stále se nevzdával svého nápadu, aby se připojila k němu a cestovala s ním, dokud se situace nevyřeší.

Po dvou týdnech, kdy musela neustále zvedat telefon a ujišťovat své bratry, že se jí neděje nic zlého, pověřila touto službou Henryho a řekla mu, aby jí Spencerovy a Walkerovy telefonáty nepřepojoval.

Také Aiden ji dohánět k zbláznění. Jeho však nemínila odmítat, spíš si s ním chtěla pořádně promluvit. Rozhodla se, že mu už

jednou musí říct na rovinu, co si myslí o jeho neustálém zasahování do jejího života. Pak se bude moct „vypořádat“ se zbývajícími dvěma bratry. Bylo jí jedno, zda je k tomu nyní vhodná doba. Byla už ze všech tří skutečně unavená a věděla, že chce-li něco změnit, musí začít u nejagresivnějšího z nich, Aidena. Kdyby se jí podařilo přimět ho, aby přestal zasahovat do jejího osobního života, bylo by to s Walkerem a Spencerem mnohem jednodušší.

Tohle tedy měla v plánu…, pokud se Aiden zdrží tak dlouho, aby se k hovoru s ním vůbec dostala. Zatím přerušil veškeré své aktivity, aby mohl zůstat v Chicagu a snad stokrát denně ji kontrolovat. Přesto si nikdy nenašel čas, aby se na chvíli posadil a vyslechl ji. Měl neustále dokonalý přehled, kde Regan je a co dělá, a když si to nemohl ověřit osobně, hlásili mu to strážci, které najal. Regan věděla, že má upřímnou obavu o její bezpečnost, a proto je tak úzkostlivý. Nemohla však pochopit, proč okamžitě vstane a musí někam odejít, kdykoliv se zeptá, jestli by měl pár minut na rozhovor.

Došlo to tak daleko, že jí Emily jednou přes Henryho vzkázala, že Aiden opravdu nemá na její malicherné stížnosti čas. Henry jen kroutil hlavou, když jí to vyřizoval.

„Mám dojem, že jsem prokoukl, o co jí jde,“ řekl. „Chce vás odtud vystrnadit, aby mohla všechno řídit jen ona.“

„Ale ví snad, že jsem Aidenova sestra, ne?“ odpověděla Regan klidně, aby mu ukázala, že ji to nemůže rozházet.

„Samozřejmě že to ví, ale když začne spřádat ty své intriky, asi na to vždycky zapomene,“ řekl Henry. „Ví, že ji nemáte ráda, a protože nemůže změnit minulost, alespoň se snaží líčit vás před Aidenem jako nekompetentní osobu. Proto vás Aiden nechce vyslechnout. Tuší, že byste si stěžovala i na ni. A jestli jste si nevšimla, tak po vašem bratrovi jede,“ pokračoval, než na to stačila něco říct. „Chce ho dostat, vdát se za něho, a vy stojíte jejím plánům v cestě.“

„To by přece Aiden poznal a neodbýval by mě tím, že jde o malicherné stížnosti.“

Aiden se opravdu Regan záměrně vyhýbal. Chtěl jí poskytnout čas, aby se uklidnila. Věděl, jak moc ji rozčilil, když jí dal odvézt do šrotu její auto, ale zároveň mu byl jasné, že se s tím Regan

nakonec smíří, jako se musela smířit se vším ostatním, co jí přinesly tyto pohnuté dny.

Regan si uvědomovala, v čem spočívá její problém. Měla své bratry ráda a udělala by pro ně všechno – snad i to, že by se pokusila změnit svou podstatu.

Když vyrůstala, chodila se svými problémy za Aidenem. Vyplývalo to z toho, že byl nejstarší a v lecčems jí nahrazoval otce. Byl také ze všech bratrů nejpřísnější. Na příklad nemohl snést, když plakala. Jako malá měla vždycky pláč na krajíčku, ale později se naučila své city ovládat. Přesto se občas stalo, že je neudržela na uzdě a dala jim volný průchod.

Regan si vzala víc z hamiltonovské větve rodiny. Všichni Hamiltonové byli citově založení, aspoň tak jí to vždy říkal Spencer. Na druhou stranu Madisonové byli flegmatičtí a velmi ukáznění. Byli také workoholici jako Aiden a Spencer. Nikdo však nevěděl, ke které straně má blíž Walker, i když se ozývaly hlasy, že je po jednom praprastrýci, který začal vyvádět už v pubertě a pokračoval v tom až do konce svých dnů. Tradovalo se, že ještě na smrtelné posteli dělal nemravné návrhy mladé a pěkné ošetřovatelce.

V tuto chvíli nechtěla být Regan uváděna do vztahu k nikomu. Bohužel podmínky závěti ji stavěly do pozice, v níž nemohla proti svým bratrům nic prosadit. A jak řekl Alec, brzy ji začne rozhlodávat stres, pokud si nenajde způsob, jak se uvolnit.

Kontroverzní vztah lásky a nenávisti k bratrům však nebyl jediný citový problém, který ji nyní trápil. Něco podobného začínala cítit i vůči Alekovi. Na jednu stranu s ním byla ráda, protože byl příjemný a zábavný, ale popuzovaly ji důvody, kvůli nimž se od ní prakticky nehnul ani na krok.

Už to trvalo téměř dva týdny. Nevzal si jediný den volna a opouštěl ji jen tehdy, když se ve druhém poschodí mezi schodiště a výtahy, jediné přístupové cesty, postavil na stráž nějaký policista. Alec byl poslední, koho každý večer viděla, než se zamkla v ložnici, a první, na koho jí padl pohled, když ráno vyšla na chodbu.

Cítila, že současně s tím, jak si zvyká na jeho neustálou přítomnost, se v ní začíná utvářet jakýsi vztah k němu. Stále si však kladla otázku, zda by ho zaujala, kdyby se setkali za jiných okolností – kdyby nedostal za úkol chránit ji. Napadlo by ho třeba, aby ji pozval na večeři?

Také Henry si ho oblíbil. Ti dva spolu mohli celé hodiny probírat sportovní události nebo rockové kapely, a když se Henry lopotil s psaním práce do kursu politických věd v zimním semestru, Alec mu nabídl pomoc. Netrvalo dlouho a Henry se s ním začal bavit o ženách a o tom, jak by si měl po skončení studia zařídit budoucnost.

Večer se vždy všichni tři převlékli do sportovního a společně vyrazili na běžeckou dráhu. Alec jim oběma vždy utekl. Byl v mnohem lepší kondici než ona a několikrát s úsměvem prohlásil, že je to samozřejmé. Sváděla to na svou nedávnou operaci kolena, že zůstává pozadu, a skutečně byla každý den rychlejší a uběhla o něco víc. Řekla mu, že se brzy bude konat každoroční charitativní závod, a ona se ho chtěla zúčastnit aspoň tak, že ujde co nejdelší vzdálenost pěšky.

Věděla, že se teď nemůže objevovat ve společnosti, jak byla zvyklá, a snažila se s policií spolupracovat. Některé akce však přece jen nechtěla rušit nebo odkládat, protože je považovala za příliš důležité. Jedna z nich se konala přímo v hotelu a to Alekovi jeho úlohu usnadnilo.

Bylo to někdy ke konci týdne a Regan se připravovala na vernisáž prodejní výstavy, kterou pořádala v hotelových prostorách. Záleželo jí, aby vše proběhlo hladce. Alec jí pomáhal kontrolovat vzdálenosti mezi háčky na zdi v chodbě, která vedla z vestibulu k obchodu s dárkovými předměty, a když skončili, provedli totéž i v atriu. Elektrikářské práce na osvětlení v galerii jí už předtím udělal Frank z údržbářské čety.

„Nechcete mi konečně říct, co to vlastně děláme?“ zeptal se Alec, když jí znovu držel měřicí pásmo.

„Teď? Naposledy prověřujeme vzdálenost mezi háčky, na kterých budou viset obrazy. Chci, aby byly rozmístěné rovnoměrně.“

„A kde máte ty obrazy?“

„Uvidíte,“ usmála se.

Pozoroval na ní, jak je tím vším vzrušená, a jeho zvědavost vzrůstala. Dokonce mu nevadilo, že bude muset o trochu déle vězet v obleku.

Regan se převlékla do jednoduchých černých šatů s výstřihem ozdobeným šperky. Protože se zdržela při běhání, neměla už čas

pořádně si upravit vlasy, a tak si je jen učesala a nastříkala lakem. Pak si ještě přibarvila rty a tváře a rychle sešla dolů.

Vernisáž začala přesně v sedm hodin. Alec nebyl příliš nadšený množstvím lidí, kteří se shromáždili v atriu. Regan však byla u vytržení. Když se od něj v jednu chvíli pokusila vzdálit, chytil ji za ruku a přinutil ji, aby se držela po jeho boku.

„Zůstanete u mě," zašeptal jí nenápadně do ucha.

Přikývla, že rozumí.

Všiml si, že si ho lidé po očku prohlížejí – zřejmě si říkali, co je zač. Regan ho představila jako svého přítele a někteří se pak snažili vytáhnout něco bližšího z Henryho. Ptali se ho, jestli to Regan myslí s tím mužem vážně. A taky chtěli vědět, kdo vlastně je a čím se živí.

Mezi pozvanými byl i Henryho přítel Kevin, který Henrymu pomáhal s posledními přípravami.

Regan přivítala hosty a potom vzala Aleka za ruku a vedla ho k prvnímu z krásně zarámovaných obrazů. Krémově zbarvené stěny ožily pestrými optimistickými barvami, z nichž vyzařovala radost. Ano, radost, pomyslel si Alec, když si obrazy prohlížel. Jména jejich tvůrců byla uvedená na bílých štítcích pod každým obrazem.

„Nikdy jsem o žádném z nich neslyšel," poznamenal Alec.

„Tady máte příležitost seznámit se s nimi dřív, než se stanou slavnými," odpověděla Regan. „Našel jste nějaký obraz, který by se vám obzvlášť líbil?"

„Líbí se mi všechny."

Henry s Kevinem stáli stranou a čekali, až se naskytne klidnější chvíle, aby si mohli promluvit s Alekem. Kevin měl ruce v kapsách a neklidně přešlapoval.

„Neztrácej nervy," řekl mu tiše Henry. „Alec ti určitě pomůže, vsaď se."

„Kdo ztrácí nervy? Ale už bych chtěl mít jistotu. Kdy myslíš, že by bylo nejlepší…?"

„Až to tady skončí, ale dřív, než odvede Regan nahoru," odpověděl Henry s pohledem upřeným na Regan a Aleka. „Ale sluší jim to vedle sebe, nemyslíš?"

Regan s Alekem spolu hovořili, občas se zasmáli a Henry si všiml, že Regan bere Aleka za paži, když ho vodila od jednoho obrazu k druhému. Opravdu se zdálo, že se spolu cítí dobře. Když potom zamířili k atriu, rozhodl se Henry, že nadešel vhodný

okamžik. Přistoupili k nim a svého přítele představil. Alec si s Kevinem potřásl rukou. Všiml si, jak je mladík nervózní, a na očích mu poznal, že má z něčeho strach.

„Mám pocit, jako bych vás už někde viděl," řekl a pomyslel si, jestli ho třeba někdy nezatýkal.

„Pracuju v hotelu Palms," řekl Kevin. „Možná jste mě viděl tam."

„Možná."

Regan Kevina znala a zřejmě si na jeho chování ničeho neobvyklého nevšimla. Pak uviděla jakousi ženu, která na ni kývla. „Už jsou tady," řekla Henrymu.

„Možná bychom si později mohli… hm, pohovořit," řekl Kevin nejistě Alekovi.

„Samozřejmě. Později."

„Jste připravený, Henry?" zeptala se Regan.

„Ano. Pojďme na to."

Alec se snažil zůstat po Reganině boku, když se prodírala mezi lidmi k pódiu. Hosté si brali pohoštění a nálada začínala být uvolněná.

Jeden z hostů se skrýval v davu, sledoval ji pohledem a čekal na svou příležitost. Nenápadně se posouval dopředu blíž k ní. V jednu chvíli stál jen krok od ní, a zatímco předstíral, že si prohlíží obraz, napínal uši a snažil se zaslechnout něco z toho, co říkala muži, kterého oslovovala jako Aleka. Kdyby se mu podařilo dostat se až těsně k ní, možná by ji nějak oddělil od všech těch lidí kolem. Jenže pokaždé, když se o to pokusil, postavil se mu do cesty ten muž a zabránil mu v tom. Byla středem pozornosti, hvězdou večera. Kamkoliv se obrátila, všude se setkala s nějakým hostem, který dychtil po rozmluvě s ní. Trvalo mu dalších dvacet minut, než se znovu protlačil do její blízkosti, ale sotva natáhl ruku, aby se dotkl její paže a požádal ji o chviličku k rozhovoru, obrátil ji Alec jiným směrem. Cítil, že se ho zmocňuje zklamání. Nebyl schopen se k ní dostat. Zdálo se, že to dnes opět nevyjde a bude muset čekat na další příležitost. Ale jednou ta správná chvíle přijde a on bude připravený. Nepozorován vyklouzl bočním vchodem ven.

Henry se posunul blíž a stál nyní vedle Regan, která znovu všechny přivítala. Pak svého asistenta představila a ustoupila stranou, aby mohl promluvit do mikrofonu.

Když hovořil o důležitosti výtvarného umění a hudby při výchově mladých lidí na středních školách, seřadilo se před pódiem dvanáct umělců, jejichž díla visela na stěnách. Henry pak s velkou pýchou každého z nich představil.

Alec zůstal velmi překvapen, když je uviděl. Ani jednomu z nich nemohlo být víc než čtrnáct nebo patnáct. Teď už chápal, proč mu Regan řekla, že má příležitost seznámit se s nimi dřív, než se stanou slavnými. Jejich úžasný talent už rozkvétal. Obrazy byly na prodej a jejich ceny nebyly nízké. Každý takto získaný dolar však byl určen na podporu výtvarných oddělení na školách, z nichž mladí umělci vyšli. Henry rovněž představil jejich učitele, kteří se na tomto programu podíleli, a vysvětlil, že výtvarníci dostanou stipendium a škola jim bude poskytovat prostředky na barvy, plátna a podobné věci.

Kolem deváté už byly všechny obrazy rozprodány. Regan zářila vzrušením, a dokonce Henryho radostí objala. Děkovala mu, jako by měl na celé akci zásluhu jen on, ale Henry později řekl Alekovi, že to byl v podstatě její nápad. On ho jen uskutečnil.

Vše skončilo kolem desáté, a třebaže nebylo ještě tak pozdě, cítila se Regan unavená a toužila už jen po sprše a po posteli.

Přecházela s Alekem přes vestibul a za nimi šli Henry s Kevinem. Cestou Regan vysvětlovala Alekovi důvody, které ji vedly k této dobročinné akci.

„Vždy, když se nějaká škola dostane do finančních potíží, omezí v první řadě prostředky na výtvarné umění a hudbu," řekla.

„Naše akce není jednorázová," připojil se Henry. „Obrazy tady budou viset pořád. Jakmile se nějaký prodá, nahradíme ho jiným. No řekněte, není to skvělá myšlenka? A naším cílem je, dělat to takhle ve všech hotelech Hamilton."

Kevin se k Henrymu naklonil. „Už bych to chtěl mít z krku," řekl mu šeptem.

„Co kdybychom si ještě vypili skleničku, Regan," navrhl Henry Do baru se vcházelo přímo z vestibulu. Uvnitř bylo jen pár hostů.

Alec řekl oběma mladíkům, aby obsadili stůl a objednali pití. Nealkoholické, zdůraznil a obrátil se k Regan. „Jestli chcete jít

spát, zavedu vás nahoru. Policejní stráž už určitě čeká před vašimi dveřmi. Zkontroluju apartmá, zamknu vás a vrátím se sem.“

„Jednu sklenku bych si s vámi ještě dala.“

V baru se stěnami obloženými ořechovým dřevem svítila na každém stolku svíčka, takže tam bylo příjemné, tlumené osvětlení. Henry šel napřed a obsadil stůl blízko bočního východu. Vytáhl pro Regan židli, ale Alec ji zarazil. Chtěl, aby seděla zády ke zdi. Posadila se tedy, kam jí ukázal, a čekala, že si i ostatní sednou. Nikdo se však k tomu neměl. Henry a Kevin stáli se sklopenými hlavami a tvářili se rozpačitě.

„Co je s vámi?“ zeptala se jich.

Henry vrhl krátký pohled na Aleka. „Víte, chtěli jsme jen…,“ začal a rýpl do Kevina, aby mu pomohl.

Regan žasla nad Henryho proměnou. Když dnes večer stál na pódiu a mluvil k hostům, působil sebevědomě a výmluvně. Nyní se však tvářil jako nejistý teenager. Už ho ale přece jen znala a věděla, že takhle se chová vždy, když se děje něco vážného.

„Myslel jsem, jestli by si Kevin mohl promluvit s detektivem Buchananem. Kevin by mu chtěl něco říct.“

Regan měla dojem, že ji Henry žádá a svolení, a přikývla. „Prosím, jestli proti tomu nemá nic Alec…“

„Sedněte si s Regan, Henry. My si zatím promluvíme,“ řekl Alec. „Ale nikam nechoďte,“ dodal a pohlédl na Regan.

Zakoulela očima. Měla dojem, že si to mohl odpustit – bylo jasné, že ji stejně nespustí z očí. Přesto přikývla. Alec s Kevinem vyšli na chodbu a tam se zastavili. Alec se tyčil nad Kevinem jako hora a musel se trochu sklánět, aby mu rozuměl.

Z jeho výrazu Regan nic nepoznala, ale na chudáku Kevinovi bylo zřetelně vidět, že se mu přihodilo něco opravdu zlého. Střídavě bledl a rudl, mluvil rychle a rozčileně při tom gestikuloval.

V jednom okamžiku mu dokonce sklouzla po tváři slza, ale hned si ji vztekle utřel hřbetem ruky. Pak nečekaně pohlédl na Regan. Rychle se obrátila k Henrymu, aby Kevin nepoznal, že je sleduje.

„Kevin má nějaké problémy?“ zeptala se.

„Kevin ne… Někdo jiný,“ odpověděl váhavě Henry. „Je to sice osobní věc, ale dovolil mi, abych vám to řekl.“

Přišel číšník a dal jim na stůl stříbrnou misku s oříšky kešu. Henry objednal pro všechny pití a pak pokračoval. „Má strach. Jeho matka… Před pár lety odešla. Prostě opustila rodinu.“

„Ano, já vím,“ řekla Regan.

„Jeho otec se s ní rozvedl a soud rozhodl, že on dostane děti do péče. A teď se najednou vrátila, a ne sama… A navíc s tím svým… přitáhla do domu drogy.“

„A proč je Kevinův otec…“

„Nevyhodí? Chtěl to udělat, ale nemají kam jít. Zatím jen přestěhoval děti k přátelům a Kevin… Neví, co dělat, a chtěl se poradit s Alekem, jestli by mu nemohl nějak pomoct.“

„Chudák,“ řekla tiše Regan. „To musí být pro něho hrozné.“

„Myslí si, že to zvládá, ale mně se zdá, že se může každou chvíli sesypat.“

Henry chvíli pozoroval přítele a pak se obrátil zpátky k Regan. „Jak to děláte vy?“ zeptal se. „Co?“

„Že jste tak klidná. Myslím po tom, co vám ten cvok provedl takové věci. A že teď musíte mít bodyguarda a všechny ty další strážce…“

„To se vám možná jen zdá, Henry. Vůbec nejsem klidná,“ odpověděla. „Ale snažím se nemyslet na to.“

„Nejhorší je, když člověk čeká, že se něco stane. To je pak k zbláznění. Nevím, co bych dělal, kdyby se vám…“

Položila mu ruku na paži. „Všechno se časem vyřeší a zase to bude jako dřív, uvidíte.“

Říkala to, jako by byla přesvědčená, že to ani jinak dopadnout nemůže, přitom se doslova bála pomyslet, co bude dál. Ale potom pohlédla na Aleka a uvolnila se. Dokud bude u ní on, nic se jí nemůže stát.

Číšník přinesl nápoje a postavil je na stůl. Poděkovala, vzala svou sklenku a usrkla z ní. Stále se však dívala směrem k Alekovi. Henry si toho všiml.

„Co budete dělat, až odjede?“ zeptal se.

„Asi mi přidělí někoho jiného.“

„Takhle jsem to nemyslel. Regan, přede mnou nemusíte nic předstírat. Mám oči a vidím, jak se k sobě… chováte. Víte přece, o čem mluvím.“

No nazdar, pomyslela si. Tak už je to na ní tak poznat, že si toho i Henry všiml. „Je to příjemný muž," připustila. „Zvykla jsem si na něj, ale vůbec není můj typ."

„Takový ten sterilní?"

„Jak to myslíte?"

„Každý knoflík zapnutý, pořád v obleku a kravatě, ve dne v noci jako ze škatulky… Za takového jsem považoval Aidena, ale pak jsem s ním hrál v jednom charitativním zápase ragby a změnil jsem o něm mínění. Byl zablácený a vůbec ne upjatý, jako jsem ho vždycky znal. To mi stačilo, už si o něm nemyslím, že je sterilní typ. A detektiv Buchanan – vlastně Alec, protože mě sám požádal, abych mu tak říkal –, ten je vysloveně antisterilní typ. A to se mi na něm líbí. Určitě by byl při ragby tvrdý jako skála."

„Ano," souhlasila, „a zablácený… To se k němu perfektně hodí. Je tak trochu nepořádník," dodala, ale kupodivu to řekla, jako by to byl kompliment.

Henry dopil svou sklenku a hned sáhl po té, která čekala na Kevina. Zdálo se, že neví, co s rukama. Chvíli jí kolébal a pak ji z poloviny vypil.

„Mám hroznou žízeň," řekl na omluvu.

„Spíš jste nervózní, Henry."

„To taky," připustil.

Regan znovu pohlédla k východu. Cítila s Kevinem. Teď mluvil Alec. Samozřejmě neslyšela, co říká, ale viděla, že Kevin hltá každé jeho slovo. Už také nevypadal tak zoufale.

Věděla, že Alec Buchanan je dobrý člověk. Téměř se jí stahovalo hrdlo, když ho sledovala. Náhle si uvědomila, že to, co ji k němu přitahuje, je mnohem složitější a hlubší než obyčejné sympatie.

„Vracejí se," zašeptal Henry.

„Asi už půjdu," řekl Kevin Henrymu, když došli ke stolu.

„My také," dodal Alec. „Už je pozdě."

Regan okamžitě vstala, rozloučila se s oběma mladíky a Alec ji odvedl do jejího apartmá.

„Zítra ráno přijdu možná o trochu později," řekl, když všechno zkontroloval a chystal se jí popřát dobrou noc. „Musím něco zařídit…, nějaké věci. A pak taky musím balit. Ten polda, co vás bude hlídat v noci, tady zůstane, dokud se neobjevím."

Měla pocit, že ty „věci“, které musí zařídit, mají něco společného s Kevinem, ale nezeptala se ho na to.

„To je v pořádku,“ řekla.

„Tak dobrou noc.“

„Počkejte,“ zastavila ho, když už se chystal zavřít dveře.

Otočil se a pohlédl na ni.

„S tím balením zítra… buďte opatrný.“

„Samozřejmě.“

Zajistila dveře, opřela se o ně zády a zůstala chvíli tak. Věděla, že se jí o něm bude dnes v noci zdát, ale rozhodla se, že zítra opět začne uvažovat prakticky. Mělo to však jeden malý problém – nevěděla, jak se k tomu přinutí.

Dvacátá osmá kapitola

Henry jí řekl, co se stalo. Celý vzrušený vstoupil do její kanceláře, zavřel za sebou a vyhrkl: „Vím, že jste měla obavu o Kevina, tak jsem vám přišel říct, že už je to všechno vyřešené.“

Právě cosi hledala v zásuvce, ale hned se k němu obrátila. „To jsem ráda,“ usmála se na něj. Henry se tvářil, jako by mu spadl těžký kámen ze srdce.

„Kevin je na cestě sem,“ pokračoval Henry. „Nevadí vám to?“

„Samozřejmě že ne.“

„Říkal, že to jednu chvíli vypadalo dost zle. Ale Alec to zvládl. Řekl Kevinovu otci, aby odvedl děti, a pak to udělal. Kevin samozřejmě neodešel, takže to viděl.“

„Kevin byl přímo u toho?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Henry. „Byl na druhé straně ulice. Mám dojem, že se tam dokonce schovával, aby ho Alec neviděl a nepřinutil ho odejít. Řekl, že se chvíli o Aleka bál. Asi to s přáteli jeho matky nešlo po dobrém. Alec taky nebyl sám, měl s sebou pár takových… Prostě poldové nemůžou být žádné soušky, když musí nasazovat lidem náramky. Kevin říkal, že z Aleka šel strach.“

„Dobře, že jste u toho nebyl,“ poznamenala Regan.

Odsunul několik složek a posadil se na kraj stolu. „Vsadím se, že o Kevinovi věděl. Alec řekl jeho matce, že mohou jít do nějakého zařízení, kde léčí drogově závislé, ale ona o tom nechtěla ani slyšet.“

„A co Kevin?“

„Je v pořádku. Asi počítal, že to tak dopadne.“

„Ještě že má tak dobrého přítele, jako jste vy, Henry.“

„On zase jindy pomohl z bryndy mně.“ Náhle si všiml, že se Kevin objevil ve dveřích jeho kanceláře. „Dovolil mi, abych vám to řekl, ale…“

„Nebojte se, nebudu se o tom zmiňovat,“ ujistila ho.

Znovu se sklonila k zásuvce a pokračovala v hledání dokumentu, při němž ji Henry vyrušil. Když pak zvedla hlavu, uviděla, že ve vedlejší kanceláři je už i Alec a hovoří s Henrym. Kevin tam byl také, stál za svým přítelem.

Na Alekovi bylo vidět, že se po akci s Kevinovou matkou a jejími přáteli neobtěžoval domů, aby se převlékl. Po chvíli vstoupil do její kanceláře, zeptal se, jestli je všechno v pořádku, a pak jí klidně oznámil, že poslal nočního strážce pryč a službu bodyguarda přebírá on.

„A s vámi je taky všechno v pořádku?“ zeptala se.

„Samozřejmě,“ odpověděl.

Zdálo se, že se v džínách a v tričku cítí pohodlně, ale pouzdro s pistolí bylo k tomuto oblečení velmi nápadné. Všiml si, že se na zbraň dívá. „To patří k mé práci, Regan,“ řekl.

„Já vím.“

„To je dobře, protože s tím se musíte smířit.“

Proč se tak rozdurdil? „Co je s vámi?“ zeptala se.

Pohlédl přes dveře do vedlejší kanceláře, a když uviděl Kevina, zakroutil hlavou. „Nic se mnou není. Jenom si říkám, že s některými lidmi se po dobrém vyjít nedá. Prostě dnešní den nezačal nejlíp, to je všechno.“

„Ale skončilo to dobře, ne?“

Pokrčil rameny a dal jí najevo, že už o tom nemíní mluvit.

Poznala, že se dokáže uzavřít do sebe, když chce. Kdyby při tom nebyl tak nepříjemný, docela by to na ni udělalo dojem.

Kolem poledne se vrátili do obvyklých kolejí – on se natáhl na pohovce a zdříml si, zatímco ona pracovala na třídění dokumentů.

Večer se vrátili do jejího apartmá, objednali si pizzu, otevřeli si pivo a dívali se na televizi. Dávali jakýsi starý film, milostný příběh, který ji dojal k slzám, ale on se pohrdlivě vyjádřil, že to byla limonáda. Odsekla, že nemá smysl pro romantiku, a on to vzal jako kompliment.

Následující večer vybral film on. Opět to byla stará klasika, ale žádný zamilovaný románek. Místo něžných citů tam lidé bojovali s vetřelci z vesmíru, střídali je laserovými zbraněmi, ti je zase za živa požírali a tak to šlo pořád dokola. To se mu líbilo.

Oba seděli v křesle s nohama na gauči. Ona byla bosá, on v ponožkách. Na jedné měl velkou díru.

„Chtěla byste se na tohle dívat zase?“ zeptal se, když začal blok reklam.

Nepoznala, že ji provokuje. „Ne, díky. Pro mě v tom bylo moc násilí.“

„Moc násilí?“ předstíral překvapení. „To snad ne?“

„Proboha, vždyť jsem napočítala třicet dva mrtvých.“

„To není tak moc,“ prohlásil s vážným výrazem.

„Třicet dva za první půlhodinu. Pak už jsem toho nechala.“

„Ale vždyť to byli vetřelci z vesmíru, lidé jim sloužili jako potrava. Co jste čekala?“

„Nemusím se dívat, jak nějaké obludy požírají lidi. Bez toho by to bylo lepší.“

„Ale ne tak hrůzostrašné. Bože, jak jsem tyhle filmy jako kluk zbožňoval!“

„Vy jste se rád nechával děsit?“

„Samozřejmě.“

„A neměl jste potom zlé sny?“

„Měl jsem pokoj s bratrem Dylanem a představoval jsem si, že kdyby na nás obludy z vesmíru přišly, určitě bychom je společně přemohli.“ Zazubil se a dodal: „Tehdy jsem byl dost namyšlený.“

„Tehdy? V tom případě mám pro vás novinku, vy eso. Pořád ještě jste.“

„Eso?“ zasmál se. „Pocházím z osmi sourozenců a každý z nás měl své období, kdy byl eso.“

„A kam spadalo to vaše?“

„Jsem třetí nejstarší. První je Theo, pak Nick, pak já, potom Dylan, Mike, dvě sestry, Jordan a Sydney, a nakonec malý Zack. Ten je pořád ještě jako kluk.“

Rýpla ho do ramene. „Vsadím se, že vaši rodiče zešedivěli, ještě když jste byl dítě. Musel jste mít štěstí, že se vám podařilo dočkat se dospělosti. Ale já jsem taky nebyla žádná putička, taky jsem se navyváděla pěkných věcí.“

„To se teď chlubíte?“

Když neodpověděla, rýpl do ramene zase on ji.

„Mám dojem, že jsem nebyla o nic lepší než vy,“ řekla konečně.

Další hodinu strávili tím, že se snažili jeden druhého přetrumfnout vyprávěním ztřeštěných kousků, které v dětství vyvedli. Samozřejmě že Alec bez námahy vyhrál.

„Jak to, že ve všech vašich historkách z dětství je obsaženo násilí?“ zeptala se potom.

„Ne ve všech,“ zasmál se. „Jenom v některých. A jak to, že vy jste se v těch svých ani jednou nezmínila o rodičích?“

„Už jsem vám řekla, že otec zemřel, ještě když jsem byla malá, a matka nebyla nikdy doma. Vzpomínám si, že jsem jí dávala dobrou noc telefonem.“

„To je smutné.“

„Teď už mi to tak nepřijde. Takhle to někdy bývá.“

„Možná. Ale pro malé děvče to není nejlepší. Jak je možné, že se to na vás nepodepsalo? Jste taková… normální.“

„Kdo říká, že jsem normální?“

„Já. Vsadím se, že už o vás vím skoro všechno, co člověk musí vědět o druhém, aby ho znal dobře.“ Dobíral si ji a dělal se ještě domýšlivějším, než byl. „Vím, co máte ráda a co ne.“

„O tom pochybuju,“ ohradila se.

„Například nemáte ráda lososa, jste alergická na jahody, a jakmile zahlédnete růži, začnete kýchat.“

„A vy se zase můžete zbláznit po kečupu,“ opáčila. „Dáváte si ho na všechno, dokonce i na sendvič s arašídovou pomazánkou. A nemáte rád pizzu s tenkou kůrkou a nejste alergický na nic.“

„Můžu zase já? Dobře. Jste vysloveně soutěživý typ a velmi svobodomyslný člověk, uvězněný v okovech rodinného konzervatismu. Nechápu, jak se to mohlo stát. A taky si myslíte, že dovedete skvěle skrývat své city, ale neumíte to vůbec. A k tomu ještě nevěříte mužům a nemáte důvěru v manželství.“

Dotkl se jejího citlivého místa. „Vy jste daleko víc soutěživý než já,“ odpověděla, jako by se mu bránila. „A myslíte si, že jste svobodomyslný, a ve skutečnosti jste konzervativní až do morku kostí. Máte taky pevné hodnoty, od nichž se nenecháte odradit. A k tomu, že nevěřím mužům… Některým věřím, to byste se divil.“

„A to manželství?“

„Moje matka byla vdaná dvakrát a oba manželé jí byli nevěrní. Nechci opakovat její chyby a taky jsem se naučila, že nic takového jako věrnost až do hrobu neexistuje.“

„Pokud se nevdáte za toho pravého.“

„Toho pravého… To je jen taková fráze.“

„Ne,“ oponoval jí. „A není to ani žádná věda.“

„Ale jak poznáte, která je pro vás ta pravá?“

„Chcete, abych vám popsal svou ideální ženu?“

„Žádná ideální žena neexistuje.“

„Určitě existuje.“

„Opravdu? Tak mi ji popište.“

Dotýkali se pažemi, ale ani jeden z nich se neodtáhl. „Má tmavé vlasy,“ začal Alec. „Ano?“

„A oči modré jako fialky. Neuvěřitelně modré.“

Maličko se k ní naklonil a na okamžik se jí zdálo, že ji políbí. Přála si, aby to udělal.

„Má krásné tělo.“

„Samozřejmě. Jak jinak?“

„Snažíte se mou vysněnou ženu ironizovat?“

„Ale ne,“ zasmála se. „Jen pokračujte. Co dál? Má taky kouzelnou moc?“

Naklonil se k ní ještě víc. „Ano. A dá mi ji poznat, až budeme spolu.“

Bože, on ji chce opravdu políbit! Zatajila dech.

„A má dlouhé nohy,“ pokračoval téměř šeptem.

Cítila, že se jemně dotýká prsty její tváře. Musela se vší silou držet, aby se k němu neobrátila. Proč už ji nepolíbí? Proč mu to trvá tak dlouho?

„A má ta žena taky mozek, nebo je ideální právě tím, že ho nemá?“ zeptala se.

„Samozřejmě že má mozek. Dokonce je velmi inteligentní, bystrá a umí mě rozesmát. A taky má v sobě tu úžasnou kombinaci ženské bezbrannosti a zarputilosti. Tak tohle je, Regan, moje ideální žena.“

Jeho rty byly jen kousíček od jejích úst. Zavřela oči a čekala. Ucítila, že jí máčkl na nos. „Už musím jít,“ řekl. Otevřela oči a zamrkala. „Cože…?“

„Říkám, že už musím jít.“

Obul si tenisky, zavázal si je a vstal, ale ona se pořád ještě nevzpamatovala.

Vzala misku s praženou kukuřicí, kterou měla na klíně, dala ji na stolek a také vstala.

„Bavil jste se dobře na můj účet?“

Zastrkával si tričko do kalhot. „Takhle to neberte,“ řekl.

Otevřel dveře a vyšel na chodbu. „Pojďte sem, Regan.“

Když viděla, jak se na ni dívá, znovu se jí rozbušilo srdce. Pomalu přišla ke dveřím. „Co?“

„Chci slyšet, jak za mnou zamykáte.“

„Ano, samozřejmě.“

„Dobrou noc,“ řekl a zavřel dveře.

Přísahala by, že zaslechla, jak se směje, když odcházel.

Dvacátá devátá kapitola

Byla sobota ráno a Regan se probudila do dalšího zachmuřeného dne. V uplynulých třech týdnech se na Chicago sneslo tolik dešťů a vlhkosti, že to už každého otravovalo. Navíc ji přiváděly k zoufalství její alergie. Ještě než se vyhrabala z postele, zase nejméně pětkrát kýchla, a když se podívala v koupelně do zrcadla, neubránila se úšklebku. Oči měla podlité krví a zdálo se jí, že vypadá, jako by celou noc proflámovala. Dnes večer ji čekala velká charitativní akce a doufala, že se dá do té doby alespoň tak dohromady, aby jí neteklo z očí a lidé si nemysleli, že pláče.

Sprcha jí pomohla, i když s ní žádný zázrak neudělala. Přesto si musela nakapat do očí a do nosu, a když se oblékla, použila ještě inhalátor. Rozčilovalo ji, že je kvůli svým alergiím závislá na lécích, a utěšovala se jen tím, že nejde o celoroční záležitost. Nejhorší pro ni bylo jaro a potom podzim, ale v zimě a v létě se bez léků obešla.

Svázala si vlasy do ohonu a byla připravená vyjít mezi lidi.

Detektiv Wincott přemluvil Aleka, aby si vzal den volna, a když opustila své apartmá, aby se odebrala do kanceláře a pokračovala v třídění papírů, doprovázel ji jeden ze strážců, které najal Aiden. Byl to bývalý policista a jmenoval se Justin Shephard. Wincott s tím souhlasil, protože Shephard opravdu sloužil jako policista a znal svou práci. Regan uviděla Wincotta, jak sedí v křesle proti výtahům. Hned vstal, urovnal si kravatu a vykročil jí naproti. Z jeho unaveného výrazu usoudila, že mu jeho malá dcera připravila další noc, v níž toho mnoho nenaspal.

„Co se děje?“ zeptala se. „Je sobota, měl byste být doma s rodinou.“

„Právě jsem strčil rodinu do letadla a poslal ji na návštěvu ke tchyni. To je mnohem výhodnější, než kdyby přijela na návštěvu onak nám.“

Když se dveře výtahu tiše otevřely, ustoupil a nechal ji projít dovnitř. „Jsem tady na záskok," vysvětloval. „Vypadl mi detektiv, který vás měl hlídat místo Aleka. Jeho žena dostala porodní bolesti. Ale už jsem zařídil, že přijde někdo jiný."

Trochu se zamračil, když si uvědomil, že Regan je ve sportovním oblečení.

„Vy chcete jít běhat?" zeptal se. „Dovolil jsem vám chodit do klubu a do nemocnice, ale běhat… To v žádném případě."

Chudák, vypadal, jako by se chystal k hádce, v níž nemá kam ustoupit. Regan si uvědomila, že kdyby trvala na běhu venku, musel by běžet s ní, a když se podívala na jeho boty, odhadla, že by mu vydržely nanejvýš deset minut.

„Nemějte strach, nemíním jít ven," řekla. „Máme v hotelu zbrusu novou běžeckou dráhu a teď chodím běhat tam."

Viděla, že se mu ulevilo. „A kam jdeme teď?" zeptal se.

„Do mé kanceláře."

„Jste zvyklá pracovat i o víkendu?"

„Jak kdy. Teď sice nemám moc práce, ale když musím trčet v hotelu, rozhodla jsem se, že si utřídím papíry. Takže dělám pořádek. Charitativní projekty a práce na grantech začnou až v srpnu."

„Asi máte té administrativy dost, že?"

„Není to tak hrozné. Všechno kolem grantů zvládne Henry sám. A až skončí na Loyole, začne přebírat mou práci a připravovat se na obhájení MBA. Samozřejmě si ještě někoho najme na pomoc."

„A co budete dělat vy?"

Usmála se. „Začnu cestovat po světě. Chtěla bych rozjet naše programy ve všech hotelech."

Vystoupili v přízemí a přešli přes vestibul k jiným výtahům. U nich stál příslušník bezpečnostní služby hotelu a Regan mu kývla na pozdrav, když šla kolem. Vstoupila do výtahu, strčila klíč do zámku a stiskla tlačítko do druhého poschodí.

„Myslíte si, že je to opravdu nutné, všechny tyhle stráže a bezpečnostní opatření, detektive Wincotte?" zeptala se.

„Poslyšte, jestliže říkáte Buchananovi Aleku, nechcete zase říkat mně Johne? A co se týče těch stráží, s tím mám smíšené pocity. Ale pokud se vám nepletou pod nohy, mohla byste to s nimi vydržet."

V chodbě panoval klid. Regan zamířila do své kanceláře. Stejně jako Alec, i Wincott se usadil na pohovce a hned si udělal pohodlí.

Regan vzala ze země další stoh složek, dala si je na stůl a posadila se. Wincott uviděl na stolku dálkový ovládač a sáhl po něm. Regan si všimla, že se rozhlíží.

„Hrome, kde tady máte…“

„Horní tlačítko,“ řekla a otevřela první složku.

Zřejmě nepochopil. „Stiskněte horní tlačítko na ovládači,“ upřesnila mu to.

„Sakra, to je věc,“ vydechl údivem, když se panel odsunul. „Ví o tomhle Alec?“

„Samozřejmě,“ zasmála se.

„Není divu, že z něj člověk nedostane, co tady dělá. Televize a k tomu…“

„Co?“

Wincott málem vyhrkl „a k tomu vy“, ale včas se zarazil, „…pohovka. A jak pěkně měkká. A ta televize – větší než můj dům.“

„Nainstaloval mi ji tady můj bratr Spencer před pár měsíci. Nemůže vydržet v místnosti, kde nesvítí televize.“

„To bych si s vaším bratrem rozuměl.“

„Určitě. Spencer je přátelský člověk.“

„Takže bývá tady, když se zdržuje ve městě?“

„Až moc často,“ přikývla. „A nevadí vám zvuk televize, když pracujete?“

„Vůbec ne.“

Teprve teď si všimla, že monitor počítače je zapnutý. Že by ho včera zapomněla vypnout? Nebo ho dnes ráno zapnul někdo jiný?

Chvíli o tom uvažovala. Policejní expertka na počítače jí řekla, že ji odpojila od místní sítě.

Vzpomněla si, že jí Melissa Hillová dala vizitku. Našla ji v zásuvce, zvedla telefon a zavolala na stanici. Nepředpokládala, že by ji tam zastihla, ale chtěla jí nechat aspoň vzkaz, aby jí v pondělí zavolala.

Po druhém zazvonění se ozval ženský hlas.

Regan se představila. „Nepředpokládala jsem, že tam v sobotu budete,“ dodala.

„Tak proč voláte?“ řekla nakvašeně Melissa.

Regan se nenechala jejím tónem odradit. „Myslela jsem, že vám nechám vzkaz, abyste mi v pondělí zavolala. Ale když jsem vás už zastihla, ráda bych se na něco zeptala. Mohu však zavolat později, jestli se vám to teď nehodí.“

„A na co se chcete zeptat?“

„Na něco kolem počítače.“

„Samozřejmě, na co jiného. Na počítače jsem tady já,“ řekla sebejistě.

„To vím. Prý jste zjistila že e-maily adresované mně jdou ještě na jiné terminály v hotelu. Řekl mi to detektiv Buchanan.“

„Ano. Jdou na terminál vašeho asistenta a na další, který je v kanceláři vašeho bratra. Chcete, abych vám zjistila jeho přesné umístění?“

„Ne, to není třeba. Je mi jasné, že je to terminál asistentky mého bratra Aidena.“

„Tak co ode mě chcete?“

„Když jsem dnes ráno přišla do kanceláře, byl můj počítač zapnutý.“

„A vy máte podezření, jestli vám ho někdo znovu nepřipojil, že?“

„Ano.“

„To není těžké zjistit. Myslím pro mě,“ upřesnila. „Sedíte teď u něj?“

„Ano.“

„Tak se dáme do toho.“

V následujících pěti minutách plnila Regan jeden Melissin příkaz za druhým, dokonce jí musela v jednu chvíli říct, aby zpomalila, protože jí nestačí. Nakonec se společně dopracovaly ke stopě, která jasně indikovala, že se někdo připojil na její adresu a stahuje k sobě její soukromé i pracovní e-maily.

Udělali ještě pár kroků dál a pak už Regan věděla přesně, kam její e-maily odcházejí, a s Melissinou pomocí připojení zrušila. „Tak a váš špeh je odpojený,“ řekla Melissa. „A teď vám řeknu, co musíte udělat, aby vám už příště nemohl nikdo do počítače lézt.“

Regan znovu plnila jeden příkaz za druhým a nakonec zadala nové přístupové heslo.

„A je to hotovo,“ řekla spokojeně Melissa. „Raději si heslo nikam nepište. Kdybyste ho zapomněla, zavolejte a já vám ho sdělím. A řekněte svému asistentovi, ať si ho zapamatuje.“

Regan jí poděkovala za pomoc. „Kdybyste chtěla změnit místo, dejte mi vědět. Hotely Hamilton by vás určitě zaměstnaly.“

„To myslíte vážně, nebo to říkáte, jen aby řeč nestála?“

„Úplně vážně.“

„A to bych cestovala po všech hotelech, co máte ve světě? V Londýně, v Melbourne a tak?“

„Ano.“

„A bylo by to slušné finančně?“

„Samozřejmě.“

„Uvidíme,“ řekl Melissa a bez rozloučení zavěsila.

Regan nevěděla, co si má myslet, ale Melissina neslušnost jí už připadala skoro humorná. Co mělo znamenat to její „uvidíme“? Nebylo by však špatné, kdyby se policejní expertka rozhodla pracovat pro ně. Určitě by byla přínosem. Jak o tom přemýšlela, začínalo se jí to čím dál víc zamlouvat.

Konečně se tedy dala do práce a zabrala se do ní tak, že přestala vnímat, co se kolem ní děje. Když se pak v jednu chvíli otočila, uviděla, že čtyři kroky za ní stojí Alec. Neslyšela ho, když vstoupil, a neměla tušení, jak dlouho ji pozoruje.

Pocítila nával radosti a zároveň se rychle snažila, aby to na ní nepoznal.

Byl oblečený, jako by právě skončil s výměnou oleje v autě.

Ale stejně vypadal skvěle…, skoro dokonale. Vlastně ne, nějaká chyba by se na něm jistě našla. Ano, vypadá jako hajdalák a tím se člověk zrovna chlubit nemůže. A obtěžuje se vůbec, aby se učesal, když vyleze z postele? Pochybovala o tom. Jenže co má dělat, když je tenhle nepořádník tak sexy, a tak skvělý atak…?

„Co tady děláš?“ zeptal se ho Wincott.

„Jenom jsem se zastavil na kontrolu,“ odpověděl s pohledem upřeným na Regan. „Nespals náhodou, když jsem přišel?“

„Jak bych mohl spát, když jsem ve službě? Slyšel jsem tě.“

„To je dobře.“

„Vážně jsem tě slyšel. A jak to myslíš s tou kontrolou? Co chceš kontrolovat?“

Teprve teď Regan uhnula před jeho pohledem. Opřela se v křesle a otočila se k Wincottovi, který vypadal, jako by ještě napolo spal.

„Opravdu, proč jste přišel, Aleku?“ zeptala se.

„Jel jsem kolem, tak jsem se zastavil.“

„Ty tady někde bydlíš, co?“ řekl Wincott, aniž se otočil od televize.

„Jo. Chtěl jsem jen vědět, jestli je všechno v pořádku.“

„Všechno ne,“ zavrtěla hlavou. „Právě jsem dořešila jistou věc.“

„Myslel jsem, že budeš dnes balit,“ ozval se znovu Wincott. Vypnul zvuk televize a vstal. „Nechápu, proč tuhle službu považuješ za trest. Po tom, co mám doma, si tady připadám jako v nebi. Moct si nechat donést jídlo a pití a dívat se na televizi… Co si může člověk přát víc?“

„Vy jste si stěžoval, že být se mnou je trest?“ zeptala se Regan. Řekla to spíš zvědavě než dotčeně.

Alec zavrtěl hlavou. „Lewis mi to přidělil za trest. Myslel si, že mě tím naštve.“

„A podařilo se mu to?“

„Zkuste hádat,“ zazubil se na ni.

Nečekal, až vymyslí nějakou vtipnou odpověď, a obrátil se k Wincottovi. „Můžeš mi vysvětlit, proč šéf vyšetřování drží službu bodyguarda?“

„Jsem tu na záskok, než mě někdo přijde vystřídat.“

„Kdo u ní má být dnes večer?“

„Na tu slavnost s ní půjde Lyle. Počítám, že si teď kupuje smoking.“

Alec zavrtěl hlavou. „Zavolej mu, že si nemusí dělat násilí. Půjdu s ní já.“

„Že si nemusí dělat násilí…?“ Regan nevěděla, jestli se má urazit, nebo má být pobavená.

Alec si jí nevšímal a čekal, až Wincott vytáhne mobil a zavolá Bradshawovi. Jenže ten se k tomu neměl. „Tak co je s tebou?“ pobízel ho Alec. „Říkám, abys mu zavolal.“

„Proč?“

„Co proč? Vždyť jsem ti to řekl – půjdu s ní já.“

„Ale proč s ní půjdeš ty?“

Alec věděl, že ho Wincott schválně dráždí, a z toho, jak se přihlouple šklebil, bylo zřejmé, že se dobře baví. Přesto měl chuť vrazit mu jednu do nosu.

„Protože s ní půjdu, víš? Proto! A taky protože mám smoking a nemusím ho kvůli tomu kupovat.“

„Ale Lyle se tak těšil.“

„To je mi jasné," odsekl Alec. „Oba dobře víme, že Bradshaw je…" Uprostřed věty se zarazil.

„Co? Co je Bradshaw?" dráždil ho dál Wincott.

„Poslyš…" Alec došel až k němu a ztišil hlas, aby ho Regan neslyšela. „Přestaň se do toho plést, buď tak hodný."

„Poslyš…, když jsem se naposledy díval, byl jsem šéfem vyšetřování já, *Aleku.* "

„To je pravda a pořád jím jsi, *Johne.* Tak běž a vyšetřuj. Já jsem byl pověřený její ochranou a ty víš dobře, co to znamená."

„Jo, jasně," zazubil se Wincott. „Hodláš ji chránit až do roztrhání těla."

„To hodlám. Tak mu zavolej."

Alec se otočil k Regan. Z jejího zmateného výrazu mu bylo jasné, že slyšela každé jejich slovo, ale ničemu nerozuměla. Zřejmě si musela říct, že on asi nemá všech pět pohromadě, a možná by měla pravdu. Ale teď mu to bylo jedno. Nemínil k ní nikoho pouštět, a zvlášť ne toho smilníka Lyla Bradshawa.

„V kolik hodin chcete vyjít?" zeptal se Regan nasupeně.

„Chtěla bych tam být o trochu dřív."

„Dobře. V kolik na vás mám čekat před dveřmi?"

„V půl osmé."

Alec kývl na Wincotta a oba vyšli do přední kanceláře. „Máš už nějakou stopu?" zeptal se Alec. „Prověřili jsme skoro všechny lidi, kteří jsou s ní v kontaktu, a podívali jsme se taky na Shieldse a jeho poskoky. Zatím jsme ale u něj nic nezjistili. Tři z nich jsou v ochranné vazbě a Shields prý neví strachem, čí je."

„A nikdo jiný nevypadá nadějně?"

„Zatím ne. Prověřujeme Petera Morrise, toho otravu, kterému odmítla přidělit grant. Zatím ale na něho moc nemáme."

„A co bývalí zaměstnanci? Možná se jí chce pomstít někdo, koho v minulosti propustila."

„Poslyš, já chápu, jak ti je, když nemůžeš na tomhle případu pracovat, ale věř mi, že až budu něco mít, dám ti vědět."

„A chystáš se prověřit ty zaměstnance?"

„Samozřejmě. Její bratr Aiden dává dohromady seznam."

Hovořili spolu ještě asi deset minut. Regan v té době telefonovala, ale zatímco čekala na spojení, snažila se zachytit, o čem spolu oba detektivové mluví. Alec si všiml, že je pozoruje. Neusmál se na ni, ani se nezamračil, jen na ni mrkl, otočil se a

vyšel na chodbu. Přestože se snažila nepodléhat jeho vlivu, reagovaly na to snad všechny její smysly.

Nikdy by před svými přítelkyněmi tuhle pošetilost nepřiznala. Bylo jí jasné, že Sofie by ji začala popichovat, aby si s ním něco začala. A na něco takového nebyla připravená.

Cordie by jí zřejmě řekla, že Alec je ideální muž pro romantické představy, protože je ve službě nedotknutelný. Dělá svou práci a dělá ji dobře, ale jen co skončí, odchází pryč, aniž se ohlédne.

Přesto se jí ulevilo, když našla v hlasové schránce vzkaz od Sofie i Cordie o tom, že se vrátí do Chicaga včas, aby mohly přijít na její dobročinnou slavnost. Sofie ještě dodala, že přijde se svým občasným přítelem a musí jí toho spoustu říct o tom, co se jí podařilo zjistit.

Cordie jí nechala dva vzkazy. V prvním ji informovala, že přijde do klubu sama a že na ni bude čekat ve vstupní hale před tanečním sálem. Druhý vzkaz se týkal toho, co bude mít na sobě. Do nejmenších podrobností jí popsala safírově modré šaty, které si chce vzít, a končila radou, aby Regan nebyla zbabělá a vzala si *ty* šaty.

Pokud šlo o *ty* šaty, na něž Sofie narážela, bylo Regan jasné, že si za to může sama. Neměla se nechat od Cordie a Sofie přemluvit, aby si je koupila. Ale co měla dělat, když do ní obě hučely a nedaly pokoj, dokud si je neoblékla? Musela přiznat, že jsou opravdu senzační, a věděla také, že se jí jejich sytá, vínově červená barva perfektně hodí k pleti.

Byly to hladké přiléhavé šaty, a i když se nedalo říct, že by byly vysloveně provokativní, měly hlubší výstřih, než v jakém by se cítila dobře. Obvykle měla spíš tendenci potlačovat to, co Cordie a Sofie nazývaly jejími přednostmi, a v těchhle šatech by byla tak nesvá, že by si je celý večer potahovala a upravovala.

Po dlouhých úvahách dospěla k závěru, že se rozhodne, až bude čas se oblékat. Teď měla na práci důležitější věci. Vypnula počítač. Wincotta vystřídal uniformovaný policista, který ji doprovodil nahoru do tělocvičny. Celou hodinu a půl pak prováděla série cviků na posílení svalů kolem kolenního kloubu, které jí předepsal fyzioterapeut. Potom si na koleno navlékla ochrannou bandáž a vyrazila na běžeckou dráhu. Obvykle jí

nedělalo problém odpoutat se od všech starostí a soustředit se jen na dýchání a pravidelný rytmus běhu. Dnes se jí to však nedařilo.

V posledních čtrnácti dnech se její život obrátil vzhůru nohama. Zdálo se jí, že kamkoliv se podívá, všude vidí lidi z bezpečnostní služby hotelu, a k tomu měla neustále vedle sebe Aleka nebo nějakého jiného policistu. A všichni jako by čekali, že dříve či později k něčemu dojde. Wincott byl stejně jako Alec přesvědčený, že se ten cvok znovu pokusí navázat s ní kontakt. Zatím se však nic nestalo.

Byla přesvědčená, že se jí podařilo všechny, včetně Henryho, oklamat a vyvolat v nich dojem, že se s tím vším vyrovnala. Uvnitř však byla uzlíček nervů a cítila se bezpečná, jen když s ní byl Alec.

Neustálé čekání, jestli se něco stane, si vybíralo svou daň. Ztrácela chuť k jídlu, špatně spala a později začala být tak roztěkaná, že nebyla schopná se na nic soustředit. Nemohla zapudit myšlenku, že se vrah někam stáhl a čeká, až ji přestanou střežit. Jak dlouho může trvat, než poručík Lewis usoudí, že už dál nemá smysl plýtvat lidmi, které by mohl pověřit jinými úkoly? A co s ní bude potom?

Možná by jí na to odpověděl Alec. Jestli se dnes večer naskytne vhodná příležitost, mohla by se ho na to zeptat.

Později odpoledne se Wincott opět zastavil. Vyzvedl si osobní materiály několika zaměstnanců, které mu na Aidenův příkaz připravila Emily, a pak zašel za Regan. Rodinu měl pryč a příliš se mu nechtělo do prázdného domu, takže propustil policistu ve službě a rozhodl se u ní zůstat do doby, než přijde Alec.

Zatímco se sprchovala, hověl si na pohovce v obývacím pokoji, díval se na jakýsi baseballový zápas a pořádal večeři, kterou mu nechala Regan přinést. Už si zvykla, že někdo sedí v pokoji, a ani se neobtěžovala zamykat zasklené dveře z obývacího pokoje do ložnice. Dávala si jen pozor, aby se neproducírovala před nimi. Byly na nich průsvitné záclonky, takže by zřejmě viděl jen její siluetu, ale stejně vycházela z koupelny raději v županu.

Sundala z věšáku šaty, které jí doporučovala Cordie, a zvedla je před sebou. Opravdu byly senzační, a když si je oblékla a zatáhla vzadu zip, perfektně jí přilehly na správných místech a cítila se v nich skvěle.

Ale pro dnešní večer jsou příliš odvážné, usoudila nakonec.

S lítostí je svlékla a několikrát se probrala celým šatníkem, než se rozhodla pro ty, o nichž Cordie nejednou prohlásila, že to jsou smuteční šaty staré dámy. Jejich fazona připomínala pytel. Dokonce i ona se zhrozila, když se na sebe podívala do zrcadla.

Její bratři by jí je samozřejmě schválili. „Jsou pěkné," řekla nahlas, aby sama sebe přesvědčila, že ten beztvarý černý pytel, ve kterém nebude nikoho provokovat, je lepší než krásné vyzývavé šaty, v nichž se cítí tak smyslně a ženský.

„Ano, jsou pěkné," opakovala. „Kdyby mi tak bylo osmnáct," povzdechla potom.

Znechucená tím, že se chová jako puritánka, si znovu oblékla ty vínově červené s dekoltem a pak hledala v šatníku, až našla černý přehoz s třásněmi, který si před pár lety koupila v Itálii. Když si ho přehodila přes ramena, měla nahá záda a ňadra pěkně zakrytá.

Jako šperky si zvolila diamantový přívěsek na platinovém řetízku a diamantové náušnice.

Odložila přehoz na židli, zhluboka se nadechla a vešla do obývacího pokoje. Wincott si jí všiml ve chvíli, kdy se chystal vložit si do úst několik smažených hranolků.

Už se k tomu nedostal, neboť na ni zůstal civět s otevřenými ústy. Čekala, že něco řekne, ale on mlčel. „Myslíte, že můžu jít v těchhle šatech?" zeptala se. „Nejsou příliš… odvážné?"

Zřejmě ho tou hloupou otázkou vyvedla ještě víc z míry, protože na ni stále jenom zíral. Panebože, jsem to ale husa, pomyslela si, když sklouzl pohledem dolů k řemínkovým střevíčkům na vysokých podpatcích.

„Raději si vezmu něco jiného."

„Ne, ne," probudil se náhle. „Jsou to moc krásné šaty. Jenom jste mě trochu překvapila. Vaše nohy…" Vtom si uvědomil, co se chystá říct, a zarazil se.

„Co?" zeptala se a pohlédla na něho. Její šaty měly zvlněný lem a v některých místech sahaly vysoko nad kolena. „Co je s mýma nohama?"

„Jsou tak dlouhé," vyhrkl. „A opálené. Byla jste někde na jihu u moře?" Odkašlal si a položil vidličku s brambůrky zpátky na talíř. „Jsou to moc pěkné šaty."

„Děkuji."

Chtělo se mu říct: *Počkejte, až přijde Alec a podívá se na vás,* ale neudělal to. Viděl, že se před ním cítí celá nesvá, a naprosto nechápal proč. Vždyť vypadá fantasticky. Copak to neví?

Z myšlenek ho vytrhlo zaklepání na dveře. Regan se vrátila do ložnice, aby si vzala přehoz a kabelku, a Wincott zatím pustil dovnitř Aleka.

„Vezměte si plášť do deště," řekl Alec, když na ni zběžně pohlédl. „Dobře."

Znovu se vrátila do ložnice. Wincott stál před pohovkou, civěl na Aleka a poťouchle se usmíval. Alec však nedal ničím najevo, jaký dojem na něho Regan udělala. Ani nemrkl.

Pouze se upřeně díval do ložnice.

„Na co tak zíráš?" zeptal se po chvíli Wincotta, aniž na něho pohlédl. „Na tebe."

„Proč?"

„Myslel jsem, že ti budou lízt oči z důlku, ale ty nic. Obdivuju tě, kamaráde, jak se dovedeš ovládat."

„Jsme tu kvůli své práci, ne?" odpověděl klidně Alec. „Chceš říct, že bys ji nechtěl dostat…"

„Nech těch keců, nebo ti jednu vrazím," usadil ho Alec. Věděl, co má Wincott na mysli.

„Nerozčiluj se, nechtěl jsem říct nic urážlivého. Vlastně jsem vám chtěl jen popřát dobrou zábavu. A tobě připomenout, abys nemyslel na nic jiného než na svou práci. Víš přece, že je to moje povinnost."

Třicátá kapitola

Alec měl smoking, na něm černý plášť do deště a vypadal neodolatelně. Otevřel jí dveře, ustoupil a obrátil se k Wincottovi. „Noční stráž je už tady," řekl.

Vtom zazvonil Wincottův mobil. „Běžte," řekl detektiv. „Proberu s ním pár věcí."

Nepromluvili spolu, dokud nebyli v autě a nevyjeli. Regan se pokusila Alekovi vysvětlit, kudy má jet – dokonce měla na kartotéčním lístku náčrtek cesty –, ale on věděl, jak se ke klubu dostat.

„To jste vždycky tak perfektně připravená?" zeptal se. „Snažím se být," odpověděla. Vytáhla z kabelky několik dalších kartiček a chvíli se jimi probírala. „A co máte na těchhle?"

„Poznámky pro dnešní večer."

„Vy tam budete mluvit?"

„Jenom pár slov."

Víc neřekla a on dál nevyzvídal. Dozví se to až tam. Už tak mu dělalo problém soustředit se na jízdu. Její parfém mu dokonale mátl smysly a v hlavě se mu neustále honily myšlenky o tom, jak vypadala svůdně, když vstoupil do obývacího pokoje a uviděl ji ještě bez přehozu.

Ano, co by si namlouval. Jak se má soustředit na řízení, když se snaží představit si ji nahou?

Jeli asi pět minut, aniž si vyměnili jediné slovo, a ticho začínalo být skoro tíživé. Regan chtěla něco říct, i kdyby to měla být jen obyčejná poznámka o počasí, ale když viděla jeho nepřístupný výraz, pokaždé si to rozmyslela. Proboha, na co tak usilovně myslí?

„Stalo se něco?" zeptala se nakonec.

„Co? Ach ne. Proč?"

„Že se tak mračíte."

„Opravdu?“ podivil se a krátce na ni pohlédl. „Tak na co myslíte?“

Na vás, blesklo mu hlavou. Na to, jak asi vypadáte nahá. „Právě teď?“ zeptal se, aby získal čas.

Odbočil na nájezd na mezistátní a pak se zařadil do nepřetržitého proudu vozů. Doprava byla neobvykle hustá, dokonce i na sobotní večer, přesto si všiml, že se za nimi už delší dobu drží jakýsi sedan.

„Máme společnost,“ řekl.

„Cože?“

„Ten šedý sedan o dvě auta zpátky. Jede za námi málem už od hotelu. A zřejmě si nedělá starost, jestli jsme si toho všimli. Nemám strach, jen mě to štve.“

Snažila se sedan objevit v postranním zrcátku, a když se jí to nepodařilo, otočila se a vyhlížela ho zadním oknem.

„Žádný sedan nevidím,“ řekla.

Alec odbočil do středního pruhu a zrychlil. Vzápětí byl sedan za nimi.

„Ano, teď jsem ho viděla,“ vyhrkla a pohlédla na něho vytřeštěnýma očima. „Jsou tam dva muži. Proč nemáte strach?“

„Protože to jsou vaši strážci.“

„Takže teď se za mnou budou táhnout, kamkoliv se hnu? I když jsem s vámi? Kdo myslíte, že jim k tomu dal příkaz?“

„Váš bratr.“

Znovu se usadila, upravila si cípy pláště na kolenou a dívala se z okna. Několik minut mlčela. Alec na ni znovu krátce pohlédl – vypadala, jako by ji něco trápilo.

„A na co myslíte vy?“ zeptal se.

„Pořád uvažuju, proč se tak dlouho neozývá,“ odpověděla. „Proč se znovu nepokusil něco mi poslat, nějak se mnou navázat kontakt? Už jsou to dva týdny, Aleku. Stále si myslíte, že to udělá?“

Vycítil z jejího hlasu úzkost. „Ano,“ odpověděl.

„Ale proč pořád čeká?“

„Nevím. Ale my musíme čekat taky.“

„Kolik času na to míníte vynaložit – myslím detektiv Wincott, vy a ostatní? Vím, že je policie přetížená a nemůže se jednomu případu věnovat věčně. Jestliže se nic nestane a vy odjedete z Chicaga a on se někde ukryje…“ Odmlčela se, nabrala dech a

snažila se uklidnit. Co od něho chce? Přece není jasnovidec. Co jí na to má odpovědět?

„Poslyšte, Regan, Wincott s Bradshawem nesedí na zadku a netočí mlýnek. Pracují na tom případu, chápete?“

„Ano, chápu,“ řekla a sklonila hlavu. Bylo jí trapně. Věděla, že to nemají lehké a že jejich práce vyžaduje trpělivost. „Já jen, že čím víc o tom budu vědět…“

„Tím míň se budete bát?“

„To taky.“

„A co ještě?“

„Myslela jsem, že bych vám třeba mohla pomoct, kdybych znala všechna fakta. Že bych si udělala plán, jak bych…“

„Ne, to se mi nelíbí. Ani Wincott by tím nebyl nadšený. Nezačínejte s pošetilými plány.“

„Říkáte to, jako bych se chystala udělat nějakou hloupost. Nic takového.“

Opírala se rukou o přístrojovou desku, jako by byla připravená na nějaký nenadálý manévr.

„Chtěla byste řídit vy?“ zeptal se. „Ne. Proč?“

„Nejedu ani stovkou, tak proč se bojíte?“

Natáhl se a ruku jí z přístrojové desky dal dolů. „Snažte se trochu uvolnit. A už dnes nechte vyšetřování být.“

„Dobře,“ přikývla a složila ruce do klína. „Ale k těm strážcům, co za námi jedou…“

„Co je s nimi?“

„Nechci, aby za námi šli dovnitř. A taky bych byla ráda, kdyby se nikdo nedozvěděl, že jste můj bodyguard. Nestojím o to, abych byla středem pozornosti a musela odpovídat na spoustu otázek.“

To se jí těžko podaří, aby nebyla středem pozornosti, pomyslel si. Ledaže by si celý večer nechala plášť a neukázala se v těch fantastických šatech.

„Promluvím s nimi. Řeknu jim, aby se chovali nenápadně a drželi se stranou.“

„Díky.“

Náhle se spustil déšť a na předním skle se rozprskly těžké kapky. Alec zapnul stěrače. „Tolik deštivých dnů za sebou nepamatuju,“ poznamenal.

„Tamhle je náš výjezd.“

„Já vím.“

„Wincott ví, kde se Shields skrývá?“

„Na to se budete muset zeptat jeho.“

„Aiden na mě naléhá, abych se taky někam ukryla. Ale já nechci. Nemíním před ním utíkat. Chci ho pomoct chytit.“

„Aiden má o vás starost,“ řekl. „Mám dvě sestry, a kdyby se ocitly ve vaší situaci, asi bych jednal stejně jako on.“

„Dokonce přivolal posily.“

„Jaké?“

„Míří sem Spencer. Možná už je v hotelu.“

„Nepřijíždí do Chicaga na to výroční setkání, o němž jste mi říkala?“

„To taky.“

„Ale vy si myslíte, že se chtějí spojit a donutit vás, abyste se někam ukryla, že?“

„Ano, ale to se jim nepodaří. Už jsem řekla, že nemíním nikam utíkat. A jestli se někdo schovává, je to Aiden.“

„Vážně?“ Musel se přemáhat, aby se tomu neusmál. Říkala to tak nakvašeně. „A před kým se schovává?“

„Přede mnou.“

„Copak on se vás bojí?“

„To sotva,“ zasmála se. „Aiden se nebojí nikoho, a už vůbec ne mě. Vlastně se přede mnou neschovává,“ připustila. „Ale štve mě, to jo. Ať se hnu kam hnu, tak tam je, i když nikdy nemá čas setkat se se mnou a promluvit si. A pořád najímá nějaké hlídače – narážím na ně každém kroku.“

„Má o vás strach, proto je kolem vás tolik hlídačů. Už jste s ním mluvila o svém autě, které vám nechal odvézt do šrotu?“

„Ještě ne, ale udělám to.“

„A co Walker? Ten se na vás nechystá?“

„Ne. Walker je teď soustředěný jen sám na sebe, a já jsem ráda. Čelit dvěma, to ještě zvládnu, ale třem – to už by bylo moc.“

Před nimi se objevila křižovatka. Alec zpomalil, protože jim svítila červená. Klub byl odtud něco přes tři kilometry.

„Vidím, že jste tvrdší, než se na první pohled zdáte,“ poznamenal.

„Doufám, že to míníte jako kompliment,“ zasmála se.

„Samozřejmě,“ přikývl. „Rodina může někdy člověku působit problémy. Věřte mi, něco o tom vím.“

„Ale podle těch pár příhod, které jste mi o sobě vyprávěl, bych řekla, že jste dost nevázaný člověk.“

„Byly doby, kdy jsem se tak projevoval.“

Se ženami? chtěla se zeptat.

„Jak to, že nejste ženatý?“

„Nevím,“ pokrčil rameny. „Nemám nic proti manželství. Mí bratři Nick a Theo jsou šťastně ženatí. Zatím jsem neměl na nějaký smysluplný vztah čas.“

„Ženy jsou jako smažené brambůrky.“

„Prosím? Co že jsou ženy?“ Byl přesvědčený, že špatně slyšel.

„Jako smažené brambůrky,“ opakovala. „To mi řekl jeden kluk ve škole.“

„Váš chlapec?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Chodil s jednou mojí kamarádkou, ale kromě ní spal ještě se spoustou jiných.“

„A vysvětlil vám, proč si myslí, že ženy jsou jako smažené brambůrky?“

„Ano. Prý se nedají konzumovat po jedné.“

Samozřejmě, mužský vtip o ženách. A z těch, které kdy vyslechl, jeden z nejneomalenějších.

„Připadá vám to zábavné?“ zeptala se.

„Nic jsem neřekl.“

Déšť se nyní lil v proudech a stěrače měly co dělat, aby všechnu vodu stačily smést. Alec zatočil za roh. Před nimi se otevřela ulice osvětlená plynovými lampami, která se stáčela luxusní čtvrtí plnou výstavných sídel ke klubu. Jestliže architekt dostal za úkol postavit něco, před čím by člověk zůstal zaraženě stát, tak se mu to podařilo. Budova na vrcholu nízkého kopce byla výstavní ukázkou nevkusu a nestřídmosti a připomínala Alekovi trapné výstřelky jižanských plantážníků.

Třicátá první kapitola

Déšť nepolevoval. Alec předal klíče od vozu zřízenci a následoval Regan po schodech nahoru. Šel o jeden schod pozadu a jí napadlo, že takhle, vlastním tělem, zřejmě bodyguardi chrání svého svěřence před útokem zezadu.

„Vy jste členkou tady toho klubu?“ zeptal se jí.

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Tohle není můj styl.“

Překvapila ho. „Ani můj ne,“ řekl. „Vypadá to tu příliš…“

„Snobsky?“ napověděla mu.

„Ano.“

Když se přiblížili k masivním dvojitým dveřím, otevřeli jim dva muži v červených fracích. Jakmile vstoupil dovnitř, vzal ji Alec za paži a naklonil se k ní. „Nechci, abyste se kamkoliv hnula beze mě. Ani na dámskou toaletu.“

„Takže tam hodláte jít se mnou?“

„Ne. Ale nejdřív se přesvědčím, že tam nikdo není.“

Vzal jí plášť, svlékl si i svůj a oba podal šatnářce. Z jeho výrazu Regan poznala, že s odvážností jejích šatů nesouhlasí. Upravila si tedy přehoz na ramenou a vpředu si ho zavázala. Zdálo se, že se mu tím zavděčila.

Zato on se jí líbil. Vypadal ve smokingu tak elegantně, i když měl motýlek nakřivo a kadeř vlasů mu padala do čela. Bez dlouhého rozmýšlení k němu přistoupila blíž a upravila ho.

Udělala však chybu, když se mu podívala do očí. Poznala na nich, že má chuť se jí smát. Bože, klidně by se na něho mohla dívat celý večer. Nejvyšší čas, aby ses začala ovládat, holka, pomyslela si.

Odstoupila od něj. „Nechtěla jsem… Však víte.“

„Nevím. Co jste nechtěla?“

„Dotknout se vás,“ zašeptala.

„Jenže mně se líbí, když se mě dotýkáte,“ zazubil se na ni. „Ale stejně bych neměla…“

Naštěstí na ni někdo zavolal a vysvobodil ji z rozpaků. Otočila se, ale ztratila přitom rovnováhu a musela se opřít o Aleka, aby nespadla. Zachytil ji za pás a podržel ji. Ach bože! V duchu se proklínala, že si vzala tak nemožně vysoké podpatky.

Musí si o ní myslet, že je absolutní nemehlo. Naštěstí neměla čas o tom dlouho přemýšlet. Uviděla Cordii a rozjasnila se jí tvář, když k ní přítelkyně spěchala. Jako obvykle vypadala skvěle. Měla safírově modré šaty s dlouhou sukní a upnutým živůtkem, který zdůrazňoval její dokonalou postavu.

„Jsi tu už dlouho?“ zeptala se jí Regan. Její přítelkyně však zírala na Aleka. Zaujal ji tak, že se jí nedařilo udržet ústa zavřená. Regan se jí nedivila.

„Přestaň tak civět,“ zašeptala jí.

„Já necivím.“

Přesto civěla a neměla se k tomu, aby s tím přestala. Regan do ní rýpla loktem. „Ptala jsem se tě, jestli tu jsi už dlouho. Proboha, Cordie, podívej se na mě.“

„Cože? Ale ne, přišla jsem před chvílí.“

Teprve teď si Regan uvědomila, co je její povinností. Vrátila se k Alekovi a představila je. Cordie se zářivě usmála, když si s ním potřásla rukou. „Vůbec nevypadáte jako detektiv, aspoň v tom smokingu ne.“ Pak mu pohlédla k pasu. „A máte s sebou…?“

„Co?“ nechápala Regan.

„Pistoli,“ řekla Cordie. „Víš přece…, v pouzdru.“

„Díváte se příliš často na televizi,“ řekl Alec a usmál se na ni.

„To máte pravdu,“ připustila. „Pokud se neučím nebo nepíšu nějakou práci, hned si ji zapnu. Vedu velmi nudný život.“

„Ale vůbec ne,“ namítla Regan a otočila se k Alekovi. „Cordie má nadání na spoustu věcí. Věřil byste, že si úplně předělala motor v autě?“

Alec si samozřejmě myslel, že žertuje. Stejně jako Regan byla Cordelie ztělesněné ženství a dovedl si ji představit, jak si nechává někde v módním salonu lakovat nehty. Ale jak se vrtá v motoru? To ani náhodou. Pak si ale vzpomněl na její jméno. Cordelie Kaneová! „Nevlastní vaše rodina několik autoservisů ve městě?“ zeptal se.

„Víc než několik a nejen v tomhle městě,“ odpověděla za ni Regan.

Náhle si vzpomněla, že neřekla Cordii o tom, co jí provedl bratr. „Představ si, že mi Aiden odvezl auto.“

„Ne.“

„Jo.“

„Tak ho chtěj zpátky.“

„To nejde,“ zavrtěla Regan hlavou. „Poslal ho na vrakoviště. Teď už je asi odstrojené. Jo, a koupil mi nové BMW. Věřila bys, že může mít takovou drzost?“

Alec měl chuť se zasmát, ale věděl, že to Regan myslí vážně. I její přítelkyně to věděla.

„Chápu, že na něj máš vztek. Když si uvědomím, že jsem na tvém autě strávila celý víkend a namontovala ti do něj nový chladič…“

„A tlumič,“ dodala Regan.

„Ano, a nový tlumič. Kam ho dal odvézt?“ Cordie se náhle zarazila a nadechla se. „Začíná tu být plno. Možná by bylo lepší, kdybychom šli do banketky.“

Alec stál tak, aby chránil Regan před každým, kdo vstupoval dovnitř, ale i on by ji radši viděl někde, kde není tolik lidí.

Do foyer nyní vešli oba strážci, kteří za nimi jeli z hotelu. Zastavili se přímo ve dveřích. Měli uniformu strážní služby a už teď po nich začínali všichni přítomní pokukovat. Alec se dotkl Reganiny paže a naklonil se k ní. „Zůstaňte tady zády ke zdi. Za chvíli se vrátím.“

„No ne, Regan, já jen zírám,“ ozvala se Cordie s očima navrch hlavy, sotva se Alec vzdálil z doslechu.

„Prosím?“

„Říkám, že jen zírám. Nezmínila ses, že je tak…“

„Co?“

„Že je to takový sexy chlap.“

„Vážně?“

„Ty sis toho nevšimla?“

„To víš, že všimla,“ zasmála se Regan.

Spolu s Cordií sledovala Aleka, jak přistoupil k uniformovaným strážcům a hovoří s nimi. Samozřejmě neslyšely, co jim říká, ale viděly, že je dost znervóznil. Jeden z nich se dokonce začal směšně potahovat za límec.

„Co jsou ti dva zač?“ zeptala se Cordie.

„Ti v uniformách? Aiden mi najal ještě extra hlídače.“

„Nejsou zrovna nenápadní. A taky nevypadají moc chytře.“

„To ne. Doufám, že je Alec pošle domů. Poslyš, Cordie, byla bych ráda, kdybys nikomu neříkala, že Alec je detektiv. Nestojím o žádné otázky. Dnes tady nejde o mě a mé problémy, ale o peníze pro nemocnici.“

„Spolehni se. Nikomu neřeknu ani slovo.“

„Kromě Sofie. Té to můžeš říct.“

„Samozřejmě.“

Opravdu to bylo samozřejmé, protože před sebou nikdy neměly žádné tajnosti. „Ale ještě k němu…,“ začala Cordie. „Ke komu?“

„Přece k tvému detektivovi. Tak se mi zdá, že o tebe jeví zájem.“

„Jak jsi na to přišla? Vždyť jsi s ním strávila jen pár minut.“

„Prostě jsem to na něm poznala. Stačilo mi, jak se na tebe díval. Dej na mě, Regan, líbíš se mu, to je jisté. I když ty se líbíš většině mužů.“

„Ani bych neřekla. A radši toho nechme a mluvme o něčem jiném.“

„Ještě ne. Uvědom si, Regan, že jsi fantastická ženská. Máš tělo, o jakém se mně a Sofii jen zdá, a stejně tak hezkou tvář. Přísahám, že kdybys nebyla moje nejlepší kamarádka, nenáviděla bych tě za to. Tvoji bratři, zvláště Aiden, tě mají doslova za rodinný klenot. Proto se o tebe tak starají.“

„Proboha, co to plácáš!“ rozčilila se Regan. „Nikdo mě za žádný klenot nemá.“

Cordie se nechtěla hádat. „Budou tu dnes večer, myslím tví bratři?“

„Možná.“

„A řekni mi, je svobodný, ženatý, nebo rozvedený?“

„Kdo?“ zeptala se Regan, i když dobře věděla, o kom Cordie mluví.

„Panebože, kdo asi? Přece ten tvůj fešácký detektiv.“

„Svobodný. Ale příští týden z Chicaga odjíždí.“

„Na jak dlouho?“

„Natrvalo.“

Cordie zklamaně povzdechla. „Víš, co si myslím?“

„Ne. Víš, že nikdy nevím, co si myslíš.“

„Tak ti to řeknu. Měla bys sundat tu houni a tvrdě po něm jít.“

„To není žádná houně, to je přehoz,“ ohradila se Regan a nervózně si posunula uzel. „A jak si to představuješ, že bych po něm měla *jít?* Je to jeho práce, že je tu se mnou. Přidělili ho ke mně.“

„Už se vrací,“ řekla náhle Cordie a zmlkla.

Regan si všimla, že oba strážci se s nasupenými výrazy obrátili a odešli. „Co jste jim řekl?“ zeptala se Aleka.

„Nic tak hrozného.“

„Takže mi to nehodláte prozradit?“

Usmál se, ale neodpověděl jí. „Neměli bychom jít dál?“ zeptal se.

„Sál ještě není otevřený,“ řekla Cordie. „Ale ráda bych se podívala po Sofii. Chcete jít se mnou?“

Regan neodpověděla. Pozorovala jakýsi pár, který právě vstoupil dovnitř. Zamračila se a cítila, že se jí sevřel žaludek.

„Co se děje?“ zeptala se Cordie a otočila se. „Oh, už to vidím.“

Dvojice zmizela v šatně. Také Alec je ještě stačil zahlédnout. „Co je to za lidi?“

„Nikdo důležitý,“ odpověděla Regan.

Alec pohlédl na Cordii, aby se dověděl víc. Cordie povzdechla. „Ten stříbrovlasý elegán býval kdysi manželem Reganiny matky a ta mladá… dáma je jeho žena. Jak říkala Regan, nikdo důležitý.“

Alec se dotkl Reganiny paže. „Rád bych už šel do sálu. Taky se mi zdá, že je tu moc lidí,“ dodal.

Cordie je vedla chodbou, ale než došla ke dveřím, už se k ní přitočili dva muži, z každé strany jeden.

Alec se naklonil k Regan. „Chci se podívat, kde budete sedět,“ řekl. „Pojďme.“

Neodporovala mu. Neměla chuť postávat v přeplněném salonku a usrkávat šampaňské.

Jeden ze zřízenců je u dveří zastavil a řekl jim, že musí počkat, až bude sál oficiálně otevřen. Stačilo však, aby na něj Alec pohlédl, a rychle jim ustoupil z cesty.

Byl to překvapivě velký sál. Vlevo, na širokém pódiu, se vedle prostorného tanečního parketu připravovali hudebníci a uprostřed sálu a vpravo se bělaly kulaté stoly prostřené ubrusy. Jeden z číšníků na nich právě zapaloval dlouhé bílé svíce ve stříbrných svícnech.

U každého stolu bylo osm míst označených kartičkami se jmény. Regan našla jejich stůl. Stál hned vedle pódia. Obešla

všechna místa, aby si přečetla, kdo s nimi bude sedět. Alec si všiml, že si ji číšníci, kteří sál připravovali, prohlížejí. Nelíbilo se mu to, ale nemohl s tím nic dělat.

Všiml si, že se Regan mračí. „Co se vám nelíbí?“ zeptal se.

„Tady sedět nebudeme,“ prohlásila.

„Dobře. A kdo vám vadí?“ Stál vedle ní, ale pohledem pořád sledoval dveře.

„Skoro všichni,“ vyhrkla nasupeně. „Podívejte se, Aiden a jeho host, Spencer a jeho host – to znamená, že Spencer je už ve městě – pak ředitel nemocnice s manželkou a můj bývalý otčím Emerson se svou novou ženou Cindy. Ne, tady v žádném případě sedět nebudeme.“

Snažila se, velmi se snažila, aby Alec nepoznal, jak to v ní vře. Bylo jí jasné, že to byl Aiden, kdo dovolil, aby ten plzoun seděl s nimi. A věděla také proč. Emerson už obešel několik advokátů, aby našel způsob, jak vyzrát na předsvatební smlouvu, a Aiden se s ním snažil usmířit. Podle Reganina mínění její bratr jen oddaloval to, co bylo nevyhnutelné, a jeho jednání považovala za neúctu k památce jejich matky.

Alec viděl, že jí na tváři naskočily rudé skvrny. Byla hněvem bez sebe. „Dobře, tak kde byste chtěla sedět?“ zeptal se klidně.

„Kdekoliv jinde, jen ne tady.“

Vzal jejich jmenovky a vyměnil je se jmenovkami ředitele nemocnice a jeho ženy. „Už je to lepší?“ zeptal se.

„Ano,“ přikývla a mrak na její tváři ustoupil.

Položila kabelku na židli a pohlédla ke dveřím. Právě je oficiálně otevřeli. Mezi prvními, kdo vstoupil dovnitř, byla Sofie se svým přítelem. Hned zamávala na Regan a spěchala k ní. Vypadala skvěle. Regan sledovala Aleka, aby viděla, co na ni řekne.

Zdálo se jí, že ho zaujala, ale nijak zvlášť. Regan věděla, že muži jsou v Sofiině blízkosti ochotni zmeškat vlak. Alec však působil dojmem, že své smysly plně ovládá. Zvláštní, pomyslela si. Opravdu zvláštní.

Sofie byla v nových černých šatech od Chanela a ve vlasech měla diamantové spony. Regan znala přítele, kterého si s sebou přivedla.

Byl to Jeffrey Oatley. Jeho rodina vlastnila firmu Oatley Electronics a Regan věděla, že Jeff a Sofie jsou členy téhož společenského klubu. Jeff byl příjemný, bezstarostný mladík, který

neustále vypadal, jako by na něm oblečení praskalo ve švech. Ať si vzal co vzal, vždy se zdálo, že je to o dvě čísla menší, než by potřeboval.

„Aleku, ráda bych ti představila svou milou přítelkyni Sofii Roseovou," řekla.

Když mu potom představovala i Jeffa, všimla si, že se Sofie na Aleka usmívá. Bylo zřejmé, že i ji okouzlil.

„Jste bodyguard, nebo spíš detektiv, kterého přidělili k Regan?" zeptala se a rychle dodala k Regan: „Cordie mi už všechno řekla. Ale neměj strach, umím zachovat tajemství."

„Sofie je novinářka a chce se stát investigativní reportérkou," řekla Regan.

„O jakém tajemství je řeč?" zeptal se Jeff.

„Že má Regan přítele poldu," odpověděl mu Alec. „To je celé tajemství."

„Jakého poldu?"

„Mě," řekl Alec. „Se mnou chodí." Aby to dokázal, vzal ji kolem pasu a přitáhl si ji k sobě.

V pořádku. Chtěl zamaskovat svou skutečnou roli. Jenže on ji nepouštěl. Regan uvažovala, jestli si uvědomuje, že ji pořád drží. Ale líbilo se jí to. Líbilo se jí předstírat, že patří k sobě, i když to bylo tak smutné. Radši by byla…

„Nevadilo by vám, kdybychom si sedli s vámi?" zeptala se Sofie, a než mohla Regan odpovědět, obrátila se na svého přítele. „Najdi, prosím tě, naše jmenovky, Jeffe."

Otočil se, aby jí vyhověl, ale ona ho chytila za ruku. „Víš co? Vezmi všechny naše kartičky a dej je někam jinam. Určitě tu zůstala neobsazená místa, a jestliže ne, požádej číšníka, aby prostřel další stůl. Nechci dnes večer sedět s cizími lidmi. A ještě počkej, Jeffe. Najdi taky Cordiinu jmenovku. Chce sedět s námi."

Regan se naklonila k Alekovi. „Jsme kamarádky od první třídy základní školy. Už jsem si zvykla, že Sof všechny organizuje a řídí."

I když se to snažila říct šeptem, Sofie její poznámku zaslechla a zasmála se. „Všechny, kromě Cordie a tebe," řekla. „Ale musím přiznat, že je to pravda. Jsem panovačná, zvlášť k chudáčkovi Jeffovi. Je to můj doprovázeč."

„Doprovázeč?" podivil se Alec.

„Jsme jenom přátelé,“ vysvětlila mu. „Když potřebuju mít vedle sebe muže, jde Jeff se mnou, a naopak. Perfektně nám to vyhovuje, pokud právě nemáme nějaký jiný vážnější vztah. A Jeff dnes chtěl jít kvůli Regan.“

„Jak to, že kvůli ní?“ zeptal se Alec.

„Má pro ni už roky slabost,“ zasmála se Sofie. „Nemohli bychom se posadit?“ Rozhlédla se a kývla na číšníka, který rychle přispěchal. „Mohl byste, prosím, přemístit tady ty jmenovky jinam?“ řekla a vysvětlila mu, že chtějí být spolu. „Cordie může sedět vpravo vedle Aleka a ty vlevo od něj,“ dodala k Regan.

„Vidím, že je opravdu zvyklá všechno řídit,“ zašeptal Alec.

Regan přikývla. Usmívala se, dokud se aktivita její přítelkyně neobrátila k ní. „Cordie má pravdu,“ řekla náhle Sofie. „Opravdu by sis měla tu houni sundat. Zakrývá tvé krásné šaty.“

„Není to houně, ale přehoz.“

„Nemusíš se tak čertit.“

„Vůbec se nečertím,“ ohradila se Regan ještě podrážděněji. „Říkám jen, že je to přehoz.“

„Dobře, dobře,“ uklidňovala ji Sofie. „A já jsem ti zase jen řekla, že je nejvyšší čas, abys ho odložila. A když je řeč o šatech, jak se ti líbí moje?“

„Moc. Jsou nové?“ zeptala se Regan lehce podezíravým tónem.

„Tak trochu.“

„Co to znamená, tak trochu?“

„Koupila jsem si je v butiku Chanel před pár týdny, ale dnes je mám na sobě poprvé.“

„A kolik jsi za ně dala? Při tvém příjmu…“

„Měla jsem recidivu,“ povzdechla Sofie a zatvářila se provinile.

„Ale Sofie…“

„Jdu pomoct Jeffovi najít Cordiinu jmenovku. Vidím, že se mu to ještě nepodařilo. A až se vrátím, nedělej mi, prosím tě, přednášky. Už teď se cítím vinná.“

Alec vstal, když se Sofie zvedla, ale jakmile odešla, znovu se posadil a položil si ruku na opěradlo Reganiny židle. Třásně jejího přehozu ho zašimraly na zápěstí, a když ruku trochu posunul, dotkl se prsty jejích zad. Neodtáhla se a tak ji tam nechal.

„O jaké recidivě to mluvila?“ zeptal se.

„Sofie chtěla ode mě a od Cordie, abychom jí pomohly zbavit se finanční závislosti na otci. Nebo přesněji, dohlédly na ni, aby z něj přestala tahat peníze.“

„A co je na tom? Jestli jí chce dávat peníze a ona je potřebuje…“

„Jenže ona je ve skutečnosti nepotřebuje,“ řekla Regan. „A kromě toho chce být naprosto nezávislá.“ Zakroutila hlavou. „Sofie na otci velmi lpí a nedá na něj dopustit.“

„Jinými slovy, je to typická dcera.“

Regan se usmála. Dobře věděla, že na Sofii a jejím vztahu k otci není nic typického. „Ano,“ řekla. „Nedávno se rozhodla, že se ho pokusí napravit. A když to nepůjde, je odhodlaná přimět ho, aby šel do důchodu.“

Alec sebou téměř trhl. „No nazdar… Teprve teď mi to došlo. Takže Sofie je dcera Bobbyho Roseho?“

„Ano.“

Zůstal naprosto ohromený. FBI šla po Bobbym Rosem už celé roky a snažila se získat dostatečné důkazy, aby proti němu mohla vznést obvinění. Bobby byl mnohými považován za největšího mistra mezi podvodníky, ale protože obíral jen takové lidi, které považoval za ještě větší podvodníky, než byl sám, měla ho veřejnost téměř za hrdinu. Předmětem jeho zájmu byli vysocí spekulanti všeho druhu, kteří nevydělávali peníze prací nebo umem, ale chytračením na úkor druhých. Na tyto chamtivé parchanty se Bobby Rose soustřeďoval a vášnivě rád je obíral. Proto mu veřejnost fandila. Bohužel Bobby nebyl schopen dělat nic jiného, a už vůbec ne živit se poctivě.

Ale nejen že si ho idealizovala veřejnost, také ostatní podvodníci k němu vzhlíželi jako ke svému idolu. Představoval pro ně vzor, k němuž se chtěli přiblížit. Bobby žil kdesi na Floridě a ve všech článcích a zprávách, které o něm kdy média uveřejnila, nebyla jediná zmínka o jeho rodině.

„Spencer mi jednou řekl, že lidé považují Bobbyho Roseho za novodobého Robina Hooda. Okrádá jen bohaté…“

„Ano,“ přerušil ji. „Jenže pokud vím, Rose nerozdává peníze chudým, ale nechává si je.“

„Dává velké sumy na charitativní účely,“ namítla Regan.

Pohlédl na ni, jako by jí chtěl naznačit, že je cvok. „Je to kriminálník, Regan, a měl by skončit za mřížemi.“

„Vidím, že už jste si na něj utvořil názor, a ať řeknu cokoliv, nic vaše mínění nezmění," prohlásila nakvašeně.

„Je to kriminálník," opakoval.

„Jestli hodláte vynášet takové soudy…"

Zíral na ni a nevěřil svým uším. „Copak jste zapomněla, čím si vydělávám na živobytí?"

Odvrátila se od něho a dívala se, jak lidé hledají svá místa a usazují se. „Nechme toho," prohlásila po chvíli. „Už s vámi o Sofiině otci nemíním diskutovat."

„Ne, ne. Teprve jsme začali," odpověděl. Zatahal ji za přehoz, aby se na něj podívala. „Říkala jste, že Sofie pracuje jako novinářka?"

Věděla, že by bylo zbytečné, kdyby na jeho otázky neodpovídala. „Ano. Na otcovo naléhání se podepisuje matčiným jménem. Ale já si stejně myslím, že všichni od novin vědí, kdo je. Detektiv Wincott to taky zjistil a já jsem předpokládala, že vám to řekl."

„Ne. Vůbec jsme spolu o tom nemluvili. Ale povězte mi Jaké to pro Sofii bylo, vyrůstat s takovým otcem?"

„Říkala jsem, že ho Sof zbožňuje. Vždycky jí byl dobrým otcem. Nikdy nevynechal rodičovské sdružení, chodil s ní na tenis a tak."

„A vyskytli se rodiče, kteří nechtěli, aby se jejich dítě kamarádilo se Sofií?"

„Ano."

„A patřila k nim i vaše rodina?"

„Myslíte, jestli mi zakazovali se s ní stýkat? My tři jsme spolu začaly kamarádit ještě před tím, než se Bobby Rose stal tak…"

„Nechvalně známým?"

„Slavným," opravila ho. „Moje matka hodně cestovala a žila společenským životem a takovými věcmi se nezabývala. O mě se starala babička, a když onemocněla, převzal její roli Aiden. Pochybuji, že babička věděla, kdo je Sofiin otec. Aiden to věděl, ale neřekl jí to. V tomhle si na něj nemůžu stěžovat. Nikdy by mi nezakazoval, abych se stýkala se svými kamarádkami. Sofie byla v našem domě vždy vítaná, ale k ní jsem chodit nesměla." Zasmála se. „Jenže já jsem tam stejně celou dobu chodila."

„A nebyla jste někdy u nich ve sklepě?“ zeptal se žertovným tónem. „Nikdo neví, kde Bobby Rose ty své peníze schovával. Možná někde tam.“

„Aleku,“ řekla a dotkla se jeho ruky, „Sofie je moje přítelkyně.“

Už se chystal položit jí další otázku, ale gestem ho zarazila. „Je to moje přítelkyně,“ opakovala o něco důrazněji.

Třicátá druhá kapitola

Alec nenáviděl společenské události, na něž bylo třeba brát si černý motýlek, a ani prostředí společenského klubu mu nebylo nijak blízké. Dnes večer mu však nevadilo obléknout se do smokingu, protože to dělal kvůli Regan. Bylo na ní cosi podmanivého, silného, a přesto zůstávala ženský citlivá a bezbranná. To ho okouzlovalo nejvíc. Sofie jim vyprávěla smutný příběh jednoho mladého muže, kterého znala, a když skončila, leskly se Regan v očích slzy.

„Ale dopadlo to dobře," řekla Sofie.

Regan si osušila oči kapesníkem a zasmála se. „Jsem to ale uplakánek," poznamenala rozpačitě.

„Vždyť jsme ti tak kdysi říkaly," připomněla jí Sofie.

„Ano, ale to bylo na základní škole, když jsem byla malá holka. Teď už jsem dospělá."

„Regan má srdce na dlani," prohlásila Cordie.

Regan na to nic neřekla. Vzala jen sklenku perrieru s limetou a trochu usrkla.

Alec rád pozoroval její výraz. Byla tak jiná než všechny ostatní ženy, které poznal. Měla na dlani nejen srdce, ale také všechny své city a hnutí mysli. Neuměla nic předstírat, byla skromná a vnímavá k druhým. Navíc její tvář mohla zdobit obálky časopisů, nemluvě o těle, které Alec pod jejími šaty tušil.

Nejvíc se mu však na ní líbila její loajalita k přítelkyním. Vlastně nejvíc ne, uvědomil si. S jejím úžasným tělem to šlo těžko srovnávat.

Jenže pořád pro něho představovala jen úkol, který brzy skončí. To si musel připomínat pokaždé, když pohlédl na její krásná ústa.

Sofie se omluvila a odešla hledat svého přítele. Alec se znovu posadil a odmítl víno, které jim nabízel číšník. „Dá se to pít?" zeptal se a ukázal na její sklenku.

Podala mu ji a sledovala, jak ji do sebe obrátil. „Myslela jsem, že si jen usrknete," řekla se smíchem.

„Nikdy nic neusrkávám," odpověděl. „Když mám něco vypít, nehraju si s tím. Taky to odpovídá mé životní filosofii."

„Neusrkávat, ale jediným douškem vypít?" nadhodila, a když přikývl, zasmála se. „Vsadím se, že jste na univerzitě patřil do nějakého studentského spolku."

„Samozřejmě," přikývl. „A taky jsem jedl spoustu bramborových čipsů."

Odložil prázdnou sklenku na stůl a poručil dvě další – jednu pro ni a druhou pro sebe. „Pozor!" řekl náhle. „Aiden je tady."

Regan se otočila a pozorovala bratra, který právě vešel do sálu. Byl sám a nevšiml si sestry, protože byla schovaná až v zadním koutě. Regan ho sledovala, jak jde směrem k pódiu, kde stál Daniel O'Donnell, ředitel nemocnice Parkdale, a čekal na něho.

Také Sofie Aidena uviděla, když se vracela ke stolu. Pospíšila si, aby mu zkřížila cestu, a něco mu řekla. On se usmál a ona ho potom políbila na tvář.

O chvíli později se objevil Spencer s Cordií po boku. Také on se usmíval. Vždycky vypadá tak klidně a uvolněně, pomyslela si Regan. I když teď na něm bylo znát, že je po cestě letadlem nevyspalý. Zítra nevyleze z postele.

„Ten muž vedle Cordie…," začala.

„Je zřejmě Spencer, že?" dokončil Alec.

„Ano."

„Je na něm vidět rodinná podoba. Ale taky jsem ho poznal podle novinové fotografie, kterou mi ukázal Henry. Jste s ním na ní při nějaké slavnosti. Henry řekl, že ji nechá zarámovat, protože je prý velmi vzácné, když se vy dva setkáte."

„To je pravda," přikývla. „Někdy mám pocit, že se setkáváme jen na pohřbech nebo při nějaké krizi."

„Při čem?"

„Při krizi."

Opřel se o stůl a chvíli o tom přemýšlel. Regan znovu pohlédla na Spencera. „Měla bych se s ním jít pozdravit," řekla. „Je to můj bratr."

„Ale máte tady dva bratry."

„Ano," zasmála se, „ale jen na jednoho z nich chci být milá."

„Mluvíte jako správná sestra," poznamenal s úsměvem.

Uzel na přehozu se jí rozvázal, a když odsunula židli, aby vstala, přehoz sklouzl na zem.

Alec rychle vyskočil, aby ho sebral. Šaty vystavovaly její ženské tvary víc, než mu bylo po chuti. Náhle stáli těsně proti sobě. Uvědomil si, že by stačilo jen lehce se naklonit a dotkl by se ústy jejích rtů. Včas se ale vzpamatoval a neudělal to. Nebyl v takovém postavení, aby jí mohl říkat, co si má oblékat a co ne. Kdyby se o to pokusil u některé ze svých sester, vysmála by se mu do tváře. Nebo by mu udělala scénu.

Jenže Regan nebyla jeho sestra. *Jsi tady, protože je to tvoje práce, nic víc.* Ta slova mu znovu a znovu zněla v hlavě jako mantra, a přesto se nemohl smířit s tím, co znamenají.

„Chtěl jste něco, Aleku?“

„Zůstaňte v sále,“ řekl stroze. „Budu vás hlídat, ale zůstaňte uvnitř.“

„Ano, samozřejmě.“

Cordie vedla Spencera k Regan. Setkali se uprostřed sálu. Regan bratra objala a přivítala ho.

Alec vytáhl mobil a zavolal Wincottovi. Detektiv se ozval po druhém zazvonění.

Alec neztrácel čas zbytečnými řečmi. „Prověřte její bratry,“ řekl.

„To je ten večer tak nudný?“

„Myslím to vážně. Prověřte je.“

„Už jsme to udělali,“ odpověděl detektiv. „A musím ti připomenout, že nemáš zasahovat do vyšetřování.“

Pro Aleka bylo těžké držet se zpátky, třebaže nechtěl ohrozit Wincottovu budoucnost v oddělení. Kdyby se Lewis dozvěděl, že dělal něco víc, než jen hlídal Regan, mohl by Wincottovi znepříjemnit život.

„Ale jak jsi na to přišel?“ zeptal se Wincott.

„Napadlo mi, že by ten cvok mohl jít z nějakého důvodu po celé rodině a Regan použil jen k tomu, aby její bratry přilákal do Chicaga. Já vím, že jste se na ně dívali, ale běžte víc do hloubky. Může tam být nějaká stará věc.“

„Dobrá,“ souhlasil Wincott. „Půjdeme víc do hloubky.“

„Poslyš, já vím, že máš práce až nad hlavu a je vás na to málo. Mohl bych zavolat Gilovi a požádat ho, aby prověřil pár věcí.“

„Takže se neúčastníš vyšetřování, a přece účastníš?“

„Chci jen jít po tom, co mě napadlo.“

„Dobrá, nic proti tomu nemám…, jestli bude Gil souhlasit.“

„Zjistili jste něco nového o Regan?“

„Od té doby, co ses naposledy ptal? Ne. Zdá se, že k ní mohou chovat zášť jen odmítnutí žadatelé o grant. I když mezi nimi je pár cvoků – znáš to, různí vynálezci, kteří potřebují peníze, aby mohli spasit lidstvo geniálním objevem. Ale ty jsme taky proklepli a vypadá to, že jsou v pořádku. Teď pracujeme na Morrisovi – to je ten, kterého odmítla naposledy,“ dodal. „A taky jsme prověřovali její přítelkyně. Předpokládám, že už víš, kdo je otec Sofie Roseové.“

„Díky, žes mi to řekl.“

Wincott se zasmál. „Málem jsem spadl ze židle, když jsme to zjistili. Ale Regan ani jejím bratrům to zřejmě nevadí. Neviní dceru za hříchy jejího otce.“

„Tak je to správné.“

„Bobbyho Roseho jsme vyloučili. Poslyš, musím končit. Mám tu jiný hovor.“

Alec vypnul mobil a zastrčil ho do kapsy. Stál zády ke zdi a s rukama založenýma na hrudi pozoroval dění v sále.

K Regan a Spencerovi se připojil i Aiden. Zdálo se však, že Cordii zajímá, o čem se hovoří. Vlastně ne, zajímá není ten správný výraz, pomyslel si Alec. Byla přímo fascinovaná. Na druhou stranu Regan se tvářila nakvašeně. Dokonce ve chvíli, kdy Aiden něco říkal, zavrtěla hlavou, otočila se a zamířila zpátky k jejich stolu. Několik mužů se ji pokusilo zastavit a dát se s ní do hovoru, ale kromě letmého úsměvu jim nevěnovala žádnou pozornost.

Alec jí vytáhl židli, ale neposadila se. Zůstala stát vedle něj a hleděla ke vchodu do sálu.

Vzápětí přišla i Cordie a s úsměvem Alekovi poděkovala, že jí odsunul židli. „Na koho se tak díváš?“ zeptala se Regan, když si prostírala ubrousek na klín. Pak se otočila, aby zjistila, co Regan tak zaujalo. „Aha, už to vidím,“ povzdechla.

„Co?“ zeptal se Alec.

„Právě vešli pan a paní Plzounovi,“ odpověděla Cordie.

Alec na to nic neřekl, ale sledoval dvojici, jak prochází sálem ke svým místům. Emerson měl zarudlou tvář – zřejmě od alkoholu, usoudil Alec. Jeho mladá žena si upravila živůtek šatů a načechrala

si dlouhé platinové vlasy. Opravdu zajímavý pár, pomyslel si Alec. Rád by věděl, co o nich Wincott zjistil.

Rovněž Sofie s Jeffem se vrátili ke stolu a Sofie se natahovala, aby i ona spatřila bývalého Reganina otčíma a jeho ženu. Když se potom oba posadili, obrátila se k Regan. „Tak, a už je tu celá vaše rodina. Není to krásné?“

„Přímo překrásné,“ zabručela Regan.

„Ještě chybí Walker,“ poznamenala Cordie.

„Já jsem to myslela ironicky,“ řekla Sofie a vyzvala Aleka a Regan, aby se už, proboha, taky posadili. „Aiden sem neměl Emersona zvát,“ dodala. „Ví přece, co si o něm Regan myslí. Podle mě to bylo od něho krajně nevhodné a taky jsem mu to řekla.“

„Vždyť nevíš, jestli ho pozval on,“ snažila se Cordie Aidena zastat.

„Ale vím,“ odpověděla Sofie, a když viděla, že Cordie chce opět něco namítnout, rychle dodala: „Aiden mi to sám řekl.“

„Co ti mohl říct, když jsi mu dělala přednášku o tom, co je a není vhodné?“ nechtěla se Cordie vzdát.

„Řekl mi, že je to levnější, než s ním vést soudní spor, a poradil mi, abych se dnes večer chovala slušně,“ odpověděla Sofie. „Pořád mě bere jako desetiletou holku.“

Číšníci začali servírovat první chod. Během večeře se hovor stočil na lehčí témata a Regan za to byla vděčná. Jeff vyprávěl humorné historky z tenisových turnajů, kterých se zúčastnil, a Regan se snažila tvářit, že ji to zajímá. Neměla chuť na jídlo, ztratila ji při pohledu na Emersona. Nikdo si ale zatím nevšiml, že se v talíři jen nimrá a skoro nic nespolkne.

Po večeři, ale ještě před tancem, vystoupil na pódium Daniel O’Donnell a klepl do mikrofonu, aby si zjednal pozornost přítomných.

„Proboha, neříkejte, že se tam teď bude střídat tucet nudných řečníků,“ povzdechl Alec.

„Tucet ne, jen jeden,“ řekla Regan.

„Za tisíc dolarů za večeři by nás měli ušetřit i toho,“ prohlásila Sofie.

„Tiše,“ sykla na ni Cordie. „Někdo tě uslyší.“

Když ředitel nemocnice poděkoval všem za účast, představil Regan. Cordie a Sofie se na sebe usmály.

„Buď stručná a milá,“ poradila jí šeptem Sofie.

Aby jí vyhověla, rozhodla se Regan improvizovat a nechala kartičky s poznámkami v kabelce. Alec také vstal, ale nešel s ní. Spokojil se s tím, že pozoroval shromážděné a vstupní dveře. Všiml si přitom, že když šla Regan k pódiu, upíraly se na ni veškeré oči v sále.

Stačilo jí pár vět, aby si získala naprostou pozornost všech, a někteří, především muži, na ni hleděli jako hypnotizovaní.

Nemocnice byla situovaná v srdci městského centra obývaného chudinou a Regan zdůraznila nutnost zachovat ji v chodu a zvýšit její lůžkovou kapacitu.

„Proto jsme se zde sešli, abychom tomu pomohli," řekla.

Všichni se usmívali, tak si je získala. Alec nevycházel z úžasu. Mluvila o penězích, a přesto jí doslova viseli na rtech. Než skončila, měl Alec chuť převést na její dobročinné konto všechny své úspory.

Když mluvila, vyzařovalo z ní takové zaujetí pro dobrou věc, že jí každý musel věřit. Tuhle stránku její osobnosti měl možnost poznat dnes večer poprvé, ale tím silněji to na něj zapůsobilo. Měnila se mu před očima do stále lepšího světla.

Samozřejmě sklidila bouřlivé ovace a okamžitě ji obklopil dav hostí. Alec neměl dobrý pocit, když viděl, jak se kolem ní shlukují. Okamžitě se k ní protlačil a nenápadně se postavil tak, aby byla zády téměř přitisknutá k němu.

Vtom uviděl Emersona, jak se k ní snaží prodrat. V ruce držel sklenku a mračil se. „Pojďme, Regan," zašeptal jí. „Začneme tančit."

„Ale vždyť ještě nehraje hudba."

„Budu vám k tomu broukat."

Zacházel s ní jako útočník s fotbalovou šiškou pod paží, když ji táhl k parketu. Naštěstí hudebníci byli už připraveni, a když je viděli, začali hrát.

„Díky," řekla a zvedla k němu oči.

Stále obhlížel dav, ale na okamžik se podíval na ni a usmál se. „Viděla jste ho, jak se k vám tlačil?" zeptal se.

Přikývla, až mu temenem hlavy vrazila do brady. Snažil se nedat na sobě nic znát, ale jen těžko se bránil vzrušení, které se ho zmocňovalo, když ji držel v náruči. A jakmile mu pohlédla do očí, vyvolala v něm vír slastných představ.

Hrome, to ji vážně chce dostat do postele? Ano, proto má nad ním takovou moc. Vzbudila v něm smyslnou touhu. To je ono! Obyčejná chlípnost. Uvědomil si, že si musí vyčistit hlavu a přestat myslet na to, jak úžasné by bylo svírat ji v náruči v posteli…

„Nemusíme tady zůstávat dlouho," řekla.

Náhle upoutal jeho pozornost jeden z číšníků. Stál u dveří s velkým oválným podnosem a zíral na Regan, jako by nikdy nic podobného neviděl. Zatímco ho Alec sledoval, jiný číšník poklepal svému užaslému kolegovi po rameni a přiměl ho, aby se pohnul z místa.

„Nikam nespěchám," odpověděl Alec.

„Koho tak soustředěně pozorujete?" zeptala se.

Číšník s prázdným podnosem zmizel. „Nikoho konkrétního."

„Nenudí vás to tady k smrti?"

Usmál se. „Vidíte, že pořád ještě dýchám."

Skladba skončila. Několik mužů projevilo tendenci požádat Regan o tanec, ale Alekovi se podařilo odvést ji zpátky k jejich stolu.

„Začínáte být trochu drsný, jak mnou smýkáte jako pytlem brambor," poznamenala. „Měla bych být na ty lidi tady milá, když od nich chci jejich tvrdě vydělané peníze."

„Většina z nich si své peníze nevydělala, a už vůbec ne tvrdě, ale zdědila je."

„Ano, ale pořád je mou povinností…"

„Buďte tak hodná a sedněte si," přerušil ji a vytáhl jí židli. „Přece nechcete, aby tady Cordie seděla celou dobu sama."

Přirazil jí židli zezadu k nohám. Neměla na vybranou – musela se posadit, ať chtěla nebo nechtěla.

„Jestli jste si nevšiml, tak tu Cordie vůbec není. Je na parketu a tančí."

„Ano, ale určitě se vrátí. Vypadáte, jako by vám byla zima," poznamenal a posadil se vedle ní. „Proč si tu houni nedáte přes ramena."

„To není houně."

Přehodil jí šálu s třásněmi přes ramena a přitom se dotkl prsty jejího krku. Seděla vedle něho a pozorovala tančící páry, ale co chvíli na něj vrhla kradmý pohled. Opravdu se jí dotkl, nebo se jí to jen zdálo? Skutečně tak touží po jeho náklonnosti, že ji dokáže pouhý lehký dotyk tak vzrušit?

Nemysli na to, řekla si. Soustřeď se na něco jiného. Třeba na své přítelkyně. Ano. Jak se asi baví? Sofie vypadala, že dobře. Tančila s Jeffem a živě spolu hovořili. A Cordie tančila s Aidenem.

„Co si myslíte o mých přítelkyních?“ zeptala se náhle.

„Líbí se mi,“ odpověděla Alec, aniž odtrhl pohled od Cordie.

Regan se usmála, jako by jí vyslovil kompliment. „Jako holky jsme byly s Cordií přesvědčené, že se Sofie vdá ještě dřív, než jí bude dvacet. Ale teď si nejsme jisté, zda se vůbec kdy usadí. Mám dojem, že si až moc užívá. Naproti tomu Cordie je pravý romantik. Říká, že si počká na opravdovou lásku.“

„Možná ji už našla,“ poznamenal Alec a ukázal k parketu.

Naklonila se, aby tam také viděla, a při tom se téměř přitiskla k němu. Když objevila Cordii, vyprskla smíchem. „Vždyť tančí s Aidenem!“

„Ano.“

„Panebože, chcete říct, že Cordie a Aiden…?“ Znovu se rozesmála, jako by tu možnost považovala za dobrý vtip.

Alec ji chtěl upozornit, aby si všimla výrazu své přítelkyně. Cordie Aidena doslova hltala očima. Alec však pochyboval, že Aiden tuší, co dívka prožívá.

„Můžu se mýlit,“ připustil.

„Určitě se mýlíte. Aiden bere Cordii jako mou přítelkyni, nic víc. Zná ji od malička, protože u nás byla pořád. A pro ni je Aiden můj bratr…“

„Ano, jistě. A nic víc, že?“

„Samozřejmě.“

Odmlčeli se a dál sledovali tančící páry. „Daniel se tváří nějak znepokojeně,“ poznamenala po chvíli Regan.

„Který Daniel?“

„Daniel O’Donnell.“

Měla dojem, že Alec pořád neví, o kom je řeč. „Ředitel nemocnice. Čeká na mě, abychom všechny obešli a žebrali o peníze. Půjdete se mnou?“

„Ne. Budu se dívat odsud, jak žebráte. Jenom nevycházejte ze sálu, abych na vás viděl.“

A vemte si ten pléd, nebo jak se tomu říká, dodal málem, ale včas se zarazil. Stál pak zády ke zdi a sledoval ji, jak míří k O’Donnellovi. Po několika krocích se otočila a usmála se na něj. Opět se jí objevily ve tváři dolíčky, kterých si všímal od chvíle,

kdy se na něho poprvé usmála. Miloval ženy s dolíčky, ať je měly kdekoliv.

Náhle mu zapípal v kapse mobil. Přijal hovor, aniž se podíval, kdo volá.

„Buchanan," ohlásil se.

Byl to Noah Clayborne. „Trčím v Seattlu," řekl. „A co tam děláš?"

„Jím rybu."

„Takže nepřiletíš do Chicaga?"

„Zřejmě ne. A kde jsi teď ty? Slyším, že tam hraje hudba."

„V jednom společenském klubu. Služebně," dodal. „A co tam děláš?"

Alec povzdechl a připravil se na to, že si z něj bude Noah utahovat. „Bodyguarda."

„Neblázni. Ale je to lepší, než kdyby tě vyhodili. Cos provedl?"

„Z čeho soudíš, že jsem měl něco provést?"

Noah se zasmál. „Děláš si srandu? Přece tě neshodili z detektiva na bodyguarda jen tak, že ses jim přestal líbit."

„Máš pravdu, vlastně jsem opravdu něco provedl. Vystavil jsem šéfa do špatného světla."

Těžko se dalo čekat, že to bude Noahovi stačit. „A jak se ti to povedlo?" vyzvídal.

„Dal jsem výpověď," řekl Alec. „Poslyš, to je na delší řeč. Povím ti to všechno někdy u piva."

„Jo, dobře. Možná se uvidíme v Bostonu. Dám ti vědět, až tam budu."

„Počkej minutku. Chci se tě na něco zeptat."

„Na co?"

„Možná je to hloupost, ale rád bych věděl…"

„Co?"

„Prostě bych se tě chtěl zeptat na něco o ženách."

Noah se zasmál. „Myslel jsem, že tě otec nebo starší bratři poučili, jak se to se ženami dělá. Ale když se obracíš na mě…"

„Jasně, je to náramná legrace," zabručel Alec. „Ale já jsem chtěl vědět…"

„Tak se už, proboha, vymáčkni."

„Měl jsi hodně žen?"

„Mám ženy rád."

„A s několika jsi měl vztah, že? Víš, o čem mluvím, ne? O poměru, který trvá dýl než čtyřiadvacet hodin, možná dokonce dýl než týden. Ne nic supervážného, ale přesto vztah.“

„Jo, to jsem měl.“

„Dobrá, tak teď se k tomu dostanu. Pověz mi, pozorovals v některém z těch vztahů, že k té ženě začínáš mít… vlastnický poměr? Myslím, jestli tě štvalo, když se na ni pokoušel najet nějaký jiný chlap?“

„No nazdar! Kdo to je? Znám ji?“

„Odpověz mi na otázku.“

„Ne, nikdy jsem se necítil být jejím vlastníkem,“ řekl Noah téměř posměšným tónem.

Nebyla to odpověď, kterou chtěl Alec slyšet, a už teď litoval, že s tím vůbec začal, protože jen vzbudil Noahovu zvědavost.

„Takže ty máš ženskou a můžeš se zjevit, když se na ni podívá nějaký jiný chlap, co?“ pokračoval Noah. „Pochopil jsem to dobře?“

Alec věděl, že se z něho Noah snaží dostat víc. „Vůbec ne. Nemám ji, alespoň ne tak, jak si myslíš.“

„Takže…“

„Co?“

„Nespíš s ní, ale přesto k ní cítíš vlastnický poměr.“

Alec si všiml, že Emerson znovu míří k Regan. Stála vedle svých bratrů a hovořila s ředitelem nemocnice, který jí visel na rtech.

„Poslyš, byl bych rád, kdyby ses o tomhle rozhovoru nezmiňoval před Nickem.“

Noah se opět zasmál. „To půjde těžko, kamaráde. Uvědom si, že je to můj parťák. Trávíme spolu spoustu času, a o čem má člověk pořád mluvit? A taky, jak často se přihodí, že mám příležitost pobavit se na konto některého z jeho bratrů?“

Alec cítil, že by dal Noahovi nejraději do zubů, kdyby ho měl po ruce. „Nevím, co mu budeš vykládat, když jsem ti nic neřekl.“

Zvláštní však bylo, že se navzdory vzteku vůči Noahovi cítil líp. Přesto litoval, že o tom začal, a bylo mu jasné, že bude trvat dlouho, než na to Noah zapomene.

„Poslyš, Aleku, radím ti, abys byl opatrný, jestli chceš opustit Chicago jako svobodný. Vím, o čem mluvím. Viděl jsem, jak dopadli Nick a Theo, a že to byl bolestný pohled. Než se potkali se

svými manželkami, tak o ženskou ani nezavadili. Možná na žádnou ani nepomysleli.“

„Taková hrůza se tobě stát nemůže, co, Noahu?“

„Hrome, to teda ne.“

Alec se zasmál a jeho nálada se spravila. Z Noahova hlasu měl dojem, že se přítel téměř zachvěl při představě, že by mohl dopadnout jako Nick nebo Theo.

Konečně přešli na jiné téma a Noah pověděl Alekovi o rybářské výpravě, kterou připravují s dalším rodinným přítelem otcem Tommym. „Uvažujeme o Kanadě. Nemáš zájem?“ zeptal se ho.

„To víš, že bych měl, kdybych se mohl uvolnit.“

Regan nyní tančila se Sofiiným přítelem. Alec vzpomínal, jak se jmenuje. Aha, Jeff. Zdálo se, že je neškodný. Ale Emerson nevypadal neškodný. Když se díval na Regan, vyzařoval z jeho pohledu vztek. Stál opřený o sloup, upíjel z vysoké sklenky a čekal, až přestane hrát hudba. Bylo zřejmé, že se ji pořád ještě chystá otravovat.

„Poslyš, musím končit,“ řekl Alec do telefonu a zrušil spojení.

Hudba dohrála a Emerson chytil Regan, když opouštěla parket. Alec vykročil k nim, ale pak se zarazil. Rozhodl se, že do toho nebude zasahovat. Není přece malá holčička, zvládne to sama.

Jakmile Regan uviděla Emersona, nasadila kamenný výraz, ale neutíkala pryč. Jenom stála a dívala se kamsi za něj, zatímco on mluvil a mluvil. Po chvíli toho začala mít dost a pokusila se odejít, ale on ji chytil za ruku a zadržel ji. Její chování se nezměnilo, ale jeho ano. Alec viděl, že mu Regan sáhla druhou rukou na ruku, kterou ji držel, a Emersonova tvář se náhle zkřivila bolestí. Zřejmě mu vyvrátila prsty nebo něco takového.

Správné děvče, pomyslel si. Byl na ni hrdý. Přece jen se jí hodilo, že ji vychovávali tři starší bratři – třebaže dosti arogantní a neomalení.

Regan se dlouho nevracela ke stolu. Obcházela sál a mluvila s lidmi, zatímco ředitel nemocnice šel za ní a sbíral šeky a přísliby další pomoci. Bylo vidět, že lidé mají Regan rádi…, i když ne všichni. Kdykoliv Emersonova žena nebyla zaměstnaná zastrkáváním silikonových ňader do šatů s leopardím vzorem, hleděla na ni jako by jí chtěla vyškrábat oči.

Co chvíli se Regan obrátila směrem, kde stál Alec, a usmála se na něj. Zřejmě se ujišťovala, že tam pořád je.

Vybírání peněz pro nemocnici trvalo téměř tři čtvrtě hodiny. Pak se Regan rozhlédla po sále, až našla Aidena. Chvíli jí trvalo, než se k němu dostala, protože ji neustále zastavovali lidé a snažili se s ní prohodit pár slov. Když se konečně ocitla před bratrem, spustil na ni, jako by jí dělal přednášku. Soudě podle jejího výrazu jí to nebylo příjemné. Zpočátku se zdála ohromená, ale brzy se vzpamatovala. Zrudla a několikrát prudce zavrtěla hlavou.

Pak se k nim připojil Spencer a Alec se nemusel moc dohadovat, aby dospěl k závěru, že se oba bratři na něčem shodli a Regan s tím nesouhlasí. Alec by klidně vsadil sto dolarů na to, že předmětem sourozeneckého sporu je Emerson.

Konečně se celá rozechvělá vrátila ke stolu. Alec věděl, že se chvěje hněvem, ne únavou. Byla tak rozpálená, že si ani nemohla sednout a chvíli jen stála vedle něj a snažila se uklidnit.

„Můžu vám nějak pomoct?“ zeptal se jí.

„Ne, ale stejně vám děkuju.“

„Pak vám doporučuju párkrát se pořádně nadechnout a přestat na to myslet.“

Uvědomila si, že mu je všechno jasné. „Vy jste nás viděl?“

„Samozřejmě.“

„Mí bratři jsou tak nemožně…“

Čekal trefný výraz, na který může přijít jen sestra.

„Jací?“ zeptal se a snažil se zachovat vážný výraz. „Praktičtí.“

Zůstal na ni civět. Zřejmě kladla praktičnost na úroveň těžkého hříchu. „A to je špatné?“

„V tomhle případě ano,“ řekla. „A přestaňte se mi smát.“

Všiml si, že má ruce sevřené v pěst. Položil jí paži kolem ramen a jemně ji stiskl.

Otočila se k němu a chtěla mu říct, že už tady nemusejí zůstávat, jenže slova se jí zadrhla v hrdle. Ale mohl za to on. To, jak se na ni díval, pobaveně a zároveň s upřímnými sympatiemi… S něčím takovým se ještě u žádného muže nesetkala.

„Aleku?“

„Ano?“

Přistoupila k němu o krok blíž, aby měla jistotu, že ji nikdo nezaslechne. „Říkám si…“

Mlčel a pouze čekal, až bude pokračovat. Regan cítila, že opět rudne.

„Říkám si, že kdybychom se setkali v jiné situaci…, v jiné době…, byl byste…?“

Opět se zadrhla. Nešlo to dál. Přikývl a tiše řekl: „Ano, byl.“

Zůstali tak stát a hodnou chvíli neřekl nikdo z nich jediné slovo. Sálem zněla stará písnička Roberty Flackové. Potom Regan vzala ze židle přehoz, složila ho a přehodila si ho přes ramena.

„Na co myslíte?“ vyhrkla, než si stačila uvědomit, co říká, a pohlédla mu do očí.

„To vám povím později,“ odpověděl s vřelým úsměvem.

„Povězte mi to teď.“

Znovu se rozhlédl po sále, jako by se snažil získat čas. „Teď jsem ve službě,“ odpověděl potom. „A co?“ naléhala.

„Později už nebudu,“ řekl a zazubil se.

Třicátá třetí kapitola

Cestou do hotelu spolu téměř nemluvili. Když se Alec přesvědčil, že je nikdo nesleduje, zařadil se do pomalého pruhu a při klidné jízdě začal přemýšlet o své situaci. Trápilo ho, proč mu dělá takové potíže udržet svůj profesionální život oddělený od osobního života.

Věděl, co by měl udělat. Měl by nechat Regan být, říct Lewisovi, že skončil, a pak si sbalit své věci a dát Chicagu sbohem. Ano, přesně tohle by měl udělat.

Jenže čím víc o tom přemýšlel, tím silnější měl pocit, že to nedokáže. Pronikla mu příliš hluboko do duše a působila mu v hlavě zmatek. Nebyl si jistý, jak se to stalo a co by s tím měl udělat, a tato nejistota v něm vyvolávala stejnou úzkost, jakou zažívá zvíře chycené do pasti.

Oproti ní však vypadal absolutně klidný. Od chvíle, kdy vyjeli od společenského klubu, seděla strnule jako socha a zírala před sebe.

Regan se velmi snažila působit klidně a střízlivě. Nechtěla, aby Alec poznal, jak je nervózní, a byla přesvědčená, že se jí to daří skrývat.

Takhle jako teď se ještě nikdy necítila. Stačilo, aby se na ni usmál, aby na ni jen pohlédl, nebo se dokonce jen pohnul, to vše ji těžko definovatelným způsob rozrušovalo a znemožňovalo jí na cokoliv se soustředit. Podezírala ho, že tento svůj vliv v minulosti použil nejméně na stovku žen a zřejmě od nich získal, co chtěl. Jakkoliv to bylo bláznivé připustit, už jen to, že vedle něho seděla tak blízko, jí bralo dech.

Alec si všiml, že si založila ruce, mračí se a její výraz je napjatý jako struna. Ať se jí honilo hlavou cokoliv, nemohlo to být nic příjemného.

„Něco se stalo?“ zeptal se.

Samozřejmě že se něco stalo. Právě jsem si uvědomila, že jsem naprostý idiot. „Ne, nic.“

„Dobře,“ zatvářil se, jako by jí věřil. „Tak o čem tak soustředěně přemýšlíte?“

„Právě teď?“ Snažila se získat čas a vymyslet něco obyčejného.

„Ne, předminulé úterý,“ řekl ironicky a usmál se. „Samozřejmě že teď.“

„O fyzické přitažlivosti,“ vyhrkla.

„Nedělejte si legraci. To bych do vás nikdy neřekl.“

Tvářila se, že se jí to nedotklo. „Zeptal jste se, tak jsem vám odpověděla.“

„A co vás na tom problému zaujalo?“

„Uvědomila jsem si, že člověk nemůže ovládat vůlí to, kdo ho přitahuje,“ odpověděla. „Je to podvědomá záležitost. A okamžitá,“ dodala s důrazem.

Teprve když se k ní natáhl a dotkl se její ruky, uvědomila si, že si křečovitě zarývá nehty do kůže. Okamžitě toho nechala.

Stáhl ruku zpátky. „A na to jste přišla teprve teď?“

Poposedla si a složila ruce v klíně. „Teprve teď jsem o tom začala přemýšlet,“ odpověděla podrážděně.

„Vážně?“ Pohlédl na ni, jako by pochyboval o jejím zdravém rozumu.

„Dobře, možná jsem na to přišla opravdu teprve teď. Neměla jsem do této chvíle čas o tom přemýšlet.“

„O fyzické přitažlivosti?“

Vycítila v jeho hlase ironii a uvědomila si, že se dobře baví na její účet.

„Víte co, už toho nechte.“

„Vás není těžké naštvat.“

„Někdy není,“ odsekla. „Ale když chci, umím emoce dobře skrývat.“

„Ale neumíte,“ zasmál se. „Vůbec to neumíte.“

Úplně jí tím vyrazil dech. „To můžete říkat, ale já si myslím něco jiného. Vím, o čem mluvím. Mám s tím dlouhé zkušenosti. Kdybych nechtěla, abyste se dozvěděl, o čem přemýšlím, tak mi věřte, že byste se to nedozvěděl.“

„Je mi jedno, jak dlouhé máte s čím zkušenosti, ale říkám vám, že skrývat své emoce neumíte. Nejste typ hráče pokeru, vaše tvář vás okamžitě prozradí.“

Nehodlala se s ním přít, nemělo to smysl. Ale mohla si odpustit mít poslední slovo. „Mýlíte se," řekla.

Chvíli mlčel a pak změnil téma. „Všichni ti muži, kteří vás v klubu obletovali…"

Čekala, s čím zase přijde.

„S těmi všemi jste chodila?"

„Ne."

„A máte teď s někým známost?"

„Ne."

Pochybovačně na ni pohlédl.

„Co se vám nezdá?"

„Tomu se zdráhám uvěřit."

„A co vy? Máte nějakou známost?" zeptala se.

„Ne."

„Tomu se zase já zdráhám uvěřit," řekla se smíchem. „Mám dojem, že bychom měli začít o něčem jiném."

„Proč?"

„Protože se mi nechce v tomhle tématu pokračovat."

„Dobře," souhlasil. „A měla jste někdy nějaký delší vztah s mužem?"

„To považujete za jiné téma?"

„Měla jste?"

Přejel do jiného pruhu, zkontroloval situaci za sebou a pak krátce pohlédl na ni. „Tak co, odpovíte mi?"

„Možná… jsem jakýsi vztah s jedním mužem měla. Jmenoval se Dennis, ale už je to několik měsíců, co jsme se rozešli."

„Co to znamená, ‚jakýsi vztah'?"

„Nutila jsem se do toho. Nebyla v tom žádná fyzická přitažlivost, ale já jsem si myslela, že to časem přijde."

„Tyhle věci se nedají neprogramovat. Buďto jsou, nebo nejsou."

Přikývla, ale už to nekomentovala. „Na příštím výjezdu odbočujeme," řekla.

„Já vím. A proto jste to ukončila?"

„Jak víte, že jsem to ukončila *já?"*

Protože ten Dennis by musel být absolutní cvok, aby nechal takovou ženu, jako jste vy. „Myslím si to," odpověděl.

„Ano, ukončila jsem to já. Šlo mu o mé peníze, ne o mě. Byla jsem vztekem bez sebe, když jsem to zjistila. Nikdy jsme spolu…"

„Co?“

„Nikdy jsme spolu nespali,“ vyhrkla a zrudla studem. Jak je možné, že mu říká *takové* věci?

„Protože jste k němu necítila žádnou fyzickou přitažlivost?“

„Ano.“

„Zlobil se na vás, že jste ho pustila k vodě?“

„Možná zpočátku,“ řekla. „Často mi volal, ale pak toho nechal. Naposledy jsem o něm slyšela, že je ženatý.“

„To stihl rychle.“

„Jeho žena je bohatá dědička.“ Přikývl. „Řekla jste o něm Wincottovi?“ zeptal se. „Ano.“

Oba se na delší dobu odmlčeli. Regan přemýšlela o něm a o tom, jaký má na ni vliv. Ano, přitahoval ji a to bylo nebezpečné. Vždyť je s ní jen proto, že dělá svou práci. Jakmile ji skončí, odejde. Bylo to jednoduché a jasné. A když ona připustí, aby se k němu příliš připoutala, způsobí jí jeho odchod jen bolest a trápení.

Dobře, bude tedy uvažovat o všech důvodech, proč by se s ním neměla sbližovat, ať jsou jakékoliv. A první na řadě a nejsilnější byl ten, že by jí zlomil srdce.

I polibek s ním by byl nemorální, usoudila. Dokonce by ji mohl žalovat pro sexuální obtěžování. Povzdechla. Už začíná uvažovat jako Aiden – toho taky při jakémkoliv problému ze všeho nejdřív napadne soudní proces. Ale stát by se to mohlo. Byl k ní přidělen, a je tedy svým způsobem její zaměstnanec, takže ona je vůči němu v silnější pozici. Dostal za úkol chránit ji, a jestliže ona začne dělat nějaké pokusy o sexuální sblížení s ním, měl by plné právo pohnat ji před soud. Už si tu hrůzu představovala. Pikantní titulky a její fotografie ve všech novinách, smečka reportérů před soudní budovou… To by snad nepřežila.

Než dorazili k hotelu, dokázala sama sebe přesvědčit, že je schopná své emoce beze zbytku ovládat. Utřídila si je, všechno zvážila rozumem a opět nad sebou získala ztracenou vládu.

Když procházeli vestibulem, vzal ji Alec za paži. Pak kývl příslušníkovi hotelové bezpečnostní služby, který stál před výtahy. Ten si už dřív zkontroloval jeho doklady a věděl, kdo je.

„Mrzí mě, že jsem vás nepředstavila Spencerovi,“ řekla Regan, když jeli výtahem nahoru.

„To je v pořádku. Nezdálo se mi, že by to bylo nějak zvlášť šťastné shledání.“

„Vy jste si toho všiml?“

„Ne. Přece dovedete perfektně skrývat své emoce, takže jak bych si mohl něčeho všimnout?“

„Děláte si ze mě legraci?“

„Jenom trochu.“

Výtah se zastavil. Alec vystoupil první a kývl na pozdrav policistovi, který stál proti výtahovým dveřím. „Všechno v pořádku?“ zeptal se. „Ano, pane.“

Pokoje v této části poschodí byly nyní prázdné a měly tak zůstat až do odvolání. To bylo další bezpečnostní opatření, které provedl Aiden, aniž se s ní poradil.

„Zdá se mi povědomý,“ řekla Regan, když se vzdálili z policistova doslechu. „Ale tady jsem ho asi neviděla, že?“

„Ne. Je tu dnes poprvé. Pamatujete si ho z Lewisovy kanceláře.“

„Aha. Jak jste ho tenkrát bránil. Takže ho nevyhodili?“

„Ne,“ ujistil ji. „Vzal si tady pár strážních směn, aby si vydělal něco navíc.“

Přikývla. „Přijdete zítra ráno?“ zeptala se potom. „Ano.“

„Určitě? Je neděle.“

„Já vím.“

„A kdy tedy budete balit?“

„Tuhle starost nechte na mně.“

„Tak vás zítra představím Spencerovi. A můžete si znovu promluvit s Aidenem. Není to úžasné? Oba vám určitě budou radit, jak máte dělat svou práci.“

„Nějak to přežiju,“ pokrčil rameny. „Takže se tu setkám s nimi oběma?“

„Ano. To, co jste dnes viděl, bylo první kolo. Zítra se o to pokusí znovu.“

„A o co?“

„Přimět mě, abych souhlasila s vypořádáním ‚na odchodnou‘ s Emersonem. Nebudu s tím souhlasit, ať je to nevím jak praktické.“

„Chcete říct, že se vás zrovna tam, na slavnosti, snažili zlomit?“

„Samozřejmě,“ přikývla. „Věděli, že tam neztropím žádnou scénu.“

„Takže jste jim už někdy nějakou scénu ztropila?“ zeptal se s úsměvem.

„Ano. Když jsem byla mladší.“

Zahnuli za roh a stanuli před dveřmi jejího apartmá. Pokusila se poděkovat a popřát mu dobrou noc ještě na chodbě. Zatvářil se popuzeně, vzal jí klíče a odemkl.

„Už jsme to absolvovali tolikrát, a pořád jste si na to nezvykla?“

Neodpověděla. Jak mu kázala jeho úloha, vstoupil dovnitř první. Vešla za ním, zavřela dveře a čekala, až zkontroluje ložnici, převlékárnu a koupelnu.

„Můžete dál,“ zavolal na ni.

Objevil se na prahu obývacího pokoje a odepínal si motýlek. Ona si už svlékla plášť, přehodila ho přes opěradlo židle a navrch položila přehoz. Pak se ale vrátila ke dveřím, jako by ho chtěla vyprovodit ven. On se však k odchodu neměl.

Odkašlala si. „Ještě jednou vám děkuju, že jste mě celý večer doprovázel,“ řekla. Čím víc se k ní blížil, tím se jí celé apartmá zdálo menší. Když se na ni usmál, měla pocit, že se jí podlamují kolena. „Opravdu jsem vám vděčná.“ Její hlas zněl, jako by měla silný zánět hrtanu. Kdyby se jen na ni přestal dívat a dal jí trochu času, aby si srovnala myšlenky, možná by byla schopná uhnout mu z cesty, aby mohl odejít.

„Regan, dělal jsem svou práci,“ řekl. Strčil motýlek do kapsy a rozepnul si dva knoflíky košile u krku. „Takhle je to lepší, teď konečně můžu dýchat. Tak to by bylo.“ Přistoupil až k ní, zajistil dveře a opřel se o ně tak, že ji držel jako v pasti. Couvla před ním, ale dál to nešlo, protože se tiskla zády ke dveřím.

Nemysli na to, říkala si. Prostě na to nemysli. Bože, ten ale krásně voní! Nikdy by si nepomyslela, že mýdlo Dial může působit tak eroticky.

Dobře, tak jsi to definitivně prohrála, pomyslela si. Možná, kdyby ses na něj přestala dívat… Ale ty oči, bože, ty jeho oči, nádherné, svůdné, hypnotizující…

Co to naposledy říkal? Tak to by bylo… „Co jste myslel tím ‚tak to by bylo‘?“ zašeptala.

Věděl, že je z něj vyplašená. Naklonil se k ní o trochu blíž, ale nedotkl se jí. „Zkuste hádat,“ řekl tiše.

Jeho hlas zazněl chraptivě a hlouběji než obvykle. Cítila, že jí na pažích naskočila husí kůže. „Nevím.“

Sklonil se k ní ještě blíž, ale pořád se jí nedotýkal. „To, že už nejsem ve službě.“

Maličko se odtáhl, znehybněl a čekal. Kdyby na ní zpozoroval sebemenší zaváhání, odešel by a bylo by to. Přál si však, moc si přál, aby ho tu chtěla.

Regan chvíli trvalo, než pochopila. Teď byla řada na ní.

Pomalu si odhrnula vlasy z levého ucha, naklonila hlavu na stranu a čekala. Kdyby šlo o tenisové utkání, byl nyní míček na jeho polovině kurtu.

Nadechla se a držela vzduch v sobě. Zavřela oči. Snad vteřinku cítila na uchu jeho teplý dech a pak dotyk jeho rtů. Celým tělem jí projelo chvění. Prostý lehounký polibek, a srdce se jí rozbušilo jako zblázněné. Znovu ji políbil a jeho ústa si hledala cestu po krku dolů. Byla horká, neskutečně horká…

Napadlo jí, co by dělala, kdyby ji políbil na ústa. Zřejmě by ztratila veškerou vůli. Ne, je nejvyšší čas přestat si zahrávat. Musí ho poslat pryč, než udělá něco, čeho by zítra ráno trpce litovala.

„Aleku,“ zašeptala a opřela se mu dlaněmi o hruď. Okamžitě ustoupil. Neřekl jediné slovo, jen jí hleděl do očí a čekal.

Z toho, co následovalo, mohla vinit jen sama sebe. Náhle ho chytila za klopy saka a prudce ho přitáhla k sobě. Téměř se dotýkala rty jeho úst, když vyhrkla: „Nežalujte mě za to u soudu.“

Třicátá čtvrtá kapitola

Nežertovala.

Nedala mu však čas, aby se zeptal, jak to myslí. Vzápětí po těch podivných slovech vystoupila na špičky a políbila ho. Líbala ho dlouze a vášnivě, přesně tak, jak si to představovala ve svých fantaziích. Jeden nádherný polibek, do něhož dáš všechno, abys uspokojila svou nerozumnou touhu, a pak ho necháš jít, říkala si. Odemkneš dveře a pošleš ho pryč.

Myslela to dobře, opravdu. A možná by to i dokázala, kdyby jí to umožnil a zůstal pasivní. Jenže on to pochopil jinak. Vzal to jako výzvu k účasti. A vzápětí převzal iniciativu. Náhle ucítila, že ji sevřel a přitiskl k sobě, jako by ji chtěl rozmačkat, a bláznivě se přisál k jejím ústům. Zaplavila ji vlna pocitů, kterým nemohla odolat. V hlavě jí vířil zmatek, ale přesto si po pár vteřinách uvědomila, že je zkušenější než ona. Líbal ji, jako by líbání bylo umění a on jeho dokonalý mistr. Cítila, že jí jeho ruce kloužou po zádech dolů, ale stále ji k sobě tiskl, téměř ji zvedal, a po celou dobu zůstával přisátý k jejím ústům.

Proboha, jak si mohla myslet, že zůstane pasivní a o nic se nepokusí? Zřejmě mu měla předem vysvětlit, jak to s tím polibkem myslí. A to byla poslední logická, i když zcela nesmyslná myšlenka, která jí bleskla hlavou, než hodila rozum za hlavu a poddala se bez zábran jeho vášni. Náhle měla ruce na jeho krku – dala je tam ona, nebo jí je tam položil on? – a prsty mu zajela do vlasů.

Nenutil ji, aby otevřela ústa. Udělala to sama. A vůbec se ho nepokusila odstrčit, když jí do nich vsunul jazyk. Ochotně mu dávala všechno, čím ji zahrnoval on, a ještě mnohem víc.

Když se konečně zemdleni od sebe odtrhli, celá se chvěla jako v zimnici. Tiskla se k němu, skoro na něm visela, protože se pod ní podlamovaly nohy. Držel ji kolem pasu a možná ji i nadzvedával, ale tím si nebyla jistá.

Zůstávali tak a ani jeden z nich neměl snahu se tomu druhému vymanit. Dokonce si přála, aby ji sevřel víc a možná ji políbil ještě jednou, než ztratí nervy a nechá se znovu ovládnout rozumem.

Zřejmě cítil totéž co ona, protože jí zaklonil hlavu a opět se přisál k jejím rtům. A i když se to nezdálo možné, byl tenhle polibek ještě krásnější než ten první. A vášnivější. Dokázal ji tak zmámit, že téměř pocítila strach. Jenže vzápětí se k němu přimkla, jako by s ním chtěla splynout. Byl to spalující polibek, který v ní roznítil žár a rozechvíval ji vlnami pocitů, jaké dosud nepoznala. Ne, takhle ji ještě nikdo nepolíbil – tak vášnivě, vřele a nádherně, že se jí dělalo mdlo.

Pustil ji a chvíli přerývaně dýchal. Chtěl se jí vymanit, ale nešlo to. Nemohl se k tomu přimět, nebo spíš… prostě nechtěl. Hlava mu klesla na její rameno. Několikrát se zhluboka nadechl a snažil se vzpamatovat. Ale jak, když ji stále držel v náruči, cítil její ženskou měkkost a vnímal její vůni, z níž se mu točila hlava? Co to s ním udělala? Jak je možné, že ho tak vyvedly z míry pouhé dva polibky?

„Bože, Regan, co jste to se mnou udělala?“ řekl nahlas.

„Něco špatného, nebo dobrého?“ vydechla šeptem.

Chvíli o tom přemýšlel. Jak má vědět, jestli se to později ukáže jako dobré, nebo špatné? Zvedl hlavu, pohlédl jí do očí a uviděl v nich vášeň, kterou V ní roznítil. Pocítil nádherné uspokojení. A taky touhu, uvědomil si. Neodolatelnou touhu.

„Něco krásného,“ řekl a představil si, jak ji svírá v náruči nahou. „Asi bychom toho měli nechat…“

Přitiskla mu prst na rty a umlčela ho. „Nebo…,“ protáhla.

Vzal jí ruku a položil si ji dlaní na hruď. „Nebo co?“ zeptal se a jeho výraz změkčil náznak úsměvu.

Neztrácej nervy, neztrácej nervy, znělo jí v hlavě. Nadechla se. „Nebo se už nedokážeme zastavit.“

Položil jí ruce na nahá ramena. Jakmile ucítil její hladkou, hebkou a teplou kůži, znovu ho rozechvěla slastná vlna touhy.

„Takže víte, k čemu to vede?“

Byla to hloupá otázka a ani nečekal, že mu na ni odpoví. „Ke spoustě trápení,“ pokračoval. „Nejsem stroj, drahoušku. Nelze mě jen tak zapnout a potom vypnout. Víte, že vás chci. Hořím touhou po vás…“ Náhle se zarazil a zhluboka se nadechl. „Ale měla byste taky vědět, že nechci to, co s tím souvisí.“

Uvědomuje si, co s ní dělá? Zřejmě ne. Ale přece jí nemíní ubližovat. Vždyť se jí dotýká tak jemně a něžně. Chce ji. Dokonce to řekl a už ta slova nemůže vzít zpět. Celou ji tím rozechvěl a vzbudil v ní návaly radosti, ale zároveň i zklamání, protože viděla, že on z toho radost nemá. Tvářil se tak, že z něj šel skoro strach, a najednou měla pocit, jako by podráždila lva.

Odstrčila mu ruce. „Povězte mi, co s tím souvisí," zeptala se.

Nasupeně na ni pohlédl. „Copak jste zapomněla, že v Chicagu končím? Řekl jsem to přece jasně. Sbalím si své věci a za pár dní už tu nebudu. Chápete?"

„Ano, chápu."

„To je dobře."

„Co?"

Zaťal zuby. Bude jí to muset říct tak, aby to *opravdu* pochopila. „Nechci za sebou nechávat nevyřešený problém."

Ouha! Tím se jí nezavděčil. Oči jí ztemněly a tvář zrudla. Dobře, rozzlobil ji, ale to, co řekl, odvolat nehodlal.

„A ten nevyřešený *problém* bych byla já?" zeptala se.

Projel si prsty vlasy, aby se nějak zaměstnal a nesáhl po ní. Zavrtěl hlavou. Takhle to nepůjde, řekl si. Nehodlal jí podlehnout…, vlastně své touze po ní. V žádném případě. Když je třeba, dokáže být pevný jako ocel.

„Snažím se vám říct, že…"

„Jsem problém."

„Dobře, tak tedy ano. Snažím se vám to říct diplomaticky."

„A to, že jsem problém, je řečeno diplomaticky?"

„Samozřejmě," odsekl vztekle. Strhl ze sebe sako a hodil ho na židli. „Je tu horko jako v pekle," zabručel.

Aby nějak zaměstnal ruce, začal si vyhrnovat rukávy. Bude lepší, když rozerve své oblečení než její. V té lehounké nicůtce, kterou má na sobě, vypadá opravdu skvěle. Bylo by škoda ji zničit. Na druhou stranu nechtěl, aby si ji oblékala pro nějakého jiného muže.

Nedokázala snést jeho pohled dlouho a sklouzla mu očima k bradě. „Vím, že jsem vás přivedla do složité situace, ale… Bylo to poprvé, co jsem něčemu takovému podlehla, a… dopadlo to špatně. Nejsem tak zkušená. Udělala jsem chybu. Prostě jsem si to pořádně nerozmyslela…"

„Co?"

Přece nemůže být tak nechápavý. Nebo si s ní jen hraje?

„Co jste si nerozmyslela?“ zopakoval otázku, když mlčela.

Že jsem tě začala svádět, ty troubo. Už to skoro měla na jazyku, ale neřekla to. Přece jen v ní ještě nějaké zábrany zůstaly. Navíc měl pravdu. Nutně by to skončilo tím, co říkal, a byla by to ona, kdo by utrpěl větší škodu, až by odjel.

„Máte pravdu,“ řekla. „Kdybychom spolu… byli, třeba i jen jednu noc, nic dobrého by z toho nevzešlo.“

Nevypadal, že by se mu ulevilo. Protáhla se kolem něj, shodila střevíčky a došla ke dveřím ložnice. Nechal je otevřené, když tam byl. Zastavila se v nich a otočila se, aby mu řekla dobrou noc.

Viděl přímo na její postel. Polilo ho horko a v ústech náhle cítil sucho. V jediném okamžiku na něj útočily všechny fantazie, které si o ní kdy vysnil. K čertu, už teď to byl zatracený problém.

Protože nedokázal odejít.

Třicátá pátá kapitola

Od chvíle, kdy do ní vrazil na ulici a pak zaslechl její úžasný, podmanivý smích, se beznadějně ocitl v její moci. A nyní pochopil, že po celou tu dobu neměl šanci se z ní vymanit. Bylo zbytečné bojovat s její přitažlivostí, s jejím kouzlem. Odlepil se od dveří. Ještě se přesvědčil, že jsou zamknuté, a pak zhasl světlo.

Zamířil k ní a cestou si rozepínal košili. Stála tam a nahá ramena jí zalévalo světlo lampičky na nočním stolku. Její kůže byla sametově zlatá a pohled na ni mu bral dech.

Ale i ona byla bez dechu. Upírala na něho velké, vyplašené oči, ale neuhnula před jeho pohledem. Dokonce udělala krok k němu a pak se zastavila. Viděl, že je celá napjatá.

„Ale pamatujte, že jste to začala vy," zašeptal, když k ní vztáhl ruce.

Políbil ji na čelo a potom ji pustil. Věděla, že jí dává další příležitost, aby si to rozmyslela – možná poslední. Příležitost, aby ho poslala pryč.

Takové věci se přece dějí.

Čekal se zadrženým dechem, jak se rozhodne. Udělala to. Objala ho rukou kolem krku a usmála se na něj svým omamným úsměvem. Ne, v žádném případě neměl šanci.

„*Ty* pamatuj, že jsem to začala já," řekla. Políbila ho na bradu, potom se posunula níž a dotkla se rty místa na krku, kde mu divoce tepal pulz. Muselo se mu to líbit, protože si ji přitáhl těsněji k sobě, a tak ho tam líbala dál.

Chvíli si vychutnával její doteky, ale pak převzal iniciativu on. Zaklonil jí hlavu, a jestli si nebyla jistá, zda ji chce, jeho polibek všechny její pochybnosti vymazal. Skoro ji k sobě zvedl, s jakou vášní se zmocnil jejích úst.

Náhle oba začali horečně hmatat po knoflících a zipech, aby jeden druhého svlékli. Alec našel zip jejích šatů na zádech, ale nebylo snadné stáhnout ho, když ji pořád líbal.

Stejné problémy měla ona s jeho košilí. Už mu rozepnula několik knoflíků a chtěla mu ji vytáhnout z kalhot, ale pak zachytila rukou za pouzdro s pistolí. Ucukla, jako by se dotkla rozžhavené plotny. Dokonce se od něho chtěla odtrhnout, ale on byl rychlejší. Chytil ji za ruku a přitiskl si ji na hruď.

„Nemohl bys…," zašeptala. Chtěla ho požádat, aby si zbraň odložil, ale nebyla schopná vypravit ze sebe slovo, protože ji jemně kousal do ušního lalůčku. „… to dát pryč?"

„Hm… Ano," zamumlal.

Povzdechla. Srdce jí divoce bušilo a snažila se popadnout dech. Nevzpomínala si, že by byla někdy po polibku takhle vzrušená. Jistě, neměla zase tolik zkušeností, ale přesto nějaké ano, aby mohla poznat, že Alec je v tomto umění zcela jiný než všichni ostatní muži. Možná se jí to tak zdálo, protože už k němu byla citově vázaná. Všechno na něm ji vzrušovalo. Uvědomila si, že bude muset zpomalit, aby mohla vychutnat každou minutu noci s ním, ale zároveň ji nedočkavost poháněla ke spěchu.

Vymanil se jí, o krok ustoupil a přetáhl si košili přes hlavu. Měl vypracovanou mužnou hruď porostlou tmavými chlupy.

Byl krásný. Znovu ji vzal do náruči a ona ucítila jeho horké nahé tělo.

Ale to jí bylo málo. Ovinula mu paže kolem krku, vjela mu prsty do vlasů a přitáhla si ho, aby ho mohla znovu líbat.

Byl to horký a vlhký polibek a ona měla pocit, že se v něm celá rozpouští.

Stále ji jednou rukou svíral v náruči, zatímco druhou si odepnul pouzdro s pistolí, couvl k nočnímu stolku a odložil zbraň na něj. Pak ji přiměl, aby ho aspoň na chvíli přestala líbat a mohl se pokusit svléknout jí šaty.

Snažil se, ale nedařilo se mu to. Ten zatracený zip se zasekl a nechtěl povolit, ať jím škubal sebevíc. K čertu! Zaťal zuby a zkusil to ještě jednou. Už zažil ženy, které se svlékaly snadněji, ale dnes to bylo jiné – dnes svlékal Regan. Nepamatoval si, že by někdy pocítil takovou touhu. Chtělo se mu sevřít ji v náruči a už ji nikdy nepustit.

Snažil se soustředit na svůj úkol, ale ona mu to neusnadňovala. Znovu ho líbala na krk a vzrušeně mu hladila záda. Bylo to tak krásné, že neměl sílu jí v tom bránit.

„Otoč se,“ zašeptal, odtáhl jí ruce a přinutil ji, aby ho poslechla. Pak se znovu snažil pohnout zipem.

Pokusila se mu pomoct, ale jen se mu pletla. „Jak moc máš ráda ty šaty?“ zeptal se zoufale. „Ta zatracená věc… se zadrhla.“

„Jaká věc?“

„Zip.“ Musel se usmát, protože slyšel, že je stejně vzrušená jako on.

„Nenávidím je,“ vyhrkla.

Vypadala v nich opravdu skvěle, ale kdyby musel, byl odhodlaný rozervat je na cáry, aby ji z nich dostal. Naštěstí zip konečně povolil a sjel až dolů.

Všiml si, že nemá podprsenku, ale pak už ho plně zaujala nádherná sametová kůže jejích zad. Dotkl se jí a jel po ní prsty, až narazil na černou krajku kalhotek.

Nevěděl, co ho vzrušilo víc, jestli dotek s jejím tělem, nebo ten malý kousek jejího prádla.

„Jsi krásná,“ zašeptal jako u vytržení.

Právě se snažila stáhnout si z paží ramínka, ale vtom strnula. Cítila, že se dotkl jejích nahých zad a laská se s její kůží.

Jeho prsty jí pomalu klouzaly po žebrech dopředu. Chtěla se otočit, ale nedovolil jí to. Konečně se lehounce dotkl ňader. Prudce se nadechla, pak se uvolnila a téměř bezvládná padla zády na něj. Chvěla se touhou. Bože, kolik toho nádherného mučení je schopna snést, aby se nezhroutila!

Alec cítil, že se mu zcela podala, a zaplavila ho vlna neskutečného vzrušení. Sklonil hlavu, přitiskl se k jejímu krku a přerývaně dýchal. Chvíli ji tak držel, ale pak ji pustil a odstoupil od ní, aby se mohla svléknout. Šaty spadly na zem. Ladně z nich vystoupila a začala si rozechvělými prsty odepínat spony z vlasů. Jeho boty a ponožky letěly na jednu stranu a její spony na druhou.

Věděl, že se nedokáže dlouho ovládat. Proto chtěl, aby byla připravená dřív, než k tomu dojde. „Musíme trochu zpomalit,“ zamumlal. Myslel to vážně, ale když se k němu otočila a otřela se mu ňadry o hruď, zatočila se mu hlava a na jakékoliv zpomalování okamžitě zapomněl.

Oba padli v objetí na postel. Alec ji svíral v náručí, převalil ji na záda a kolenem ji přinutil rozevřít stehna. Vzepřel se na loktech nad ní, aby ji nerozmačkal, a pak ji celou přikryl svým tělem. Z hrdla se mu vydral táhlý povzdech plný dokonalého mužského

uspokojení. Jedna z jeho fantazií se vyplnila. Konečně ji měl tak, jak si ji přál mít.

Byla rozcuchaná a zcela vzrušená. Vlasy rozhozené po polštáři jí rámovaly zrudlou tvář, v očích jí hořela vášeň a rty měla opuchlé od jeho polibků. Věděl, že je to primitivní a barbarské, ale přesto měl ješitnou radost z toho, že ji takhle poznamenal. Nic podobného s žádnou jinou ženou nikdy nepocítil. Jak to asi bude dál? napadlo ho. Nepřehodí si ji přes rameno a nezačne vyrážet skřeky jako Tarzan?

Snažila se přitáhnout si ho k sobě, aby ji políbil, ale zavrtěl hlavou. Převalil se na bok a se smyslným zalíbením si prohlížel její dokonalé tělo.

„O tomhle jsem celou dobu snil," řekl. Pomalu jí jel špičkami prstů po krku dolů a pak dál mezi ňadra a smál se, jak jí při tom naskakovala husí kůže. Když dojel k pupku, pokusila se mu ruku chytit, ale už se nedal zastavit.

Ale ani přinutit ke spěchu. Pomalu, pomaličku jí stahoval krajkové kalhotky, dával si na čas a vychutnával každý kousíček její sametové kůže, kterého se právě dotýkal.

Vzrušeně dýchala, bojovala se studem, ale nezakryla se. Dívala se na něj, když ji hladil. Zatínal zuby a na čele se mu perlil pot. Zdálo se, že se jen tak tak drží, aby nad sebou neztratil vládu.

A stejně tak se cítila i ona. Uvědomila si, že se o něj podvědomě tře, jako by chtěla víc. Mučil ji, přiváděl ji k zbláznění, protože jí nedovolil, aby se ho dotýkala. Zavřela oči. Cítila, že se jeho ruka sune mezi její stehna. Bože, jak to má vydržet? Jeho dotyky byly tak dráždivé, tak slastné, tak kouzelné…

Ne, už to mučivé napětí nemohla snést. Musela něco udělat. Natáhla ruku a pohladila ho po tváři. Přejela prsty po jeho rtech a pokračovala dál po krku a na ramena. Obdivovala jeho tělo. Bylo dokonalé. Z jeho kůže sálalo teplo a ze svalů vyzařovala síla, a když mu jela prsty po hrudi, šimraly ji tmavé kadeřavé chloupky.

Hrála si s ním, dráždila ho a snažila se ho vzrušit k nesnesení, aby ho měla ve své moci, ale on jí k tomu nedopřál klid. Jeho ústa ji jemně kousala do krku, ruka bloudila po jejím těle, a když jí hladil ňadra, vyvolával v ní vlny nádherné slasti.

Zavřela oči, zaklonila hlavu a jela mu pomalu prsty po břiše. Cítila, jak celý ztuhl, svaly na břiše se mu sevřely a z hrdla se mu ozvalo hluboké zamručení.

Věděla, že mu její dotyky působí slast, ale chtěla mu dát víc. Pomaličku mu obkroužila pupek a sunula ruku níž. Konečně mu vklouzla mezi stehna. Prudce se nadechl a strnul.

A pak se dočkal. Nejdřív se ho dotkla prsty a pak mu úd obemkla rukou. Cítila, že se zachvěl, a věděla, že se snaží ovládnout, aby nevybuchl. Nakonec ji chytil za ruku, převalil se na ni a znovu se vášnivě přisál k jejím rtům. Vsunul jí jazyk do úst, hrál si s jejím jazykem a jednou rukou ještě laskal její tělo. Potom se posunul níž, a když jí políbil bradavku ňadra, vzepjala se proti němu a z hrdla se jí vydral přerývaný vzdech. Zašeptal, že jí zlíbá každičký kousek těla, a začal jí dokazovat, že to myslí vážně. Šimral ji jazykem kolem pupku, až jí znovu naskakovala husí kůže, pak se sunul níž a níž, až se dotkl samého centra její smyslnosti.

Pocítila neskutečnou rozkoš. Zaťala mu nehty do ramen a vykřikla.

To už na něj bylo moc. Přestal se ovládat. V hlavě mu vířila jediná myšlenka – být co nejdřív v ní.

„Aleku…“

„Počkej. Musím si vzít…, však víš.“

Sáhl po kalhotách. Převalila se na něj, a zatímco ho vášnivě líbala, snažil se nahmatat peněženku v zadní kapse kalhot. Konečně našel, co hledal.

Když byl připravený, uchopil ji za ruce, zvedl jí je nad hlavu a držel je tam.

A pak ji znovu začal milovat ústy, jazykem, prsty…, celým svým tělem.

První záchvěvy smyslné extáze si ještě pořádně neuvědomovala, ale pocity rozkoše sílily a postupně ji mučily k nesnesení.

Zděšená, co se to s ní děje, začala sebou zmítat a snažila se je potlačit.

„Neboj se,“ zašeptal jí. „Jen se mě drž a poddej se tomu.“ Vsunul se mezi její rozevřená stehna a pak do ní pronikl. Zavřel oči a zaťal zuby, aby přemohl prudký nával slasti. Regan vykřikla, vzepjala se proti němu, pak zvedla nohy a obemkla ho jimi kolem boků.

Teď už se zcela přestal ovládat. Bylo mu tak nádherně, že už neměl nejmenší chuť s přívalem pocitů bojovat. Navíc cítil, že i ji

zcela ovládla vášeň, a z toho, jak nespoutaně reagovala na jeho dráždění, poznal, že spěje k vrcholu zároveň s ním.

Nemýlil se. Její vzdechy byly čím dál hlasitější a přerývanější, vzpínala se proti němu, přirážela klínem proti jeho pohybům, a když konečně dosáhli orgasmu, vykřikla jeho jméno a pak se vyčerpaná zhroutila.

Měla pocit, že se rozpadá v přívalech slasti, které ji znovu a znovu rozechvívaly. Alec klesl na ni a zabořil hlavu do ohbí mezi jejím krkem a ramenem. Trvalo dlouho, než se mu uklidnil dech.

Bože, jak se cítil dobře! Vlastně ne, cítil se skvěle, *úžasně!* Byl naplněný touhou po ní.

Pomalu sbíral síly, aby se vůbec dokázal pohnout. Zvedl se na rukou a pohlédl jí do očí. „Už jsi zase tady se mnou?“ zeptal se chraptivým hlasem.

Ještě se zcela nevzpamatovala z toho, co právě prožila. Četla o tom, slyšela o tom vyprávět, ale do dnešního večera to sama nikdy nezakusila.

Ale bylo to úžasné. Prostě úžasné… a krásné. Neměla slova, aby popsala, co se jí právě stalo. Ještě teď celá žhnula. Cítí Alec, jak jí buší srdce? Má vůbec ponětí, co s ní dnes udělal? Zažil stejně nádherné okamžiky jako ona? Nebo je to u mužů jiné? Zázrak jejich milování ji ohromil tak, že se pořád celá chvěla.

„Regan?“ připomenul se jí. „Ano, jsem,“ odpověděla. Bylo jí tak nádherně, jako ještě nikdy v životě.

Znovu ji políbil, pak vstal a zamířil do koupelny.

To ji polekalo. Nechtěla, aby odešel. Ještě ne. Chtěla, aby ji držel v náruči a šeptal jí všechna ta romantická slůvka, která chtěla slyšet.

Ucítila, že se jí tlačí slzy do očí. Bože, ne, teď nesmí plakat. Zhluboka se nadechla, tiše zaúpěla a pak na sebe přitáhla přikrývku a převalila se na břicho. Na polštáři stále přetrvával jeho pach. Měla chuť polštář zvednout a přikrýt si jím hlavu. Náhle se cítila podivně nesvá, nespokojená. Co to s ní je? Vždyť to přece začala ona, chtěla to. Co čekala? Že před ní padne na kolena a vyznají lásku? To se přece děje jen v pohádkách.

Po tváři jí sklouzla slza. Podrážděně si ji utřela. To, co spolu prožili, bylo vyvolané smyslnou touhou, ne láskou…, alespoň z jeho strany. Znovu tiše zaúpěla. Ale nelitovala toho. Její duše byla příliš křehká na to, aby to opakovala, ale litovat toho nemínila.

Vůbec neslyšela, že se vrátil. Uvědomila si to, teprve až se posadil na postel vedle ní. „Posuň se trochu," řekl.

Převalila se na bok, aby na něj viděla. Pokusil se z ní stáhnout přikrývku, ale pevně ji držela. „Myslela jsem, že ses šel obléknout."

„To sis nevšimla, že se mé věci válí po zemi?"

„Nevšimla."

Chvíli se tahali o přikrývku, ale samozřejmě vyhrál on. Lehl si vedle ní a přitiskl ji k sobě. „Měl bych jít," řekl a přejel jí nosem po krku. „Měl bych, jenže… Jak to, že tak krásně voníš?"

„Protože se koupu."

Zasmál se. Pak ji štípl do zadečku, až vyjekla. „A jak to, že jsi tak krásně měkká?"

Políbila ho na krk a teprve potom odpověděla. „Protože jsem ženská."

„Jo, to jsem si všiml."

Stále se ho chtěla dotýkat. Bylo to krásné, cítit pod prsty jeho pevné svaly. Klouzala mu dlaněmi po ramenech a po hrudi. Jeho tělo bylo teplé, chlupaté a vzrušující. Objala ho kolem pasu a rozhodla se, že už ho nikdy nepustí. Ať má jakoukoliv sílu, nepustí se ho a bude se ho držet jako pijavice. To pomyšlení ji rozveselilo.

„Bylo to krásnější, než jak jsem si to představoval," řekl. „A ty sis to představoval?"

„Samozřejmě. Však ty taky, ne?"

„Ano," přiznala se.

„A splnilo to tvé představy?"

„Hm… Jak takž."

Zasmál se, převalil ji na záda a sklonil se nad ní. „Jak takž?"

I když to bral jako žert, tvářil se rozpačitě. Uvědomila si, že pod vrstvami neochvějné sebejistoty, kterou dává najevo, se skrývá zranitelné nitro. To ji ohromilo. Copak neví, kolik úžasných pocitů jí poskytl?

Pohladila ho po tváři. „Bylo to nádherné," řekla. „Nádherné…"

Sklonil se k ní a políbil ji. Myslel si, že to bude polibek na rozloučenou, ale jakmile ucítil její rty, bylo vše jinak. Vsunul hladově jazyk do jejích teplých úst. Říkal si, že se s ní jen chvíli pomazlí, a to mu bude stačit. Jak to, že se jí ještě nenabažil?

Nedočkavě se přisunula k němu. „Aleku," zašeptala.

„Chtěla by sis to stříhnout ještě jednou?"

Vytřeštila na něj oči a opřela se mu o hruď. „Stříhnout ještě jednou? Co je to za výraz?“

Opravdu nevěděla, zda se má urazit, nebo se rozesmát.

Pak se na ni zazubil a vyhrál to smích. „Naučil bych tě něco nového,“ mrkl na ni.

„Myslíš?“

Úplně ho svým uličnickým úsměvem vyvedla z míry. Sklouzl pohledem k jejím očím. Náhle pochopil, co se vlastně stalo. Ten nádherný, rozkošný, dokonalý tvor ho dostal do postele.

„Já čekám,“ dráždila ho a zamrkala na něj dlouhými řasami.

Znovu se rozesmál. „Dobře. Tak ti řeknu, jak to budeme dělat teď.“ A potom jí do nejmenších podrobností vysvětlil, jak ji chce milovat a co by měla dělat ona.

Než skončil, byla červená jako pivoňka. „S jakými ženami se to ty stýkáš?“ zeptala se naoko šokovaná.

„S gymnastkami, akrobatkami a tak. Proč se ptáš?“ Jel jí rukama dolů po bocích.

„Co to děláš?“

„Tomu se říká dělat víc věcí najednou. Mluvím a současně se laskám s tvým tělem,“ odpověděl. Pomalu se sunul po jejím těle dolů a jeho ústa a jazyk ji vzrušovaly k zbláznění. „Mohli bychom zkusit něco nového,“ řekl. Políbil ji do něžného údolí mezi ňadry a potom šeptem dodal: „Ale proč kazit dokonalost?“

Třicátá šestá kapitola

Nestrávil s ní celou noc. Snažila se o to, ale nepodařilo se jí ho přesvědčit. Zdálo se, že má větší starost o její dobrou pověst než ona sama. Přehodila si přes sebe modrý hedvábný župan, který jí nesahal ani ke kolenům, posadila se na postel a dívala se, jak se obléká.

Zapínal si košili, ale pohled na její nohy ho neuvěřitelně rozptyloval. Když si uvědomil, k čemu ho jeho myšlenky neustále svádějí, odešel do obývacího pokoje.

„Kam jsem dal mobil?“ zeptal se.

Vstala a šla za ním. „Máš ho v saku.“

Otočil se, aby jí popřál dobrou noc. Přistoupila k němu blíž, a zatímco si připínal pouzdro s pistolí, upravila mu motýlek.

Pak vystoupila na špičky a políbila ho na bradu. „Zůstaň tady,“ zašeptala.

„Ne.“

Jeho úsečné odmítnutí se jí nedotklo, protože ji přitom líbal na krk.

„Nechceš?“

„Samozřejmě že chci. Za jiných okolností bych tu zůstal.“

Vklouzl jí rukou pod župan. Nemohl se jí nasytit. To není dobré, pomyslel si a odtáhl se od ní. „Celý svět se na tebe dívá a já nechci, aby někdo začal říkat…“

„Celý svět? To snad ne.“

„Točí se kolem tebe policie, lidé z vaší bezpečnostní služby, najatí strážci, hotelový personál a konec konců i tví bratři – ti všichni sledují každý tvůj krok. Zapomnělas, že tam na chodbě stojí ten mladý polda? Nechci, aby o tobě někdo začal trousit řeči nebo tě…“ Líbala ho na krk a mučila ho jazykem. „Přestaň,“ řekl náhle. Položil jí ruce na ramena, aby ji přinutil ustoupit, ale místo toho si ji přitáhl a opřel se bradou o temeno její hlavy. „To jsem opravdu jediný, komu záleží na tvé pověsti?“

„Zřejmě ano.“

„K čertu,“ zasmál se. „Ty jsi úžasná.“

Vzal ji za bradu a políbil ji. Kdyby nebyla tak… senzační, možná by jí dokázal dát rychle sbohem a odejít. Jenže ona nebyla jen hezká, svůdná a vzrušující, byla také smyslná a žádostivá. Dokázala ho svými polibky změnit v rosol bez vůle. A když se jí z hrdla vydralo tiché zakňučení, měla ho ve své moci.

Kam se podělo jeho sebeovládání, kde zůstala jeho sebekázeň? Dokázala ho vzrušit rychleji, než by luskl prsty. Uvědomil si, že si s ním začíná dělat, co chce, a to musel zarazit. Odejde a nic ho od toho neodradí.

„Poslyš, Regan, už to nesmíme opakovat.“

Čekal, že se s ním začne přít nebo mu možná udělá scénu. Je divoká jako kočka, ještě teď cítil na zádech škrábance od jejích nehtů. Samozřejmě že mu udělá scénu.

„Ano, já vím.“

„Co?“

„Souhlasím, že už to nesmíme opakovat.“ Zaplavila ho vlna zklamání. „Už musím jít,“ řekl. „Zamkni za mnou.“

Ještě jednou ji k sobě přitáhl, aby ji mohl políbit.

A pak byl pryč. Zamkla za ním, zajistila dveře a unaveně se o ně opřela. Úplně ji vyčerpal. Stále se chvěla. Cestou do ložnice ze sebe shodila župan a nechala ho ležet na zemi. Postel byla pořád teplá od žáru jejich těl. Lehla si, přikryla se a zavřela oči.

Rozhodla se, že nebude přemýšlet o budoucnosti, ale moc se jí to nedařilo. Náhle se jí po tvářích rozkutálely slzy. Bože, jak je hloupá! Zamilovala se do něj! Jak jinak by mohla odhodit všechny zábrany a dělat to, co s ním dělala, kdyby do něj nebyla zamilovaná? A taky přesně věděla, kdy se to stalo – v který okamžik si to uvědomila poprvé. Bylo to, když seděla s Henrym v hotelovém baru, pozorovala, jak se Kevin Alekovi svěřuje, a viděla soucit v Alekových očích. V tu chvíli to začalo. To byl okamžik její zkázy. Měla to hned vědět, že to takhle dopadne. Byla však příliš hloupá, příliš pošetilá, aby si to přiznala.

Jenže kromě schopnosti soucitu s druhými měl ještě spoustu jiných ctností. Byl to především čestný muž, to poznala už při jejich prvním setkání. A také poctivě dělal svou práci a měl skvělý smysl pro humor.

Samozřejmě že nebyl bez chyb, i když v tuto chvíli si na žádnou nemohla vzpomenout. Hlasitě si povzdechla. Nepřemýšlej o tom, co bude, řekla si. Nehloubej, co budeš dělat, až nastane den jeho odjezdu.

Mysl však vypnout nemohla, a čím víc si říkala, že na to nemá myslet, tím víc se tím obírala. Nakonec zabořila hlavu do polštáře a plakala tak dlouho, až usnula.

Třicátá sedmá kapitola

Nastal nový den, který přinesl Regan nový pohled na věc. Zatímco se sprchovala a oblékala, dělala sama sobě v duchu kázání. Jsi dospělá žena, žádná lítostivá dívenka; máš možná zlomené srdce, ale dokážeš se s tím vyrovnat. Samozřejmě že dokážeš. Přežiješ to. Přísahala si také, že mu nedá žádným způsobem najevo, jak se cítí.

Před dveřmi nestál, to už zjistila klíčovou dírkou. Na chodbě na ni čekal mladý policista, který měl službu, když včera večer odjížděla s Alekem do společenského klubu. Spěchala, neboť věděla, že musí být po probdělé noci unavený. Právě si natáhla džíny a vklouzla do opánků, když zazvonil telefon. Volal Spencer. Řekl, že je v její kanceláři, ale to už si mezitím domyslela, protože slyšela v pozadí televizi.

„Chceš, abych po zápase přišel k tobě nahoru, nebo se chystáš dolů?“

Neptala se, na jaký zápas se dívá, protože v té zatracené televizi vždycky nějaký dávali. „Za chvíli budu dole,“ řekla. „Je tady taky Aiden.“

„To má být varování?“

„Můžeš to tak brát.“

„Tak mu vyřiď, že ho zase varuju já. Můj názor je stále stejný, Spencere. Nevyspala jsem se z toho. Pořád dychtím po krvi.“

„Nemůžu se dočkat, až to uvidím.“

Sotva zavěsila, začala kýchat. Možná jsem alergická na své bratry, napadlo ji a hlasitě se nad tím rozesmála. Vrátila se do koupelny, vzala si protialergické léky, pak strčila do kapsy klíče a otevřela dveře.

Policista ji odvedl dolů do kanceláře. Snažila se ho přimět, aby šel s ní dovnitř a natáhl se na pohovku, ale odmítl. Řekli mu, že má stát na chodbě, tak bude stát na chodbě.

Když procházela přes Henryho kancelář, všimla si na jeho stole stohu pošty. Nedívala se do ní. Zítra to Henry probere a dá jí vědět, jestli přišlo něco důležitého.

Aiden stál za jejím stolem a telefonoval. Usmál se na ni a kývl jí na pozdrav. Pak rozevřel složku, vzal z ní nějaký papír a začal z něj číst komusi na druhém konci linky. Měl na sobě khaki kalhoty a košili s krátkými rukávy – to byla jeho představa neformálního oblečení.

Aiden každý den cvičil, o čemž svědčily jeho svalnaté ruce. Zdál se však unavený, ale tak vypadal skoro vždycky. Budování říše není lehká věc a vyžaduje čtyřiadvacetihodinové pracovní nasazení denně.

Na druhou stranu Spencer vypadal čerstvý jako rybka a vůbec na něm nebyly patrné následky pásmové nemoci po dlouhé cestě letadlem. Seděl na pohovce a skláněl se nad jinou složkou, kterou měl rozloženou na kávovém stolku.

„Ahoj," pozdravila je.

Spencer rychle vstal a protáhl se. Měl opravdové neformální oblečení, to znamená staré odřené džíny a sepranou modrou ragbyovou košili.

Došla až k němu a objala ho. „Ani jsem ti včera nestačila říct, jak jsem ráda, že jsi zase doma."

„Já taky ne. Bohužel se nezdržím dlouho." Ustoupila od něj. „Kdy chceš odletět?"

„To se ještě uvidí."

Aiden už skončil hovor, přišel zezadu k ní a položil jí ruku kolem ramen.

Obrátila se a založila si ruce na hrudi. „Tak jste připraveni?" zeptala se. „Na co?"

„Ale prosím vás…"

„Už tě to začíná zmáhat, co?" prohlásil Spencer.

Než mu mohla odpovědět, otočil se k Aidenovi. „Mluvil jsem s jakýmsi chlápkem od policie jménem Lewis. Řekl mi, že vyšetřování pokračuje úspěšně."

„Lewis je trouba," prohlásil Aiden. „Neví, co říká. Ale ten detektiv, kterého pověřil vyšetřováním, se zdá schopný. Promluv si s ním. Jmenuje se John Wincott."

„Neotravujte ho," ozvala se Regan. „Nechte ho dělat jeho práci."

Bratři stáli vedle sebe a dívali se na ni a ona se zase dívala na ně. Náhle si uvědomila, že jsou to oba velmi hezcí muži. Vlastně si nikdy pořádně nevšimla, jak jsou si podobní. Oba také měli stejné manýry – jako třeba že se na ni teď mračili. V tom se jeden druhému podobali jako vejce vejci.

„Ale pořád ještě nic nemají, co?“ zeptal se Spencer.

Aiden pokrčil rameny. „Promluv si s tím Wincottem,“ opakoval.

Spencer si třel rukou vzadu krk. „Dobrá, promluvím. Možná bychom pro ni měli najmout další lidi, než odjedeme.“

„Ne,“ zavrtěla Regan rezolutně hlavou. „Už teď o ty vaše hlídače zakopávám. Nechci, aby se jich kolem mě motalo ještě víc. Myslím to vážně, Aidene. Slib mi to.“

„Udělám to, o čem usoudím, že je pro tvou bezpečnost nezbytné.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Spencer. „Jsi mladší sestra. Kdo jiný by se měl o tebe starat než my?“

„Víme, že se za normálních okolností o sebe dovedeš postarat sama, ale tohle nejsou normální okolnosti,“ dodal Aiden.

„Já myslím, že by se měli najmout další strážci,“ ozval se opět Spencer. „Proboha, vždyť tady někde obchází vrah a čeká na svou příležitost. Proto jsme se Aiden a já…“

„Co?“

„Zkrátka, oba si myslíme, že budeš bezpečnější v Melbourne.“

Takže to na ni budou zkoušet znovu. Spolčili se a jdou na ni jednotně. Ale nemohla jim to mít za zlé. Tahle taktika na ni odjakživa platila. Vždycky na ni vyvinuli nátlak, až ji zlomili a souhlasila se vším, co chtěli. Nerozčililo ji to. V minulosti před nimi vždycky kapitulovala. Ale ta doba už je pryč. Bohužel její bratři si to ještě neuvědomili.

Nemohla se dočkat, až je o tom poučí.

„Tak vy si myslíte, že budu v Melbourne bezpečnější?“

„Ano,“ řekl Spencer. „Poletíme všichni a někde tam pro tebe najdeme pěkné místečko v ústraní.“

Usmála se na něj. „A budu tam bezpečná, protože vrazi za svými vyhlédnutými oběťmi nelétají, že? Takhle uvažuješ?“

„Nebuď ironická, Regan,“ naježil se Spencer.

„Proč neřekneš, žes už to pěkné místečko někde v ústraní našel, Spencere? Je to přece tak, ne?“

„V podstatě ano.“

„Do žádného Melbourne nepoletím.“

Nedala mu příležitost, aby se s ní začal přít, a obrátila se k Aidenovi. „Z čeho jsi usoudil, že máš právo nechat mi odvézt auto do šrotu?“

„Copak ti nekoupil nové BMW?“

„Nepleť se do toho, Spencere.“

„Nechávala sis tu kraksnu jen proto, abys mě dráždila. Že je to tak?“ pohlédl na ni Aiden rozčileně. Než mu mohla odpovědět, pokračoval: „Kdybys měla na tom pitomém semináři pořádné auto, mohlas stisknout houkačku na dálkovém ovládači a možná, říkám možná, by ti někdo přiběhl na pomoc, když tě ten maniak honil.“

„Když si pomyslím, co se mohlo stát…,“ zakroutil hlavou Spencer. „Měla by sis uvědomit, jak jsi pro nás důležitá.“

„Utíkat před ním… Podívej se, co sis udělala s kolenem,“ řekl Aiden.

„Chceš říct, že jsem před ním neměla utíkat?“

„Zase ta ironie…,“ začal Spencer, ale pak se odmlčel. „Bylas na operaci,“ připomněl jí Aiden. „A kdy jsme se o tom dozvěděli?“

„Až potom,“ odpověděl za ni Spencer. Začínal být rozčilený. „Mělas nám o tom říct.“

„Byla to banální operace.“

Přešla ke stolu a opřela se o něj. „Nechtěla jsem, aby se z toho udělala velká událost. Ani Cordii a Sofii jsem to neřekla.“

„Ale my jsme tvoji sourozenci,“ řekl Spencer. „Nám jsi to říct měla.“

„Poslyš, Regan, já vím, že chceš být nezávislá. Ale tuhle svou snahu přeháníš do extrému.“

Spencer se posadil na pohovku, zatímco Aiden zůstal stát. Vypadal, jako by jí chtěl něco říct, ale nevěděl, jak do toho.

Regan povzdechla. Snažila se vyčíst mu z mysli, co na ni chystá. „Ještě k tomu autu…“

„Auto jsme už probrali,“ mávl rukou Aiden.

Byly doby, kdy by ustoupila, ale dnes nebyla ochotná. „Ještě jsme neskončili. Já jsem teprve začala. Připouštím, že jsem byla dětinská. Ano, měls pravdu, Aidene, jezdila jsem tou kraksnou, protože jsem věděla, že tě to dráždí. Ale to nic nemění na skutečnosti, žes neměl právo odvézt to auto bez mého vědomí. Bylo moje a měl ses mě zeptat, jestli to můžeš udělat.“

„Ty bys mi to samozřejmě nedovolila.“

„Opakuju ti, Aidene, žes neměl právo…“

„Souhlasím s ním,“ ozval se Spencer.

Regan na něho nasupeně pohlédla. „Tys s ním někdy nesouhlasil?“

Spencer vypadal, jako by nechápal, co se tu děje. Nebyl zvyklý, aby mu Regan odporovala a přela se s ním. „Až nebudu s Aidenem souhlasit, tak mu to řeknu. Ale v téhle věci s ním naprosto souhlasím.“

„Nechme to být,“ prohlásil Aiden. „Už se stalo.“

„Navíc tu máme důležitější problémy,“ dodal Spencer. „A já bych se k nim rád dostal.“

„Možná bychom měli jít do zasedačky,“ navrhl Aiden a začal shrnovat papíry rozložené na stole.

„Chcete dělat výroční schůzi?“

Spencer vstal a šel napřed. „Já a Aiden jsme ji už udělali.“

„Kdy?“ zírala na ně ohromená.

„Dnes ráno. Máš teď tolik starostí, že jsme tě s tím nechtěli obtěžovat,“ řekl Spencer. „Všechno, co jsme projednali, je v tom černém pořadači na tvém stole. Pak si to můžeš v klidu projít.“

Neřekla ani slovo. Byla z těch dvou tak rozzlobená, že ji z nich brněla hlava.

„Dobře,“ povzdechla po chvíli.

Spencer se tvářil, jako by se mu ulevilo. „Už jste rozdělili fondy?“ zeptala se. „Ano.“

„Jaký je můj rozpočet?“

„Stejný jako loni.“

„Ne.“

„Co to znamená ne?“ pohlédl na ni Spencer. „Už je to rozhodnuté.“

„Nic není rozhodnuté. Ještě si o tom promluvíme. Já žádám třikrát vyšší rozpočet.“

Řekla to klidně a dívala se přitom Aidenovi do očí. Ten zavrtěl hlavou. „To nepřichází v úvahu. Už teď strkáme peníze do většiny charit ve městě kvůli tomu, že chceš…“

„Především kvůli tomu, že je to dobrá věc,“ přerušila ho.

„Ano,“ souhlasil. „Ale víc dělat nemůžeme, aspoň ne v tomto fiskálním roce.“

„Musíme uvažovat o tom, jaké máme možnosti,“ řekl Spencer. „Snažíme se vyprodukovat zisk.“

„Vždyť ho produkujete, Spencere.“

„Rozpočet je určený,“ prohlásil Spencer neoblomně. „Musíme otevřít nový hotel.“

„Ano, vím,“ přikývla. „V Melbourne.“

„Ano, v Melbourne,“ souhlasil. „Ale právě teď dokončujeme plány na další.“

„Kde?“

„V Sydney.“

„O tom nevím.“

„Teď o tom víš,“ řekl Spencer. „Během šesti měsíců chceme zahájit stavbu. Je to časově dost napnuté a už teď na tom pracujeme.“

„A Walker pro to hlasoval?“

„Samozřejmě. Znáš ho, pokud nezasahujeme do jeho závodění, můžeme si dělat, co chceme.“

Vzala pero a začala ho otáčet mezi prsty.

„Takže na mě už nezáleží, protože mě vždycky přehlasujete, že? Uvažovali jste vůbec, že mi o tom dalším hotelu řeknete, nebo mě už neberete vážně?“

„Nechtěli jsme tě teď takovými věcmi zatěžovat,“ prohlásil Spencer. „Jsi pod obrovským tlakem.“

„Máš pravdu. To jsem.“

„Co to do tebe, proboha, vjelo?“ nechápal Spencer. „Takhle naježenou jsem tě nikdy neviděl.“

„Dost jsem poslední dobou přemýšlela.“

Čekala, jestli se jí někdo z nich zeptá o čem, ale nedočkala se. Dokonce si ani nebyla jistá, zda Aiden jejich rozhovor sleduje. Zdálo se, že ho víc zajímají papíry, do kterých se díval. Náhle jí vyklouzlo pero, s nímž si hrála, a spadlo na zem. Skončilo u Aidenovy nohy. Okamžitě sáhla po dalším.

Při tom, jak se otočila, zahlédla Henryho. Stál u svého stolu. Co tu dělá v sobotu? pomyslela si. Má volno, může odpočívat a někde se bavit. A s kým to mluví? Neviděla až tak daleko.

„Proč jsi dnes tak nervózní?“ zeptal se Spencer.

„Z čeho soudíš, že jsem nervózní?“

Místo odpovědi na ni jen hleděl. Uvědomila si, že se pero v jejích prstech točí jako vrtule, a přestala si s ním hrát.

Aiden zvedl spadlé pero ze země, podal jí ho, pak si otočil křeslo za jejím stolem a posadil se. Otevřel složku. „Regan," řekl, „měla by ses podívat na tyhle smlouvy. Posílá ti je Sam."

„Na nový hotel?" zeptala se.

„Ano."

„Jestli mi právník posílá smlouvy, tak už o té expanzi musíte vědět dost dlouho. Překvapuje mě, že jste mě o tom neinformovali."

„A tebe by to zajímalo?" zeptal se Spencer. „Jistě."

Nevěřil jí. „Naše filosofie se zásadně liší," prohlásil. „Já s Aidenem se snažíme vydělat peníze a ty se zase snažíš všechny je rozdat."

„Všechny ne, Spencere," usmála se. „Jenom část z nich."

Spencer přistoupil k bufetu a nalil si sklenici vody.

„Nevím, jak se to stalo," pokračoval ve své myšlence. „Vyrostli jsme přece vedle sebe, ve stejném domě."

„Vždycky jsem věděla, že jsem jiná, a snažila jsem se být víc jako vy. Ale kapitalistu jsem ze sebe neudělala."

„To ne," souhlasil Spencer.

„Právě o tom jsem přemýšlela," řekla Regan. „A dospěla jsem k překvapujícímu zjištění."

„Jakému?"

„Vždycky jsem si myslela, že si musím vaši lásku zasloužit. Hloupé, že? Bála jsem se, že kdybych vám nevyhověla, přestali byste mě mít rádi."

„Kde jsi na takový nesmysl přišla?" pohlédl na ni Spencer.

„Viděla to u matky," odpověděl mu Aiden. „Ta používala metodu odpírání lásky jako prostředek manipulace. Myslela si, že nás tak přinutí, abychom dělali, co chce ona."

„Chceš říct, že se tak k tobě chovala?" obrátila se k němu Regan.

„Samozřejmě," přikývl. „A nejen ke mně. K nám všem."

„Přece si nemyslíš, že totéž děláme my tobě, Regan?" zeptal se nejistě Spencer.

Povzdechla si. „Chci vám jen říct, že jsem se celý život snažila zavděčit se vám a už jsem z toho unavená. Vyrostla jsem ve strachu, že mě nebudete mít rádi, ale… teď už jsem ten pocit ztratila. Jsem vaše sestra a myslím si, že mě musíte mít rádi bez ohledu na to, jak moc vás rozzlobím."

„To je správné,“ přikývl Aiden. „Jsem rád, že jsi došla k takovému závěru. A teď se podívej na ty smlouvy. Budu už muset jít.“

„Ale já jsem ještě neskončila, Aidene. Je mi líto, že ses o mě musel starat jako otec a že jste mě měli ty a Spencer na krku. To, že se naší matce nechtělo být matkou, je fakt, který nezměním. Ale chci, abyste věděli, jak jsem vám vděčná, že jsem vás měla.“

Spencer si všiml, že se jí v očích zaleskly slzy. „Raději přestaň, nebo nás rozteskníš všechny,“ zabručel. „Víš přece, že tě máme rádi.“

„To vím.“

„Dobře. Tak se pohněme dál.“

Stejně jako Aiden i Spencer dával nerad najevo své city. „Dobře,“ souhlasila. „Takže k té schůzi…“ Oba na ni pohlédli.

„Co jste ještě rozhodli kromě rozpočtu na příští rok a toho, že se postaví další hotel?“

„To je všechno.“

Začala si prohlížet dokument, které jí Aiden dal, ale vyrušil ji Spencer. „Vlastně je tu ještě jedna věc, kterou musíme prodiskutovat,“ řekl.

Obrátila se k němu a čekala.

„Mluvili jsme o tom se Samem a on souhlasil,“ pokračoval Spencer. „Vím, že se ti to nebude líbit, ale rozhodli jsme se, že tomu otravovi Emersonovi zaplatíme, abychom se ho zbavili.“

Trhla sebou jako uštknutá. „Ne,“ řekla. Vlastně to skoro vykřikla.

„Buď mu zaplatíme, nebo mu přenecháme dům,“ upřesnil Spencer. „A ty víš, jakou má ta nemovitost cenu. Emerson souhlasil, že se do konce týdne vystěhuje. Pak dostane šek.“

Zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Regan, už je to dohodnuté,“ přidal se Aiden.

„Jak jste to mohli udělat!“ vykřikla. „Panebože, vždyť od samého počátku manželství naši matku podváděl.“

Aiden náhle vstal. Byl rudý hněvem. „A co myslíš, že dělala ona?“

Regan nechápala. „Zlomil jí srdce.“

„To určitě,“ ušklíbl se Spencer. Jeho posměšný tón Regan rozzuřil.

„Jak to myslíš?“

„Panebože, Regan, uvažuj. Naše matka dělala totéž co on. Nikdy nikomu nebyla věrná.“

Regan zavrtěla hlavou. „To nemůžeš vědět.“

„Ale ano, vím to,“ řekl Spencer.

„Vzpomeň si na všechny ty cesty, které podnikala,“ přidal se Aiden. „Myslíš, že jezdila sama?“

„No tak, Regan, jednou se musíš dovědět pravdu.“

Najednou na sebe ona a Spencer křičeli, zatímco Aiden trpělivě čekal, až jejich hádka skončí. Spencer ji obvinil, že žije ve světě iluzí, a ona nakonec připustila, že jí bylo divné, jak se matka tak snadno zamilovávala a zase rozcházela.

„Zamilovávala?“ ušklíbl se znovu Spencer. „S tím neměla láska nic společného.“

„Vždycky chtěla to, co nemohla mít,“ dodal Aiden.

Regan si náhle uvědomila, že křičí a oba bratři tam stále jsou a neodcházejí, třebaže Aiden vypadal, jako by jí chtěl nacpat do úst roubík.

„Musíš se chovat rozumně a vyrovnat se s tím,“ řekl Spencer už klidnějším tónem.

„Přijmout, že matka byla coura?“

Spencer pokrčil rameny. „Tím, že to budeš popírat, na věci nic nezměníš.“

„Dobře,“ řekla. „Takže vy oba si myslíte, že když matka spala s kdekým, je to, co dělal Emerson, správné? Je vůbec dnes někdo někomu věrný? To už je manželský slib věrnosti přežitek?“

„Vypadá to tak,“ odsekl Spencer.

„Nedramatizujte to,“ vložil se do hádky Aiden. „Je tu problém a my se ho nějak musíme zbavit.“

„A chceme to udělat nejlevněji, jak jen to jde,“ dodal Spencer. Stál s rukama nacpanýma v kapsách a mračil se na ni.

„A ať řeknu co řeknu, vaše rozhodnutí už nezměním, že?“

Oba zavrtěli hlavou. „Promiň, Regan, ale v tomhle to na tebe musíme hrát tvrdě.“

„Dobře,“ přikývla a usmála se.

Také oni se usmívali…, dokud nezamířila ke dveřím.

„Počkej,“ zavolal za ní Spencer. „Ještě jsi nepodepsala ty smlouvy.“

Otevřela dveře a teprve pak se otočila. „Vy potřebujete můj podpis, abyste mohli pokračovat, že?“ řekla. „Tak víte co? Já zase

potřebuju na příští rok trojnásobný rozpočet. Až ho budu mít, podepíšu ty vaše smlouvy. Takhle se, chlapci, hraje tvrdá hra.“

Třicátá osmá kapitola

„Hrome, tak řádit jsem vás ještě neslyšel," řekl Henry a z jeho výrazu bylo zřejmé, že to na něj udělalo dojem.

„Neřádila jsem. Jenom jsem tvrdě hájila svou pozici," odpověděla klidně.

Henry si všiml, že k nim jde Spencer, a ztišil hlas. „Ano, ale při tom hájení jste křičela jako desátník na cvičišti. Když to tak vezmu, bylo to poprvé, co jsem vás vůbec slyšel zvýšit hlas. Ani Aidena nebo Spencera jsem nikdy neslyšel křičet. Vlastně Spencera ano, ale jen při fotbale v televizi."

Henry se v téhle souvislosti nezmínil o Walkerovi, ale toho sotva znal. Walker pobýval v Chicagu jen zřídka. Henry se s ním setkal před pár lety, ale od té doby ho viděl jen jednou, na předávání Conradova parku veřejnosti, kde se sešli všichni čtyři sourozenci.

Když Spencer procházel kolem, kývl Henrymu na pozdrav a Regan zatahal za vlasy.

O chvíli později vyšel z její kanceláře i Aiden. Zastavil se s Henrym a přitom si všiml fotografie, kterou dal Henry zarámovat a pověsit na zeď.

„Pěkný snímek," poznamenal. Pak se otočil a chtěl odejít, ale náhle se vrátil. „Můj hlavní manažer Paul Greenfield mě informoval, že si tu vedete velmi dobře," řekl Henrymu. „Kdybyste někdy chtěl peníze vydělávat, místo toho rozdávání, mohl byste pracovat u mě."

„Díky, pane," usmál se Henry, „ale jsem tu spokojený. Kromě toho to tady jednou bude celé moje."

Aiden se zasmál. „Hotel, nebo tahle kancelář?"

„Přestaň ho lanařit," ozvala se Regan.

Aiden si jí nevšímal. „Jestli vám jde opravdu o tohle…"

„Ano, jde, pane. Kromě toho bych nemohl pracovat s…"

„Dračicí? Takhle přece říkáte Emily, ne?“ Nezdálo se, že by tím Henryho přivedl do rozpaků. „Většinou takhle, ale občas mám pro ni i jiná označení.“

„Ano, i ta jsem slyšel.“

„Cením si vaší nabídky, ale opravdu jsem tady spokojený. A s Emily bych nikdy nemohl pracovat,“ opakoval Henry.

„V tom zřejmě nejste sám,“ poznamenal Aiden a pohlédl přitom na Regan.

Nezeptala se ho, co zamýšlí udělat se svou asistentkou, protože by to mohl použít jako kartu v licitování o její podpis na smlouvách o novém hotelu. Byla však ráda, že si je toho problému vědom.

„Nechal jsem ti ty smlouvy na stole,“ řekl jí, když se znovu otočil k odchodu. „Podepiš je.“

„Zvyš můj rozpočet na trojnásobek, a podepíšu,“ odpověděla. „To nepřichází v úvahu.“

Jakmile byl Aiden mimo doslech, naklonil se Henry k ní. „Na trojnásobek nikdy nepůjde,“ řekl tiše. „To je moc.“

„Já vím. Ale chci ho přinutit k vyjednávání, abychom z něj dostali dvojnásobek. Toho chci dosáhnout.“

Henry zavrtěl hlavou. „Aiden musí vědět, o co vám jde.“

„Samozřejmě že to ví, ale přesto nám to dá. Aspoň doufám,“ dodala.

„Dělá, jako by se o naši práci nezajímal, ale zřejmě se zajímá, že? Nebere to jen jako odpisovou položku v daních.“

„To víte, že se zajímá. A Spencer taky. Ale jsou tak zaměstnaní rozšiřováním říše, že na nic jiného nemají čas.“ Rozhlédla se po kanceláři. „S kým jste to tady mluvil, když jsem byla uvnitř s Aidenem a Spencerem?“ zeptala se.

„S Alekem.“

„Alec byl tady?“

Cítila, že zčervenala, a modlila se, aby si toho Henry nevšiml. „Myslíte, že slyšel něco z toho, o čem jsme tam mluvili?“ zeptala se co nejlhostejnějším tónem.

„Ptáte se, jestli slyšel, jak jste na sebe se Spencerem křičeli?“ zasmál se Henry.

„Dobře, tak na to se ptám.“

„Asi ano, protože se v jednu chvíli začal smát. Ale co všechno slyšel, nevím. Proč? Je to důležité?“

Zavrtěla hlavou a rozhodla se změnit téma. „Říkám si, že bych měla s Aidenem promluvit o Emily. Měl by vědět, jaké jsou s ní problémy. A taky mu chci říct, že se mi nelíbí, jakým způsobem na vás svaluje vinu za své omyly.“

„Vždyť jste slyšela Aidena. Ví to a určitě s tím něco udělá. Doufám, že přesně to, co říká Cordie.“

„A to je?“

„Že ji kopne do zadku.“

Regan se snažila zůstat vážná. „Takhle to řekla?“

„Ještě trochu jadrněji.“

„To od ní není pěkné, takhle kazit mladého, citlivého chlapce.“

„Už jsem slyšel horší věci.“

Regan se vrátila do kanceláře a zavřela za sebou dveře. Cítila nervozitu a řekla si, že se musí schovat, dokud si nerozmyslí, co Alekovi řekne k včerejší noci. Možná o tom nezačne mluvit, ale pro každý případ na to chtěla být připravená.

Věděla, že se chová pošetile. To, co se stalo v noci, se už nebude opakovat; dohodli se na tom a Alec na to určitě nezavede řeč. Navíc je teď ve službě a zřejmě na to ani nemyslí.

„Zvládneš to,“ řekla si šeptem.

Zhluboka se nadechla, vstala, napřímila se a znovu otevřela dveře. Byla rozhodnutá ho najít a pozdravit se s ním. Čím dřív si odbudou první setkání po tom…, bože, už na ni zase jde ta nervozita, nebo spíš panika. Jestliže tohle patří k lásce, pak skoro není o co stát. Nechtěla mít zlomené srdce, i když ho možná už zlomené má. Ale co s tím může dělat? Nic. Navíc si tu mizérii zavinila sama.

„Běžte domů a užijte si neděle,“ řekla Henrymu. „Ta pošta počká do zítřka.“

„Ano, půjdu. Měl jsem tu jen nějaké resty, tak jsem je chtěl dodělat. Nezdržím se dlouho.“

Nejvyšší čas mít to z krku, pomyslela si a vyšla ven. Vzápětí se zarazila. Alec stál s Aidenem na konci chodby před Aidenovou kanceláří. Většinou mluvil Aiden a Alec jen občas přikývl. Hodnou chvíli tam stála a čekala, až jejich rozhovor skončí.

Předpokládala, že se ho Aiden ptá na poslední výsledky vyšetřování.

Oba si jí všimli v jednom okamžiku. Aiden jí kývl a potom zašel za roh k výtahům. Alec zamířil k ní.

Vypadal skvěle. Samozřejmě nebyl jako ze škatulky, ale na to si už u něj zvykla. Z namodralých stínů na tvářích taky usoudila, že se ráno neobtěžoval s holením. A česal se vůbec? Ale stejně, který muž by se mu mohl rovnat? Naprázdno polkla a snažila se zapudit vzpomínky na včerejší noc. Co se mu to chystala říct, až se setkají? Nemohla si vzpomenout. Musí se dívat za něho, aby se soustředila.

„Myslela jsem, že se dnes neukážete," řekla. Doufala, že se přizpůsobí jejímu vykání.

Nebylo to špatné. Znělo to docela normálně a taky si byla jistá, že na ní není poznat nic z toho, co cítí.

„Řekl jsem, že přijdu."

Přikývla. Nejtěžší okamžik měla za sebou. Teď mohou začít normální hovor. Cítila, že se uvolňuje. O včerejší noci se nezmínil a ona o tom taky nezačne. Může se přestat strachovat.

„Tak co, Regan, jak vám bylo po těle?"

Strnula, jako by do ní uhodil hrom, a zůstala na něj civět s otevřenou pusou. „Cože?" vyhrkla, aby získala čas.

„Ptal jsem se, jak vám bylo po těle."

Zrudla jako pivoňka. „Aleku, myslím, že bude lepší, když o včerejší noci nebudeme mluvit."

Zasmál se. „Ale já nemluvím o včerejší noci. Ptám se, jak jste se cítila, když jste se vzepřela bratrům."

„Co? Aha, ano," blekotala zmateně. „Jak jsem se cítila… Aleku, tohle jste udělal schválně, že?"

„Co?" zatvářil se, jako by nevěděl, o čem mluví.

„S tou otázkou. Zformuloval jste ji tak, abych si myslela… Ale to nevadí."

Líbilo se mu, jak snadno ji dostal do rozpaků. „Dobře. Tak jak vám bylo?"

„Ano," povzdechla. „Myslím, že by mi hádka s bratry občas docela pomohla – jako ventil nashromážděného stresu. Takže z toho pohledu si to docela pochvaluju."

Zakroutil hlavou a usmál se. „Já bych řekl, že včera v noci jsme našli lepší ventil. A nebojte se, nebudu se vás ptát, jak jste se přitom cítila. Vím, že dobře."

Byl tak nemožně nafoukaný, že ani nechtěl slyšet, aby mu to potvrdila. Ale na druhou stranu měl pravdu – ta včerejší noc byla nádherná. Opravdu nepotřeboval, aby mu to říkala. Vždyť byl u toho. A bože, jak skvěle si počínal!

Vážně by měla myslet na něco jiného…, na cokoliv jiného. Měla chuť ho políbit, ale místo toho od něj odstoupila. „Myslím, že bychom měli změnit téma," řekla.

„Ano, jistě."

„A přestaňte se na mě dívat *takovým* způsobem," zašeptala. „Jakým?"

„Však vy víte…"

„Nevím. Vysvětlete mi…"

„Řekla jsem, že o tom nechci mluvit," přerušila ho. „O čem jste se bavili s Aidenem?" zeptala se rychle, aby na ni zase nevyrukoval s nějakým chytákem.

„Ptal jsem se ho, jestli ví o někom, kdo by mohl vůči vaší rodině chovat zášť nebo přímo nepřátelství. Třeba nějaký nespokojený zaměstnanec a podobně. Řekl mi, že už o tom mluvil s Wincottem, ale zařídil nám, abychom si mohli pohovořit s vaším rodinným právníkem. Bude dobré vědět, jestli tu nebyly nějaké právní problémy."

„Kolem mých bratrů?"

„I kolem vás."

„Och…" Docela ji tím vyvedl z míry. „Pochybuju, že něco takového objevíte."

„Přesto si s ním chci promluvit."

„Chápu."

„Nemáte hlad? Nechcete si zajít něco sníst?"

„Ano… Jistě." Opět se téměř lekla. Proč je tak citlivá na to, co řekne?

Prošla kolem něj a zamířila k výtahům. Udělal dva kroky a byl vedle ní. „Mimochodem, ta odpověď zní ano."

Zastavila se a pohlédla na něho. „A jak zní otázka?"

„Ptala jste se svých bratrů, jestli je dnes vůbec někdo někomu věrný, a já říkám, že ano. Někteří lidé jsou."

Natáhla ruku, aby přivolala výtah, ale on ji za ni vzal a obrátil ji k sobě. „Mohl bych vám uvést spoustu příkladů," řekl tiše, „ale je jen jeden člověk, o kterém byste to měla vědět."

„Kdo?"

„Já."

Nevěděla, co na to odpovědět. „Proč mi to říkáte?"

„Nevím," pokrčil rameny. „Jenom jsem chtěl, abyste věděla, že já bych dokázal být věrný."

„Kdybyste se oženil.“

„Správně. Kdybych se oženil.“

Náhle mu zazvonil mobil. Volal Henry a byl velmi vzrušený. „Kde jste?“

„Na chodbě před výtahy. Co se děje?“

„Okamžitě přijďte sem. Musíte to vidět.“ Alec se otočil a rychlým krokem zamířil ke kancelářím. Regan spěchala za ním. „Co se stalo?“

Alec neodpověděl. Henry už stál ve dveřích, a jakmile uviděl, že se objevili za rohem, vyhrkl: „Otevřel jsem jeden dopis. Je psaný na hotelovém dopisním papíru a přišel v naší obálce. Víte, co to znamená? Že byl tady. Byl v hotelu.“

Alec zamířil ke stolu.

„Regan, byl tady,“ opakoval Henry vzrušeně.

„Ano,“ přikývla. „Slyšela jsem to. A poslal dopis?“ Nečekala na odpověď a pospíšila ke stolu.

Alec se už skláněl nad dopisem, který Henry nechal ležet na psací podložce.

Nebyl to však dopis. Byl to seznam vražd! A tenhle měl jinou hlavičku. Nahoře bylo napsáno *Náš seznam vražd* a slůvko *Náš* bylo dvakrát podtrženo. Obsahoval všechna jména, která napsala ona, ale za paní Patsyovou a detektivem Sweeneym byla čára a k Shieldsovu jménu a k označením obou bodyguardů byly připojeny otazníky.

K Reganinu seznamu však přibylo další jméno – Haley Crossová. Dole pod ním bylo připsáno: *Za tuhle mi stále dlužíte.*

Alec už vyťukával na mobilu Wincottovo číslo. „Znala jste tu ženu?“ zeptal se Regan, zatímco čekal, až se detektiv ozve.

Neuvědomila si, že použil minulého času.

„Ne,“ odpověděla. „Ale musíme ji varovat, Aleku. Policie ji musí najít dřív než…“

„Je uvedená pod čárou, Regan,“ řekl Henry a ukázal na papír. „Jako by ji už… prostě zabil.“

„Nemůžeme přece předpokládat, že když je pod nějakou čárou, je už mrtvá. Musíme se pokusit…“ Zmlkla. Cítila, že se jí zmocňuje panika.

Wincott se konečně ozval a Alec poodešel stranou, aby mu řekl, co Henry našel v poště.

Regan se zdálo, že se jí dělá špatně. Opřela se o Henryho stůl a tupě zírala do zdi. „Nechápu to," zašeptala po chvíli. „Proč to posílá mně. A co míní tím nadpisem *Náš* seznam vražd?"

„Haley Crossová…," uvažoval Henry. „Přísahal bych, že jsem to jméno už slyšel, ale nevzpomínám si, v jaké souvislosti."

Alec ukončil hovor s Wincottem a vrátil se ke stolu. „Wincott a Bradshaw už sem jedou."

„V neděli?" ozval se Henry, ale vzápětí si uvědomil, že je to hloupá otázka.

„Wincott byl v práci, ale Bradshaw přijede z domu."

„A pokusí se najít tu ženu?" zeptala se Regan.

Alec ji objal kolem ramen. „Na to už je pozdě."

Podrážděně sebou trhla. Nechápala, jak může někoho tak rychle odepsat. „To nemůžete vědět. Kdyby ji jen varovali… Kdyby ji našli a…"

Alec sledoval, jak rozčileně přechází po kanceláři. „Vědí, kde je," řekl.

„Kde?"

„V márnici."

„Bože…"

Opřela se o něj a zavřela oči. Objal ji. Henry klesl do křesla. „Jak ji zabil?" zeptal se po chvíli.

Alec hleděl na zarámovanou fotografii, která visela na zdi za Henrym. Náhle mu to došlo. Místo odpovědi na Henryho otázku řekl: „Chodila běhat do…"

„Conradova parku," vyhrkl Henry. „Ano, v téhle souvislosti jsem se setkal s jejím jménem. Vzpomínáte si, Regan? Zmiňoval jsem se vám o tom…, aspoň si to myslím."

Alec přistoupil k fotografii a znovu si přečetl text pod ní. „Říkáte tady, že jste zvyklá třikrát týdně běhat v Conradově parku."

„Ano, dělala jsem to."

„Ale pak nám postavili běžeckou dráhu přímo v hotelu," dodal Henry.

Alec znovu zavolal Wincottovi. „Kde jsi?"

„Právě vystupuju z auta před hotelem."

„Poslyš, jaký je fyzický popis Haley Crossové?"

„Mám s sebou pár kopií z jejího spisu a její fotografii. Za chvíli jsem u vás."

Alec byl příliš netrpělivý na to, aby jen seděl a čekal, a tak vyšel na chodbu a přecházel tam. Sotva se Wincott objevil za rohem, vyšel mu naproti. „Poslyš, mohl by sis splést Haley Crossovou s Regan?“ zeptal se.

„Člověče, Regan bych si nemohl splést s žádnou ženskou na světě,“ odpověděl detektiv. Otevřel složku a podal mu fotografii Haley Crossové. „I když… možná zezadu jo. Dlouhé vlasy, přibližně stejná výška a stavba postavy… V podstatě by to bylo možné.“

„Co by bylo možné?“ zeptala se Regan. Stála ve dveřích, ale pak ustoupila, aby mohli projít dovnitř.

„Záměna identity,“ odpověděl jí Wincott. „Kde je ten dopis?“

Vzápětí stáli oba detektivové u stolu a hleděli na list papíru se seznamem.

Wincott ho přečetl nahlas, i s poznámkou. „Za tuhle mi stále dlužíte… Co to má znamenat?“ zeptal se. „Jako by naznačoval, že je za tuhle vraždu zodpovědná ona.“

„To nemyslíš vážně, Johne.“

„V přeneseném smyslu zodpovědná. Třeba chtěl říct, že místo Haley to měla být Regan.“

„Jestli četl ten článek, mohl předpokládat, že tam Regan ještě pořád chodí běhat,“ uvažoval Alec.

„Chcete říct, že tu ženu zabil omylem?“ vytřeštila na ně Regan v hrůze oči.

„Ano. Myslím, že tam šel proto, aby zabil vás.“

Třicátá devátá kapitola

Alec ani John Wincott nechtěli, aby se Regan dozvěděla podrobnosti o vraždě Haley Crossové. Už tak byla z toho všeho dost zděšená a v pitevní zprávě byly věci, nad nimiž se musel zachvět i otrlý policista.

Přesto existovala možnost, že si na základě některé z těch podrobností vzpomene na něco, co by jim mohlo pomoct.

Wincott stál opřený o okenní parapet s láhví minerálky v jedné ruce a s pitevním protokolem v druhé. Alec seděl vedle Regan na pohovce. Regan nemohla pochopit, jak mohou být tak klidní, když ji oba střídavě seznamovali s hrůznými fakty o smrti té ubohé dívky. Ve chvíli, kdy jí Alec řekl, co udělal vrah s jejíma nohama, měla pocit, že se jí dělá špatně a omdlí.

Alec si všiml, jak si křečovitě tiskne ruce k sobě v klíně a do očí se jí tlačí slzy. Ale vydržela to. Byl na ni hrdý, a kdyby byli spolu sami, objal by ji a přitiskl k sobě.

„Není vám špatně, Regan?“ zeptal se v jednu chvíli Wincott. „Nechcete si udělat přestávku?“

„Ne. Nic mi není,“ odpověděla mdle.

Alec otevřel složku, kterou položil Wincott na stůl, a podal jí fotografii Haley Crossové. Regan byla překvapená, jak klidně dívka vypadá ve smrti.

„Znala jste ji?“

Zavrtěla hlavou. „Byla to studentka?“

„Ne,“ odpověděl Alec. „Už měla univerzitu za sebou.“

„Bydlela blízko areálu,“ dodal Wincott na vysvětlenou. „A podle jejích přátel chodila běhat do parku pravidelně.“

„Žila sama?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Wincott. „Měla přítele. V ten večer, kdy se to stalo, byl na služební cestě. Zřejmě mu řekla, že v době, kdy bude pryč, asi odjede na návštěvu k rodičům nebo něco

podobného, protože se po návratu do Chicaga po ní pár dní nesháněl. Ani nikdo jiný.“

Regan se musela zhluboka nadechnout, než se znovu podívala na fotografii. „Nechápu to. Jak mohl s jejíma nohama udělat něco takového? Proč…?“ Náhle se zarazila.

„Koroner uvedl, že zemřela po úderech do hlavy,“ řekl Wincott. „S těma nohama jí to udělal až po smrti.“

„Bránila se mu,“ dodal Alec. „Měla za nehty kůži, takže známe jeho DNA.“ Vzal od ní fotografii a vrátil ji do složky.

Regan se zdálo, že má o ni strach, a tak se na něj usmála. Pak vstala a přistoupila k bufetu, aby si nalila vody.

„Chcete?“ zeptala se a zvedla láhev.

„Jo, ano.“

Podala mu sklenici, sama si také nalila a obešla pohovku ke svému stolu. Bože, jak se najednou cítila stará a unavená! Posadila se do křesla. Možná to není zase tak špatný nápad, aby odletěla se Spencerem do Melbourne. Změna prostředí by jí mohla pomoct, možná by přišla na jiné myšlenky. Povzdechla si. Sotva to připustila, hned ten nápad zase odmítla. Nemínila utíkat, a co jiného by byla cesta do Melbourne než útěk?

Uvažovala, že zavolá Sofii a Cordii. Vždycky se cítí líp, když si s nimi promluví. Jenže kdyby jim řekla, co se opět stalo a jaké nové skutečnosti vyšly najevo, měly by o ni ještě větší obavy. Navíc nebyla sama. Postěžovat si nebo si poplakat před kamarádkami, to není nic hrozného, ale tady ne. Před Alekem a Wincottem si to nemůže dovolit.

Alec ji sledoval z pohovky. Viděl, že má v očích smutek a dívá se kamsi do dálky.

Do kanceláře vstoupil Lyle Bradshaw. Vypadal, jako by šel na svatbu – měl na sobě tmavý oblek s úzkým proužkem, bílou košili a červenou kravatu a jako obvykle měl každý vlas na svém místě. V porovnání s ním vypadal Alec jako chlápek, který se chystá uklízet garáž.

Bradshaw zíral na Regan a Alec zase střídavě na něj a na Regan. Z výrazu Alekovy tváře bylo zřejmé, že není Bradshawovou přítomností nadšený.

„Ten dopis je v obálce na stole ve vedlejší kanceláři,“ řekl Wincott, aby jejich souboj pohledů ukončil.

„Vsadím se, že na něm není jediný jeho otisk," poznamenal Bradshaw cestou ke dveřím.

„Přesto ho musíme dát do laboratoře," řekl Alec.

Zdálo se, že si Bradshaw jeho nepřátelského tónu nevšiml. Zato Wincott ano. Rozhodl se uvolnit atmosféru tím, že vzal oba muže do Henryho kanceláře, aby s nimi prodiskutoval nový vývoj v případu.

Jakmile se Regan ocitla sama, zapnula počítač a snažila se odpovědět na pár došlých e-mailů. Nebylo to však nic důležitého, co by jí dokázalo zaměstnat mysl.

Po chvíli se objevil ve dveřích Henry – byl na odchodu a chtěl jí popřát příjemnou neděli. Navrhla mu, aby si vzal na pondělí volno, ale nechtěl o tom ani slyšet. „Co kdyby přišel zase jiný dopis nebo něco podobného? Chci být tady…, pro případ, že byste mě potřebovala."

Ten člověk je k nezaplacení, pomyslela si. „Dobře," řekla. „Ale klidně si přispěte, můžete přijít později."

„Uvidíme." Už chtěl odejít, ale ještě se obrátil. „O tom novém seznamu a té mrtvé nesmíme nikomu říkat."

„Ano, vím."

„Trochu mě překvapuje, že se to zatím neobjevilo v novinách. Tolik se toho stalo a tak moc lidí se v tom angažuje…"

„Nemyslím, že by všichni ti strážci věděli, co se tu přesně děje," odpověděla.

„Sofie by nás asi oba zabila, kdyby se k tomu dostaly dřív jiné noviny než její. No nic, odcházím. Tak v pondělí…"

„Henry, buďte opatrný."

Sotva se za ním zavřely dveře, už se znovu rozletěly a dovnitř se vřítil Aiden.

„Právě jsme se se Spencerem dozvěděli o tom dopise," spustil. „A Alec mi řekl o té zavražděné. Panebože, Regan, uvědomuješ si, žes mohla být na jejím místě ty?"

„Ano, uvědomuju," řekla tiše.

„Poslyš, rozhodli jsme se se Spencerem, že tu zůstaneme, dokud toho cvoka nechytnou. Možná bych měl zavolat i Walkerovi, aby přijel."

„Proboha, ne. Nedělej to. Přece víš, jak Walker přitahuje pozornost. Potáhnou se za ním novináři, a jestli někdo z nich zavětří, co se tu děje…"

„Dobře, dobře,“ řekl rychle.

„I ty a Spencer byste se měli ode mě držet co nejdál. A nejlepší by bylo, kdybyste odjeli a vzali s sebou Cordii, Sofii a Henryho. Nikdo z vás není bezpečný, když se motáte kolem mě. Kdyby se někomu z vás něco stalo…“

„Nehnu se odtud,“ přerušil ji. „A ty se o nás přestaň bát. Máš dost jiných starostí. Musíš zůstat silná, abys to všechno vydržela.“

„Neměj strach, nesesypu se.“

Takhle pokračovali ještě několik minut. Aiden chodil po místnosti sem a tam, dokud se neuklidnil. Zřejmě potřeboval ujištění, že je dobře hlídaná, že Alec a John Wincott toho šílence chytí a že bude všechno v pořádku.

„Kdysi jsi mě učil, že Madisonové se staví k problémům čelem,“ řekla, když už odcházel ke dveřím. „A teď nastal čas, abych se já postavila čelem ke svým problémům.“

„Policie by to měla zvládnout…“

„Mluvím o naší rodině a o našem podnikání, Aidene.“

Otočil se a zamířil zpátky. „Dobře. A k jakým problémům se chceš postavit čelem?“

„Chci tebe a Spencera přimět, abyste nerozhodovali o mých věcech za mě. To musí přestat. Moje práce s rodinnou nadací je stejně důležitá jako vaše. Dokonce se mi chce říct, že investování prostředků do toho, aby byl svět lepší, je ještě důležitější.“

Aiden se opřel o stůl a založil si ruce na hrudi. Věděl, že má pravdu.

„A ještě jedna věc…,“ pokračovala. „Vracet prostředky společnosti a rozjíždět projekty, to je rozdíl. Když člověk ví, kam peníze jdou, připomene si, proč tu vlastně je. Z tohoto pohledu se mi zdá, že moje práce pomáhá vám, velcí podnikatelé, abyste si uvědomili smysl svého snažení.“ Usmála se a dodala: „Nebo by se taky dalo říct, že vás zlidšťuje.“

Chvíli o tom uvažoval a pak pokýval hlavou. „Dobrá, zvýšíme tvůj rozpočet na příští rok. Zkusím přesvědčit Spencera a Walkera, abychom ho zdvojnásobili.“

„Vidím, že jsi mě pochopil,“ řekla. „A na oplátku udělám něco já pro vás. Přestanu se stavět proti vaší dohodě s Emersonem.“

Znovu se otočil k odchodu. „Emily si vzala týden volno,“ řekl. „Až se vrátí, bude si muset hledat nové místo.“

Regan se snažila nedat na sobě znát radost. „Je ještě něco, o čem bys se mnou chtěla mluvit?“ zeptal se.

„Myslím, že to je zatím všechno.“

Ráda by mu řekla o Alekovi, svěřila se bratrovi, ale neudělala to. A proč taky? Vždyť to byla jen jedna noc. Alec jí to řekl jasně – ještě pět dní, a pak už ho nikdy neuvidí…, pokud toho šílence nechytí dřív.

Snažila se ty dny vyplnit prací, která by jí zaměstnávala mysl. Protože už měli projekt na příští období hotový, pokračovala s Henrym v třídění dokumentu a v reorganizaci kanceláře.

Každý den přicházel Alec do služby, ale už se k ní choval jinak než dřív. Stále byl srdečný a přátelský, ale udržoval si od ní odstup. Už ji neškádlil a pozorovala, že se vyhýbá situacím, kdy by se dostali blízko k sobě. Kdykoliv se rozhovor posunul do příliš osobní roviny, změnil téma. Choval se, jako by mezi nimi nedošlo k ničemu mimořádnému. Lituje snad jejich společné noci? Často o tom uvažovala, a kdyby měla odvahu, zeptala by se ho na to.

Nebyla si jistá, jestli se o ni pokouší viróza nebo zda za to může stres, ale jednou, když ji Alec odvedl do jejího apartmá, začala zvracet. Prožila hroznou noc a teprve až kolem poledne následujícího dne jí začalo být lépe.

Později odpoledne se setkala s Aidenem, aby mu předala podepsané smlouvy. Čekal na ni v atriu u rohového stolu. Objednala si ledový čaj a pak ho pomalu usrkávala a sledovala, jak bratr hovoří o novém hotelu.

„Posloucháš mě vůbec?“ zeptal se jí v jednu chvíli.

„Ale ano.“

„Ještě pořád je ti špatně?“ Díval se na ni jako by ji podezíral, že na něj něco hraje. „Nic mi není.“

„Alec mi řekl, že ti včera večer nebylo dobře.“

„Cože? Jak to může vědět?“

Aiden pokrčil rameny. „Slyšel, žes prý zvracela. Nevím, kdo mu to řekl, ale vrátil se a strávil noc tady.“

„V hotelu? On byl v noci tady?“

„Vždyť ti to říkám. Spal u tebe na pohovce.“

Chvíli zůstala zcela užaslá a nenapadlo ji nic jiného, než uvažovat, jak hrozně asi vypadala s vlasy přilepenými potem na čelo a bledá jako stěna. Viděl ji, jak zvracela? Panebože, raději na to nemyslet.

„Jak to, žes mu dovolil, aby mě viděl v takovém stavu?“ vyhrkla.

„Nebyl se mě na to zeptat,“ usmál se Aiden. Raději změnila téma. „Potkala jsem Paula. Řekl mi, že si chce snížit úvazek.“

Aiden přikývl. „Už prý ho to cestování unavuje a potřebuje být víc doma s rodinou.“

„A ty s tím souhlasíš?“

„Ano. Řekl jsem mu, že si může vybrat, jaká práce mu bude vyhovovat. Nechceme o něj přijít.“

Právě vytáhla z kufříku smlouvy a dávala je Aidenovi, když si všimla, že k nim míří Alec. Zastavil se však u policisty, který u ní držel službu za jeho nepřítomnosti. Nechtěla, aby viděl, že ho pozoruje, a rychle se otočila.

Aiden na ni upíral zkoumavý pohled. Začal mu zvonit mobil, ale on si toho nevšímal.

„Přijmi to,“ vybídla ho.

Vytáhl mobil, vypnul ho a zastrčil zpátky do kapsy. „Nechceš mi něco říct?“ zeptal se.

Sklonila hlavu. „Udělala jsem něco hloupého,“ hlesla, že to bylo sotva slyšet. „Co?“

Zamilovala jsem se. A jak nesmyslně… Ne, tohle samozřejmě říct nemohla. „Ale nic. Jsem jen unavená, to je celé. Asi bych potřebovala dovolenou.“

Jenže její bratr byl všímavější, než si myslela. Pohlédl na Aleka, který nespustil z Regan oči, a pak se vrátil k sestře.

Oba vypadali stejně ztrápeně.

„Řekl mi, že odchází k FBI.“

Polekaně zvedla hlavu. Aiden se na ni usmíval. Ani se nesnažila předstírat, že neví, o čem mluví. „Ano, vím. A co je na tom tak zábavného?“ zeptala se nasupeně.

„Rád bych věděl, jak se bude Alec cítit, až ho Walker začne prověřovat.“

„Proč by ho měl prověřovat?“ vytřeštila na něho oči.

„Víš přece, že Walker najal detektiva, aby prověřil Dennise. A s ním jsi to nemyslela zdaleka tak vážně.“

„Jak vážně? Alec odchází z Chicaga.“

„Ano, vím,“ opakoval po ní. „Ale teď právě přichází sem,“ dodal.

Vstala tak prudce, že málem převrátila židli, a kdyby Aiden nezachytil její sklenici, zřejmě by spadla na zem a rozbila se.

Nadechla se, nasadila křečovitý úsměv a otočila se. Už to tu bylo zase. Zdál se jí ještě hezčí, než když ho viděla naposledy. Dokonce bylo vidět, že se umí dát do pořádku, když chce. To jí dokázal, když přišel v sobotu večer ve smokingu. Teď měl na sobě tmavě modré sako, khaki kalhoty a slušné boty, ne rozdrbané tenisky.

Nechtělo se jí věřit, jak je roztřesená, a to jí ještě neřekl jediné slovo.

Alec kývl Aidenovi na pozdrav a na ni se usmál. „Dnes už vypadáte líp," prohlásil a obrátil se k Aidenovi. „Váš právník se dosud neozval Gilu Huttonovi. Gil mi řekl, že mu nechal dvě zprávy. Myslím, že byste si s ním měl ještě jednou promluvit."

„Připomenu mu to," slíbil Aiden. „Sam měl volno, ale už by měl být zpátky."

Regan se rozhodla, že se vrátí do své kanceláře. Aiden s Alekem šli za ní. „Chtěl bych, aby se ozval Gilovi do zítřejšího odpoledne," pokračoval Alec. „Jestli to neudělá, budu muset zajít za ním do kanceláře a podívat se na to sám."

„Zavolá mu."

Regan jim držela otevřené dveře výtahu. Alec stál během jízdy proti ní.

„Mluvil jsem dnes dopoledne s poručíkem Lewisem," řekl Aiden.

„To musela být zábava," ušklíbl se Alec. „Ale o mně se před ním nezmiňujte, protože to by mohlo mít pro detektiva Wincotta nepříjemné následky."

„Jak to myslíte?"

„Kdyby se Lewis dozvěděl, že mu pomáhám, zatrhl by mu postup."

„Aha," přikývl Aiden na znamení, že rozumí. „Od nikoho z nás se nic nedozví. Ani od Sama."

„Z toho soudím, že vás Lewis nemá moc rád," poznamenala Regan.

Když neodpověděl, rýpla ho do zad.

Blýskl po ní úsměvem a chytil ji vzadu za ruku. Vzápětí si však uvědomil, co dělá, a pustil ji.

Aiden předstíral, že si ničeho nevšiml. „Pochopil jsem, že zatím nemají žádnou stopu. Lewis mi řekl, že prověřují Petera Morrise.“

„Z toho taky nic nebude,“ mínila Regan. „Spíš ho hledají než prověřují,“ řekl Alec. „Jak to? Copak se skrývá?“ zeptala se Regan. „Ano,“ přikývl Alec. „Ale najdou ho, věčně se skrývat nemůže. Dříve či později ho dostanou.“

„Jenže to může trvat dlouho.“ Netrvalo. O hodinu později byl Morris zadržen.

Čtyřicátá kapitola

Peter Morris udělal dvě chyby a obě byly kardinální.

Ta první spočívala v tom, že podlehl pokušení. Zašel do jednoho baru v centru Chicaga a notně si tam přihnul whisky nebo něčeho podobného, což nejen oslabilo jeho schopnost rozumného úsudku, ale také to v něm vyvolalo falešný pocit bezpečí. A čím víc pil, tím se cítil bezpečnější a nedotknutelnější.

Jeho druhou chybou pak bylo, že se rozhodl zavolat Regan Madisonové. Zkoušel to několikrát, a když se konečně dovolal, měl už pořádně v hlavě.

Regan řekla operátorce v ústředně, že se vrátí do kanceláře kolem třetí. Zpozdila se však, a když došla s Alekem ke dveřím, čekal tam na ni detektiv Wincott. Předpokládala, že si s ní přijel promluvit.

„Něco nového?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou. „Chci jen vyzvednout Aleka. Máme spolu něco na programu – Alec se s námi musí rozloučit,“ řekl a mrkl na ni.

Všimla si, že na konci chodby stojí policista. Náhle zazvonil telefon. Wincott se obrátil k odchodu, ale Alec se ještě zdržel. Regan vzala paralelku na Henryho stole a ohlásila se. „Regan Madisonová.“

„Máte poslední šanci dát to do pořádku,“ ozval se ze sluchátka opilecký hlas.

Pocítila hněv. Přestože muž blábolil, rozuměla mu.

Alec si všiml jejího výrazu, kývl na Wincotta, pak rychle přešel do její kanceláře a zvedl telefon na jejím stole.

„Kdo je to?“ zeptala se Regan.

„Peter Morris,“ odpověděl muž. „Vzpomínáte si na mě?“

„Ano, vzpomínám.“

Wincott už vycházel na chodbu a vytahoval mobil. „Lžete,“ blábolil Morris chraptivě.

Jestli není namol, nemá k tomu daleko, pomyslela si. Slyšela cinkat sklenky, reprodukovanou hudbu a šum hlasů v pozadí. Bylo jasné, že Morris volá z baru.

„Nelžu. Opravdu si na vás vzpomínám."

„Myslím to vážně, co jsem řekl. Dávám vám poslední šanci."

„Na co?"

„Na to, abyste si zachránila krk."

„Nerozumím."

„Nebudu vás pořád honit. Co mě to stálo času, než jsem se dostal přes toho vašeho asistenta až k vám. A stejně to nebylo k ničemu. Nebyla jste ochotná ani mě vyslechnout, už jste byla rozhodnutá. Chtěl jsem vám říct, že kdybysme se sešli a promluvili si, určitě bych vás přesvědčil. Zkrátka kdybyste mě pořádně vyslechla, nic z toho se nemuselo stát. Mohla jste to stopnout."

„Co jsem mohla stopnout?"

„Však vy víte."

Rozhodla se předstírat, že ví, na co naráží. „Dobře, tak mi řekněte, jak to můžu stopnout?"

Pohlédla na Aleka. Ten na ni kývl.

„Snažil jsem se vás dohonit, ale utekla jste mi."

„Kdy? A kde?"

„Přece u Liamova domu."

Málem pustila sluchátko. Stáhlo se jí hrdlo, že skoro nemohla promluvit. „Vy jste tam byl?"

„Vždyť vám to říkám."

„Sledoval jste mě?"

„Ne."

„Tak jak jste mohl vědět…?"

„Řekla mi to," přerušil ji netrpělivě. „Kdo? Kdo vám to řekl?"

„Nějaká Milanová. Tak se představila, když zvedla telefon. Řekla mně, kde budete."

Regan byla tak ohromená, že se musela opřít o stůl. „Víte, jak dlouho jsem tam trčel v dešti a čekal, než vyjdete?"

„Nevím, jak dlouho jste tam čekal."

„Chci peníze," zavrčel. „Jste mně dlužná."

„Za co jsem vám dlužná?"

Neodpověděl jí, ale blábolil dál. „Už to zašlo příliš daleko. Jestli mně nedáte peníze, budete toho litovat. Připravte je. Slyšíte

mě? Hotový peníze, žádnej šek. Zítra se setkáme. Dám vám vědět, kdy a kde.“

„A když nebudu mít peníze připravené, až zavoláte?“

„Tak na to někdo zatraceně doplatí.“ Řekl ještě něco, ale nerozuměla mu.

Pak se ve sluchátku ozvala rána a linka ohluchla. Vzápětí byl Alec u ní. Chtěla něco říct, ale gestem ji zarazil a kývl na Wincotta.

Detektiv byl obrácený zády k nim a mluvil s někým mobilem. Když se otočil, zářil mu na tváři široký úsměv. „Máme ho,“ řekl.

Čtyřicátá první kapitola

Bylo to až moc snadné. Zatímco Peter Morris blábolil do telefonu a bryndal si whisky za košili, vešli do baru dva policisté, přistoupili zezadu k němu a po krátké tahanici mu nasadili pouta.

Morris nebyl zase tak opilý, aby si neuvědomil, v jaké situaci se ocitl. Jakmile měl na rukou náramky a policisté mu přečetli jeho práva, začal se s křikem dožadovat právního zástupce.

Měl spoustu řečí o tom, že o ničem s nikým mluvit nebude. Samozřejmě by bylo dobré, kdyby se přiznal, ale v podstatě to nepotřebovali. Důkazy proti němu byly jasné. Jak se ukázalo, Morris byl sběratel. V podkroví zchátralého domu, který měl najatý, se našla stará krabice od bot převázaná růžovou stuhou. V ní měl své trofeje – zakrvácené kladivo s iniciálami řemeslníka vypálenými do topůrka, řidičský průkaz Haley Crossové a peněženku detektiva Benjamina Sweeneyho.

Poručík Lewis byl u vytržení. Podle něj to byl jasný případ. Poté, co ho Wincott informoval o důkazech, trval na tom, že zavolá Aidenovi a sám mu tu dobrou zprávu sdělí.

Wincott se mezitím vrátil do hotelu, aby řekl Regan, co našli v Morrisově domě. Zavolal také Alekovi a domluvil se s ním, že se setkají ve vestibulu.

Alec měl špatnou náladu. Chtěl být přítomen Morrisovu výslechu, ale Lewis mu to nedovolil. Ale ani Wincott se nedomníval, že by bylo vzhledem k rozpoložení Alekovy mysli dobré, aby tam byl.

Wincott čekal na Aleka před výtahy. „Už jsi skončil s balením, nebo jsi s tím ještě vůbec nezačal?“ zeptal se, když k němu Alec přišel.

„Nepřiznal se, že?“ vyštěkl na něj Alec. „Takže jsi ještě nezačal.“

„Odpověz mi, Johne.“

„Nepřiznal se. Přísahal, že je nevinný. Byli jsme tím všichni šokovaní. To jsem ještě neslyšel, že by se podezřelý prohlašoval za nevinného.“

Alec nepovažoval za nutné na jeho ironii reagovat. Dveře výtahu se otevřely a on ustoupil, aby pustil Wincotta prvního.

„Kde jsou všichni ti hlídači? Co jsem vstoupil do budovy, ještě jsem neviděl ani jednoho,“ poznamenal Alec.

„Ty z agentury už zřejmě odvolali a hotelová bezpečnostní služba se asi stáhla do ústraní,“ mínil Wincott. „Když už máme našeho muže – a já nepochybuju, že toho pravého –, nepotřebují se tak demonstrativně ukazovat.“

Výtah zastavil ve druhém poschodí a dveře se otevřely. „To se mi nelíbí,“ zabručel Alec, když vystupoval.

„Chtěl bys přiznání, co? Jenže jak na tebe koukám, nevěřil bys, že máme toho pravého, ani kdyby se desetkrát přiznal.“

Alec pokrčil rameny. „Mohls mě tam dostat,“ řekl. „Chtěl jsem mu položit jen pár otázek.“

Wincott zavrtěl odmítavě hlavou. „Dělám všechno podle předpisů, takže se ho nikdo ani nedotkne.“

„A ty si myslíš, že já bych…?“

„Samozřejmě že bys…,“ zasmál se Wincott. „Jakmile by vyslovil její jméno, urazil bys mu hlavu. Pochop, Aleku, jsi v tom moc zainteresovaný – myslím osobně.“

Ani to se Alekovi nelíbilo. „Když jsem v tom tak osobně zainteresovaný, proč ses chtěl se mnou tady setkat?“

„Protože jsem si říkal, že potřebuješ uklidnit.“

„Sakra, jak uklidnit? Děláš si ze mě legraci?“

„Říkal jsem si, že až uslyšíš, jak budu Regan referovat o všech důkazech, které máme, a o Morrisových motivech, třeba za tím dokážeš zavřít dveře a v klidu odjet.“

„Připadá mi to moc jednoduché.“

„Někdy končí jednoduše i sebesložitější případy.“

„Ale ty důkazy…“

„Já vím. Mohl je do Morrisova domu dát někdo jiný – tos chtěl říct, že?“

„Jistě.“

„Jenže jsou tu další věci. Morris se k tomu perfektně hodí. Fyzicky je dost silný, aby zvedl Sweeneyho a pověsil ho, ataky vyhovuje popisu, který máme od Regan.“

Alec zaklepal na dveře. „Tomu popisu vyhovují stovky mužů.“

Když Regan otevřela a uviděla Aleka, začervenala se. Pochopil proč. Byla bosá a měla na sobě jen šortky na běhání a krátké tričko, které jí ani pořádně nezakrývalo břicho. Vypadala skvěle.

„Už jsem to slyšela,“ oznámila jim.

„Kdo vám to řekl?“ zeptal se Alec, když vstoupili dovnitř. Poprvé za poslední tři týdny nezamířil k její pohodlné pohovce.

Zavřela za nimi dveře a obrátila se. „Volal mi poručík Lewis. Proč se mračíte, Aleku? Nemáte z toho radost?“

„Myslí si, že to skončilo moc jednoduše,“ řekl Wincott. Posadil se do křesla a naklonil se dopředu.

Alec zůstal stát uprostřed místnosti s rukama v kapsách a nasupeně na něj hleděl. „Poslyš, dokud nebudou k dispozici výsledky DNA, měli bychom ji hlídat jako dosud,“ prohlásil.

„Vy nejste přesvědčený, že je to Peter Morris, kdo zabil…?“

Nedopověděla, protože už teď vrtěl hlavou. „Vůbec o tom nejsem přesvědčený,“ odpověděl.

„On nechce být přesvědčený,“ poznamenal Wincott.

„Co tím míníš?“ zeptal se Alec.

„Však ty víš,“ řekl detektiv a sotva znatelně kývl směrem k Regan.

Alec měl chuť mu jednu vrazit.

Regan nechápala, co se děje. „Opravdu myslíte, že máte toho pravého?“ zeptala se Wincotta.

„Samozřejmě. Důkazy nelžou.“

„Na kladivu bylo zachyceno pár Morrisových vlasů.“

„Uvědomuješ si, jak snadno se dá takový důkaz fingovat?“ vybafl na něj Alec. „Stačí, aby ty vlasy někdo vzal z jeho hřebenu.“

„A Morris měl motiv,“ pokračoval Wincott k Regan. „Dlužil různým gaunerům spoustu peněz a žádal o grant, aby se dostal z problémů. Když jste ho odmítla, rozhodl se, že si na vás někde počká a pokusí se vás přemluvit. Přiznal, že byl u Liamova domu a čekal tam na vás. Jak to tam dopadlo, to víte. Vzal váš mobil a složku s vaším seznamem vražd a myslel si, že když pro vás něco udělá…“

„Že mu ty peníze dám? Proboha, to snad…“

Wincott přikývl. „Měl jsem dlouhý hovor s Emily Milanovou. Připustila, že řekla Morrisovi do telefonu, kde budete.“

„A věděla, že mluví s Peterem Morrisem?“ zeptala se Regan.

„Ano, ale tvrdí, že neměla ponětí, co chce,“ odpověděl Wincott. „Přiznala taky, že se vám bez vašeho vědomí dívala do počítače, aby si přečetla všechny vaše e-maily. Prý to udělala jen proto, aby měla čerstvé informace o tom, co se děje.“

„Žasnu, že se přiznala,“ zakroutil hlavou Alec. „Takže ona vytiskla tu Sweeneyho fotku a dala ji na Aidenův stůl. A taky ji poslala ostatním vašim bratrům.“

Wincott se usmál. „Vytáhl jsem pouta a tím jsem jí perfektně rozvázal jazyk. Najednou byla jedna velká ochota spolupracovat.“

„A kde je teď?“ zeptal se Alec.

„Aiden ji samozřejmě na hodinu vyrazil,“ řekl Wincott. „Bezpečnostní služba ji vyvedla z hotelu. Pochybuju, že bude žádat o doporučující dopis.“

„A pořád jste přesvědčen, že Morris zabil Haley Crossovou, protože si ji spletl se mnou?“ zeptala se Regan.

„Ano,“ odpověděl Wincott. „Uvědomte si, že byla tma a mžilo a ta dívka byla zhruba stejně vysoká, možná jen o trochu vyšší. A taky měla tmavé vlasy jako vy. Jestli se k ní blížil zezadu, snadno si mohl myslet, že jste to vy. Morris věděl, kde na vás má čekat. Vzpomínáte si přece na ten článek a fotografii, kterou Henry vystřihl a dal zarámovat.“

Přikývla. Věděla, kam Wincott míří.

„Při otevírání parku jste řekla, že tam každé pondělí, středu a pátek chodíte běhat. Morris ten článek zřejmě četl a čekal tam na vás. Nemyslím, že tam přišel, aby vás zabil. Podle mě se mu to z nějakého důvodu vymklo z rukou. Řekl bych, že vás chtěl jen přesvědčit, abyste mu dala ten grant. Asi byl šokovaný, když potom uviděl, že chytil někoho jiného. Možná to v něm spustilo záchvat vzteku.“

„Říkal jste, že se mu bránila.“

„Ano,“ přikývl Wincott. „Někdo z dělníků tam poblíž nechal ležet kladivo. Morris ho uviděl, zvedl ho a zabil ji.“ Pohlédl na Aleka a dodal: „Ale už skončil. Až dostaneme výsledky DNA, budeme na něj mít dost, aby vyfasoval doživotí.“

Vstal a podal Regan ruku.

„Nevím, jak bych vám poděkovala, Johne.“

„Teď už by měly věci rychle spět ke konci. Ozvou se vám z kanceláře státního zástupce a dají vám vědět, co se bude dít dál.“ Pak pohlédl na Aleka. „Už půjdu,“ řekl.

Alec zůstal. Chtěl s ní být sám, aby se s ní rozloučil.

„Regan…,“ začal, ale zarazil se, jako by mu došla slova.

Hleděla mu do očí a čekala.

„Víte, že odjíždím…“

„Ano.“

„Teď se musím vrátit domů a balit. Pak odjedu do Bostonu.“

„Navštívit rodinu?“

Přikývl.

„A potom nastoupíte u FBI.“

„Ano. Chci jít dopředu.“

Uvědomuje si, že jí tím láme srdce? „Chápu,“ hlesla tiše.

„Chtěl jsem vám… Vím, že jsem neměl…“

Nenechala ho domluvit. Jestliže se jí chystá říct, že se s ní neměl milovat, co by mu na to měla odpovědět? „Já ničeho nelituju. A teď byste měl jít domů a připravovat se.“

Sklonil se k ní a políbil ji na čelo. „Ano, měl.“

Otevřela dveře. „Víte přece, že chcete jít dopředu.“

„Ano, ale…“

„Tak běžte.“

„Kdybyste někdy byla v Bostonu…“

Čtyřicátá druhá kapitola

Někdy se mimořádné události stávají v těch nejobyčejnějších dnech.

Když Eric Gage otevřel v sobotu brzy ráno oči, okamžitě věděl, že dnes dojde k něčemu neobvyklému. Netušil proč – alespoň zatím –, ale věřil, že postupem dne se to dozví nebo to pochopí.

Eric se už naučil, že nemá smysl se ptát.

Odpověď přišla dřív, než čekal. Vstal z postele, oblékl si župan a došoural se do kuchyně. Právě stál před dřezem a naléval si sklenku pomerančového džusu, když to zaslechl. Jakýsi šepot za sebou. Nebo spíš syčení. Ale ať se snažil sebevíc, nerozuměl, co mu to syčení říká.

Neohlédl se. Nemusel to dělat, protože věděl, kdo s ním v kuchyni je. Zavřel oči a čekal, až se šepot ozve znovu. Uběhlo pět minut, pak dalších pět, ale stále slyšel pouze bušení svého srdce.

Začal pochybovat. Možná se mu to jen zdálo. Rozhodl se, že se bude chovat, jako by se nic nestalo, a pustil se do svých obvyklých činností.

Začal svým pravidelným sobotním rituálem úklidu garáže, pak se nasnídal, připravil podnos se snídaní pro Ninu a zanesl jí ho. Potom se osprchoval a oblékl si zbrusu novou černou sportovní soupravu s bílými pruhy podél nohavic. Na náprsní kapse bundy byl znak jetelového listu. Právě kvůli kapsám na zip si tuhle soupravu koupil.

V zásuvce prádelníku měl dvě nabité pistole. Jednu si dal do pravé kapsy. Když zavřel zip, nebylo poznat, co v ní je. Pečlivě se prohlédl v zrcadle, aby si tím byl jistý. Náhle ho napadlo, že by mohl potřebovat další náboje, a znovu otevřel zásuvku. Vytáhl z ní dva náhradní zásobníky a dal je do levé kapsy. Druhou pistoli vzal do kuchyně a položil ji na stůl. Byl připravený. Ale na co?

Pomalu se v něm hromadila známá, a přesto děsivá úzkost. Cítil, že mu trnou ruce a jsou studené jako led, a jen ztěžka se

dokázal nadechnout. Věděl, co se v něm děje. Vládu nad ním přebíral jeho démon.

Pokusil se to zastavit. Seděl u kuchyňského stolu a houpal se dopředu a dozadu, ale nevydržel to dlouho. Náhle vyskočil. Možná ještě není pozdě, aby se pokusil svou budoucnost změnit… Možná by mohl začít znovu, pomyslel si. Nával optimismu však vzápětí pominul. Šel do zadní chodby a tam to uslyšel znovu. Šepot těsně za sebou. Nemohl mu uniknout. Teď už mu rozuměl.

„Je čas."

„Ne!" vykřikl.

„Ty víš, co musíš udělat."

Sklonil hlavu a rozplakal se. „Ne, ne, nemůžu…"

Šepot se změnil v křik. „Uděláš to!"

Zoufale se držel posledních nitek zdravého rozumu. Zavřel oči a zakryl si uši dlaněmi v chabém pokusu vzepřít se tomu a nedopustit, aby ho ta hrůza pohltila celého. „Ne, prosím, ne, ne…," vzlykal.

Boj byl krátký a démon zvítězil.

„Otoč se a podívej se na mě. Otevři oči a dívej se."

Poslechl a toporně se otočil. Rezignoval. Podvolil se tomu.

Stál a čekal na další démonův příkaz. Nemusel čekat dlouho.

Nininy oči ho hypnotizovaly. „Udělej to pro mě. Zabij ji."

Čtyřicátá třetí kapitola

Alec se snažil vmáčknout do kufru auta další zavazadlo, když se za rohem objevil starý mustang ročník 1968. Za volantem seděl Gil. Měl puštěné rádio, střechu staženou a v mírném větru mu vlálo posledních pár vlasů, které mu na hlavě zbyly.

Zastavil vedle Alekova auta, vypnul rádio a pak i motor.

„Už jsi odevzdal placku?“ zeptal se.

„Ještě ne,“ odpověděl Alec. Zabouchl kufr a přešel k druhému autu. „Překvapuje mě, že to nevíš, Gile.“

„Neměj strach, vím to,“ řekl bývalý policista. „Ale taky vím, že věci mají tendenci pořád se měnit, tak doufám, že sis to rozmyslel.“

„Nerozmyslel, Gile. FBI je FBI.“

„Dal jsi jim slovo, co?“

„Tak nějak,“ pokrčil Alec rameny.

„Vidím, že se už stěhuješ do auta. Asi brzy vyrazíš.“

Alec měl den volna a snažil se něco dělat, aby nemusel myslet na Regan. Proto už teď stěhoval zavazadla do auta. To však nehodlal Gilovi přiznat. Kdyby to udělal, vědělo by to kolem poledne půl Chicaga. Proto řekl: „Jo, chci vyrazit co nejdřív.“

„A co budeš dělat s nábytkem a tím ostatním, co nenacpeš do auta?“ zajímal se Gil.

„Beru si jen hadry a pár dalších věci. Všechno ostatní nechám jednomu příteli.“

„Kterému?“

Gil byl jako vždy nesnesitelně zvědavý, ale pokud jeho otázky nezačaly být příliš osobní, Alekovi to nevadilo. „Toho neznáš, jmenuje se Henry. Příští týden se sem nastěhuje.“

„Asistent Regan Madisonové, co?“

Alec se zasmál a zakroutil hlavou. „Člověče, je vůbec něco, co ty nevíš?“

„Jo. Čísla loterie, který vytáhnou příští týden," řekl Gil a zvedl pohled k obloze. „A taky nevím, jestli dojedu domů dřív, než začne znovu pršet," dodal.

„Zastavil ses jen tak náhodou, nebo máš nějaký důvod?"

„Nemám mobil."

„To vím," přikývl Alec.

„Teď, když jsem v důchodu, si nemůžu dovolit zbytečné výdaje. Kdybych cestoval, tak by to mělo smysl, ale já teď sotva vytáhnu paty z domu."

„Já ti to nevymlouvám, Gile. Jestli nechceš mít mobil, tak ho neměj."

„Volal jsem ti do bytu, ale nebrals to. Myslel jsem, že jsi tady venku."

„Tos myslel správně."

„Mohl jsem ti zavolat i na mobil, ale přestalo pršet, tak jsem si řekl, že sem zajedu a rozloučím se s tebou. Slyšel jsem, že Wincott s Bradshawem dostali Sweeneyho vraha."

„Správně."

„A taky jsem slyšel, žes jim dělal potíže. Prý nevěříš, že mají toho pravýho. Je to pravda?"

„Jo, nevěřím. Ale to na věci nic nemění. Obvinili Morrise."

„Mají pro to důkazy."

Alec přikývl, ale nic neřekl. To samozřejmě Gilovi nestačilo. „Wincott si prý myslí, žes ses do toho dostal až moc, jestli víš, jak to myslím."

„Nevím, Gile. Vysvětli mi to," řekl Alec. Teď už začínal být podrážděný.

Zdálo se, že si toho Gil nevšiml. „Prostě že ses do toho zainteresoval jaksi… osobně. Je to tak?"

„Poslyš, Gile, kam těmi otázkami míříš?"

„Už se k tomu dostávám. Když jsem se dozvěděl, že zašili Morrise a jaké proti němu mají důkazy a ty další věci kolem, myslel jsem, že bys třeba nebyl rád, kdybych se trochu informoval na ty Madisonovy. Ale pak mě napadlo, že kdybys nechtěl, abych to dělal, tak bys mi zavolal a řekl mi to na rovinu. Nezapomněls, že?"

„Ne, nezapomněl jsem."

„Kolem ní se žádné senzace nekonají, ale to už jsi taky nejspíš zjistil, co?"

„Jo,“ přikývl Alec. „A co její bratři?“

„Taky nic. Žádný záznam v trestním rejstříku, žádné zatčení.“

„I to jsem věděl, Gile.“

„Akorát Walker měl jisté potíže. Je nejznámější z rodiny, protože je závodník, a slyšel jsem, že dobrý. V každém případě lidé vědí, že má peníze. Nesnaží se být nenápadný, jako ti ostatní, a ty víš dobře, jací lidé jsou. Jak něco vidí, chtějí to – myslím peníze.“

„Říkáš, že měl jisté potíže?“

„Dvě těžké nehody, jedna se smrťákem, ale na žádné nenesl vinu. Měl taky štěstí, z obou karambolů vyšel bez škrábnutí. K tomu prvnímu došlo ve Wisconsinu. Nic zvláštního jsem tam nenašel.“

„A ten druhý?“

„To byla hodně škaredá věc. Stalo se to dole na Floridě, ale ten, co to podle svědků zavinil, na místě zahynul.“

„Ale říkáš, že ani na téhle nehodě neměl Walker vinu?“

„Ne,“ potvrdil Gil. „Čekám, že se mi ozve polda, který byl u toho první. Možná mi řekne něco, co ještě nevím. Brnkl bych ti…, pokud nechceš, abych to zastavil.“

„Jestli máš chuť, tak po tom jdi.“

O chvíli později Gil odjel. Alec se vrátil k tomu, co dělal, ale nebyl schopen se na to soustředit. Stále myslel na Regan. Pustí ji vůbec někdy z hlavy? Proto chce, aby Gil pokračoval? Možná kdyby měl možnost podílet se na vyšetřování aktivněji, necítil by se nyní tak frustrovaný.

Vzal další papírovou krabici a snesl ji k autu. Proč, proboha, se zdráhá připustit, že zatkli pravého viníka? Povzdechl a zavrtěl hlavou. Věděl proč. Protože to bylo příliš jednoduché.

Čtyřicátá čtvrtá kapitola

Neděle nepřipravila pro závod ty nejvhodnější podmínky. Po chladných a deštivých dnech se náhle udělalo horko, a protože dešťové přeháňky neustaly, bylo dusno a vlhko jako v tropickém pralese.

Sofie, Cordie i Regan přišly do parku už déle než před hodinou, ale většinu času strávily v úkrytu, natlačené jako sardinky s nejméně padesáti jinými lidmi.

Jakmile přestalo pršet, došly rychle ke startu, aby se zapsaly a vyzvedly si čísla.

Sofie jim už stačila říct svou dobrou zprávu, ale Cordie a Regan si chtěly vyslechnout všechny podrobnosti ještě jednou. Kromě toho Sofie umírala touhou znovu si zopakovat své vítězství.

„No tak, Sof, začni od začátku," řekla Regan.

Sofie se nedala moc pobízet. „Dobře. Takže po uveřejnění mého článku – výjimečně dobře napsaného – se začaly hlásit ženy a všechny chtěly svědčit proti Shieldsovi. Bohužel se asi nikdy nedozvíme, jestli měl něco společného se smrtí Mary Coolidgeové. Neexistuje k tomu žádný nezvratný důkaz, ale státní zástupkyně mi řekla, že má dost materiálu na to, aby ho dostala do kriminálu, a na hodně dlouho. Jde taky po jeho bodyguardech a myslí si, že přesvědčí porotu, aby je uznala vinnými z podílu na trestných činech vydírání a podvodu."

„A co peníze?" zeptala se Cordie.

„Jakmile bude Shields uznán vinným, a to bude, Marina dcera dostane zpátky, co zbylo z matčiných peněz."

„Aspoň to, i když by raději měla matku živou," povzdechla Cordie.

„Sof," poklepala Regan přítelkyni po rameni, „jsme na tebe hrdé za to, cos dokázala."

„A my jsme zase hrdé na tebe, Regan," řekla Cordie. „Sof a já jsme celé týdny nespaly, jak jsme se o tebe bály. Ale zvládlas to."

„Ne vždycky,“ řekla Regan.

„Ale teď, když policie vraha chytila, si už můžeš volně vydechnout a vrátit se do normálního života, jaký jsi vedla dřív, ne?“

„Nevím, jestli ještě může být můj život normální jako dřív. Uvědom si, že kvůli mně museli zemřít dva lidé.“

„Ale ne tvojí vinou. Nemůžeš se cítit zodpovědná za to, co udělal Morris. Je to určitě cvok. Nikdo nemohl předpokládat, že začne páchat takové šílenosti.“

„Cordie má pravdu,“ připojila se Sofie.

„Poslyš, už jsme slyšely všechno o Morrisovi a o důkazech proti němu, ale neřeklas nám ani slovo o Alekovi,“ vzpomněla si Cordie. „Není ti líto, že už tě nehlídá?“

Regan mlčela. Nemohla odpovědět, protože jí do očí vstoupily slzy a stáhlo se jí hrdlo.

Cordie jí podala kapesník. „Co se stalo?“ zeptala se.

Jakmile se Regan trochu uklidnila, pověděla jim o svém posledním setkání s Alekem a o tom, jak se s ní rozloučil. Když skončila, obě její přítelkyně chvíli mlčely, jako by tomu nemohly uvěřit.

„Cože to řekl?“ ozvala se pak Sofie. Vlastně skoro vykřikla. „Slyšelas dobře. ‚Kdybyste někdy byla v Bostonu…‘,“ opakovala Regan.

„A to bylo všechno?“ nechápala Cordie. „Nic víc neřekl?“

„A co by mi měl říkat? Poděkovat mi za příjemnou zábavu se mnou?“ Už jí znovu po tvářích stékaly slzy, až si toho všimli i cizí lidé. Jakási žena se dokonce nenápadně posunula blíž, aby si poslechla, jaké drama se tu odehrává. Regan uviděla, jak na ni civí, a otočila se k ní zády. Styděla se, že se nedokáže ovládnout. „Zase na mě sedla ta hrozná alergie,“ povzdechla.

Cordie ani Sofie jí ten nesmysl nevěřily – věděly, že pláče, protože má zlomené srdce.

Cordie jí podala další papírový kapesník. „Neplač. To se spraví.“

Chtěla Regan utěšit, ale všechno ještě zhoršila. „A to jsem vám ještě neřekla to nejhroznější,“ zašeptala Regan.

Cordie a Sofie se k ní naklonily blíž, jako by tušily. „Co?“ zeptala se šeptem Cordie.

„Já jsem se do něj zamilovala.“

„My jsme si to myslely," řekla smutně Cordie.

„A řeklas mu to?" zeptala se Sofie.

„Ne."

„To je dobře."

Zvědavá žena, která stála hned za Regan, bezděčně přikývla na souhlas. Sofie si jí nevšímala. „Ale když takhle odešel…"

„Pojďte, už je řada na nás," přerušila ji Cordie.

Fronta postupovala poměrně rychle, takže se konečně dostaly ke stolu, kde se prováděla registrace, a o chvíli později si vzájemně pomáhaly s připínáním startovních čísel.

Když nastupovaly na start, kupily se jim nad hlavami temné mraky. Ulice podél běžecké trasy byly uzavřené a dopravu řídili policisté.

Park byl plný zeleně a množství přerostlých keřů z něj dělalo džungli, ale stezky pro běžce a cyklisty byly dobře upravené. Na vrcholu kamenné zdi, která se táhla podél části trasy, seděli lidé a čekali na start závodu.

Cordie stále nemohla pochopit Alekova slova na rozloučenou. „Pořád tomu nemůžu uvěřit, Regan. *Tohle* že řekl? Kdybyste někdy byla v Bostonu… *Takhle* se s tebou rozloučil? Přesně těmito slovy?" Teprve když uviděla, že se v Reganiných očích opět zaleskly slzy, uvědomila si, že měla raději mlčet.

„Ano," přikývla Regan.

„A tos mu ani neřekla, ať sejde bodnout?"

„Cordie, proboha…," ozvala se Sofie.

„Já už o tom nechci mluvit. Vážně," řekla Regan a potáhla nosem.

„Dobře, už o Alekovi neřeknu ani slovo," slíbila Cordie. „Stejně nebyl můj typ," začala znovu Regan. „Vadila mi na něm spousta věcí."

„Jakých?" zeptala se Cordie.

„Byl to takový… hajdalák. Nikdy se nedovedl dát do pořádku."

„Ale tam v klubu, když měl smoking, byl v perfektním pořádku," poznamenala Sofie.

„Vůbec mi nepřipadal jako hajdalák," přidala se šeptem Cordie.

„Ano, když chtěl, tak se dovedl dát do pořádku, ale pořád měl sklon k tomu, být hajdalák. Kolikrát přišel neoholený a vlasy si snad nikdy neučesal."

Slzy se jí koulely po tváři, když si stěžovala na Aleka. Rychle si je utřela hřbetem ruky. „Bože, já jsem hrozná," řekla náhle. „Pomlouvám ho za takové povrchní, nedůležité věci a přitom vím, jak byl přitažlivý a příjemný. Vlastně se mi líbilo, že není jako ze žurnálu."

Cordie jí podala další papírový kapesník. Regan poděkovala a vysmrkala se. „Musím říct, že měl všechny dobré vlastnosti, na kterých záleží," řekla potom. „Byl čestný, silný, statečný…" Znovu se odmlčela, aby si osušila oči. „Prostě skoro dokonalý muž," dodala.

„Dokonalý ne," namítla Cordie. „Kdyby byl dokonalý, neodešel by od nejlepší ženské, s jakou se kdy setkal."

„Říkala jsem, že už o něm nechci mluvit. Myslím to vážně. Už ani slovo."

„Dobře," souhlasila Sofie. „Budeme mluvit o něčem jiném."

„Když on může jít dopředu, tak já taky," řekla Regan. „Vlastně je to přesně to, co dělám. Jdu dopředu."

„To ti schvaluju," řekla Cordie.

„Nemohly bychom už změnit téma?"

„Bylo by to nejlepší," povzdechla Cordie. „Už mi došly kapesníky."

„A já už nad ním přestanu ronit slzy."

„To uděláš dobře."

„Myslím, že bychom měly oslavit tvoje povýšení," obrátila se Regan k Sofii.

„Ano," přidala se Cordie. „Příští týden si zajdeme na večeři. Ale ještě před čtvrtkem. Pak začínám novou dietu."

„Proč zrovna ve čtvrtek?"

„Prostě jsem si ten den vybrala a zakroužkovala si ho v kalendáři. Už se na to duševně připravuju. Ve čtvrtek začnu, ať se děje co děje."

„Možná bychom to mohly udělat ve středu večer," navrhla Regan.

„Pozor, už dávají znamení," upozornila Sofie. „Pět minut do startu. Pokusím se dostat víc dopředu. Poběžíš?" zeptala se Regan.

„Ne. Jenom půjdu. Míli tam, míli zpátky, to mi teď úplně stačí."

„A ty, Cordie?"

„Já si dám kombinaci chůze a loudavé chůze. A jen jednu míli.“

„Já jsem se rozhodla, že poběžím,“ řekla Sofie. „A celých šest mil.“

Regan se usmála a Cordie se rozesmála nahlas. Sofie se na ně zaškaredila.

„Myslíte si, že to nedokážu, co?“

„To máš pravdu,“ řekla Cordie.

„Já to vím, že to nedokážeš,“ prohlásila Regan. „Nejsi žádná běžkyně.“

„Ale teď jsem,“ ohradila se Sofie. „Uvidíme se v cíli. Tak zatím…“

Obě se dívaly, jak se Sofie tlačí dopředu. „Vsadila bych deset dolarů, že uběhne sotva míli,“ řekla Cordie.

„Půl míle, a bude hotová,“ dodala Regan.

„Jé, podívej,“ zvolala náhle Cordie. „Ten nový zmrzlinový obchod je už otevřený. Víš kde, ne? Tamhle na druhé straně ulice. Možná bychom se tam mohly potom zastavit.“ A pak i ona zmizela v davu.

Regan se dívala přes ulici, ale spíš než Cordiin obchod ji zaujal pár, který z něj právě vyšel. Dívka a starší muž. Oba si nesli kornout se zmrzlinou a drželi se za ruce. Jí mohlo být kolem dvaceti, jemu nejméně padesát.

Další plzoun, pomyslela si.

V první chvíli pocítila znechucení, ale pak si uvědomila, co jí řekl Aiden. Měl pravdu, musí s touhle absurdní posedlostí skončit. Dokud ty lidi nezná, dokud neví, jak ke svému vztahu dospěli nebo co k sobě cítí, nemůže je soudit.

Ano, nastal čas, aby změnila své postoje. A začne se o to snažit hned teď. Jenže přes všechen svůj dobrý úmysl se nemohla od nesourodého páru odpoutat a pozorovala je, jak přecházejí na druhou stranu ulice.

A proto si ho všimla. Náhle uviděla, že za nimi běží velký silný chlap, a když je míjel, prudce do staršího muže vrazil. Dívka něco vykřikla, ale běžec se ani neohlédl. Měl na sobě černou sportovní soupravu s bílými pruhy na nohavicích a Regan si pomyslela, že je to zvláštní, když má v takovém dusnu bundu, a ještě zapnutou až ke krku. A také si všimla, že drží v ruce dalekohled. Muž však rychle zmizel v davu.

Ozval se startovní výstřel. Polekaně sebou trhla, pak se otočila a vydala se s ostatními na trať. Od počátku se držela vzadu a snažila se vyhnout loktům těch, co se drali dopředu.

Neurvalce s dalekohledem nikde neviděla a pustila ho z hlavy. Snažila se nemyslet ani na Aleka, ale to se jí nedařilo.

Čtyřicátá pátá kapitola

Alec si uvědomil, že si nechal její klíče. Jak je to možné? Neměl ve zvyku být takhle zapomnětlivý. Možná v tom byla nějaká neuvědomělá snaha získat záminku, aby se mohl vrátit zpátky do hotelu. Aspoň to by mu zřejmě řekl nějaký psychoanalytik. Jeho podvědomí ji chtělo znovu vidět.

A nejen podvědomí.

Strávil polovinu noci tím, že se převaloval z boku na bok a přemýšlel o své budoucnosti. Někdy kolem třetí hodiny ranní všechno vyřešil. Nedovedl si představit jinou budoucnost než s Regan…, pokud by proti tomu nebyla ona. To jeho ‚jít dopředu' pro něj náhle nabylo zcela nového významu. Nechtěl nikam bez ní.

Udělal také pár rozhodnutí, která se týkala jeho profese, a cítil, že je s tím spokojen. Usínal však s myšlenkami na Regan a na to, jestli se mu kdy podaří přesvědčit ji, aby ho milovala.

Když se ráno osprchoval, rozhodl se, že než půjde za ní, dá se do pořádku. Oholil se a vzal si čisté džíny, které měly pod koleny jenom dvě menší díry. Otevřel také jednu ze zabalených beden a vytáhl z ní čisté, třebaže pomačkané tričko s krátkými rukávy, a dokonce si ho zastrkal za opasek.

Pak se na sebe podíval do zrcadla a zjistil, že by potřeboval ostříhat. Pokrčil rameny. Potřeboval by spoustu dalších věcí, ale na nic z toho už teď nebyl čas.

Když přijížděl k hotelu, dalo se do deště. Právě vcházel do vestibulu, když ho dostihl Gil.

„Co tady, prosím tě, děláš?" obrátil se k němu.

„Tys mě neslyšel, jak jsem na tebe troubil, když jsi přejížděl Michigan?" supěl Gil. „Zůstal jsem trčet na červené."

„Ne, neslyšel jsem tě."

„Něco pro tebe mám, kamaráde," řekl Gil a rozhlédl se. „Možná by bylo lepší někde si v klidu sednout."

„Právě jdu za Regan do její kanceláře. Můžeme si **promluvil** tam.“

Použil Reganin klíč a vyjeli výtahem do druhého poschodí. Gil to nevydržel a spustil, sotva se zavřely dveře výtahu. „Konec ně se mi ozval ten polda z Floridy a řekl mi náramně zajímavé věci.“

Výtah se otevřel a oba vyšli na chodbu. Byla prázdná a tichá jako zpovědnice v pátek večer. „Tak co ses od něj dozvěděl?“

„Už to jsou skoro dva roky, co k té nehodě došlo,“ začal Gil. „A byl to těžký karambol, to už jsem ti řekl. Řetězová srážka pěti aut. Měl jsem strach, jestli si na to bude pamatovat, ale prý to byla taková hrůza, že na to nezapomene do smrti.

Stalo se to na okresce kousek od Tampy. Walker Madison jel ve sporťáku – jak jinak. Předjížděl kamion a za ním to chtěl stihnout i jakýsi starší sedan. Řídil ho nějaký Gage, Eric Gage. Vedle něj seděla jeho žena. Walker kamion předjel a zařadil se, ale Gage to už nestihl. A v téhle fázi k tomu existují dvě protichůdná svědectví. Jak mi řekl ten polda, podle jednoho svědka řidič kamionu nechtěl sedan pustit a zrychlil a podle druhého se Gage snažil dostat zpátky do pruhu a kamion omezil. V každém případě došlo k těžkému karambolu.“

Alec si všiml, že Gil mluví stále rychleji a rudne vzrušením. Sevřel se mu žaludek. Tušil, co bude následovat.

„Kamion začal prudce brzdit, šel do smyku a převrátil se,“ pokračoval Gil. „Sedan byl totálně zdemolovaný, ale Gage jako zázrakem vyvázl jen s několika pohmožděninami. Jeho žena už takové štěstí neměla. Prý se k ní museli prostříhat, aby ji dostali z vraku. Byla samozřejmě v bezvědomí, ale on křičel a rval si vlasy a pořád prý opakoval, že ji měl nechat řídit, jak chtěla, a teď by byl na jejím místě on. Takhle vyváděl celou dobu, co se ji snažili vyprostit. Doktor ze záchranky mu musel píchnout injekci, aby se uklidnil, a protože to byl chlap jako hora, museli ho tři držet a připoutat na nosítka. Ale to se dá pochopit.

Ještě před tím se však pokoušel napadnout Walkera. Prý by ho snad zabil, kdyby ho nechali. Pořád mlel, že Walker jel moc rychle, a proto se to stalo – podle něj ten kamion omezil on a způsobil smyk.“

„Ale nebyla to pravda, že?“

„Podle svědků ne. Pojišťovna řidiče kamionu se se všemi postiženými vyrovnala.“

„A přežila to Gageho žena?“

„Jo, přežila.“

„A jak na tom je teď?“

Gil vytáhl z kapsy papír a rozložil ho. „Jmenuje se Nina Gageová. Měla různá těžká zranění, z kterých se dostala, ale nejvíc to odnesly nohy. Je nadosmrti nepohyblivá.“

„A sakra,“ povzdechl Alec. „Já jsem věděl, že to bylo moc jednoduché.“

Okamžitě si vzpomněl na Haley Crossovou a na to, jak jí vrah rozdrtil kladivem nohy. To nemohla být náhoda. Otočil se a rychlým krokem zamířil ke dveřím Reganiny kanceláře. Chtěl ji vidět a přesvědčit se, že je v pořádku. Teprve pak zavolá Wincottovi.

Gil spěchal za ním. „Počkej. Nechceš vědět, kde ten Eric Cage bydlí teď?“

„V Chicagu, co?“

„Jo,“ přikývl Gil a podal mu papír. „Tady je jeho adresa.“

Alec chytil papír, otevřel dveře a vrazil do kanceláře. Byla prázdná. Zmocnila se ho taková panika, jakou snad ještě nikdy nepocítil. Sáhl po telefonu, ale právě v tom okamžiku zahučel fax.

Věděl, co z něho vyjede, ještě dřív, než se to objevilo. Položil sluchátko a přistoupil k přístroji. Papír se sunul ven nekonečně pomalu. Alec ho ani nenechal spadnout do odkládací přihrádky. Byl to další seznam vražd, ale s jinou hlavičkou. *Můj seznam vražd,* stálo tam. Pod tím bylo jediné jméno: *Regan Madisonová.*

Čtyřicátá šestá kapitola

Regan vyrazila od startu ostřejším tempem, ale pak zpomalila. Dav účastníků závodu kolem ní řídl. Byla ponořená do svých myšlenek a teprve u tabule, která označovala druhou míli, si všimla, že zůstala poslední. Už nyní ušla dál, než měla v úmyslu. Začalo mrholit. Ti nejlepší běžci teď zřejmě dobíhají do cíle, pomyslela si.

Nebyla si jistá, kde právě je. Uvažovala, co dál. Příliš se jí nechtělo vracet se ty dvě míle ke startu, ale do cíle zbývalo dalších tři a půl míle. Usoudila, že když se obrátí a dá se zpátky, mohla by narazit na nějakého pořadatele a zeptat se ho, jestli je tu nějaká zkratka ke startu. Měla dávat pozor na všechny značky a šipky. Jenže ona myslela jen na to, jak je nešťastná, a samozřejmě na Aleka. Jak to, že nepoznal, že je ta nejlepší žena, kterou kdy potkal? Žádná jiná ho nebude milovat tak, jak by ho milovala ona.

Jenže on ji nemiloval. Byl s ní jen proto, že dostal za úkol ji hlídat, a to teď skončilo. Měla by se s tím smířit a přestat kvůli němu plakat. Vždyť už musí být dehydrovaná po všech těch slzách, které pro něho prolila. Naštěstí její hrdost zůstala nedotčená. Alec se nikdy nedozví, že jí zlomil srdce. Zřejmě by cítil výčitky svědomí, kdyby to věděl, a ona v žádném případě o jeho lítost nestála.

Znovu jí oči zaplavily slzy a svět se jí změnil v rozmazané šmouhy. Byla ze sebe naprosto znechucená. „Proboha, seber se, holka," zašeptala. A hlavně už na něj přestaň myslet.

Měla žízeň a rozhodla se, že se soustředí právě na to. Zrychlila krok a pak uviděla, že proti ní jede na kole pořadatel.

Zamávala na něho a zeptala se, jestli neví o nějaké zkratce ke startu.

„Copak jste neviděla značku? Kousek odtud, tamhle za zatáčkou, je cesta – jde napříč parkem," řekl a usmál se. „Spousta chodců už to zabalila."

Moc se jí jeho žoviální, lehce ironický tón nezamlouval. Chtěla mu říct, že není žádná bačkora, ale že teď víc nemůže, protože má po operaci kolena. Jenže on se už otočil a ujížděl pryč. Dívala se za ním a po chvíli viděla, že se znovu zastavil – zřejmě se ho někdo jiný ptal na zkratku z toho bludiště.

Prošla zatáčkou, jak jí řekl, a uviděla úzkou stezku, která vybíhala z hlavní cesty směrem k jihu. Jenže o kus dál se odpojovala další stezka. Podle směru se zdálo, že pokud se někam nestočí, mohla by ji dovést přímo k parkovišti za startem. Dala se tedy po ní, ale záhy poznala, že neudělala dobře. Stezka nevedla nikam – zužovala se, až se zcela ztratila mezi stromy. Náhle ucítila, že má volnou botu, a zjistila, že se jí rozvázala tkanička. Dřepla si a přitom se rozhlédl kolem. Po pravé straně se táhla kamenná zeď, nad níž se skláněly větve starého dubu. Do kmene byly vyryty jakési iniciály. Zavázala si botu, pak došla blíž ke zdi a podívala se přes ni. Na druhé straně klesal terén strmě dolů do jakési strže, na jejímž dně tekl potok. Z bližšího svahu vyčnívaly kameny, ale ten protější byl pozvolnější a porostlý stromy s pokroucenými větvemi. Vypadaly jako ruce, které se natahují ke svahu a chtějí se ho zachytit.

Znovu začalo mrholit a mezi stromy se válel mlžný opar. Vzduch se téměř nepohnul a bylo takové ticho, že se jí náhle zmocnil pocit, jako by se ocitla v jiném světě.

A pak se podívala výš a uviděla ho. Mezi stromy stál muž v černé sportovní soupravě s bílými pruhy na nohavicích. Byl přímo na druhé straně strže a stál nehybně jako socha. Zdálo se, že na tuto chvíli čekal – na to, až ho uvidí. A dočkal se. Regan na něho zírala jako hypnotizovaná.

Asi tři nebo čtyři vteřiny na sebe hleděli. Jeho tvář byla stejně jako celá postava strnulá, bez jakéhokoliv výrazu. Regan začala couvat od zdi, ale pořád se dívala na něj. Konečně se pohnul a cosi na ni křikl. Bylo to jen jedno slovo, ale nerozuměla jaké.

Pak se jeho výraz změnil a, bože… Náhle věděla, kdo to je a kde ho už viděla. Zmocnila se jí hrůza. Znovu na ni to slovo vykřikl a doprovodil ho gestem ruky. Teď už porozuměla.

Utíkej! Ukazoval jí, aby utíkala.

Čtyřicátá sedmá kapitola

Eric Gage s ní potřeboval být chviličku o samotě. To mu stačilo, aby udělal, co měl v úmyslu. Skoro si přál, aby mu unikla, ale přesto věděl, že jí to nemůže dovolit. Musel ji zabít.

Walker Madison zavinil, že se život jeho líbezné nevinné Niny změnil v peklo, ale Eric nemínil působit Regan Madisonové takové utrpení, jaké musela snést jeho žena. Nebude se mstít až do krajnosti. Zabije ji rychle. To bude stačit, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost.

Jeho démon bude sice zuřit, ale dnes s ním skončí. Byl o tom pevně rozhodnut. Reganinou smrtí se to vše uzavře.

Přesto jí chtěl dát určitou šanci. Myslel si, že tak to bude spravedlivější. Proto ji nezabil, když stála klidně u zdi a dívala se na stromy. Dal jí skvělou příležitost, aby se pokusila smrti uniknout. Byla líbezná a nevinná jako Nina a on doufal, že než naposledy vydechne, bude jí moct říct, proč musí zemřít.

Utíkej, Regan. Pokus se zachránit.

Nehýbala se. Stála strnulá hrůzou jako srnec, kterého zachytí světla auta, a zírala přes strž na muže posedlého vražednou manií, jako by tomu nemohla uvěřit. Nevěděla, že drží pistoli. Zahlédla ji, teprve až zvedl ruku, v níž ji držel. Vystřelil dvakrát rychle za sebou dřív, než se stačila otočit. První kulka škrtla o vrcholek zdi a jeden z úlomků kamene ji štípl do pravé tváře. Až potom k ní dolehla rána výstřelu a zasáhla její uši jako úder pěstí.

Rozběhla se mezi stromy. V běhu se ohlédla a uviděla, že se muž snaží strž oběhnout. Běžel tak rychle, že jí připadal jako rozmazaná šmouha.

Podruhé se už ohlédnout neodvážila. Musela běžet. Uniknout mu!

Nevěděla, co se děje, ale neměla čas o tom uvažovat. Jen pryč odtud! V mysli jí bleskla stezka, která se vinula podél strže. Ne, tudy by to nebylo dobré. Chtěla se dostat někam, kde jsou lidé, na ulici. Ve zmatku však ztratila orientaci a nevěděla, kam se obrátit.

Otočila se a pádila mezi stromy cesta necesta se skloněnou hlavou a rukou nataženou dopředu, aby nenarazila na nějakou větev.

Znovu vystřelil. Ucítila, že ji kulka škrábla na stehně. Uvědomila si bolest, ale běžela dál. Došlo jí však, jak je blízko, a zmocnila se jí hrůza. Myslela si, že mu přece jen trochu utekla, ale teď bylo jasné, že se k ní blíží.

Další rána. Kousek před ní se rozstříkla hlína. Chtělo se jí křičet, zoufale křičet, ale nevydala ze sebe ani hlásku. Začala kličkovat mezi stromy, aby na ni nemohl tak snadno mířit.

Bože, kde jsou všichni ti běžci? Copak je už po závodě? Zůstala tu sama, zatímco ostatní už odešli domů? Měla absurdní nutkání podívat se na hodinky. Copak se dostala po té pěšině tak daleko? Jak je možné, že nikdo výstřely neslyší? Vždyť jí připadají jako rány z kanonu.

Náhle se jí zdálo, že někdo volá její jméno, ale nepoznala, odkud se to ozvalo. Opravdu na ni někdo volal, nebo ji šálí zmatené smysly? Možná ji hledají Sofie s Cordií. Bože, snad ne!

Běžela dál lesem a větvičky podrostu ji šlehaly do nohou. Kdyby jen našla cestu ven, do blízkosti lidí, mohla by volat o pomoc. Musí běžet, rychleji, rychleji… Nemusela se ohlížet, aby věděla, že je za ní. Slyšela, jak se prodírá křovím a praskají za ním suché větve.

Ne, počkej… Nic nepraskalo, žádné zvuky se za ní neozývaly. Snažila se poslouchat. Bylo těžké rozeznat, jestli je za ní ticho, když jí v uších šuměla krev a duněl splašený tlukot srdce.

Nezastavuj se! Musíš utíkat! Už to slyšela zase – praskání větví. Ale teď to přicházelo odněkud zprava. Ach bože, on jí nadbíhá! Najednou to pochopila. Snaží se dostat před ni.

Pak se zastaví a bude na ni čekat, až mu vběhne přímo do rány jako štvaná zvěř. Bere to jako hru. Celou dobu si myslela, že mu uniká, a on si s ní zatím jen pohrával jako kočka s myší.

Ostře změnila směr. Přestože ji ovládala panika, zachovala si tolik rozumu, aby dávala pozor, jak došlapuje. Kdyby si zvrtla koleno, byl by konec. Přeskočila uschlý trnitý keř a běžela dal Pak znovu změnila směr… A znovu.

Proboha, copak tady nikdo není? Má zkusit křičet? Je naděje, že ji někdo uslyší? Raději ne. I když si byla skoro jistá, že ten šílenec přesně ví, kde je, nemuselo to tak být a ona mu nehodlali pomáhat.

Jenže tuhle zběsilou honičku dlouho nevydrží. Pálily ji plíce a cítila, že jí dochází dech. Možná vydrží ještě minutu nebo dvě, a pak jí podklesnou nohy.

Bože, jak se zachránit? Začala ji zmáhat beznaděj. Ne, takhle nesmíš uvažovat! Nevzdávej to. Utíkej. Pořád utíkej, dokud můžeš. Nevzdá to. Nedovolí nějakému maniakovi, aby jí vzal život.

Zkusila uvažovat. On má pistoli, ona ne. Navíc on je silnější, zřejmě v lepší kondici a taky rychlejší.

Takže proti němu může uplatnit jen jednu výhodu – může být chytřejší.

A pak ji to napadlo a okamžitě věděla, co udělá. Musí najít cestu zpátky ke strži. Pořád běžela. Náhle vyrazila z keřů na stezku a uviděla přímo před sebou zeď. Kterým směrem teď?

Zaslechla ho kdesi nalevo. Rozhodla se a rozběhla se na opačnou stranu. Neodvažovala se zůstat na cestě a běžela podél ní mezi stromy, stále se však držela na dohled od zdi.

Tam! Tam to bylo. Poznala to místo podle obrovského dubu s větvemi převislými přes zeď.

Znovu proletěla keři. Dokáže to! Musí to dokázat! Rychle se blížil, ale ještě ji nemohl vidět. Zaťala zuby, z posledních sil doběhla ke zdi a vylezla na ni.

Čtyřicátá osmá kapitola

Eric Gage doběhl na cestu a zastavil se. Kde je? Kterým směrem se dala? Poslouchal, ale neslyšel sebemenší zvuk. Zmizela.

To bylo kruté zklamání. Podařilo se jí změnit honičku v hru na schovávanou. Neslyšel ji, ale kdesi v dálce někdo volal její jméno. A bylo zřejmé, že se blíží.

Gage věděl, že si musí pospíšit. Neměl čas na nějaké hloupé hry. Je pošetilá. Musí vědět, že ji najde a zabije. Proč se tak vzpírá tomu, co se stejně musí stát?

Cítil, že se v něm začíná hromadit hněv a s ním těžký smutek z toho, co bude následovat. Bál se, že až ji najde, bude bez sebe vztekem a pak ji nechá svou pomstu protrpět, než vydechne naposledy. Měla by to sama pochopit a neztěžovat mu to. Navíc jestli se brzy neukáže, nezbude mu čas, aby jí vysvětlil, proč musí zemřít, a pomohl jí smířit se s tím.

Uvědomil si, že udělal chybu. Měl ji zabít hned, bez varování. Jenže on chtěl, aby měla pocit, že může ke svému osudu také něco říct. Jeho Nina tu možnost neměla. Netušila, co se blíží, co ji v příštích chvílích čeká. Spala schoulená na sedadle vedle něj a hlavu opřenou o okno měla podloženou jeho sakem. A pak… Ten strašlivý kamion se najednou pohyboval jinak, než měl. Smýkl se napříč silnicí, pak se převalil… Strašlivý skřípot, gejzíry jisker, náraz… Odehrálo se to ve vteřině, ale ve filmu, který si Eric uchoval v hlavě, ta vteřina do nárazu trvá věčnost. Do nárazu, který navždy změnil jejich životy.

Znovu se za ním ozvalo volání. Měl pocit, že nyní je slabší než předtím.

Náhle se mu zdálo, že zaskřípal štěrk jako pod něčími kroky. Přišlo to z cesty. Okamžitě tím směrem vyrazil. Proběhl zatáčkou a zastavil se. Uvědomil si, kde je – zavedla ho zpátky na **místo,** kde na ni poprvé vystřelil. Ano, tam vedle toho starého stromu.

Pamatoval si to. Stála tam opřená o zeď a dívala se přes ni do strže. Pak ho uviděla, jak trpělivě čekal, až zvedne hlavu. Ano, přesně tam to bylo.

Ale kde je nyní, kam, k čertu, zalezla? Stál opět jako socha a poslouchal. Neslyšel ji. Otočil se. Nic. Ale teď… Jako by padaly kameny do strže.

Zřejmě přelezla zeď a schovává se někde tam dole. Chytrá holka, pomyslel si. Ale ne zase tak moc. Doběhl ke zdi a podíval se dolů. Musí tam někde být. Ale kde?

Náhle měl pocit, že se něco pohnulo v křoví. Bez uvažování tam dvakrát vystřelil. Doufal, že ji buď zasáhne, nebo vyděsí tak, že se dá na útěk a ukáže se mu.

Ozvěna výstřelů se ještě chvíli odrážela od břehů strže a zněla mezi stromy. Věděl, že je policie slyšela a brzy tu bude. Teď už bylo pozdě s tím něco dělat.

Znovu zaslechl, že kdosi volá její jméno. Hlas se opět blížil. Opřel se o zeď, zamířil dolů a čekal.

Čtyřicátá devátá kapitola

Alec uslyšel výstřely ve chvíli, kdy zastavoval. Vyskočil z auta a bez ohledu na dav a bariéry se prodíral vpřed. Za ním zaskřípaly brzdy policejního vozu se zapnutou sirénou a Johnem Wincottem za volantem.

Alec uviděl Sofii a Cordii ve stejném okamžiku, kdy spatřily ony jeho. Cordie se mu vrhla naproti. „Nemůžeme najít Regan," vykřikla Sofie. „Policie nás nechce nechat, abychom po ní pátraly. A teď jsme slyšely výstřely…"

„Kde jste ji naposledy viděly?" vyštěkl Alec na Cordii, která se prodrala až k němu.

„Na startu. Chtěla jít dvoumílovou trasu, takže míli tam a míli zpátky."

Znovu k nim dolehl třesk výstřelu, a než mohla Cordie říct ještě něco, Alec se otočil a byl pryč.

Stačila však zahlédnout jeho výraz a ten ji vyděsil. Věděla, že pokud Alec toho, kdo střílí, chytí, zabije ho.

Alec byl šílený hněvem. Jestli se Regan něco stalo, jestli přijde pozdě… Jestliže ji už některá z těch kulek srazila… Ne, musí doufat, že ještě není pozdě. Nesmí být! Až se mu ten parchant dostane do rukou, na místě ho zabije jako prašivého psa.

Ale kde, proboha živého, může Regan být? Vykřikl její jméno.

Wincott už byl za ním. Alec slyšel, jak za ním supí, aby ho dostihl. Také on křičel.

„Aleku. Nebuď cvok, takhle mu vběhneš do rány."

Alec ho neposlouchal. Nebyl schopen myslet na nic jiného než na to, jak se k ní dostat.

Padly další dva výstřely. Alec vyrazil směrem, odkud zazněly.

Padesátá kapitola

Eric Gage začal ztrácet trpělivost. Naklonil se přes zeď a znovu pátravě hleděl dolů. K čertu, je to s ní mnohem těžší, než předpokládal. Nevděčnice! Takhle se mu odvděčuje po všech těch problémech, které kvůli ní podstoupil. Copak nesplnil její přání, nezabil ty, které si přála mít mrtvé? Dokonce mu řekla, co má dělat s Peterem Morrisem – nebo mu to aspoň v poznámkách v té složce naznačila. Snažil se hrát jí do noty. Dal jí to, co chtěla. Riskoval kvůli ní, když neřekl svému démonu, k čemu se chystá. Myslel si, že jí udělá radost, protože se mu zdálo, že si zaslouží trochu radosti a štěstí před tím, než zemře.

Nebyla mu vděčná a to ho rozzuřilo. Cítil, že nad ním hněv přebírá vládu. Do jakého zmatku to všechno dovedl. Ale ne, nesmí to klást za vinu sobě. On za to nemůže. Neudělal nic špatného. Ona je tím vinna. Ona tou svou vratkostí, nespolehlivostí. Ona je zodpovědná za situaci, do níž se dostal, ne on. Bylo mu jasné, o co se ta děvka snaží. Chce, aby obviňoval sebe, jako to dělal tenkrát po tom neštěstí. Ale jeho démon mu pomohl pochopit, že za to mohl Walker Madison.

Pořád ho viděl, tu závodní hvězdu, jak stojí na silnici s rukama v kapsách a s nadutým výrazem ve tváři. Už tam se kolem něj začali rojit lidé, jeho potrhlí fanoušci, aby si získali trochu jeho pozornosti, zatímco záchranná služba vyprošťovala z hromady pomačkaného plechu rozdrcené tělo jeho Niny.

Řidič kamionu na místě zahynul a policie přisoudila vinu jemu. Jenže jaký smysl by mělo živit zášť vůči mrtvému? Ne, pravým viníkem byl Walker.

Zaslechl hlas a trhl sebou. Někdo znovu volal Reganino jméno. Hlas plný úzkosti a hněvu, jemuž nerozuměl. Po chvíli znovu, teď už mnohem blíž. Uvědomil si, že mu nezbývá čas přelézt zeď a

najít ji tam dole. Regan bude muset počkat. Narovnal se a obrátil zbraň směrem k cestě, na níž zaslechl dupot nohou. Znovu byl připravený zabíjet.

Objevil se mezi stromy a v ruce držel pistoli.

Eric Gage ho měl jako na dlani. Byla to jistá rána. Ale náhle nad ním ve větvích zazněl varovný výkřik. Zvedl hlavu zlomek vteřiny před tím, než na něj dopadla a srazila ho k zemi. Okamžitě se odvalila a snažila se dostat z jeho dosahu. Byl však rychlý jako had a chytil ji za nohu.

Alec viděl, že chlap stále drží pistoli. Poklekl na jedno koleno a čekal na jistou ránu, až se od něho Regan dostane dál. Teď! Stiskl spoušť. Stačila jediná kulka, byl to čistý zásah do hlavy. Nechtěl však připustit sebemenší riziko. S namířenou pistolí se vrhl vpřed a po několika skocích vykopl zbraň mrtvému z ruky.

Pak klesl na kolena vedle Regan. Teprve napotřetí se mu podařilo zastrčit pistoli do pouzdra. Pak chytil Regan oběma rukama za ramena a posadil ji. „Nejsi zraněná? Proboha, Regan, neudělal ti nic?“

Zmocnila se jí hysterie. „Ať mě pustí!“ vykřikla. „Stáhni mu tu ruku. Ať mě pustí.“

Alec strhl křečovitě zaťatou mrtvou ruku z její nohy. Pak jí pomohl vstát. „Už je konec, neboj se,“ objal ji.

Chvěl se mu hlas, ale nebyl schopen se ovládnout. Bože, co scházelo – a navždy ji ztratil. Naštěstí ji teď svíral pevně v náruči a nemohl se přimět, aby ji pustil.

„Nic mi není,“ řekla už překvapivě klidně, přestože se sotva držela na nohou.

Byla vděčná, že ji drží ve svých silných pažích. Chvěla se, a když si už myslela, že nervový šok překonala, dala se náhle do pláče. Mezi vzlyky se mu pak snažila říct, jaký měla strach, že ho ten chlap zastřelí.

„Čekal na tebe. Věděla jsem, že jsi to ty, protože jsi mě volal a poznala jsem tvůj hlas. Byl připravený tě zastřelit, Aleku. Mohl tě zabít. Víš, jak jsi tomu byl blízko?“

Nemohl tomu uvěřit. Gage ji honil po lese, bůhví kolikrát po ní vystřelil, a ona se strachovala o něj. Chtěl ji políbit a říct jí, že ji miluje, ale nejdřív ji bude muset nechat vyplakat.

Wincott stál nad Gagem a díval se na Aleka.

„Viděls ji?“ zeptal se Alec.

„Viděl,“ přikývl detektiv. „Srazila ho v pravou chvíli. Mířil na tebe. Myslím, že ti zachránila život, kamaráde.“

„Já vím,“ řekl a ještě silněji ji k sobě přitiskl. „Musím ji odtud odvést.“

„Tam u startuje určitě ambulance. Přivolám sem naše techniky a pak přijdu za tebou.“

Regan se vymanila z Alekova objetí. „Na co tam ta ambulance je?“ zeptala se znepokojeně.

„Jen tak, pro všechny případy,“ uklidnil ji Wincott. „Ošetří vás, jestli to bude třeba.“

Alec ji objal kolem pasu a vykročil s ní na cestu.

Opřela se o něj. „Aleku?“ zašeptala.

„Ano?“

Zmateně na něho pohlédla. „Kdo to byl a proč mě chtěl zabít?“

Padesátá první kapitola

Nina Gageová sledovala televizní zpravodajství a viděla, jak jejího manžela nakládají za asistence policie do ambulance. Nespěchali. Tělo zakrývala bílá plachta, ale Nina věděla, že je pod ní Eric. Také policie to věděla, ale odmítla informaci uvolnit, dokud mrtvého neidentifikuje nejbližší příbuzný. Čekala tedy, že každou chvíli přijedou a zazvoní u jejích dveří.

Necítila kvůli Erikovi smutek ani lítost. Uvažovala jen, jestli se mu to podařilo, nebo neuspěl.

Čekala, že ukáží ještě jiné mrtvé tělo. Pak se na obrazovce objevily záběry z parkoviště a v tu chvíli ji uviděla. Regan Madisonová byla živá. Na okamžik se obrátila, pohlédla přímo do kamery a její oči se jako dvě dýky zabodly do Ninina srdce. Nina vykřikla.

Někdo zazvonil u domovních dveří.

Vytáhla ze zásuvky nočního stolku pistoli, kterou jí tam dal Eric, a přiložila si hlaveň ke spánku.

Padesátá druhá kapitola

Nedělala si legraci, když říkala, že je uplakánek. Pokaždé, když si Alec myslel, že už skončila, začala znovu. To mu však starosti nedělalo. Věděl, že to potřebuje, aby se zbavila všeho napětí z hrůzy, kterou prožila. Prošla dnes peklem a prokázala při tom značnou dávku odvahy, vytrvalosti a důvtipu. Ale teď, když všechno nebezpečí pominulo, se mohla uvolnit a nechat stres odplynout v slzách.

Alec seděl vedle ní na pohovce v jejím apartmá, a kdyby byli sami, vzal by si ji na klín a konejšil by ji v náruči jako dítě. Bohužel to nemohl udělat. Kolem nich bylo plno lidí.

Aiden se Spencerem seděli v křeslech a předkloněni dopředu poslouchali Johna Wincotta, který jim vysvětloval, jak jejich bratr Walker nevědomky spustil Gageho chorobnou posedlost po pomstě své těžce zraněné ženy.

Sofie a Cordie – obě vypadaly, jako by měly pláč na krajíčku – seděly na židlích u dveří do ložnice.

Regan si občas utřela oči a snažila se sledovat, o čem se mluví. Příliš se jí to však nedařilo, neboť Alec ji držel za ruku. Vymanila se mu, ale on ji vzal za ruku znovu, a když na něho pohlédla, mrkl na ni. Byla tím zmatená. Proč to dělá? Copak zapomněl, že odjíždí? Možná by mu to měla připomenout.

Nedovedla si představit, jak přečká jejich druhé loučení. Jen pomyšlení na to jí znovu vehnalo slzy do očí. John Wincott se natáhl, aby jí podal další kapesník z krabičky, kterou položil na stolek. „Jen klidně plačte, ještě jich tu je dost," řekl.

„Někdy je to potřeba," odpověděla a vysmrkala se.

Wincott se rozhlédl. Všichni kolem jen přikývli. Zřejmě **i** oba bratři cítili dojetí, o Alekovi ani nemluvě.

„Ale já pláču často," dodala Regan.

Všichni znovu přikývli. Dokonce i Alec. Rozhodla se, že si ho nebude všímat, a obrátila se na Cordii s jakousi otázkou. Jenže

Alec ji znovu vyrušil. Než si uvědomila, co se chystá udělat, položil jí ruku kolem pasu a přitáhl si ji k sobě.

S údivem si všimla, že to ani jednoho z jejích bratrů nepřekvapilo. Jen Sofie a Cordie na to hleděly s úžasem.

„Takže přece jen dnešek přinesl něco dobrého, že, Regan?“ zeptal se Wincott.

„Prosím?“ pohlédla na něj. „Nedávala jsem pozor.“

„Byl to dlouhý den. Mluvím o Peteru Morrisovi a říkám, že byl samozřejmě zproštěn obvinění z vražd. Přiznal se však k tomu, že zpronevěřil peníze z vašeho grantu a všechny prohrál. Navíc má na krku ještě další zpronevěry, takže ho čeká kriminál.“

„To rád slyším,“ prohlásil Spencer.

Regan souhlasila. Oba bratři už byli klidnější. Byl to pro ně šok, když dorazili na parkoviště u startu závodu. Řádili tam jako pominutí, třebaže ji našli živou a zdravou. Seděla spolu s Cordií a Sofií v ambulanci, kde jí zdravotník ošetřoval drobná poranění. Ještě nikdy neviděla Aidena ani Spencera tak vyvádět. Aiden křičel na jakéhosi detektiva a Spencer málem udeřil pěstí neodbytného televizního kameramana, který se snažil vlézt do ambulance, aby získal její záběr zblízka. Spencer se však nemusel obávat, protože po celou dobu u ní byl Alec a nepustil by kameramana dovnitř. Nakonec Alec také zkrotil Aidena a uklidnil ho.

„Ještě pořád se nám nepodařilo spojit se s Walkerem,“ řekl Spencer.

„Myslíte si, že si na to neštěstí vzpomene?“ zeptala se Sofie. „Samozřejmě že vzpomene,“ odpověděla Regan a zamračila se.

„Ale on ho nezavinil,“ řekl Wincott a zopakoval, co už jim řekl předtím. „Zavinil ho Gage bezohlednou jízdou, kterou donutil řidiče kamionu prudce brzdit.“

„Takže to, co se stalo jeho ženě, má na svědomí sám Gage,“ konstatovala Cordie.

„Správně,“ přikývl Wincott.

„A proč je tedy odškodnila pojišťovna řidiče kamionu?“ zeptala se Cordie.

„Protože se našel svědek, který dosvědčil, že řidič kamionu schválně zvýšil rychlost, aby ho Gage nemohl předjel,“ řekl Alec. „Podle mě pojišťovna nechtěla jít do vleklého právního sporu a rozhodla se, že tohle řešení je levnější.“

„A praktičtější,“ dodala Regan a pohlédla na Aidena. Pomyslela na Emersona a na to, jak se rozhodli dát mu jisté odstupné a tak se ho zbavit.

„Gage neměl ten kamion předjíždět,“ ozvala se Sofie. „To je vždycky riskantní, když se člověk pustí do předjíždění, zvlášť dlouhého vozidla.“

Všichni s ní mlčky souhlasili. „Myslím, že Gage nedokázal přijmout zodpovědnost za to, co se stalo,“ poznamenal Alec. „Musel to na někoho hodit, aby aspoň tak ulehčil svému svědomí.“

„Měli byste vidět ložnici v prvním poschodí jeho domu,“ řekl Wincott. „Bylo to jeho neomezené panství, protože jeho žena se tam nemohla dostat. Měl tam spoustu zajímavých věcí.“

„Jakých?“ zeptala se Sofie.

„Lékařské zprávy z nemocnice a z rehabilitačních ústavů, kde se jeho žena léčila. Ale taky účty na jméno Eric Gage z psychiatrické kliniky.“

„Jak se k těm lékařským záznamům dostal?“ podivila se Sofie.

„Musel je ukrást,“ prohlásila Cordie. „Ale proč?“

„Možná ho k tomu přiměla ona,“ odpověděl Wincott. „On byl tím podřízeným článkem manželství.“

„Z čeho tak soudíte?“ zeptala se Regan.

„Bradshaw se probíral jejími záznamy a četl mi některé poznámky lékařů a terapeutů o její léčbě. Byla velmi obtížný pacient. A to je ještě řečeno mírně. Nechtěla se zotavit, protože bylo jasné, že se do normálního života už nikdy nevrátí. Chtěla se jen mstít. Myslím, že v manželovi pořád rozdmýchávala zlost a tlačila ho, až udělal to, co chtěla. Nina Gageová byla zlomená zatrpklá žena, která se za své zmrzačení chtěla pomstít celému světu.“

„A taky si myslím, že Gagem zmítaly rozporné pocity, zda vás má zabít,“ řekl Wincott Regan.

„Ale když ji honil po parku a střílel po ní, už si to zřejmě všechno vyjasnil,“ poznamenal Alec.

„Našel tvůj seznam vražd a možná se snažil splnit ti poslední přání než…, však víš,“ řekla Cordie.

„Cvok,“ zakroutil hlavou Aiden. „Totální cvok.“

„V tom s vámi naprosto souhlasím,“ přikývl Alec.

„Myslíte si, že chtěl, aby ho někdo zastavil?“ zeptala se Regan. „Proto posílal ty e-maily a faxy? Musel vědět, že to začne policie vyšetřovat.“

Wincott sklapl zápisník a zastrčil ho do kapsy. „Zpočátku možná chtěl,“ řekl, „ale pak využil Morrise, aby nás od vás odvedl, takže se zřejmě rozhodl jinak. Vypadá to, že to bral skoro jako hru. Nina byla v jejich manželství dominantní a jeho stravoval pocit viny. Dělal to, co chtěla ona. V podstatě plnil její vůli.“

„A oběma vyhovovalo, že mohli vinit z jejího stavu mého bratra,“ řekla Regan.

„Ano.“ souhlasil Wincott. „Nina věděla přesně, co dělá. Jakmile se zotavila, přestěhovali se sem, do Walkerova domovského města. Jsem přesvědčený, že jejich prvořadým cílem byl Walker, a Eric čekal na příležitost, aby ho mohl zabít.“

Alec přikývl. „Jenže plány mají vždycky tendenci se měnit,“ řekl.

„V kuchyni na stole měl složku s výstřižky a fotografiemi o Walkerovi,“ řekl Wincott. „Měli neustále přehled, kde právě je. A víte, co na tom stole bylo ještě? Asi dvacet kopií fotografie z novin, na které jste všichni pohromadě. Podle mě právě ta způsobila, že své plány změnili. Představte si, jak se musela Nina cítit, když se na vás dívala, na vaše rozesmáté obličeje. Na tom snímku stojí Walker za Regan a má ruku na jejím rameni. Tváří se hrdě, že má takovou sestru. To je muselo rozzuřit k nepříčetnosti.“

„Určitě si přáli, aby Walker trpěl, než ho Gage zabije,“ řekl Alec. „Pěstovali v sobě nenávist k němu a potřebovali ji ukojit.“

Regan se zachvěla. „To neštěstí je oba změnilo ve zrůdy.“

„Pochybuju, že před ním to byli normální, příjemní lidé,“ mínila Sofie.

„Člověk by je skoro litoval,“ povzdechla Regan.

„Spíš by je poslal ke všem čertům, a ne je litoval,“ ozval se prudce Alec. „Byl to vrah. Vůbec bych neváhal zastřelit ho znovu, kdybych se do té situace dostal ještě jednou.“

Wincott vstal a protáhl se. „Takže případ je opravdu uzavřený,“ řekl.

Také Sofie vstala. „Půjdu domů. Vyděsilas mě dnes k smrti, Regan. Teď budu muset strávit celý týden nakupováním, abych se z toho dostala.“

„Tak se ti mám za to omluvit?“

„Jestli chceš, můžeš,“ zazubila se Sofie.

„Musíš mě hodit domů, Sof,“ řekla Cordie. „A jestli by se měla Regan někomu omlouvat, tak v první řadě mně. Už na ten **zá**vod nikdy nepůjdu. Jo, a jestli si vzpomínáte, navrhovala jsem, že si zajdeme do toho nového zmrzlinového obchodu.“

„Ne, tam jsme se měly sejít po závodě,“ namítla Sofie.

Dohadovaly se o tom, ještě když vycházely na chodbu. Wincott podal oběma bratrům ruku, rozloučil se a chystal se k odchodu.

„Počkej na mě, Johne,“ zavolal za ním Alec. „Chtěl bych s tebou ještě něco probrat.“

Aiden se Spencerem rovněž zamířili ke dveřím. „Myslíš, že budeš dnes v noci spát?“ zeptal se Spencer Regan.

„Nevím. Snad ano.“

Přistoupila k Aidenovi, který už stál u dveří. „Chceš slyšet něco pro zasmání?“

„Zkus to. Teď už se snad dokážu smát.“

„Vzpomínáš si na jistý můj problém?“

„Na který?“ zeptal se, jako by chtěl naznačit, že jich má příliš moc, aby se v nich vyznal.

„Přece ten s plzouny.“

„Myslíš staré chlápky, kteří se tahají s mladými dívkami?“

„Ano.“

„Mám dojem, žes ho už vyřešila, ne?“

„Ano, vyřešila. Ale právě kvůli tomu, že si takových dvojic pořád všímám, jsem dnes poprvé uviděla Gageho. Pozorovala jsem od startu, jak si po ulici vede jakýsi starší muž mladou dívku – to víš, starých zvyků se člověk těžko zbavuje. Prostě další plzoun,“ zasmála se.

„Takže tvůj problém trvá, není vyřešený.“

„Možná. Ale kdyby netrval, nevšimla bych si Cageho. To je celé, co se ti snažím říct.“

„A mělo to nějaký vliv na to, co se potom stalo?“

Věděla, kam míří, a litovala, že o tom začala.

„Raději toho nechme.“

„Něco ti povím, Regan.“

„Co?“

Máčkl jí na nos, aby ji trochu popudil. „Že tě máme rádi. Ale to už víš, ne?“

Přikývla a znovu se jí v očích zaleskly slzy. „A znamená to, že ztrojnásobíte můj rozpočet na příští rok?“

„Ne. Znamená to, že tě máme rádi.“

Alec šel s Wincottem až k výtahům a právě se vracel k apartmá, když ho zastavil Aiden. Spencer stál ve dveřích a hovořil s Regan.

Ani Aiden, ani Alec neměli chuť chodit dlouho kolem horké kaše.

„Tak co hodláte udělat s mou sestrou?“ zeptal se Aiden.

„Ožením se s ní.“

„Vážně?“

„Vážně,“ přikývl Alec. „Možná mi bude nějakou dobu trvat, než ji k tomu přesvědčím, ale nakonec ji zlomím.“

Aiden s tím zřejmě souhlasil. Podal Alekovi ruku, pohlédl na Regan a řekl: „Nemyslím, že vám to bude trvat příliš dlouho.“

Přistoupil k nim Spencer a Alec i jeho seznámil se svým úmyslem. Spencer to přijal rezervovaněji. „Ale jestli mou sestru zase rozpláčete…,“ začal a zarazil se. Pohlédl na Regan, a když viděl, že si utírá slzu z tváře, obrátil se zpátky k Alekovi. „Vlastně na tom nezáleží,“ řekl.

Čekala na něho. Stála ve dveřích a sledovala ho, jak jde k ní.

Zdálo se mu, že se tváří, jako by se ho chystala poslat ke všem čertům.

„Chtěla jsem vám poděkovat,“ řekla upjatě. „To je v pořádku,“ usmál se. „Zachránil jste mi život.“ „A vy zase mně.“

„Takže si nic nedlužíme.“

Ustoupila dovnitř a už se chystala zavřít mu dveře před nosem, aby mu dala najevo, jak se zlobí, ale jeho otázka ji zarazila. „Proč jste *taková?“*

Otevřela dveře a znovu vystoupila na práh. „Nejsem *taková.* Jenom jsem myslela, že už půjdete svou cestou. Řekl jste, že chcete *jít dopředu.* Tak vám k tomu přeju mnoho štěstí. Ať se vám to podaří.“

Chtěl ji chytit za ruku, ale zvedla ji proti němu a zavrtěla hlavou.

„Ne. Už vám nehodlám dovolit, abyste mi ještě jednou zlomil srdce. Nemůžete mi říct, že odcházíte, a pak se vrátit a objímat mě kolem pasu a… Prostě nemůžete.“ Založila si ruce na hrudi a

vzdorně na něho pohlédla. „Nezapomeňte, že musíte jít dopředu. Tak jste mi to řekl. Tak běžte, Aleku. Rovnou od těchhle dveří.“

Byla připravená s ním bojovat. Jenže on nehrál fér. „Miluju tě, Regan,“ řekl. „Nemiluješ,“ zašeptala.

Jeho tvář se roztáhla do neodolatelného úsměvu. „Ale ano, miluju.“

Nevěřila mu. „Ale řekls přece ‚Kdybyste někdy byla v Bostonu…‘“

„Do žádného Bostonu bez tebe nepůjdu.“

Byla odhodlaná potrápit ho ještě víc, než mu odpustí. Ale její srdce bylo už teď jeho. Patřilo jemu.

Ustoupila dovnitř. „Kdybys byl někdy v Chicagu…,“ řekla.

Pokusila se zavřít dveře, ale jeho noha jí to nedovolila. Smál se, když ji tlačil zpátky a pak za sebou zavřel.

„Že by sis toho nevšimla?“ řekl.

Bože, jak moc ho milovala. „Čeho?“

„Že jsem už tady.“

Epilog

Alec vzal Regan domů, aby ji představil své rodině. Byla nervózní a bála se, že se jim nebude líbit. Když se s tím svěřila Alekovi, řekl, že je to nejpošetilejší myšlenka, jakou kdy slyšel. Nechápal, proč je tak nejistá, ale přesto se ze všech sil snažil ji uklidnit, když spolu procházeli letištní halou.

Byla to podivná dvojice. Alec si nechal narůst vlasy a vous kvůli jednomu případu, který právě dokončil pro FBI, a ještě neměl čas se oholit a ostříhat. Už se však stačil převléknout do své oblíbené uniformy pro volný čas – do trička a odřených džín.

Naproti tomu Regan byla jako obrázek. Měla růžovou blůzu, krátkou sukni barvy khaki a lehké střevíčky a jedinými šperky, které si vzala, byly malé diamantové náušnice a snubní prstýnek.

Ona vypadala jako dívka z obálky časopisu, on jako sériový vrah.

Ji muži okukovali a při pohledu na něj se ženy snažily nevyjeknout strachem.

Seděli v poslední řadě první třídy, takže měli přece jen trochu soukromí. Jakmile si mohli odepnout bezpečnostní pásy, naklonil se Alec k ní a políbil ji. Nespěchal, schválně polibek protahoval, aby ji přivedl do rozpaků, a šeptal jí přitom, jak ji miluje.

„Víš, co si lidé myslí, když nás vidí spolu?“ zeptal se pak.

„Samozřejmě,“ zašeptala. „Že jsem šťastná žena, když mám takového muže.“

„Samozřejmě. To je opravdu jediné, co je může napadnout.“

Usmála se a zakoulela očima. „Ale tu náušnici by sis měl raději sundat, než předstoupíš před své bratry. Podle toho, cos mi o nich řekl, si z tebe budou pěkně utahovat.“

„Dopřeju jim trochu zábavy a pak si ji sundám.“

„Stačil sis přečíst další Sofiin článek o Shieldsově případu?“

„Ano. Sofie dělá skvělou práci.“

„Je to talentovaná novinářka. Překvapuje tě to?“

Natáhl nohy, nastavil si opěradlo a pak ji vzal za ruku. „Drahoušku, po tom, co jsem se dozvěděl, že je dcerou Bobbyho Rose, mě u ní nemůže překvapit vůbec nic. Pověz mi, jak jste se vůbec s Cordií a Sofií seznámily. Vím jen, že jste kamarádky už od základní školy.“

„Nevyprávěl ti Spencer o jedné holce, která nás trápila?“

„Ne. Řekl mi, že si to mám poslechnout od tebe.“

„Začalo to školními barety.“ Vyprávěla mu příběh o Morganové a Alec se mohl potrhat smíchy, když došla k tomu, jak ji nakonec pozvracela.

„A nechala vás potom na pokoji?“ zeptal se.

„Ano,“ přikývla. „Pak už jsem ji celé roky neviděla.“

„Rád bych věděl, jaká je teď. Co asi dělá?“

„Dala se na politiku. Je senátorkou.“

Znovu se rozesmál. Bral to jako žert.

Regan milovala jeho smích. Vlastně na něm milovala všechno. Bylo to neuvěřitelné. Jednoho dne vstoupil do její kanceláře a navždy změnil její život.

Teď však muž jejích snů naklonil hlavu na stranu a usínal. „Aleku?“ šťouchla do něho.

„Hmm?“

„Kdy mi ukážeš ten Nickův domek?“

„Teď už je to náš domek,“ opravil ji. „Můžeme tam zajet hned zítra, jestli chceš. A když se ti nebude líbit, můžeme ho prodat a poohlédnout se po nějakém lepším.“

„Bude se mi líbit.“

„Je v něm dost pokojů i pro hosty, abys mohla pozvat své přítelkyně. Vím, že ti budou chybět.“

Ano, bude jí chybět, že se už s Cordií a Sofií tak často neuvidí, ale utěšovalo ji, že s nimi může dál každý den mluvit.

„Asi budu ještě pár měsíců létat mezi Bostonem a Chicagem, než se beze mě Paul a Henry obejdou.“

„Jak vlastně přijal Henry novinu, že budeš vaši nadaci řídit z bostonského hotelu?“

„Stejně jako když se tvůj přítel dozvěděl, že odcházíš od policie k FBI.“

„Taky plakal jako malé dítě?“

„Ještě jsem ti zapomněla říct jednu novinu. Vaše počítačová technická už pracuje pro síť hotelů Hamilton.“

„Melissa? Takže to vzala?“

„Aiden neví, co si o ní má myslet,“ zasmála se. „Řekla mu, že chce všechny ty naše šunky vyměnit.“

„Šunky? Opravdu řekla ‚šunky‘?“

„Domluvila jsem jí a už se snaží svůj slovník zjemnit.“

Začala mu vyprávět, jaká zlepšení chystá ve své nové kanceláři v bostonském Hamiltonu, ale pak zjistila, že Alec spí, a nechala toho.

Opatrně ho políbila na tvář. „Miluju tě, Aleku,“ zašeptala. A budu tě milovat navždy.

nakladatelství OLDAG

Julie Garwoodová

Vražda podle seznamu

Z anglického originálu MURDER LIST,
vydaného nakladatelstvím BALLANTINE BOOKS,
New York 2004,
přeložil Jiří Beneš.
První vydání.
Obálku navrhl a zpracoval Zbyněk Janáček.
Redakce Věra Slaninová.
Vydalo nakladatelství OLDAG, Ostrava 2005,
jako svou 179. publikaci.
Vytiskla Centa, spol. s r. o., Brno.

ISBN 80-86508-68-4